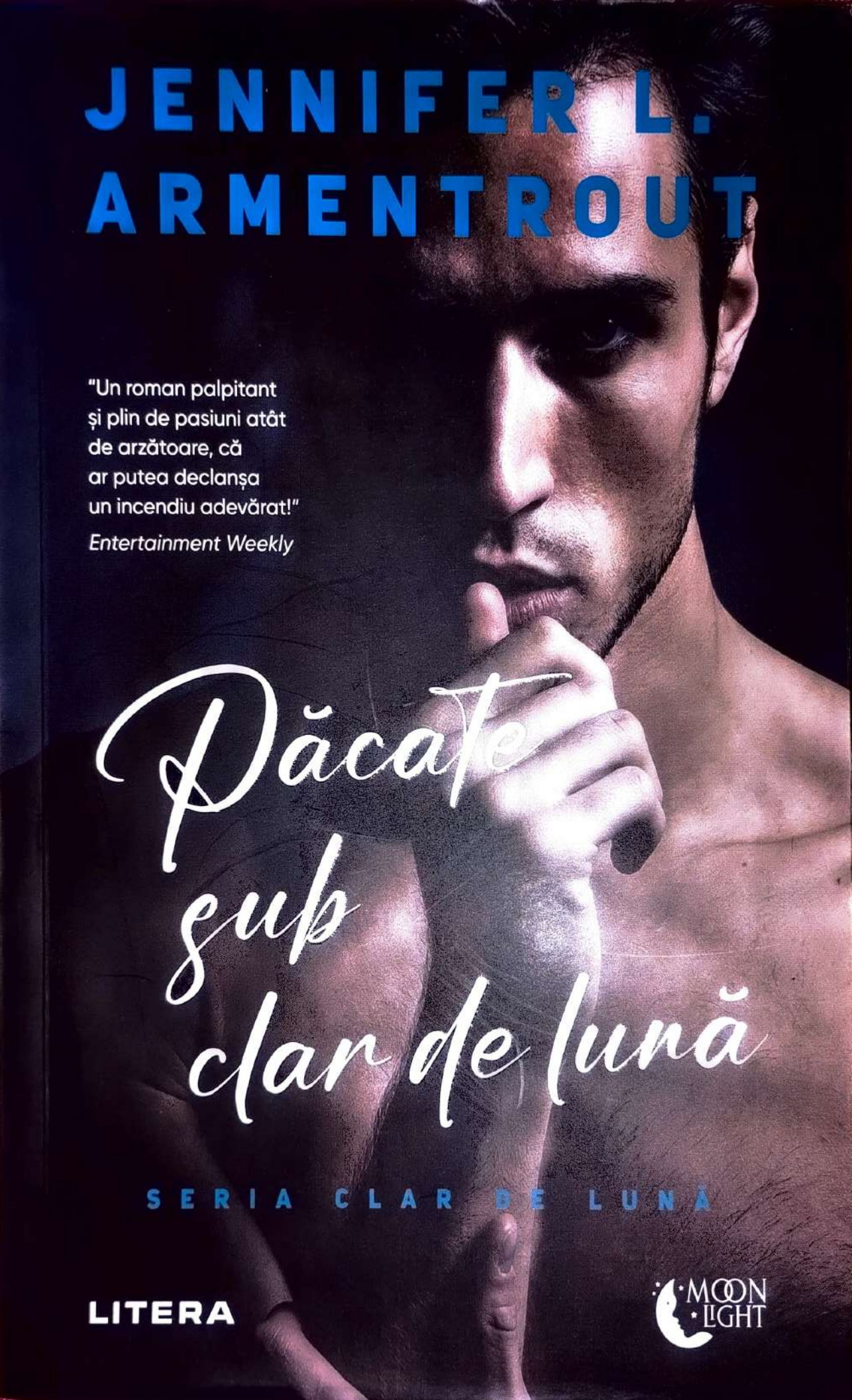

JENNIFER L. ARMENTROUT

"Un roman palpitant
și plin de pasiuni atât
de arzătoare, că
ar putea declanșa
un incendiu adevărat!"

Entertainment Weekly

Dăcate sub clar de lună

S E R I A C L A R D E L U N Ă

LITERA

Jennifer L. Armentrout

Pe primul loc în topul *New York Times* și în rândul autorilor internaționali de bestselleruri, JENNIFER L. ARMENTROUT locuiește în Charles Town, West Virginia. Scriitoare prolifică, ea declară că dedică scrisului opt ore pe zi, iar în rest își petrece timpul citind, urmărind filme cu zombie sau plimbându-se împreună cu soțul ei și cu câinele. Visul ei de a deveni scriitoare a luat naștere în orele de matematică, când scria nuvele... Armentrout scrie literatură paranormală pentru adolescenți, cărți de science fiction, fantasy și romance contemporan. Opera ei e publicată de edituri importante și a primit numeroase premii, ce îi atestă valoarea. Unul dintre romanele sale pentru adolescenți, *Obsidian*, urmează să fie ecranizat. Este considerată un autor „hibrid“, care și-a publicat cu succes cărțile în regim de *self-publishing*, având și contracte cu mici publicații independente sau cu edituri clasice. De asemenea, Armentrout inițiază evenimente anuale ce adună laolaltă peste o sută de autori de bestselleruri pentru adolescenți și adulți.

**JENNIFER L.
ARMENTROUT**

*Păcate sub
clar de lună*

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

Moonlight Sins
Jennifer L. Armentrout
Copyright © 2018 Jennifer L. Armentrout
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Păcate sub clar de lună
Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENTROUT, L. JENNIFER
Păcate sub clar de lună / Jennifer L. Armentrout;
trad. din limba engleză: Elena Arhire –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9719-6

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111

*Pentru fiecare cititor care alege această carte.
Mulțumesc!*

Capitolul 1

– Este adevărat? Ce se spune despre femeile care vin aici? Unghiile date cu o oja roșie strălucitoare alunecară peste abdomenul lui Lucian de Vincent, trăgându-i din pantaloni colțul cămășii. Că... înnebunesc?

Lucian își arcui o sprânceană.

– Întreb pentru că eu mă simt de parcă aș fi înnebunit. Simt că mi-am pierdut cumpătul. Te doresc de atâta vreme. Buze de aceeași culoare ca unghiile îi deranjară lui părul mai scurt din jurul urechii. Dar nu te-ai uitat niciodată la mine. Nu până astă-seară.

– Nu e adevărat, spuse el pe un ton tărăgănat și se întinse după sticla de Old Rip.

Se uitase la ea de mai multe ori. Probabil o studiasse chiar foarte mult. Cu părul blond și corpul înveșmântat în rochia cu decolteu adânc, cu siguranță se uitase la ea, el și jumătate dintre clienții de la Red Stallion. La naiba, poate chiar vreo 90% dintre clienți, bărbați și femei, se uitaseră la ea de mai multe ori, iar ea era perfect conștientă de asta.

– Dar tu erai mereu atât de concentrat în altă parte, continuă ea, iar el auzi îmbufnarea care i se contură pe buzele frumoase.

Își turnă un pahar din whisky-ul vechi de douăzeci de ani, încercând să-și dea seama cui altcuiva îi acordase atenție. Opțiunile erau nelimitate, dar el nu se concentra niciodată asupra nimănui în mod special. Sincer, nu era pe deplin atent nici la femeia din spatele lui,

nici măcar când aceasta își lipi sâni minunați de spina lui și își strecură o mână pe sub cămașa lui. Ea scoase un geamăt răgușit care nu avu nici un efect asupra lui când mâna ei se apăsă pe mușchii tari ai abdomenului.

Pe vremuri, un zâmbet plin de subînțeles și o voce seducătoare aveau darul să-l stârnească atât de tare, încât ar fi putut să-și găsească eliberarea și cu un perete. Și obișnuia să îi ia chiar mai puțin să facă sex și să uite cu totul de sine pentru o vreme.

Dar acum?

Lucrurile nu mai stăteau chiar așa.

Cu dinții ei ascuțiți, ea îi prinse lobul urechii în timp ce își lăsă mâna să alunece mai jos și degetele abile începură să-l descheie la curea.

– Dar tu știi deja asta, nu-i așa, Lucian?

– Ce anume?

El duse paharul cu whisky la buze și, fără să clipească, bău pe nerăsuflăte licoarea cu arome afumate. Whisky-ul îi alunecă alene pe gât și îi încălzi stomacul, în vreme ce el cercetă tabloul de deasupra barului. Nu era cel mai reușit din casă, dar era ceva ce îi plăcea în mod deosebit la flăcările surprinse în imagine. Îi aminteau de panta mistuitoare care ducea spre nebunie.

Ea îi descheie cureaua.

– O să am grijă să nu te mai gândești niciodată la nimeni altcineva.

– Chiar așa...?

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer, și se încruntă în vreme ce scormoni prin amintiri.

La naiba!

Uitase cum o chema.

Dumnezeule, cum naiba o chema pe această femeie? Flăcările de un roșu-violaceu din pictură nu îi oferiseră răspunsul pe care îl căuta. Trase adânc aer în piept și aproape se înecă simțind notele prea dulci ale parfumului ei. De parcă ar fi simțit pe limbă o tonă de căpșune.

Nasturele de la pantaloni se descheie, iar sunetul discret al unui fermoar răsună în spațiul vast al încăperii. La nici o secundă după

accea, mâna ei se furișă pe sub marginea boxerilor și se îndreptă spre locul în care se odihnea mădularul lui.

Mâna ei încremeni pentru o clipă. Femeia păru să rămână fără suflu.

– Lucian? gănguri ea și își înfășură degetele calde peste mădularul semierect.

Lipsa evidentă de interes pe care o manifesta corpul lui îl făcu să curbeze dezgustat buzele. Ce naiba se întâmpla cu el? O femeie frumoasă îi atingeă mădularul, iar el era la fel de excitat ca un școlar trezit dintr-odată într-o cameră plină cu măicuțe.

Era... la naiba, era doar plictisit. Plictisit de ea, de el... de toate astea. În mod normal, femeia aceasta ar fi fost pe gustul lui. Petrecea câteva momente cu ea și nu o mai revedea niciodată. Avea grijă să nu fie niciodată cu o femeie de mai multe ori, pentru că, dacă se întâmpla asta, începeai să deprinzi un fel de obicei – și era greu să renunți la obiceiuri. Ajungeai să te implici emoțional, iar el nu era genul. Dar simțea că... se *săturase*.

Senzația că trecuse de etapa asta, de tot, era o stare care nu îi dădea pace de vreo câteva luni, sufocând aproape orice aspect din viața lui blestemată. Neliniștea i se strecurase pe sub piele și i se răspândeă prin vene ca o iederă afurisită care pusese stăpânire pe pereții exteriori ai unei clădiri.

Fusese măcinat de această senzație cu mult înainte ca toate să se dea peste cap.

Ea își lăsă cealaltă mână să i se strecoare pe sub cămașă în timp ce strânse mai tare.

– O să mă pui să muncesc din greu pentru scula asta, nu?

Lucian aproape izbucni în râs.

Fir-ar să fie!

Cum gândurile îi rătăceau prin zone atât de îndepărtate, chiar că ea avea să fie nevoită să muncească din greu. Așezând paharul pe bar, el lăsă capul pe spate și închise ochii; se strădui să-și pună ordine în gânduri. Din fericire, ea rămase tăcută cât îl dezmierdă cu mâna.

Acum, mai mult ca oricând, avea nevoie de asta... de o eliberare lipsită de orice dram de rațiune, iar ea... Clare? Clara? Un nume

cu „C“, de asta măcar era sigur. Oricum, știa ce făcea. Mădularul i se întărea cu fiecare secundă, dar mintea... da, mintea îi era în altă parte.

De când trebuia să-i stea mintea la asta?

Se îndreptă de spate, lăsându-i ceva mai mult spațiu de manevră când se întinse aproape mașinal spre sticla de whisky de mai multe mii de dolari. Trebuia să uite de sine în seara asta, să simtă că trăia cu adevărat. Ca, de altfel, în orice altă noapte, dar mai ales acum, pentru că avea treabă a doua zi.

Dar nu trebuia să se gândească la asta acum. Nu trebuia decât să simtă mâna ei, apoi gura ei și poate felul în care...

Sunetul aproape imperceptibil al unor pași care răsunară la etaj îl făcu să deschidă ochii. Lăsă ușor capul într-o parte, gândindu-se că poate i se părea, dar îi auzi din nou. Cu siguranță, pași.

Ce Dumnezeu? Întinzându-se, o prinse de încheietura subțire și o opri. Gestul lui nu-i plăcu deloc. Strânsoarea ei se înteti, frământându-l mai tare și mai apăsător. El îi strânse mâna atât cât să o oprească.

– Lucian?

Tonul ei era încărcat de confuzie.

El nu răspunse în timp ce se chinui să audă ceva. Nu avea cum să fi auzit ce auzise. Pentru că era imposibil să se miște cineva de colo-colo pe sus din moment ce nu era nimeni în acele încăperi.

Membrii personalului nu rămâneau peste noapte. Toți refuzau să mai stea la conacul Vincent după ce luna se înălța pe cer.

Fu întâmpinat de liniște, deci erau șanse mari să i se fi năzărit. Și trebuia să-i fie recunoscător blestematului de whisky pentru asta.

Doamne, poate că își pierdea mințile.

Scoțându-i mâna din pantaloni, el se întoarse spre femeie. Era chiar frumoasă, își spuse în sinea lui când îi studie chipul înălțat spre el, dar Lucian descoperise de mult că frumusețea era un cadou capricios care se oferea fără vreo noimă. De cele mai multe ori, era doar un lucru de fațadă și, în cele mai multe cazuri, nici măcar nu era reală. Era falsificată și alterată de degete iscusite.

Cuprinzându-i ceafa cu o mână, se întrebă cât era de reală frumusețea ei și din ce punct încolo începea să urâtească. Își apăsă

degetele în zona în care îi simțea pulsul, atras de ritmul accelerat al bățăilor.

Buzele i se întredeschiseră și pleoapele i se închiseră ușor, ascunzând ochi de culoarea stânjeneilor care înfloriseră deja prin toată Louisiana. Lucian ar fi putut să pună pariu că femeia avea pe acasă vreo coroniță sau două, însoțite de panglici care confirmau că era unul dintre cele mai frumoase chipuri pe care le avea sudul.

Lucian dădu să coboare capul, când îi sună telefonul aflat pe bar. O eliberă brusc din strânsoare și se întoarse, în timp ce ea scoase un murmur de dezamăgire. Îndreptându-se cu pași mari spre telefon, fu surprins să zărească numele fratelui său afișat pe ecran. Era târziu, și, pe deasupra, sigur fiul risipitor era deja băgat în pat, pe undeva prin casă, la această oră din noapte. Sigur, Dev nici măcar nu era cu logodnica lui, făcând dragoste toată noaptea, după cum își închipuia Lucian că obișnuiau să facă toate cuplurile normale și fericite.

Pe de altă parte, îi era foarte greu să și-o închipuie pe Sabrina cea fără de cusur făcând dragoste cu cineva.

Despre bărbații și femeile din familia de Vincent se spuneau tot felul de lucruri. Unul dintre ele părea să fie o minciună sfruntată. Stră-stră-străbunica lor spusese odată că, atunci când se îndrăgosteau, bărbații din familia de Vincent se îndrăgosteau fulgerător și până peste urechi, fără să stea prea mult pe gânduri sau să șovăie.

Și asta era o mare prostie.

Singurul dintre ei care se îndrăgostise vreodată era fratele lor Gabe, și ce se alesese de toată povestea? Un dezastru.

– Da?

Lucian răspunse la telefon și se întinse din nou după sticlă.

– Vino imediat în biroul tatei! îi porunci Dev.

Sprâncenele i se arcuiră când fratele lui închise telefonul. Ce ordin interesant! Strecurându-și telefonul în buzunar, își trase fermoarul la pantaloni și își scoase cureaua, aproape azvârlind-o pe canapea.

– Rămâi aici! spuse el.

- Poftim? Ai de gând să mă lași aici? îl întrebă ea, vorbind de parcă nici un alt bărbat nu mai plecase vreodată de lângă ea după ce îi cuprindea mädularul în mână.

Afișând un zâmbet, el deschise ușa care ducea spre veranda de la etajul doi.

- Da, și o să aștepți până mă întorc.

Ea rămase mută de uimire, dar, când păși în aerul rece al nopții, Lucian știu fără nici cea mai mică urmă de îndoială că poate avea să se supere, dar urma să rămână aici și să îl aștepte să revină.

Traversând veranda, ajunse la scara exterioară acoperită și dădu buzna în camera din spate la care duceau treptele. Mastodontul lor de casă era prost luminat și cufundat într-o tăcere mormântală, în vreme ce el înaintă cu picioarele goale pe gresia înlocuită încetul cu încetul de lemn masiv.

Avu nevoie de câteva minute ca să ajungă în biroul situat în aripa dreaptă a casei, ascuns de privirile indiscrete ale celor care vizitau reședința de Vincent. Avea chiar o intrare separată și propriul drum de acces.

Lawrence, tatăl lui, reușise să ducă ideea de intimitate la un cu totul alt nivel.

Încetini pasul când se apropie de ușile închise. Fără a ști ce îl aștepta în birou, dar convins că fratele lui nu putea să-l convoace pentru un fleac la o oră atât de târzie din noapte, se pregăti pentru orice.

Ușile grele din lemn de stejar se deschiseră fără nici un zgomot, iar Lucian se opri brusc când păși în încăperea inundată de lumină.

- Ce naiba?

Două picioare se legănav ușor în aer, mocasinii Brooks Brothers din piele de crocodil zăcând pe podea câțiva metri mai departe. Alături, se vedea o mică baltă. Înțelese despre ce era vorba după mirosul respingător care plutea în încăpere.

- Iată de ce te-am chemat, spuse Dev pe un ton sec, de undeva din cameră.

Lucian își lăsă privirea să alunece peste pantalonii negri uzi de-a lungul coapselor. Apoi urmări cămașa verzuie strâmbă, pe jumătate băgată în pantaloni și pe jumătate scoasă în afară. Brațele atârnavu vlăguite de-o parte și de alta a corpului și umerii erau încovoiați

în față. Gâtul era înclinat într-un unghi nefiresc, care avea probabil ceva de-a face cu cureaua strânsă în jurul gâtului.

Cureaua era prinsă de ventilatorul de tavan importat din India și instalat aici în urmă cu ceva mai mult de o lună. De fiecare dată când corpul se legăna, plafoniera ticăia asemenea unui ceas cu cuc.

– Doamne! mormăi Lucian, coborând mâinile și cercetând încăperea din priviri.

Balta de urină se împrăștia spre covorul persan de colecție bej cu auriu.

Dacă ar mai fi trăit mama lui, și-ar fi strâns oripilată șiragul de perle în mână.

Gândul îi desenă un surâs în colțul gurii. Doamne, nu era zi în care să nu-i simtă lipsa de când îl lăsase... de când îi lăsase pe toți... în noaptea aceea furtunoasă și de o umezeală sufocantă. Mamei îi plăcuseră dintotdeauna lucrurile frumoase, atemporale și neîntinate. Părea cumva firesc, într-o notă oarecum tristă, să fi plecat astfel de pe această lume.

Mai tulburat de gândurile care îi treceau prin minte decât de moartea care domnea în încăpere, el o luă încet spre dreapta și se trânti în fotoliul din piele. Cel pe care își petrecuse țeapăn nenumărate ore în copilărie, ascultând unul dintre nenumăratele motive pentru care el era o asemenea dezamăgire colosală. Acum, stătea mai curând tolănit decât așezat pe fotoliu, cu picioarele depărtate. Nu avea nevoie de o oglindă ca să știe că părul lui blond, în contrast cu părul negru al fraților lui, te invita aproape să-ți treci mâinile prin el. Nu avea nevoie să inspire prea mult aer în piept ca să simtă afurisitele de arome fructate ale parfumului care parcă i se agățase de haine.

Dacă l-ar fi văzut Lawrence în halul ăsta, buzele i s-ar fi curbat într-un mod care ar fi sugerat că adulmecase ceva profund neplăcut. Totuși, Lawrence nu avea să-l mai privească niciodată așa, căci se bălângănea acum atârânănd de ventilator ca o bucată de carne prinsă în cârlig la măcelărie.

– A sunat cineva la poliție? întrebă el și bătu darabana cu degetele lungi pe brațul fotoliului.

– Așa sper, spuse Gabriel, cu glasul târăgănat.

Fratele lui se rezemă de bufetul din lemn de cireș frumos lustruit. Paharele de cristal zornăiră la unison. Sticlele de coniac și whisky fin abia se clintiră.

Gabe, considerat cel mai *normal* frate din clanul de Vincent, încă părea pe jumătate adormit. Îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni, își frecă absent maxilarul în timp ce privi lung spre picioarele care se legănau alene. Era tras la față și palid.

Dar cei care îl credeau normal pe Gabe nu-l cunoșteau cu adevărat.

– L-am sunat pe Troy, răspunse apăsător Dev din colțul opus al biroului.

Arăta cum ar trebui mereu să arate fratele mai mare – fratele care, după toate aparențele, avea să se ocupe de acum înainte de dinastia de Vincent. Păr negru pieptănat cu grijă, barbă rasă impecabil și nici măcar o cută pe pantalonii de pijama cu care dormea. Ai fi zis că se oprișe să și-i calce înainte să coboare.

– I-am spus ce s-a întâmplat, continuă Dev. E pe drum.

Lucian aruncă o privire spre Dev.

– Tu l-ai găsit?

– N-aveam somn. M-am ridicat din pat și am venit aici. Am văzut lumina aprinsă, și așa l-am găsit. Dev își încrucișă brațele peste piept. Când ai ajuns acasă, Lucian?

– Ce legătură are asta cu orice? Întrebă el.

– Răspunde-mi la întrebare!

Înțelegând aluzia, un zâmbet îi înflori pe buze.

– Crezi că am ceva de-a face cu starea în care se află scumpul nostru tată?

Devlin nu spuse nimic. Așteptă. Tipic pentru Dev. Tăcut și rece ca un mormânt proaspăt săpat. Nu semăna deloc cu Lucian. *Deloc*. Gabe îl privi pe Lucian de parcă ar fi ghicit adevărul, de parcă ar fi știut el mai bine.

Lucian își dădu ochii peste cap.

– Nici nu știu dacă era treaz și se afla aici când am ajuns eu acasă. Am intrat pe la mine și, de altfel, îmi vedeam liniștit de ale mele când m-ai sunat tu.

- Nu te acuz de nimic, răspunse Dev pe tonul pe care îl folosise de sute de ori în copilărie.

- Nu așa pare. Cât de aiurea era toată povestea asta? Tatăl lor atârna spânzurat de ventilator cu cureaua lui de 600 de dolari, iar Dev tot pe el îl lua la întrebări. Degetele i se opriră brusc pe brațul fotoliului. Atunci observă pata roșie de pe arătătorul lui. Își încleștă degetele în palmă. Dar voi doi unde erați?

Dev ridică din sprâncene.

Gabe întoarse privirea.

Scuturând din cap, el chicoti încet.

- Nu sunt eu vreun expert criminalist, dar îmi pare că s-ar fi spânzurat.

- Este o moarte neintenționată, spuse Gabe, iar Lucian se întrebă din ce film polițist reținuse o asemenea frază. Tot o să se apuce să investigheze. Mai ales că nu pare să fi lăsat nici o... nici o scrisoare de adio. Făcu un semn din cap spre suprafața ordonată a biroului. Chiar dacă nici unul dintre noi n-a căutat prea atent. La naiba! Nu-mi vine să cred...

Lucian aruncă o privire spre corpul tatălui său. Nici lui nu-i venea să creadă.

- L-ai sunat pe Troy? Își concentrează atenția asupra lui Dev. Probabil o să dea o petrecere. La naiba, ar trebui să sărbătorim.

- Mai ai vreo urmă de decență? întrebă Dev scrâșnind din dinți.

- Tu chiar vorbești serios când mă întrebi asta în legătură cu *tata*?

Dev își încleștă maxilarul cu o zvâcnire aproape imperceptibilă de emoție.

- Ai idee ce-o să spună lumea despre asta?

- Și ți se pare că mi-ar păsa în vreun fel? întrebă încet Lucian. Sau că mi-ar fi păsat vreodată?

- Poate că nu-ți pasă, dar ultimul lucru de care are nevoie familia noastră este să fim târați iar prin noroi.

Familia lor nu mai avea nevoie de multe lucruri, dar încă o pată neagră pe reputația deloc imaculată a familiei era chiar ultimul lucru cu care să își bată capul.

- Poate tata ar fi trebuit să se gândească la asta înainte...

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer, și făcu un semn din cap spre trupul care se legăna spânzurat.

Dev strânse din buze, și Lucian știu că fratele lui se străduia din răputeri să nu răspundă. La urma urmei, Dev își exersase ani buni reținerea când venea vorba despre replicile usturătoare ale lui Lucian.

Dev nu spuse nimic, ci doar ocoli picioarele tatălui lor și ieși din birou, închizând *încet* ușile în urma lui.

– Am spus ceva greșit? întrebă Lucian gânditor și ridică dintr-o sprânceană.

Gabe îi aruncă o privire lipsită de haz.

– De ce faci asta?

El ridică indiferent dintr-un umăr.

– De ce nu?

– Știi cum face.

Ideea era că Lucian *chiar* știa cum făcea Dev, dar Gabe? Nu prea. Probabil pentru că Gabe nu-și dorea să vadă cum reacționa Dev când autocontrolul lui exersat se ducea pe apa Sâmbetei.

Gabe se uită din nou lung spre picioarele care se legăneau din tavan și îl întrebă pe un ton serios:

– Chiar crezi că tata ar fi făcut una ca asta?

– Mie așa mi se pare, răspunse el când își aținti privirea spre mâinile înțepenite și îngrozitor de albe.

– Puține erau lucrurile pe care să le facă și care să mă surprindă cu adevărat, dar să se spânzure? Gabe ridică o mână și își trecu degetele prin păr. Nu e... stilul lui.

Lucian era de acord cu asta. Lawrence nu era genul de om care să-ți facă marele bine de a te lăsa naibii în pace o dată pentru totdeauna.

– Poate e blestemul.

– Vorbești serios? Gabe înjură în barbă. Începi să vorbești ca Livie.

Zâmbetul îi reveni pe buze când își aminti de menajera lor. Doamna Olivia Besson era ca o a doua mamă pentru ei, devenind parte integrantă din casă, precum pereții și acoperișul, dar femeia era mai superstițioasă ca marinarii într-o noapte furtunoasă. Zâmbetul îi dispăru într-o clipită.

O tăcere grea se așternu în încăpere când își ațintiră amândoi privirea spre tatăl lor. Gabe vorbi primul, pe un ton scăzut, de parcă i-ar fi fost teamă că bărbatul i-ar fi putut auzi.

– M-am trezit înainte să mă cheme Dev. Am avut impresia că aud pe cineva la etaj.

Lui Lucian i se tăie răsuflarea.

– M-am dus sus, dar... Fratele lui trase adânc aer în piept. Știi ce voiai să faci mâine? Acum, nu o să mai poți.

– De ce nu?

– De ce nu? repetă el cu un râset șocat. N-ai cum să pleci a doua zi după ce tata a murit.

Lucian nu vedea unde să fie problema.

– Dev ar lua-o razna.

– Dev habar n-are ce vreau eu să fac, răspunse el. Probabil nici nu o să-și dea seama că am plecat. Revin poimâine-dimineață.

– Lucian...

– Este important să fac asta. Și o știi. N-am încredere... N-am încredere că Dev ar alege persoana potrivită. N-am de gând să mă dau deoparte și să-l las pe el să se ocupe de toată povestea asta. Tonul lui nu lăsa loc de discuții. Dev n-are decât să creadă că el se ocupă de asta. Nu-mi pasă, dar eu o să am un cuvânt de spus.

Gabe oftă obosit. Trecu o clipă.

– Ar fi bine să te asiguri că *musafira* ta înțelege cât este de important să nu sufle o vorbă despre ce se întâmplă aici.

– Desigur, murmură el și se ridică ușor de pe fotoliu.

Nu era deloc surprins că fratele lui știa că venise acasă cu cineva.

Casa asta avea ochi și urechi.

Gabe o luă spre ușă.

– Mă duc să-l caut pe Dev.

Lucian își urmări fratele cum pleacă, apoi se întoarse spre corpul tatălui lor, căutând ceva, orice urmă de emoție înăuntrul lui. Uimirea care îl traversase când intrase în încăpere se risipise chiar înainte de a se fi manifestat pe deplin. Bărbatul care atârna din tavan era omul care îl crescuse, dar el nu reușea să găsească înăuntrul lui nici măcar o frântură de tristețe. Douăzeci și opt de ani trăiți sub

papucul acestui om, și el nu simțea nimic. Nici măcar ușurare. Doar un abis de nimic.

Ridică din nou privirea spre ventilator.

Lawrence de Vincent se spânzurase? Patriarhul familiei ar fi fost în stare să trăiască mai mult decât toți la un loc doar ca să le facă în ciudă.

Dar, dacă nu se sinucisese, asta însemna că totul fusese pus la cale de cineva cu scopul de a înscena o sinucidere. Nu era ceva imposibil. Se întâmplaseră și lucruri mai nebunești de atât. Se gândi la pașii pe care îi auzise. Nu se putea...

Închizând ochii preț de o fracțiune de secundă, înjură în șoaptă. Aceasta avea să fie o noapte lungă – și *nu* într-un mod plăcut. Ziua următoare avea să fie chiar mai lungă. Dând să iasă din încăpere, se aplecă și ridică marginea covorului, rulând materialul greu, ca să nu se îmbibe cu lichidul care se împrăstia pe podea.

Capitolul 2

Lucian se avântă pe scările cufundate în întuneric, urcând câte două sau trei trepte o dată. Nu se opri mai întâi în apartamentele sale. Se duse la al treilea etaj și pătrunse pe coridorul îngust prin pasajul acoperit. Aplicele de pe pereți îi luminară drumul, oferindu-i atâta lumină cât să vadă la câțiva pași înainte.

Trecând pe lângă mai multe uși închise ale unor camere în care nu mai intrase nimeni de ani buni, încăperi în care personalul refuza să se aventureze din tot felul de motive dubioase, se opri în capătul coridorului. Mușchii spatelui i se încordară brusc în timp ce privi lung spre ușa alburie.

Simți mânerul rece sub mână când îl răsuci. Ușa se deschise încet, alunecând fără nici un zgomot pe covorul din pluș. Parfumul de trandafiri îl învălui din toate părțile. O lumină era aprinsă în încăperea. Una dintre acele lămpi mici de noptieră cu o licărire palidă. Silueta întinsă în patul cel mare cu picioare sculptate manual părea atât de mică și de firavă. Nu mai semăna deloc cu ceea ce fusese odinioară.

– Maddie? strigă el, vocea răsunând aspru chiar în propriile urechi.

Nu zări nici o mișcare în pat. Nu auzi nici un sunet. Nimic care să-i dea de înțeles că ar fi fost trează sau conștientă în vreun fel de prezența lui. Lucian simți în piept o apăsare pe care nici alcoolul, nici aventurile de-o noapte nu ar fi putut să o aline.

Era imposibil ca pașii auziți să fi fost ai ei.

Pentru o clipă, se uită lung la pat, la ea, apoi se dădu în spate și închise ușa în urma lui. Trecându-și o mână peste față, se îndreptă spre pasajul acoperit și coborî la etajul de dedesubt. Traversă camera de oaspeți pustie care se afla înainte de dormitorul lui.

Un alt gen de tensiune i se furișă în taină prin mușchi când deschise ușa spre camerele lui. Intră și se opri brusc.

Musafira lui se ridică de pe canapea, îmbrăcată numai în costumul Evei și îmbietorii pantofi negri cu toc. Doamne sfinte, el coborî privirea, urmărind mâna cu unghii roșii care se strecură printre rotunjimile sânilor și continuă să alunece, pierzându-se între coapse.

– Ți-a luat cam mult, spuse ea și, când el ridică privirea, femeia se mușcă ușor de buza de jos. Așa că m-am gândit să încep fără tine.

Lui Lucian i se păru un mod foarte plăcut de a-ți petrece timpul.

O parte din el își dorea să închidă ușa și să uite de dezastrul de la parter. La naiba, *era* un bărbat, iar în fața lui *se afla* o femeie foarte atrăgătoare, în toată splendoarea goliciunii ei, care se atingea, dar...

Fir-ar!

Nu putea să se aventureze pe această frumoasă cale a pierzaniei.

Își concentrează atenția spre vârful nasului ei, gândindu-se că era cam singurul loc mai sigur în care putea să se uite.

– Scumpo, îmi displace teribil că fac asta...

Ea se năpusti ca un tigru sălbatic asupra lui. Chiar sări vreun metru și ceva.

Luat complet prin surprindere, el o prinse. Nu putea să o lase să aterizeze pe podea. Era un nemernic, dar nici chiar așa.

Picioarele lungi se înfășurară în jurul șoldurilor lui și mâinile calde îi cuprinseseră obraji. Înainte să mai răsuflă măcar, se trezi cu gura ei peste a lui, limba ei avântându-se printre buzele lui precum era limpede că-și dorea să se avânte el între coapsele ei.

Părea să se fi servit și din sticla de whisky.

Îl simțea în sărutul ei.

Apucând-o de șoldurile înguste, o desprinse ușor de trupul lui și o lăsă pe propriile ei picioare.

– Doamne, mormăi el și se trase în spate. Ai făcut atletism în facultate?

Ea înaintă vreo câțiva pași, încruntându-se când el se trase într-o parte ca să o evite și se aplecă să recupereze de pe jos lenjeria delicată. Îl privi cum îi înșfacă și rochia.

– Ce faci?

– Oricât aş aprecia entuziasmul cu care m-ai întâmpinat, trebuie să pleci, zise și îi întinse hainele.

Ea coborî mâinile de o parte și de alta a corpului.

– Poftim?

Căutând să-și adune răbdarea pe care nu o avea de obicei, el trase lung aer în piept.

– Îmi pare rău, scumpo, dar trebuie să pleci. A intervenit ceva.

Privirea ei zbură spre ușa din spatele lui, și, Doamne, dacă vreunul dintre frații lui se afla acolo...

– Ce anume? întrebă ea.

– Nimic care să te privească pe tine. Cum ea nu își recupera hainele nici a doua oară, el le aruncă pe canapeaua din spatele ei. Ascultă, îmi pare rău pentru asta, dar trebuie să pleci.

Ea rămase mută de uimire și nu făcu nici o mișcare să-și ridice lucrurile aruncate pe canapea.

– Nu poți să-mi ceri să plec.

Oare el vorbea în altă limbă?

– Orice s-ar întâmpla, pot să aștept...

– Nu poți să aștepți, iar eu chiar n-am timp de asta, o întrerupse el pe un ton mai aspru.

Ea îl privi lung pentru o clipă, apoi strânse din buze.

– Cred că faci mișto de mine, nu? Asta e o măgărie pe față. Glasul ei căpătă o notă ascuțită, și Lucian își dădu seama că își primea răspunsul la întrebarea de mai devreme. Frumusețea ei nu avea cine știe ce adâncimi ametoitoare. M-ai târât până aici, m-ai încins de nu mai știu de mine și acum mă dai afară?

– Te-am încins de nu mai știi de tine? El râse. Femeie, abia dacă te-am atins.

– Nu asta e ideea.

– Strânge-ți lucrurile sau nu le strânge, cum vrei tu. Ori pleci de aici goală ca în ziua în care te-ai născut, ori îți pui naibii hainele pe tine. Mie chiar nu-mi pasă. El făcu un pas spre ea, punând capăt

discuției. Dar am impresia că șoferul nu o să-și dorească să-ți pui fundul gol pe bancheta lui.

Obrajii ei se făcură roșii când el se îndreptă agale spre bar.

– Știi măcar cum mă cheamă? îl întrebă ea.

Oh, fir-ar să fie!

Își turnă un pahar, știind că totul avea să o ia la vale ca o minge alunecând pe gheața subțire.

– Apropo, Cindy mă cheamă, nemernicule! răbufni ea.

El dădu pe gât alcoolul pe nerăsuflăte, bucuros că nu se înșelase prea tare în privința numelui ei. După ce își termină băutura, se întoarse spre ea.

Cindy își trăgea dantela neagră a lenjeriei peste coapse.

– Ai idee câți bărbați s-ar da la propriu peste cap ca să fie în locul tău acum?

– Sunt convins că lista e lungă, răspunse el sec.

Înșfăcându-și rochia de pe canapea, ea îi aruncă o privire încruntată.

– Oh, da, și ce-ți mai pasă! Materialul îi alunecă peste cap. Știi măcar cine sunt?

– Știu exact cine ești.

– N-ai știut nici cum mă cheamă, așa că mă cam îndoiesc. Apucându-și geanta de pe noptieră, își dădu părul blond peste un umăr. Dar o să afli cine sunt când o să termin...

Ea suspină când el se mișcă mai repede decât s-ar fi așteptat. Îi cuprinse ceafa cu o mână, la fel cum făcuse mai înainte.

– Doar pentru că nu mi-am amintit cum te cheamă nu înseamnă că nu știu exact cine ești.

– Chiar așa? șopti ea și coborî genele.

– Ești o întreținută obișnuită să primească totul pe tavă de la sponsorul ei. Nu înțelegi cuvântul „nu” și n-ai nici urmă de instinct de autoconservare.

– Iar tu ești atât de diferit, nu? Ea se aplecă ușor în față și își umezi buza de jos. Pentru că mi se pare că vorbești despre tine.

El își lăsă capul în jos și o privi în ochi când o strânse mai tare de ceafă.

– Nu știi nimic despre mine dacă ai rămas cu impresia asta. Nu există lucru pe care să mi-l faci mie – sau să i-l faci familiei mele – și pe care să nu ți-l pot întoarce de trei ori mai rău, așa că abține-te de la micile tale amenințări!

Mâna ei se lipi pe pieptul lui, iar ea închise ochii.

– Ești sigur de asta?

La naiba!

Scena o excita.

Dezgustat, el coborî mâna și o lăsă să se tragă în spate cu pași nesiguri.

– Nu ai fost aici. N-ai trecut pe aici în noaptea asta. Și, dacă dai de înțeles că ar fi fost altfel, te distrug. Se opri ca să se asigure că femeia era atentă. Și, înainte să îndrugi orice altă aiureală, gândește-te numai o clipă la cine sunt și ce pot să fac.

Cindy închise gura. Înțelese pe deplin și nu-l mai bătu la cap.

După ce se asigură că urcă în mașina care o aștepta în spatele casei, el li se alătură fraților lui în salonul principal.

– Ți-a luat cam mult, spuse Dev și îl țintui cu privirea. Și, cu toate astea, n-ai reușit să te încalți sau să-ți pui naibii o cămașă?

Lucian miji ochii în timp ce trecu pe lângă fratele lui.

– Îți dai seama că este aproape 5.00 dimineața și mă îndoiesc serios că o să fie cineva atent la cum sunt eu îmbrăcat.

– Lucian are dreptate, spuse Gabe de pe canapeaua pe care stătea tolănit, jucând, ca de obicei, rolul de împăciuator. Este chiar târziu... sau devreme. Nu contează.

Dev lăsă capul într-o parte.

– Ai trecut pe la ea?

El încuviință.

– Ca întotdeauna.

Gabe își dădu pe spate o șuviță de păr. Avea părul lung până aproape de umeri. Tatăl lor nu fusese niciodată de acord cu faptul că și-l lăsa atât de lung, susținând că îi dădea un aer de – cum îi spunea? – *pierde-vară*...

– Ce o să faceți dacă se apucă să caute prin casă și o descoperă? Nici măcar Troy nu știe de ea.

– N-au de ce să caute prin casă, răspunse Dev. După cum nici Troy n-are de ce să știe despre ea. E destul de rău că...

– Ce e destul de rău? interveni Lucian, simțind cum străfulgerarea furiei i se aprinde în vene precum e aprins gazul de un chibrit. Că este aici? Că este în viață?

– Voiam să spun că e destul de rău că a trebuit practic să finanțăm, în ultimii cinci ani, noul birou pe care vrea să-l construiască doctorul Flores ca să ne asigurăm că păstrează discreția. Tonul lui Dev părea indiferent. Nici urmă de emoție. Nimic. Și cine știe câți bani...

Privirea lui se aținti spre ușă cu o secundă înainte de a se auzi bătaia.

Dev avea darul aproape supraomenesc de a-și da seama când se afla prin apropiere cineva care nu făcea parte din familie. Era o abilitate care îi cam dădea fiori.

Lucian se așeză lângă Gabe după ce Dev ieși din încăpere, apoi își ridică mâinile și își trecu palmele peste față.

– La naiba!

– Chiar că, răspunse Gabe fără să mai adauge altceva.

Dev se întoarse însoțit de detectivul Troy LeMere. Părea că Troy venea direct din patul în care dormise fericit alături de noua lui soție. Pantalonii cafenii erau la fel de șifonați ca mintea lui Lucian. Hanoracul subțire nu ascundea arma agățată la șold.

Îl întâlniseră pe Troy într-o vară când veniseră acasă de la școala privată din nord unde fuseseră trimiși să studieze. Pe vremea aceea, obișnuiau să plece pe furiș de acasă și să-și facă veacul pe terenurile de sport aflate la câțiva kilometri distanță de casă. Așa îl întâlniseră pe Troy, și, chiar dacă nici nu s-ar fi putut să vină din medii sociale mai diferite, se crease între ei o legătură foarte puternică.

Prietenia lor îl sâcâise pe tatăl lor până în clipa în care Troy intrase la Academia de Poliție. După aceea, bărbatul începuse să ridice în slăvi relația lor tocmai pentru că își dăduse seama că de acum puteau profita de pe urma ei.

Uneori, Lucian se întreba dacă nu era acesta motivul pentru care Dev mai păstra legătura cu Troy.

– Ce naiba, băieți? întrebă Troy, trecându-și palma peste părul negru tuns scurt. Nici urmă de condoleanțe. Știa el ce știa. Pe drumul până aici, nu m-am gândit decât că trebuie să fie o glumă.

– De ce-am glumi cu așa ceva? întrebă Dev. La ora asta?

Lucian își dădu ochii peste cap când Gabe mormăi în șoaptă ceva care părea să fi semănat suspect de mult cu un „să fiu al naibii“.

Troy era obișnuit cu Dev, astfel că îl ignoră.

– Deci s-a spânzurat?

– În vechiul birou. Dev se dădu laoparte. Poți să vii să vezi cu ochii tăi. Te conduc.

Troy nu mai sublinie că știa exact unde era biroul, dar, când trecu pe lângă Lucian, îi aruncă o privire. Lucian scutură ușor din cap.

Gabe oftă cu năduf și se ridică în timp ce amândoi se făcură nevăzuți pe coridorul ce ducea spre birou.

– Mai bine mă duc să mă schimb înainte să-și dea seama Dev că nu port cămașă.

El pufni.

– Sunt convins că și-a dat deja seama, dar jocul lui preferat nu este să facă mișto de tine.

– Adevărat, dar eu tot mă duc.

Urmărind cum fratele lui iese din încăpere, Lucian se lăsă pe spate și își aruncă un braț peste spătarul canapelei. Troy și Dev nu lipsiră multă vreme. Reveniră peste poate nici cinci minute.

Dev se opri în fața unuia dintre șemineurile care nu se foloseau niciodată, cu brațele încrucișate peste piept și expresia stoică a unei statui pe chip. Troy păru să fie ușor tulburat când se așeză pe brațul fotoliului.

– Trebuie să sun la poliția metropolitană, dar încercăm să implicăm cât mai puțină lume.

– Aș aprecia asta, spuse Dev.

Troy îl privi atent o clipă, apoi spuse:

– Înainte să vină toată lumea și să se transforme totul într-un circ, ce se petrece aici?

– Cum adică? Dev se încruntă. Ți-am spus deja. Nu puteam să dorm, așa că m-am trezit și am văzut lumina aprinsă. Și așa l-am găsit.

- Deci spui că el chiar s-a sinucis? întrebă Troy cu sprâncenele arcuite. Îl cunosc pe tatăl vostru. Nemernicul ar supraviețui unei bombe nucleare numai ca să...

- Nu! îl amenință Dev, și nările i se dilatără.

Troy miji ochii.

Lucian interveni înainte ca discuția să degenereze, cum se întâmpla de obicei cu cele mai multe dintre discuțiile lui Dev. Numai că degenerarea era unilaterală prin excelență.

- Cum să nu fie ce pare că este?

Prietenul lui îi aruncă o privire plină de subînțeles.

- Voi unde erați?

- Eu am fost la Red Stallion. Am ajuns acasă la două și ceva. Nu spuse nimic despre musafira lui. N-avea nici un rost să o implice și pe ea în poveste. Am coborât când m-a chemat Dev.

- Gabe? Troy scrută încăperea din priviri. Unde s-a dus?

- S-a dus să-și pună niște haine pe el, răspunse Lucian, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi și aplecându-se în față. Revine imediat, dar îți spun, omule, așa l-am găsit.

Troy coborî privirea spre telefonul pe care îl avea la centură și își concentră din nou atenția spre ei.

- Știți prea bine că puteți avea încredere în mine. Când o să sosească poliția metropolitană, nu o să-l bage direct în sac. O să-l examineze.

- Știu. Glasul lui Dev răsună anost. Tata avea... avea ceva probleme în ultima vreme, mai ales după toate câte s-au întâmplat cu unchiul nostru. I-a fost greu să se împace cu situația. Știi cât ținea la imaginea lui.

Interesant!

Lucian își mută brusc privirea spre fratele lui. Da, unchiul lor, celebrul senator, era implicat într-un scandal urât despre o stagiură care dispăruse... sau poate două, dar tatăl lor nu păruse chiar atât de afectat de poveste. Desigur, își ieșise de nenumărate ori din fire tot întrebându-se cine Dumnezeu era la etajul trei, dar pe bună dreptate.

- Ați verificat înregistrările video, băieți? îi întrebă Troy.

- Cele de afară nu arată nimic suspect. N-a intrat și n-a ieșit nimeni, cu excepția lui Lucian, care a venit acasă, explică Dev. Camerele din interior nu mai funcționează de ani buni.

Troy ridică din sprâncene.

- Hmm, asta sună cam suspect.

- Este adevărat, interveni Lucian. Oricât de des am chemat pe cineva să verifice sistemul, tot cedează. Un fel de interferențe. Se întâmplă de fiecare dată când încerci să folosești o cameră foto obișnuită înăuntru. Doar camera de la telefon pare să meargă.

Troy se încruntă, parcă vrând să sublinieze cât de nebunească era ideea, dar Lucian nu vorbea prostii. Afurisita de transmisie video se intrerupea constant, și nici un tehnician nu reușise să-i dea de cap. Desigur, personalul găsea tot felul de explicații - explicații supranaturale. Era unul dintre nenumăratele motive pentru care membrii personalului începeau să se simtă incomod în casă.

- Tatălui vostru îi păsa mai mult de ce credea lumea despre familia sa decât de ce făcea el pentru familia lui, spuse Troy după câteva clipe. Dev nu avu cum să o mai dea cotită, pentru că era adevărul gol-goluț. O să apară tot felul de întrebări, Dev. Cât valorează rafinările de petrol, bunurile imobiliare și Vincent Industries? Miliarde? Cine o să moștenească toate astea?

- Eu și Gabe, răspunse Dev fără șovăială. Așa era trecut în testamentul tatei. Mă îndoiesc sincer că s-a schimbat ceva.

Troy făcu un semn din bărbie spre Lucian.

- Și tu?

Lucian chicoti la auzul întrebării.

- Am fost decuplat de la afacerile familiei acum ceva vreme, dar nu-ți face griji pentru mine. Mă descurc de minune pe cont propriu.

- Minunat! Acum, pot să dorm liniștit. Atenția lui reveni spre Dev. Ce vreau să spun este că oamenii o să pună întrebări. Toate astea o să iasă la iveală.

- Firește. Dev își arcui o sprânceană. Și ce o să iasă la iveală este că a murit din cauze naturale.

Troy își înăbuși un râset și făcu ochii mari.

- Îți bați joc de mine?

- Pare că și-ar bate joc de tine? replică Lucian sec.

- Da, eu pot să trag niște sfori, dar aici avem de-a face cu o poveste mai serioasă, care o să se dezvăluie de la sine mai repede decât ne-am putea închipui. Troy clătină din cap. Coroner nu o să treacă o sinucidere la cauze naturale.

Dev ridică dintr-o sprânceană.

- Ai fi surprins de câte pot face oamenii.

O expresie uluită se desenează pe chipul lui Troy în timp ce se uită lung la Dev, de parcă mai avea puțin și îi dădea una pe după ceafă.

- De fapt, nu sunt chiar atât de surprins, Devlin.

- Înțelegem că trebuie să-ți faci meseria, interveni Lucian, ignorând amenințarea care se așternu brusc pe trăsăturile fratelui său. Și nu vrem să te compromiți în nici un fel. Ne descurcăm noi cu... cu orice o să spună sau o să creadă lumea.

- Mă bucur să aud asta, din moment ce unii dintre noi nu o să moștenească o afacere de un miliard de dolari. Răspunsul lui Troy răsună sec în timp ce își pironi privirea spre Dev. Ce noroc pe tine!

În clipa aceea, Dev făcu ceva ce Lucian nu mai văzuse de ceva vreme la el.

Afurisitul zâmbi.

Zorile își duceau ultima bătălie cu umbrele nopții în vreme ce Lucian aștepta în salon. Oamenii care intrau și ieșeau în și din biroul tatălui lor erau tăcuți, iar cei care mai spuneau câte ceva o făceau în șoaptă. Afară, nici urmă de explozia în roșu și albastru a sirenelor. Li se pusese ră foarte puține întrebări. Dev rămăsese cu Troy, cel mai probabil ca să se asigure că se transmitea întocmai versiunea de poveste pe care și-o dorea.

Din locul în care stătea, Lucian ridică privirea spre șemineul din piatră când apărură echipa. Cuvintele „MEDIC LEGIST“ erau scrise pe tricourile negre ale oamenilor care intrară cu o targă.

Scena îi aminti de altă noapte cu un final asemănător.

De fapt, îi amintea de o mulțime de nopți.

O femeie tipă. Lucian se ridică și se întoarse spre intrare. Doamna Besson rămăsese în pragul ușii, ținându-se de brațul soțului ei. Erau amândoi albi ca varul.

- Ce se întâmplă?

Înaintând cu pași mari, el îl apucă pe Richard de umăr și îi conduse pe amândoi într-unul dintre nenumăratele saloane nefolosite, departe de salonul principal și de birou.

– Lucian, ce s-a întâmplat? întrebă Richard, și ochii căprui îi cercetară pe ai lui.

Rotindu-și umerii, el nu prea știa cum să le spună. Nu era ca și cum aveau să jelească moartea lui Lawrence, dar omul fusese totuși angajatorul lor și o parte importantă din viața lor.

– A avut loc un incident.

Richard își cuprinse soția de talie în timp ce ea ridică mâna spre părul cărunt prins în coc.

– Fiule, mi se pare că minimalizezi situația.

– Da, se prea poate.

Lucian aruncă o privire spre ușă în timp ce îl strânse pe Richard de umeri. Livie era menajera lor, ținea evidența tuturor celor care intrau și ieșeau din casă cât era ziua de lungă și se ocupa de tot. Soțul ei era un fel de majordom și omul bun la toate. Cei doi lucrau pentru ei dintotdeauna, și Lucian știa că amândoi erau firi puternice, în ciuda unora dintre părerile pe care le aveau despre casă și proprietate. La urma urmei, trebuiau să fie firi puternice pentru a lucra pentru familia de Vincent și făceau parte din familie, fiind adesea mai prezenți pentru frații lui decât propriii lor părinți. La naiba, fiica lui Livie și a lui Richard obișnuia să alerge în voie pe aceste coridoare în copilărie, devenind un fel de soră de-a doua pentru ei, dar Lucian nu o mai văzuse pe Nicolette de ani buni, de când plecase la facultate.

– Lawrence s-a spânzurat în birou, spuse el.

Linii fine se desenează în colțul ochilor lui Livie când ea îi închise și murmură în șoaptă un fel de rugăciune, dar soțul ei se uită ținută la Lucian și îl întrebă:

– Serios?

– Așa pare.

Nu puteai interpreta greșit expresia de pe chipul lui Richard. Era aceeași cu a lui Troy. Era ceea ce credeau cu toții în adâncul sufletului. Simțindu-se dintr-odată epuizat, el își trecu o mână prin păr.

- Lucian, îl strigă Gabe de pe coridor, strângând din dinți, cu un aer sever. Trebuie să vorbim.

Lucian dădu să treacă pe lângă cei doi.

- Dacă aveți nevoie de ceva timp...

- Nu, spuse Livie cu ochi căprui pătrunzători. Suntem bine. Suntem aici pentru voi, băieți.

Un zâmbet obosit îi curbă buzele în sus.

- Mulțumesc! spuse el sincer. Pentru moment, nu m-aș aventura în biroul tatei.

Richard încuviință din cap.

- Mai pleci mâine?

- Trebuie.

- Știu. Richard îl bătu ușor pe umăr și afișă un zâmbet sumbru. O să mă țin pe baricade cât pot.

Apucând mâna bătrânului, o strânse cu blândețe, apoi Lucian plecă și se îndreptă spre fratele lui. În timp ce se apropie de Gabe, observă că Troy îi aștepta pe coridor. Nu-l zări pe Dev.

- Îmi doresc să știu ce aveți de spus?

Gabe scutură din cap.

- Probabil că nu.

Troy continuă să vorbească încet.

- Când i-au desprins corpul de ventilator, i-au scos cureaua. Probabil n-ați văzut asta din cauză că atârna sau din pricina curelei, dar...

Un fior îl traversă pe Lucian când aruncă o privire spre fratele lui.

- Dar ce?

- Avea semne pe gât. Troy trase adânc aer în piept. Unde era strânsă cureaua. Păreau să fie niște zgârieturi. Asta înseamnă una din două. Fie a dat să se spânzure și s-a răzgândit, fie n-a fost el cel care a pus cureaua aia în jurul gâtului său de la bun început.

Capitolul 3

– De ce trebuie să pleci? se plânse Anna. Bătu ușor din pantoful cu toc, împingându-și în afară buza de jos în timp ce băutura de un albastru strălucitor se revărsă peste marginea paharului. Cine o să mă mai asculte când mă plâng de vecinii mei de coșmar sau când mi se scurg ochii după agenții ăia frumoși de vânzări de la companiile farmaceutice?

Julia Hughes râse la spusele colegei ei – ei bine, fostei colege deja de două ore. Împreună cu mai multe asistente și alți oameni din personalul de la centru se duseseră în barul aflat la câteva străzi distanță de muncă, bucurându-se de o mică petrecere de rămas-bun. Și lumea începea să se întrebe cine avea să se aleagă cu cea mai cumplită mahmureală a doua zi dimineață.

Julia ar fi putut să parieze că norocoasa avea să fie Anna.

– O ai pe Susan. Ea îți ascultă toate necazurile, și îi mai și place să le arunce ocheade agenților de vânzări.

– Tuturor le place să le arunce ocheade, dar tu erai singura femeie nemăritată de pe etaj. Reușeam să mai trăiesc și eu prin tine, închipuindu-mi cum ieși cu ei și te pierzi în vârtoarea sexului sălbatic până ajungi să mergi ciudat a doua zi.

Aproape înecându-se cu șampania, Julia lăsă paharul jos.

Anna zâmbi larg și luă o gură zdravănă din băutura ei.

– Și n-am cum să-i aranjez lui Susan întâlniri cu ei.

- Norocul ei, pentru că întâlnirile astea nu se sfârșeau niciodată bine, îi reaminti Julia.

Astfel de întâlniri se dovedeau de-a dreptul plictisitoare sau nu se concretizau în nici un fel. Nu existase cale de mijloc și, cu siguranță, nici urmă de sex sălbatic după care să ai nevoie de Tylenol.

Julia se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe masa rotundă și înaltă. Murmurul muzicii rock începu să se audă mai tare pe măsură ce grupul lor se dispersă prin bar. Tortul de rămas-bun adus de cineva se terminase în doar câteva minute.

- O să-mi fie dor de voi! spuse ea și inspiră adânc.

- Chiar nu-mi vine să cred că faci asta.

Anna se aplecă spre ea cu un oftat.

Sincer, aproape că nici Juliei nu-i venea să creadă că renunțase la slujba ei sigură și liniștită de asistentă medicală și acceptase un post de asistentă la domiciliu la câteva state depărtare, pe alt fus orar. Decizia pe care o luase era atât de atipică pentru ea, încât părinții ei credeau că se confrunta cu un fel de criză a vârstei mijlocii, dar cu vreo zece ani mai devreme decât ar fi fost normal.

Decizia de a candida pentru un post ce necesita să se mute fusese alimentată de o sticlă de vin și de... un sentiment acut de disperare, de nevoia profundă, aproape mistuitoare, de schimbare. Aproape uitase că își anunțase intenția de a candida, iar telefonul primit cu o săptămână în urmă fusese un adevărat șoc. Există un post liber în Louisiana, la domiciliu, pentru care se oferea un salariu care o dăduse pe spate.

Prima reacție a Juliei fusese să refuze, dar nu ascultase de vocea aceea stupidă care o ținea trează în inima nopții, vocea din cauza căreia fiecare pas din viața ei fusese îndelung cumpănit și exagerat de precaut. Astfel că, după ce semnase o grămadă de formulare, inclusiv o mulțime de acorduri de confidențialitate, formalități aparent obișnuite în anumite situații, azi era ultima zi la azilul de bătrâni în care lucrase în ultimii trei ani. Dar și cea din urmă zi de normalitate pentru Julia, tocmai pentru că făcuse ceva de neconceput.

Ei bine, ceva de neconceput pentru ea, care trăise mereu de parcă i-ar fi fost frică.

Fără a-i fi frică de ceva în mod special, dar temându-se de aproape orice. Îi fusese teamă să plece de acasă și să se ducă la facultate, îi fusese frică să-și termine școala și să accepte prima slujbă „adevărată”. Îi fusese frică să zboare. Îi fusese frică să conducă pe autostradă. Îi fusese teamă de prima întâlnire, cu mulți ani în urmă, care se dovedise una dintre cele mai proaste decizii din viața ei. Și îi fusese frică să plece de lângă omul care îi distrusese încetul cu încetul bucuria de a trăi.

Această teamă nu însemnase că nu-și impunea să treacă peste frică, dar ajungea adesea să-și analizeze și să-și gândească mult prea mult fiecare decizie. Teamă complica toate lucrurile, și realizarea acestora devenea cu atât mai importantă.

Se săturase să trăiască așa – de parcă avea 70 de ani și, în urmă cu trei ani, își îngropase iubirea vieții, nu divorțase pur și simplu, ceea ce se și întâmplase. În ultimii trei ani, se simțise că renunțase să mai lupte și că se afunda încetul cu încetul într-un întuneric adânc.

Gata!

Își expediasse deja cele mai multe haine și a doua zi urma să urce la bordul unui avion.

– Sunt mândră de tine! îi spuse Anna și se întoarse spre ea. O să-mi fie dor ca naiba de tine, dar sunt mândră de tine.

– Mulțumesc! murmură ea, străduindu-se să nu plângă.

Ea și Anna se apropiaseră foarte mult de-a lungul anilor. Anna știa prin câte trecuse Julia cu fostul ei soț. Știa cât de importantă era această decizie pentru ea.

Anna veni mai aproape și o sărută pe Julia pe obraz. Apoi își lăsă bărbia să se odihnească pe umărul acesteia.

– La ce oră ai zborul?

– La 10.00, dar trebuie să plec devreme, ca să ajung la timp la aeroport.

– Dar nu trebuie să fii la muncă la primă oră, așa că știi ce înseamnă asta? Se îndreptă de spate și înclină ușor paharul spre buzele Juliei. Că trebuie să bem și să ne facem de cap, ca să nu ne apucăm să plângem pe la colțuri ca două ratate. Nu ne dorim asta.

– Nimeni nu-și dorește asta.

Cu un zâmbet larg pe buze, ea făcu întocmai. Ei bine, oarecum. Juliei nu prea îi plăcea să bea, mai ales pentru că nu era de acord cu ideea de a-și pierde controlul, și, de obicei, obișnuia să nu bea mai mult de un pahar de vin când era acasă. Își termină șampania și, după ce mai bău cam jumătate din al doilea pahar, simți cum sângele începe să i se agite vesel prin vene.

Li se alăturară la masă alte câteva asistente, iar Anna se duse să joace o partidă de darts în colțul opus al barului. Julia încercă să nu o piardă din ochi, dar se făcea târziu și începea să se aglomereze. Îi vedea când și când pe blonda minionă și pe bărbatul cu care juca darts. Era înalt, dar, oricum, oricine părea înalt pe lângă Anna. Cămașa neagră i se întinse peste umerii lați când ridică brațul ca să arunce o săgeată. Din locul în care stătea, Julia observă ce bicepși bine conturați avea.

Oricine ar fi fost, bărbatul chiar avea un spate frumos.

Scuturând din cap, se întoarse la discuțiile însuflețite din jurul ei. Anna era măritată... și avea o căsnicie foarte fericită. În această seară era însă în toate părțile și își făcea prieteni peste tot.

Toată lumea vorbea despre noii proprietari care preluaseră azilul de bătrâni la începutul anului. Toți își făcuseră griji, neștiind ce putea să însemne pe termen lung o asemenea schimbare. În mod evident, ea nu trebuia să-și mai facă griji, dar răsufla ușurată pentru colegii ei, căci noii proprietari păreau să știe ce făceau.

Cum nu mai fusese niciodată asistentă la domiciliu și nu era sigură că avea să mai fie după ce își încheia viitoarea aventură, Julia nu știa ce să se aștepte de la noii ei angajatori. Răspundea în fața agenției prin care se angaja, dar și în fața familiei pentru care avea să lucreze.

Jucându-se cu piciorul paharului, își impuse să nu se mai gândească la ce urma să fie mâine. Avea emoții, și pe bună dreptate, dar nu-și putea permite să o ia razna. Altfel, intra în panică și începea să pună din nou la îndoială decizia pe care o luase. Acum, era prea târziu ca să mai...

– Julia! ciripi cu glas melodios Anna chiar înainte de a o prinde de mână din spate. *Trebuie să cunoști pe cineva.*

Oh, Doamne!

De fiecare dată când Anna îi spunea că trebuia să cunoască pe cineva, era vorba despre vreun excentric oarecare pe care îl întâlnise din pură întâmplare și pe care Julia chiar nu-și dorea să-l cunoască. Înăbușindu-și un geamăt, ea se întoarse ușor și aproape scăpă paharul din mână când mută privirea de la chipul îmbujorat și încântat al Annei spre bărbatul de lângă ea.

Julia făcu ochii mari când îl studie pe bărbatul necunoscut. Doamne! Parcă i se opri mintea în loc, și nu mai știu nici cum o cheamă... Era bărbatul cu care jucase Anna darts. Știa că era el pentru că purta aceeași cămașă neagră, care se dovedi a fi o bluză cu mânecile suflecate. Era înalt. Nu doar în comparație cu zânișoara țicnită lângă care stătea în clipa asta, ci pur și simplu pentru că era mai înalt cu peste 30 de centimetri decât Julia, care nu era o femeie scundă.

Bărbatul acesta, oricine ar fi fost, era absolut extraordinar.

Emana un fel de asprime. Pomeți înalți și lați și o gură care se desena într-o arcuire perfectă. O urmă de barbă îi acoperea maxilarul care părea parcă sculptat în marmură. Părul șaten cu nuanțe aurii se ondula spre creștet și era mai scurt pe laterale. Julia ar fi putut să bage mâna în foc că părul îi era la fel de blond ca al Annei la lumina zilei. Imaginându-și ce se ascundea sub bluza și blugii negri, își dădu seama că trupul lui era la fel de extraordinar pe cât îi era chipul.

Și ochii lui încadrați de gene incredibil de dese? Un amestec atât de frumos de albastru și verde, care îi amintea Juliei de oceane cu apă caldă și de vară.

El rămase nemișcat și o cercetă îndelung cu ochii lui fascinanți, cu o postură relaxată. Dar Juliei îi făcu impresia clară că, în ciuda aparentei relaxări pe care o emana prin toți porii, el era teribil de încordat și parcă pregătit să sară la atac în orice clipă.

Anna dăduse din pură întâmplare peste bărbatul acesta minunat la tabla de darts? Julia chiar trebuia să-și petreacă mai mult timp pe acolo dacă bărbații de genul ăsta...

- Julia... Jules, acesta este... Ochii albaștri ai Annei scânteiară încântați în timp ce o întoarse spre cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse Julia vreodată. Scuze! Cum ziceai că te cheamă?

Cum Dumnezeu să uite Anna numele acestui bărbat? Pentru Julia ar fi de ajuns să îl audă o dată ca să îi rămână întipărit în minte pentru totdeauna.

El zâmbi, și fiecare parte din trupul Juliei – din creștetul capului până în vârful picioarelor și, mai ales, părțile rămase nefolosite atâta vreme – păru să observe zâmbetul acela. Un zâmbet pieziș, colțul stâng arcuindu-se o idee mai sus decât cel drept, care îți tăia răsuflarea.

– Taylor.

„Oh, Doamne!”

Vocea lui.

Profundă și dulce, cu o urmă de accent. Poate din sud? Julia nu știa, dar Taylor avea absolut *tot* ce îi trebuia.

– Taylor! Așa. Anna zâmbea ca o pisicuță care tocmai mâncase tot borcanul cu smântână. În fine, ți-o prezint pe minunata și foarte nemăritata Julia, despre care îți povesteam adineauri.

Auzise bine? *Foarte nemăritata*? Anna se îmbătase? Ea nu vedea cum arăta tipul? Nu că Julia ar fi fost vreo muma-pădurii. Avea ceea ce mama ei susținuse dintotdeauna că erau trăsături simetrice. Chipul ei se desena în linii perfecte, și o grămadă de oameni îi admirau părul. O grămadă. Unii își doreau chiar să-l atingă, ceea ce era foarte ciudat, dar, în fine... Avea un păr lung și bogat, care i se ondula în valuri până sub șani. Acum, îl purta prins într-un coc ciufulit. După muncă, avusese timp doar să se schimbe, și nu-i mai făcuse nimic. În orice caz, *știa* că arăta decent, dar nu era nicidecum vreun fotomodel... nu era genul de femeie pe care ți-o puteai închipui cu ușurință la brațul lui Taylor. O femeie înaltă sau minionă, dar zveltă și cu forme doar prin locurile „potrivite”. Trupul pe care îl avea Julia se demodase cu mult înainte să se nască ea.

– Bună! Taylor întinse o mână. Sunt încântat să te cunosc.

Privirea ei alunecă de pe chipul lui spre mâna întinsă, apoi reveni spre chipul lui. Zâmbetul lui pieziș se adânci, și el așteptă în timp ce ea rămase încremenită, uitându-se spre el ca o nătângă. Revenindu-și în fire, reuși să ridice mâna.

– Mă bucur să te cunosc!

Degetele lui le acoperiră pe ale ei într-o strângere fermă.

– Pot să te invit la un pahar?

– Da, răspunse Anna în locul ei. Sigur că poți să o inviți la un pahar.

Avea să o omoare pe Anna cu mâna ei.

Taylor își mușcă ușor buza de jos.

– Ce-ai vrea să bei?

Mormăind numele unei băuturi pe care nici nu era sigură că o mai băuse vreodată, Julia își dădu seama că el încă o ținea de mână.

El făcu un pas mai aproape și coborî capul până ce gura i se opri în dreptul urechii. Când vorbi, respirația lui îi tulbură ușor firicelele de păr, trimițându-i un val de fiori electrizanți pe șira spinării.

– Să nu fugi!

Juliei i se tăie respirația.

– Nu fug.

– Promiți?

El o strânse de mână cu blândețe.

– Promit, repetă ea.

– Bine. El se trase înapoi, căutându-i și susținându-i privirea. Mă întorc imediat.

Abia atunci îi eliberă mâna.

Rămasă fără cuvinte, îl privi cum se răsucește pe călcâie și pleacă alene spre bar, despărțind marea de oameni în drumul lui, de parcă ar fi fost un zeu. În cei 27 de ani trăiți pe acest pământ, nu văzuse niciodată în carne și oase un bărbat atât de atrăgător.

– Oh, Dumnezeu, cred că tocmai am avut orgasm numai privind asta, spuse Anna.

Ochii mari ai Juliei se întoarseră spre ea.

Prietena ei bătu din palme și ȝopăi.

– Unde l-ai găsit? o întrebă Julia. L-ai comandat din vreun catalog care se cheamă *Din ce sunt făcute fanteziile?*

Anna chicoti.

– Îmi luam un pahar... de apă, în treacăt fie spus, și m-a întrebat dacă nu mă tentează o partidă de darts. Firește, i-am spus că da. Trebuia să accept, pentru că trebuia să-mi dau seama dacă este cu adevărat real.

Julia înțelegea pe deplin. Și ei îi era greu să creadă că era real.

- Oricum, am jucat o partidă de darts, și știi ce?

- Ce?

Privirea i se aținti undeva peste capul prietenei ei. Îl zări pe Taylor încă la bar.

- M-a întrebat de tine, Julia.

- Poftim?

Ea încuviință din cap.

- M-a întrebat cine este femeia frumoasă cu care vorbeam - și se referea la tine. N-am mai vorbit cu nimeni altcineva. De aceea m-a invitat să joc darts. Am fost folosită. Un zâmbet înflori pe buzele ei. Și n-am nici o problemă cu asta. Știi de ce?

Julia abia dacă mai reușea să înțeleagă ce se întâmpla.

- De ce?

- Pentru că este interesat de tine, și este ultima ta noapte în oraș, așa că o să te duci unde vrea și o să faci ce vrea. Tot ce vrea. Ea veni mai aproape și coborî vocea. Chiar anal. Pentru că eu l-aș lăsa. Oh, da.

- Oh, Doamne! Julia râse. Ești nebună. Nici măcar nu-l cunosc...

- Dulceața mea, spuse ea, și Julia se încruntă. N-ai nevoie să-l cunoști ca să te culci cu el. Omul e drăguț. Arată așa bine, că nici n-ai zice că este om, și, cât am jucat darts, nu și-a luat ochii de la tine.

Da?

- Nu... nu se poate.

- Ba se poate. Julia, știu că ai stat pe uscat o perioadă... o foarte lungă perioadă... și că fostul tău era un dobitoc, dar e timpul să-ți întinzi aripile înfierbântate și să te dezlănțui, scumpo. Bărbatul ăsta, bărbatul ăsta sexy este...

- Încetează! Inima îi tresăltă când îl văzu pe Taylor traversând încăperea. Se întoarce.

Anna își ținu gura, dar o privi ca pentru a-i da de înțeles că nu avea să o ierte dacă o dădea cumva în bară. Nu mai avu ocazia să se gândească serios la nimic altceva, pentru că Taylor se strecură pe lângă Anna și îi întinse Juliei o băutură cu aromă fructată.

- Mă bucur să te găsesc unde te-am lăsat, spuse el și se rezemă de masă. Îmi făceam griji că o să fugi.

- Nu, zise ea și aruncă o privire neputincioasă spre Anna.

– Aha, răspunse el cu un zâmbet larg pe buze.

Ce să mai spună acum? Ce să mai facă? Slavă Cerului, reușise să-și pună o rochie neagră drăguță, cu talie înaltă și mâneci trei sferturi. Era o rochie veche, dar în care se simțea mereu bine. Dacă ar mai fi fost și atât de inspirată încât să-și pună altceva în locul lenjeriei din bumbac cu *capete de mort*...

Oh, Doamne!

De ce se gândea la așa ceva?

Tipul din fața ei nu-i vedea lenjeria cu capete de mort.

Julia observă cum Anna se îndepărtează încet și îi lăasă singuri. Sorbind din băutură, ea căută răspunsul care să nu o facă să pară vreo nătângă.

– De ce te-ai fi gândit la una ca asta?

Nu reuși să vină cu ceva mai bun.

– Sincer? El coborî genele, ascunzându-și ochii minunați pentru o clipă. Pari cam speriată.

Ea simți că roșește din nou.

– Este atât de evident?

– Îți este frică? întrebă el, ducând o sticlă de bere la gură.

Deși nu părea posibil, ea roși și mai tare.

– N-aș spune că-mi este frică. Sunt doar... doar surprinsă.

– Nu înțeleg de ce ai fi surprinsă, răspunse el și mai luă o gură de bere. Te-am remarcat din prima clipă în care am intrat în bar. Sigur nu sunt singurul. Ești absolut superbă.

Cum să nu...

Tipul se pricepea foarte, *foarte* bine. După felul în care o spusese, chiar părea să fie adevărat. De obicei, complimentele nu aveau efect asupra ei, dar zise de el? Foarte posibil să aibă.

– E drăguț din partea ta, spuse ea, apoi sorbi lung din băutura pe care o comandase.

– Nu sunt drăguț. Spun doar adevărul. Îndreptându-se ușor spre ea, el puse berea pe masă. Prietena ta îmi spunea că sunteți toți asistenți.

Cu o încuviințare din cap, Julia își spuse că trebuia să o lase mai moale cu alcoolul, pentru că simțea tăria din băutură.

- Da. Lucrăm la un azil de bătrâni care nu este prea departe de aici... Ei bine, eu lucram. Azi a fost ultima mea zi.

- Îmi povestea ea ceva despre asta, spuse el. Că ați organizat o mică petrecere de rămas-bun.

- Da. Ea *sorbi* din băutură. De fapt, plec din oraș - din stat chiar - mâine.

- Serios? Încotro?

Pe chipul lui pâlpâi o urmă de interes.

Ea fu cât pe ce să-i povestească despre Louisiana, dar se opri în ultima secundă. În primul rând, nu-l cunoștea pe Taylor Cel Prea Sexy Ca Să Fie Adevărat. Ba, mai mult, acordul de confidențialitate pe care îl semnase avea o serie de clauze foarte dure. Singurii care știa orașul și statul în care urma să se ducă erau părinții ei. Anna știa doar de Louisiana.

- Am acceptat o slujbă în sud, răspunse ea până la urmă, apoi schimbă repede subiectul și se concentrează asupra lui. Dar tu? Locuiești pe aici?

Ridicând sticla, el scutură din cap.

- Am venit aici cu afaceri. Fac niște muncă de documentare.

- Documentare?

Lucra în domeniul medical sau era jurnalist? Poate scriitor?

El luă o gură de bere.

- Ai lucrat mereu în centre de asistență medicală?

- Nu. După ce am terminat facultatea, am lucrat într-un spital și am făcut asistență de urgență, îi spuse ea și aruncă o privire peste umăr. Nu o mai vedea pe Anna pe nicăieri. Am lucrat acolo vreo doi sau trei ani.

- Uau! Trebuie să fi fost intens.

- Poate fi intens. Adică sunt și nopți în care te ocupi doar de dureri de stomac ce se dovedesc uneori a fi ceva mai serios, dar, de cele mai multe ori, ai de-a face cu câte o gripă sau ceva ce i-a picat omului greu la stomac. Și mai sunt nopți în care lucrurile pot să devină foarte serioase.

El îi studie chipul cu ochi mistuitori, care îi tăiară suflul când privirea lui o întâlni din nou pe a ei.

- Și de ce ai renunțat?

Înghițind în sec, ea ridică paharul și mai luă o gură de alcool. Nu putea să-i spună că o făcuse pentru că, după ce își părăsise soțul, plecase din orașul în care locuiau și renunțase la slujba ei. Nu că ar fi reușit să-l oprească pe Adam să încerce să ia legătura cu ea la fiecare câteva luni, cu precizia unui ceas elvețian. Obicei care se încheiase abia când își schimbase, în cele din urmă, numărul de telefon și nu i-l mai dăduse nici unui prieten comun. În adâncul ei, știuse că el avea să afle despre plecarea ei și să o ia razna, dar așa era el. Simți cum i se cascadează un gol în stomac.

La naiba, astfel de gânduri îi tăiau tot cheful.

Se chinui să dea totul uitării.

– Mi-am dorit să fac ceva diferit și să fiu mai aproape de familia mea.

– Familia este importantă pentru tine?

– Da. Sunt singură la părinți și am fost un copil răsfățat. Simți un alt gol în stomac când el râse, dar era o cu totul altă stare, pentru că râsul lui era adânc și *plăcut*. Senzația pe care o trezi înăuntrul ei se asemăna cu ce simțeai atunci când ajungeai în vârful unui roller-coaster și te pregăteai să te lansezi în forță. Bine. N-am fost chiar răsfățată, dar sunt apropiată de părinții mei. Sunt niște oameni buni.

– Atunci ești norocoasă, spuse el. Nu mulți se pot lăuda cu asta.

– Și tu?

– Nu fac parte dintre acești oameni.

– Oh! Ea clipi. Îmi pare rău să aud asta!

El lăsă ușor capul într-o parte și o studie atent pentru o clipă.

– Chiar pare că o spui sincer.

– Pentru că o spun sincer? sugeră ea.

– Simți empatie față de oamenii pe care nu-i cunoști?

– Firește. Toată lumea ar trebui să simtă. Ea făcu un pas într-o parte când cineva trecu pe lângă masa lor și husa telefonului i se apăsă în șold. Cel puțin, eu așa cred.

– Sunt de acord.

– Mă bucur să aud asta, pentru că...

Ea amuți când el întinse mâna, prinzând o șuviță care se desprinsese din coc și îi alunecase peste obraz. Buzele i se întredeschiseră cu un suspin când el îi aranjă șuvița pe după ureche.

– Gata, spuse el în timp ce coborî mâna și degetele îi plutiră alene de-a lungul gâtului. Chiar dacă aş putea să pun pariu că părul îți stă minunat când este desprins.

Ea își simți obraji în flăcări. Nu știa cum să reacționeze, nu când degetele lui alunecau pe o parte a gâtului ei într-o atingere delicată ca o pană.

– Ai vrut dintotdeauna să fii asistentă? o întrebă el.

Trecură câteva clipe înainte să răspundă.

– Când eram mai tânără... voiam să mă fac medic veterinar, ca tata, dar n-am suportat ideea de a eutanasia animale.

– Da, ingrată chestie. Nici eu n-am putut să fac asta.

– Tu... ai animale de companie? întrebă ea, simțindu-se ușor stupid că întrebuse.

Era la fel de penibil dacă l-ar fi întrebat ce sporturi de echipă îi plăceau? Spera din inimă ca discuția să nu se îndrepte într-acolo, pentru că nu era vreo mare iubitoare de sport.

– Nu. Nu stau mult pe acasă. Tu ai?

– Nici eu n-am, dar mi-ar plăcea să am într-o bună zi. Mereu am visat să am un adăpost pentru animale. Ea râse din nou, simțindu-se ușor stânjenită, pentru că nu știa de ce vorbea despre asta. Știi tu, când o să câștig la loto și o să am milioane de dolari de care să n-am nevoie.

Un surâs se jucă pe buzele lui.

– Deci pe asta ai cheltui tu milioane de dolari?

– Da. Pentru ce altceva să-mi trebuiască banii?

Chiar dacă avea o obsesie pentru poșetele de firmă pe care nu și le putea permite, el nu trebuia să afle acest detaliu.

– Ce animale ai vrea să salvezi?

– Tot felul de animale.

– Și peștișori de aur?

– Dacă trebuie salvați, da, răspunse ea cu un zâmbet.

El veni mai aproape.

– Dar șerpi?

– Și șerpi, și, da, până și rozătoare. Orice viață este importantă. El își arcui sprâncenele, surprins.

– Bine, ești vegană, religioasă sau faci aikido, nu?

Chicotind, ea scutură din cap și întoarse privirea.

– Nu, am auzit asta într-un episod din *Walking Dead*. Îmi pare rău! Îmi place carnea, nu sunt foarte religioasă și nu sunt chiar atât de profundă.

Taylor râse, și Julia trebui să-și înăbușe un nou oftat. Ce frumos râdea!

– Fir-ar să fie! Ei bine, mă bucur să aud toate aceste trei lucruri.

Aruncând o privire prin bar, ea nu reuși să dea de Anna în mulțimea tot mai mare. Unde naiba era?

– Îți place să fii asistentă? o întreabă el și, când ea întoarse din nou privirea, ochii ei se ațintiră spre gura lui.

Îi fu aproape imposibil să nu se întrebe cum ar fi fost să o simtă apăsată pe gura ei, lipită de *alte* locuri.

Corpul i se înflăcăra. Doamne, nici nu mai știa când avusese ultima dată o reacție atât de viscerală față de cineva care abia dacă o atinsese. În viața ei existase doar Adam, și, chiar dacă sexul cu el fusese OK, simplul gând la apropierea dintre ei nu îi făcuse niciodată sângele să se înfierbânte în vene cum i se întâmpla acum.

– Domnișoară Hughes? o strigă Taylor zâmbind.

Trăgând aer în piept, Julia decise că trebuia să se oprească din băut ca să reușească să-și controleze mai bine hormonii.

– Da, îmi place.

– De ce?

Măi să fie, omul era un izvor nesecat de întrebări. Ea își lăsă paharul pe masă.

– La început, am ajuns să lucrez în domeniu oarecum din întâmplare. Când m-am întors acasă, a fost primul post pe care l-am prins, recunosc eu ea, trecându-și un deget peste marginea paharului. Și mi s-a potrivit mănășă.

– Trebuie să fie greu să lucrezi în domeniul ăsta. Întorcându-se, el își rezemă coatele pe masă și se aplecă în față. Îmi închipui că mulți pacienți sunt catatonici. Este cuvântul potrivit?

- Unii sunt, dar există niveluri și niveluri. Julia aruncă o privire spre el și își dădu seama că o privea ca în clipa în care începuseră să vorbească. Intens. Îi dădea senzația că nu rata nimic din ce spunea. Se bucura de toată atenția lui. Sunt pacienți care au nevoie de ajutor pentru funcțiile de bază și alții care sunt prezenți, dar... dar nu cu totul.

El încuviință încet din cap.

- Și ce te-a făcut să rămâi în domeniu?

Era o întrebare dificilă.

- Cred că răspunsul are de-a face cu faptul că unii dintre pacienți nu mai au pe nimeni. Adică nu este ca și cum familia ar fi nepăsătoare sau n-ar fi prezentă în viața lor, dar mulți oameni nu știu să se ocupe de cineva care este atât de bolnav. Așa că este nevoie de un om care să înțeleagă... știi? Faptul că o persoană nu poate să răspundă sau să vorbească nu înseamnă că nu te poate auzi. Că nu gândește...

- Unii dintre pacienții tăi nu vorbeau, dar te auzeau?

- Da. Sunt diferite boli. Cazuri în care oamenii sunt efectiv blocați înăuntru. La naiba, sunt cercetări care susțin că oameni aflați în unele tipuri de comă îi pot auzi pe cei din jur, îi explică ea. Alții nu, dar, oricum ar fi, oamenii ăștia au nevoie de cei care... își doresc doar să aibă grijă de ei.

Ea se înroși ușor, simțindu-se cam siropoasă.

- Și tu asta faci? Ai grijă de ei?

Da. Uneori, chiar mai mult decât ar fi trebuit. Îi era greu să-și blocheze firea umană. Pierderea pacienților nu era încă un lucru peste care să treacă ușor.

- Da.

El o studie o clipă, apoi un zâmbet larg îi luminează chipul. Un zâmbet care îți tăia răsufarea. Reclamele la pastă de dinți ar fi fost invidioase.

- Ei bine, ca să fiu sincer, n-am văzut prea multe asistente care să arate ca tine când am mai trecut pe la doctor. El îi făcu cu ochiul, și, Doamne, cât de bine îi stătea făcând asta. Și poate e mai bine așa, pentru că, altfel, aș inventa tot felul de scuze ca să mă duc la doctor.

Ea scoase un râset surprins când se întoarse spre el.

– Ei, hai...

– Nu. Vorbesc serios. Aș începe cu o durere de stomac, apoi aș flutura un deget sau două în aer, jurând cu mâna pe inimă că mi le-am rupt.

Cu un nou râset, ea clătină din cap.

– Probabil ai o asigurare de sănătate pe cinste.

– Ceva de genul. Și, cumva, el reuși să vină mai aproape, la mai puțin de 30 de centimetri. O să-ți spun la ce mă gândesc. Ești pregătită să auzi asta?

– Bănuiesc.

Ea își strânse băutura mai tare în mână, și inima începu să-i bată nebunește în piept. Ce urma să îi spună?

El coborî ușor capul până ajunse cu gura aproape de urechea ei. Pielea i se înfioră când îi simți colonia cu note picante și aroma de săpun, un amestec surprinzător de îmbietor.

– Cât am stat de vorbă aici, m-am tot întrebat ce gust au buzele tale frumoase.

Inima îi tresăltă în piept, în timp ce mintea ei încercă să se convingă că îi spusese într-adevăr ceea ce auzise.

– Și tot timpul m-am gândit că nu-mi doresc să-ți gust doar buzele.

Dumnezeule!

Orice urmă de gând coerent se duse pe apa Sâmbetei.

El se îndepărtă câțiva centimetri, și gurile lor ajunseră într-un unghi în care răsuflările li se împletiră.

– Am sărit calul?

Da.

Nu.

Julia scutură din cap. Nu-și mai putea stăpâni mișcările capului.

– Mă bucur să aud asta.

Taylor se trase în spate, și buzele i se curbară într-un surâs.

Ea tresări speriată când telefonul îi vibră pe pântec.

– Scuză-mă, murmură ea fâstăcită și peste măsură de bucuroasă că fuseseră întrerupți. Pentru că fiecare colțișor al ființei ei era mult prea concentrat asupra imaginii în care el gusta din buzele ei și nu numai.

Cu mișcări stângace, scoase telefonul subțire din gentuță. Ecranul încă era aprins de la mesajul primit. Era de la Anna. Trebui să-l citească de două ori ca să se asigure că nu greșea.

N-am vrut să vă deranjez. Mă duc acasă la soțior. Du-te cu bunăciunea asta acasă și pune-l să te poarte spre noi și noi culmi. Te iubesc!

– La naiba, mormăi ea în șoptă.

Avea să o omoare pe Anna.

– Asta nu sună prea bine.

Ea scutură ușor din cap, neștiind dacă să râdă sau să înjure din nou.

– O nimica toată.

– Mie nu-mi sună chiar așa. El îi atinse ușor brațul. Ce s-a întâmplat?

Cu o răsuflare apăsată, ea își strecură telefonul la loc în poșetuță.

– Prietena mea... Anna? Cea cu care ai jucat darts? M-a cam lăsat baltă.

– Lasă-mă să ghicesc! Trebuia să te ducă acasă? o întrebă el, apoi coborî bărbia când se aplecă din nou spre ea și își lipi brațul de al ei.

– Exact.

Julia nu se trase înapoi.

Un zâmbet pieziș răsări pe buzele lui.

– Pot să te duc eu acasă. N-am băut decât berea asta.

Privirea ei zbură spre a lui în timp ce simți cum mușchii i se încleștează în vintre. Să o ducă el acasă? Avea de gând... să o guste? Bine. Trebuia neapărat să nu se mai gândească la așa ceva.

– Mulțumesc, dar mă descurc. Pot să iau un taxi sau...

– Sau poți să mă lași să te duc acasă. La urma urmei, nu asta și-a dorit prietena ta isteată când te-a lăsat să te descurci singurică pe aici? El își întinse brațul și o bătu ușor cu un deget pe mână. Adică așa sper, pentru că este ceea ce-mi doresc.

Ea întredeschise buzele și rămase cu privirea ațintită spre el.

– De fapt, mi-ar plăcea la nebunie să te duc acasă, Julia. Degetul lui îi alunecă peste încheietură și urcă spre mâneca rochiei. Mi-ar plăcea la nebunie să mai petrec ceva timp cu tine.

Inima Juliei începu să bată nebunește în timp ce se uită lung în ochii lui, simțind că-și pierde mințile. Știa că nu se oferea doar să o ducă până acasă, și gândul îi făcu bătaile inimii să vibreze undeva mult, mult mai jos în corp. Ideea îi înflăcăra tot trupul.

– Spune da, continuă el, lăsându-și degetul să coboare peste brațul ei.

Taylor îi urmări conturul încheieturii.

Ei i se uscă gura. Să accepte ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut în mod normal. Chiar ultimul, dar în minte îi răsună o voce care țipa din toți rărunchii la ea să accepte, care îi cerea să nu facă ce făcea în mod normal.

Ci ceea ce îi spusese Anna să facă... să-și întindă aripile înfierbântate și să se dezlănțuie un pic. Era în stare de asta? Și apoi, gura și limba i se mișcă înainte ca ea să își dea seama de ceea ce făcea.

Julia acceptă.

Capitolul 4

Se întâmpla.

Chiar se întâmpla.

Și nu reuși să se mai gândească la altceva pe drumul scurt, aproape prea scurt, până la apartamentul ei. Taylor conducea o mașină care părea închiriată. Spera să fie așa, pentru că era mult prea curată pentru a aparține unui om în carne și oase. El vorbi întruna până acasă, părând foarte relaxat în legătură cu ce urma să se întâmple.

Atât de relaxat, că, pe la jumătate drumului spre complexul rezidențial în care locuia Julia, el se întinse și își așeză mâna peste a ei, împiedicând-o să se mai joace agitată cu tivul rochiei. Nu îi spuse nimic, dar își împleti degetele lungi și calde cu ale ei și o ținu strâns.

Era frumoasă împreunarea mâinilor, și gestul îi aminti de emoția primelor întâlniri și de nerăbdarea dulce cu care așteptai *tot* ce avea să fie, dar aceasta nu era o întâlnire amoroasă. Era o aventură de-o noapte... o aventură cu un bărbat al cărui loc părea să fie mai degrabă pe marele ecran.

În timp ce traversară parcare și urcară scările, el încetini pasul cu intenție. Merse umăr la umăr cu ea, cu o mână lipită pe spatele ei, în timp ce mâinile Juliei tremurau.

Chiar tremurau.

De puține ori în viață mai fusese atât de agitată și de emoționată. Emoțiile i se strânseseră parcă într-un nod pe care îl simțea în capul pieptului.

Ajunsa în fața ușii, rată broasca la prima încercare și împinse cheia în metal.

– Mă ocup eu, se oferi Taylor și luă ușor cheia din mâinile ei amorțite.

Ochii ei rămaseră ațintiți asupra degetelor lui în timp ce el strecură cheia în broască, fără a descuia ușa.

– Julia?

Trăgând ușor aer în piept, ea ridică privirea spre el.

– Da?

Ochii lui o studiară.

– Nu trebuie să deschid eu. Poți să o faci tu. Și să ne spunem noapte bună. Sau deschid eu, și tu mă inviți înăuntru. Și ne bucurăm de o noapte de neuitat. Tu alegi.

Ea alegea.

Firește.

Și Julia își dorea asta... își dorea ce urma să se întâmple dincolo de ușile acelea, doar că nu mai făcuse niciodată asta. Niciodată. În viața ei nu existase decât fostul soț. Se căsătoriseră de tineri, când erau în facultate, iar ea nu avusese niciodată o aventură de-o noapte și nici ocazia de a experimenta sexul fără obligații. Nu că și-ar fi dorit să facă asta după divorț, dar nici nu se gândise prea mult și serios la asta, nu-și acordase o asemenea șansă.

Sexul... sexul era ceva foarte important.

Nu avea mai deloc experiență la capitolul acesta, și nu trebuia să fii o vedetă de filme porno ca să-ți dai seama că Taylor era un fin cunoscător în domeniu.

Julia știa că nu era de nasul ei.

Dar nu voia să-i spună noapte bună. Nu voia să-l lase să plece, pentru că nu avea să îl mai revadă niciodată. Ea urma să plece a doua zi dimineață, el avea să își vadă de treaba lui. Aici, nu exista o a doua șansă și... chiar nu-și dorea să adauge această seară și pe el pe lista de lucruri pe care le-ar fi făcut dacă ar fi putut să dea timpul înapoi.

Așa că se adună, își înfășură mâna peste a lui și deschise ușa.

– Mi-aș dori să intri.

Pieptul lui Taylor se ridică sub bluză.

– Tocmai mi-ai făcut seara mai frumoasă.

Un zâmbet înflori pe buzele Juliei când deschise ușa și făcu un pas într-o parte.

– Hmm, mi-am strâns majoritatea lucrurilor. Firește, exceptând mobila. Făcu semn spre o canapea în timp ce închise ușa. Mobila o să ajungă într-un depozit.

Taylor înaintă vreo câțiva pași și cercetă din priviri micul apartament. Nu avea prea multe de văzut. O sufragerie și un mic salon unde să iei masa, aflat în continuarea unei bucătării lungi și înguste.

– O să se ocupe tata de partea asta de depozitare, pentru că firma de transport nu putea să vină decât la final de săptămână, continuă ea să mai balmăjească și trecu pe lângă el.

Își lăsa poșeta pe insula din bucătărie și dădu să se întoarcă. Oare avea timp să-și schimbe lenjeria intimă, ca să-și pună ceva mai sexy? Își strânsese și expediasse deja majoritatea hainelor, dar poate găsea ceva mai frumos în valiză? N-am prea multe de băut, dar sunt sigură...

Cuvintele Juliei rămaseră suspendate în aer când îi întâlni privirea. Urmări cum Taylor se întinde și își prinde gulerul bluzei cu degetele. Fără nici un cuvânt, își scoase bluza. După ce o aruncă pe spătarul canapelei, își coborî brațele.

– Oh, șopti ea și își lăsa privirea să se desfete. Oh, Doamne...

Taylor era un bărbat frumos.

Pielea lui avea o nuanță de un arămiu-auriu și i se dezvăluia acum sub priviri, de la umerii lați până la contururile fascinante care se desenau de-o parte și de alta a șoldurilor lui și la venele pronunțate care dispăreau pe sub blugi. Pieptul, la fel ca bicepșii, era foarte bine definit. Iar abdomenul? Chiar dacă nu era din cale afară de musculos, puteai să-i numeri fără probleme pătrățelele.

Julia își dădu vag seama că era pentru prima dată când vedea un bărbat cu pătrățele.

Zâmbetul pieziș îi revenise pe buze până când ea reuși să își mute din nou privirea spre ochii lui.

– O să sune ca un clișeu, dar mă bucur că-ți place ce vezi.

– Cui nu i-ar plăcea așa ceva? întrebă ea cu o curiozitate sinceră. Zâmbetul lui se lăți.

– Habar n-am. Pe mine mă interesează să-ți placă ție.

– Mereu știi ce să zici, nu-i așa?

– Nu chiar. Taylor înaintă. Nu înaintă pur și simplu. *Se apropie cu un aer maiestuos*. Sunt doar sincer.

– Serios?

Făcând un pas în spate, ea se lovi de insulă.

– Serios. El se opri în fața ei și, fără să întrerupă vreo clipă contactul vizual, privirea lui înflăcărată aproape îi mistui pielea. Pentru o secundă, se concentrează să răsuflă. Poți să mă atingi dacă vrei, îi spuse el. Și chiar sper să fie ce-ți dorești.

Julia încuviință din cap. Sau i se păru că încuviință, pentru că el întinse mâna și își înfășură degetele peste încheietura ei. Îi îndreptă mâna spre pieptul lui. Ei i se tăie răsuflarea.

Apăsându-i palma pe piept, el își lăsă mâna să alunece peste brațul ei, și degetul lui i se furișă alene pe sub mâneca rochiei. Ea își lipi palma de pielea lui caldă. Se simți brusc amețită când el îi conduse mâna peste pantele și întinderile netede ale bustului lui.

– Cum? întrebă ea fără să se mai gândească.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Cum ce?

Doamne, ce era în capul ei? Simți furnicături în palmă când degetele i se curbară pe pielea lui.

– Cum... cum am ajuns aici?

– Păi, spuse el târăgănat în timp mâna lui alunecă iar peste a ei. Am plecat de la bar, ne-am urcat în mașină și am venit până aici, dar îmi închipui că nu te referi la asta.

– Și îți închipui bine.

El plecă ușor capul și își lipi fruntea de a ei.

– Am ajuns aici pentru te-am văzut și mi-am dorit să te cunosc mai bine. Ceea ce am și făcut. Și, în timp ce vorbeam cu tine, am decis că vreau să te cunosc cu *adevărat*. Mâna lui începu să se miște din nou. Vârfurile degetelor ei îi atinseră în treacăt cureaua. Așa am ajuns aici.

Ea simți o tresărire în adâncul pieptului când închise ochii.

– Și n-ai mai văzut alte femei pe care să-ți fi dorit să le cunoști mai bine?

Fruntea lui alunecă peste a ei când el își lăasă capul într-o parte. Nasul lui îl dezmierdă cu blândețe pe al ei.

– Am văzut și alte femei. El se opri, și ea înclină ușor capul când gura lui pluti gingaș pe obrazul ei. Femei pe care, în mod normal, aș fi fost interesat să le cunosc mai bine. Femei care nu seamănă deloc cu tine.

Ea încremeni și deschise brusc ochii.

– Uau! Mi se pare că ești un pic prea sincer.

– Nu este o insultă, spuse el și îi cuprinse ceafa cu cealaltă mână. Crede-mă!

– Habar n-am... ce să spun, recunosc eu ea.

Chicotul lui o făcu să se înfioare.

– Poate nu trebuie să spui nimic?

– Poate.

Taylor se mișcă din nou. La început, îi simți răsuflarea, apoi buzele sub ureche. El îi sărută pulsul și o mușcă ușor. Își trecu alene limba peste mușcătură, alinându-i pielea. Un geamăt păru să izbucnească de undeva din adâncul ei.

Un foc mistuitor i se aprinse în vene și dezlănțui înăuntrul ei o dorință năucitoare, care aproape o făcu să-și piardă echilibrul. Și apoi el îi invită mâna mai jos, dincolo de curea.

Julia începu să râsufle întretăiat.

Doamne, îl *simțea* tare și gros în blugi. Era imposibil să simulezi o asemenea reacție. Poate că nu era ea genul de femeie cu care obișnuia el să-și petreacă vremea, dar el era foarte prezent în moment.

Taylor se trase ușor în spate.

– Simți?

Incapabilă să mai rostească vreun cuvânt, ea încuviință din cap.

– Deci înțelegi cum de-am ajuns aici? De ce sunt aici? întrebă el. Tu mă exciți. Nu altcineva din acel bar. Îi apăsă mâna peste mădularul lui, înfășurându-i degetele în jurul lungimii lui. Doar tu.

Julia se înroși până în vârful urechilor.

Taylor se opri brusc și coborî privirea spre ea. Chipul îi fu traversat de o expresie uimită, apoi păru să înțeleagă.

– Chiar n-ai mai făcut asta niciodată, nu? Îi îndepărtă ușor mâna de pe mădularul lui și îi așează palma pe piept. O aventură de o noapte?

Scuturând din cap, ea se întrebă dacă nu cumva îi izbucnise fața în flăcări.

– Chiar nu.

– Înțeleg. Prinzându-și buza de jos între dinți, el își lăsă un deget să alunece pe gâtul ei. Chiar ești o fată cuminte. Îmi place asta.

Ea îl privi lung și simți că inima stătea să-i sară din piept.

– Dar știi ce-mi place și mai mult? Coborând capul, buzele lui îi mângâiară obrazul când îi spuse: Știu că undeva înăuntrul tău se ascunde o fetiță neascultătoare, care vrea să iasă și să se joace.

Era foarte probabil să-și dorească să facă asta, chiar își dorea din toată inima.

Pentru o secundă, pleoapele lui coborâră, apoi privirea lui tulburătoare o reîntâlni pe a ei.

– O să fac ceva care o să-ți placă foarte, foarte mult. Bine?

Inima ei risca să i se oprească în piept.

– Bine.

Un zâmbet se ivi pe buzele lui și dispăru aproape la fel de repede. Brusc, o apucă de brațe și, fără nici un alt avertisment, o întoarse cu spatele. Simți că i se taie răsuflare când o lipi de el, corpul lui puternic întâlnindu-l pe al ei într-un acord perfect.

Nu mai apucă să întrebe ce avea de gând, căci gura lui se apăsă pe gâtul ei. Desenă o cale de săruturi mistuitoare pe lungimea gâtului ei în timp ce el își lăsă mâinile să coboare peste brațele ei. Julia făcu ochii mari, fixându-i spre ușile negre ale bufetului din fața ei, când el îi cuprinse sânii în palme. Simți cum sfârcurile i se transformă în doi muguri aproape dureros de excitați. Șoldurile i se arcuiră spre el, iar ea își mușcă buza de jos când îi auzi geamătul adânc și gutural.

Doamne, nu mai auzise niciodată un bărbat care să scoată un asemenea sunet. Nu așa. Nu de parcă mai avea puțin și o devora cu totul.

Mâinile lui continuă să hoinărească, alunecându-i peste coaste, apoi peste șolduri. Degetele lui apucară ușor materialul

și începură să ridice rochia. Plutiră peste pielea dezgolită a coapselor în vreme ce o mușcă și o linse pe gât.

Inima ei bătea nebunește când el își desprinse gura de pe gâtul ei și dădu să ingenuncheze. Inițial, ea nu înțelese ce făcea el. Încercă să se întoarcă spre el, dar se opri când degetele lui prinseră marginea lenjeriei intime și traseră în jos.

Oh, Doamne!

– Scoate-i! îi porunci el, și vocea lui vibră răgușit în apartamentul cufundat în tăcere.

Julia se supuse, sprijinindu-se cu o mână de umărul lui ca să nu-și piardă echilibrul când ridică un picior, apoi pe celălalt. În câteva secunde, lenjeria ajunsese să zacă uitată pe podea. El se ridică din nou, lăsându-și mâinile să plutească blând peste picioarele ei. Abdomenul lui se lipi din nou de spatele ei. Una din mâinile lui se odihni pe șoldul ei dezgolit și cealaltă își croi drum spre gulerul rochiei.

– Cât de tare te-ai supăra dacă ți-aș distruge rochia? întrebă el.

– Nu... foarte tare.

– Perfect, șopti el și apucă strâns partea din față a rochiei.

Ea își simți corpul tresărind brusc.

Abia dacă mai reuși să respire când tot trupul i se încordă la auzul materialului sfâșiat. Coborî privirea în timp ce aerul rece îi sărută pieptul. Sutienul se întrezărea prin crăpătura largă a materialului. Slavă Cerului că purta un sutien negru frumos cu dantelă, care dezvăluia un decolteu demential.

Și el păru fermecat de ce vedea peste umărul ei.

– La naiba, ce sâni frumoși ai, Julia! El dădu drumul rochiei, și despicătura se adânci și mai mult. Ești frumoasă.

Ea își lăsă capul pe pieptul lui când mâna lui se strecură în cupa sutienului. Urmări cu ochi întredeschiși cum el coboară cupa și îi dezvăluie un sân.

Geamătul lui Taylor trimise un nou fior de dorință prin corpul ei.

– Te uiți?

Ea nu răspunse.

– Julia?

Ea își umezi buzele.

– Da.

– Bine. Mâna lui se închise pe sânul ei. Nu vreau să ratezi nici o secundă.

Nici moartă.

Îi era imposibil să întoarcă privirea în timp ce degetul lui trecu peste pielea trandafirie, apoi peste sfârc. Nu reuși să-și mai înăbușe geamătul de această dată, iar sunetul se transformă în numele lui. Simți că înnebunește de dorință când el îi dezmierdă un sân și se concentrează apoi la celălalt. Repetă același dans al mângâierilor, dându-i soutienul laoparte și dezgolindu-i sânul.

Brațul lui se înfășură peste pântecul ei și, de această dată, degetele lui descoperiră un sfârc chinuit de dorință. Îl prinse între degetul mare și arătător și îl frământă până când trupul ei se înfioră și o căldură umedă i se adună între picioare.

– Oh, Doamne! spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

– Mmm. Gura lui îi dezmierdă din nou pielea de pe gât. Ți-a plăcut asta.

Nu mai era nevoie de vreun răspuns, pentru că el știa prea bine. Îi frământă iar sfârcul între degete, și coapsele i se arcuiră parcă de la sine, în timp ce înăuntrul ei izbucni o cu totul altă durere. Probabil Taylor îi simți reacția, pentru că îi depărtă și mai mult picioarele cu coapsa lui puternică. Fiecare mușchi din corp i se încordă când mâna lui călători peste șoldul ei, apoi se aventurează spre interiorul coapsei.

– Îți ții răsuflarea, îi spuse el la ureche.

Da, da.

– Drăguț!

Un fior îi zgudui trupul când degetele lui îi dezmierdă sexul. Apoi simți cea mai delicată dintre atingeri, urmărind pielea înfierbântată cu mișcări leneșe, tachinând și chinuind.

– Ești foarte udă, domnișoară Hughes.

Se simți stânjenită și de-a dreptul șocată de asprimea dezarmantă a cuvintelor lui directe, dar nu reuși decât să îngâne un fel de vagă încuviințare.

- Trebuie să facem ceva în privința asta, îi sugerează el când cu degetul mare începu să deseneze cercuri molatice peste partea aceea atât de sensibilă a corpului ei. Ce zici?

Răsuflând din greu, ea îngăimă ceva.

- Că... trebuie.

Taylor o recompensă pentru răspuns și apăsă pe mănunchiul plin de nervi. Țipând, ea se arcui spre mâna lui. El o cuprinse în palmă, se lipi de ea și, Doamne, împreunarea trupurilor lor era atât de înnebunitor de intimă. Îi simțea mădularul vibrându-i în spate. Era udă și copleșită de o dorință sfâșietoare.

Când îi prinse ușor lobul urechii între dinți, el își lăsă degetul să alunece înăuntrul ei. Julia scoase un geamăt sugrumat. O mână valsa peste sânul ei în vreme ce cealaltă o penetra în ritm chinuitor de lent.

Inima i se zbătea cu putere în piept, și se simți tulburată de ușurința cu care el îi acaparase tot corpul doar cu *măinile*, cu *degetele*. Și era uluită de rapiditatea cu care se abandonase, de rapiditatea cu care încetase să mai gândească.

Trupul Juliei își continuă dansul, apăsându-se spre mâinile lui, și ea îl prinse de încheietură pentru a-l ține aproape. Când un alt deget se strecură înăuntrul ei, el gemu. Fiorii incandescenti ai plăcerii începură să-și clădească euforia în străfundurile ei. Șoldurile i se mișcau mai rapid.

- Asta e. Glasul lui răsună ca o șoaptă fierbinte la ureche. Fă dragoste cu degetele mele!

Bătăile inimii ei atinseră viteza luminii când cuvintele lui pline de tentații interzise se întipăriră înăuntrul ei la fel de adânc precum degetele lui. Julia închise ochii și se supuse, apăsându-se și arcuindu-se spre el. El înteți ritmul penetrărilor, lăsându-și bărbia să coboare și gura să i se îngroape în adâncitura gâtului ei.

Tensiunea spori mai mult și mai mult, până când deveni de nesuportat.

- Oh, Doamne, nu pot...

Ea îl trase de mână.

- Ba poți. El continuă, refuzând să cedeze în fața rugii ei. Poți.

Era prea mult, prea intens, și nu putea scăpa din iureșul nebunesc al senzațiilor. Julia simțea că ardea pe dinăuntru. O lavă incandescentă i se involbură prin vene, și, în clipa în care avu impresia că avea să izbucnească în flăcări, el își arcui degetele în adâncul ei, și tensiunea explodă.

– Asta e.

Vocea lui era aspră și guturală.

– Oh... Oh, Doamne! țipă ea, și corpul îi fu zguduit de zvâcniri intense când o eliberare năucitoare se descătușă înăuntru ei.

De parcă fulgere abia contenite i-ar fi sfârâit prin vene, făcând să explodeze fiecare nerv din trupul ei.

Cea mai dulce agonie, care o secătui de orice putere și îi împrăstie gândurile în cele patru zări, în timp ce intensitatea plăcerii se domoli încetul cu încetul înăuntru ei. Satisfăcută și uluită peste măsură, Julia se sprijini extenuată pe pieptul lui, chinuindu-se să respire. S-ar fi prăbușit pe podea dacă brațul lui nu s-ar fi înfășurat în jurul taliei ei.

Își lăsă capul într-o parte și, pentru câteva clipe, rămase încremenită, simțind cum vibrează în spatele ei bătăile inimii lui. Degetele lui erau încă ascunse înăuntru ei și, când și le retrase încet, mai simți o ultimă zvâcnire de plăcere.

Înghiți în sec.

– Eu... A fost uluitor.

Taylor nu spuse nimic în vreme ce apăsă un sărut pe o parte a gâtului ei, retrăgându-și ușor mâna de sub rochie. Rămase iar nemișcat, și Julia îi simți mădularul în spate. Ideea că mai aveau și alte lucruri de făcut aproape o copleși. Dacă era atât de iscusit cu degetele, ce minuni putea face *mădularul*?

Oh, Doamne!

Avea să o ucidă în cel mai frumos mod cu putință.

Însă el făcu un lucru foarte ciudat. Îi aranjă sutienul la loc, apoi o întoarse cu fața spre el. Ea deschise ochii și îi întâlni ochii de un verde-albastru fascinant ațintiți spre ea.

– Taylor?

El ridică brațele și îi cuprinse obraji în palme. Un deget i se plimbă peste buza de jos în timp ce îi studie chipul. El se aplecă

mai aproape, și răsuflarea lui fierbinte pluti peste obrazii și ochii ei înainte de a i se așeza pe buze.

În sfârșit, avea să o sărute. Nerăbdarea se dezlănțui din nou înăuntrul ei, și închise ochii. Dacă el săruta la fel cum atingea, Julia risca să fie mistuită aici și acum.

– Mulțumesc, spuse el, și urma unei încruntări arcui sprâncenele ei.

Îi mulțumea? Apoi o sărută... pe frunte.

Julia deschise brusc ochii.

Zâmbetul pieziș se întoarse pe buzele lui, și, preț de câteva clipe, Taylor doar o privi cu ochi stăruitori. Ea nu știa ce se întâmpla, dar el coborî gura spre urechea ei și îi șopti ceva incredibil, pentru că vorbele lui nu aveau nici un sens.

Apoi îi dădu drumul și se trase în spate, fără să o piardă din priviri. Iar Julia rămase înmărmurită.. când el deschise ușa și plecă.

Plecă.

Cu un vârtej aiuritor de gânduri care i se ciocneau încă în minte după un orgasm uluitor, ea rămase ținută locului și privi absentă spațiul pe care el îl ocupase cu câteva secunde în urmă. Taylor plecase fără a fi plecat de fapt. Și plecase fără să schimbe numere de telefon sau să o sărute, dar nu fără a-și lua rămas-bun.

Julia avu impresia că îi șoptise la ureche „pe data viitoare“, dar vorbele lui nu aveau nici un sens. Deloc. Trebuia să fi spus ceva ce mintea nu reușise să descifreze corect. Nu că ar fi putut să o condamne cineva pentru asta, dar...

„Stai!“

Îi spusese pe numele de familie. De mai multe ori.

Julia se lipi extenuată de insulă și miji ochii. Dacă nu îi spusese Anna cum o chema, atunci, de unde Dumnezeu să-i știe numele?

Capitolul 5

„Noaptea trecută nu a fost o greșeală.“

Își tot repetă aceste cuvinte când se trezi în zorii zilei și plecă spre aeroport, după ce își luase rămas-bun de la ai ei și în timp ce tot ațipi și se trezi de-a lungul zborului destul de scurt. Noaptea trecută fusese o experiență diferită și se încheiase oarecum ciudat, dar nu fusese o greșeală. Nu înțelegea plecarea lui imediat după ce ea își găsisse plăcerea, fără să fi încercat măcar o clipă să o găsească și pe a lui. Dar nu avea de gând să se streseze prea mult din cauza asta, tocmai pentru că mintea ei nevrotică era în stare să răstălmăcească totul, astfel încât situația să se reflecte negativ asupra ei.

Or, ceea ce îi făcuse bărbatul acesta frumos era prea... mult prea minunat ca să fie întinat.

Înainte să fi urcat în avion, o pusese la curent pe Anna cu ultimele noutăți. Nu intrase prea mult în detalii, spre nemulțumirea prietenei ei, dar o întrebase dacă îi menționase cumva numele ei de familie. Când aterizase, primise deja răspunsul Annei.

Din câte își amintea Anna, nu-i spusese numele ei de familie.

Era incredibil de ciudat, dar Julia chiar nu avea chef să se streseze acum în privința asta. Ai ei își făceau griji pentru ea. Își dăduse seama de dimineață că li se părea că alesese greșit. Poate că decizia de a accepta postul de asistentă într-un stat aflat la peste 1500 de kilometri distanță era o mare greșeală. Cine știa? Dar era, cu siguranță

și fără nici o urmă de îndoială, cel mai nebunesc lucru pe care îl făcuse vreodată.

Ei bine, cele petrecute cu o seară în urmă erau probabil al doilea cel mai nebunesc lucru de pe lista ei.

În afară de orașul ei natal, Chambersburg, cel mai îndepărtat loc în care fusese era Cleveland, cu ocazia călătoriei făcute alături de fostul ei soț, Adam, cu aproape cinci ani în urmă, când se duseseră în vizită la familia acestuia. Să accepte o slujbă pentru care trebuia să se mute, chiar dacă pentru o vreme, într-un orașel din împrejurimile New Orleansului de care nu auzise în viața ei era practic opusul a ceea ce ar fi făcut în mod normal.

Orașul nici măcar nu părea să aibă un nume adevărat. LaPlace? Julia clătină ușor din cap în timp ce se duse să-și recupereze bagajele de pe banda rulantă, unde, după cum îi spusese un anume domn Besson, urma să o aștepte șoferul care avea să o ducă la casa cu pricina. Domnul Besson nu voise nici în ruptul capului să o lase să închirieze o mașină, susținând că ar fi fost mult prea complicat să găsească reședința, chiar dacă s-ar fi luat după indicațiile GPS-ului.

Ce idee încurajatoare!

Dacă nu l-ar fi cunoscut pe domnul Besson prin agenție, Julia și-ar fi făcut griji că era pe cale să i se ofere pe tavă unui criminal în serie.

Trase adânc în piept aromele jilave ale aerului care părea să plutească în fiecare colțișor din aeroport. Sincer, mai era un pic îngrijorată. Părea că avea să fie condusă până spre bayou¹, despre care descoperise recent că nu era același lucru cu o mlaștină. Cine ar fi știut?

Ținând în pumn mânerul valizei pe care o avea de o veșnicie, își aranjă o șuviță castanie pe după ureche, în timp ce studie cu atenție marea de oameni înghesuți în apropierea benzilor pentru bagaje.

Ajunsă la capătul benzii, se trase discret într-o parte și înghiți în sec. Fiori de nelinește îi fremătară în capul pieptului. Studie bărbații

¹ Denumire dată unor porțiuni statice sau ușor mișcătoare ale apelor mlăștinoase. Se întâlnesc mai ales în delta fluviului Mississippi din statul american Louisiana. (n.tr.)

în costume negre, cu pancarte pe care erau scrise tot felul de nume, și își spuse că era prea târziu să se mai întrebe dacă făcea o greșală.

Renunțase la slujba ei stabilă de la căminul de bătrâni.

Renunțase la apartamentul ei.

Își vânduse mașina și transferase banii într-un cont de economii de care refuza categoric să se atingă, întrucât domnul Besson o asigurase că avea să i se pună la dispoziție o mașină pe care să o folosească pe toată durata misiunii de aici.

Nu mai era cale de întoarcere acum, și acesta era un lucru bun, pentru că fusese nevoită să plece. Anna înțelesese acest lucru, dar mama ei nu voise nici să înțeleagă, nici să accepte. Un lucru pe care spera ca tatăl ei să nu-l afle niciodată.

Neliniștea i se mai domoli când își simți golul din stomac. Nu avea să se gândească la Adam. Nu acum. Spera să nu se mai gândească niciodată la el.

Aranjându-și bluza largă de un rozaliu pal, se îndreptă spre banda pentru bagaje, dar se opri surprinsă. Nu-i veni să creadă când zări numele JULIA HUGHES scris pe ecranul unui iPad uriaș care costa probabil cât ipoteca unei case.

O aștepta un tânăr îmbrăcat de parcă se pregătea să însoțească un diplomat la o întâlnire importantă. Purta un costum negru și pantofi care străluceau mai ceva ca un diamant. Nu putea să fie acesta șoferul ei. Trebuia să fie un fel de încurcătură ciudată...

– Domnișoară Hughes? întrebă bărbatul, strecurând iPadul sub braț când făcu un pas spre ea. Privirea lui zbură spre valiză. Nu mai aveți nici un alt bagaj?

Cum de o recunoscuse? Nu se simți deloc în largul ei când aruncă o privire în jur, neștiind sigur ce sau pe cine căuta.

– Da. Este... singurul meu bagaj. Am...

– Ați expediat deja majoritatea bagajelor, răspunse el în locul ei, detaliu care o mai liniști un pic. Numele meu este Brett și sunt șoferul dumneavoastră azi. Îmi permiteți?

Julia îl privi mută de uimire.

El zâmbi când se întinse spre bagajul ei, apucând degrabă mânerul din mâna ei.

– Vreți să vă opriți la toaletă înainte de a pleca? Ajungem la destinație peste vreo oră.

– Da. Nu, sunt bine, se corectă ea și simți cum roșește. Îmi pare rău! Sunt puțin amețită. Am avut o dimineată lungă.

– Este de înțeles. El îi adresa un zâmbet amabil. Vă rog să mă urmați!

Ea o luă pe urmele tânărului vesel, în timp ce acesta trecu pe lângă benzile de bagaje, din cale afară de bucuroasă că purta balerini și nu pantofi cu toc. Neștiind sigur cum să se îmbrace pentru prima întâlnire cu noii ei angajatori, își pusese o pereche de pantaloni negri mulați în care să nu simtă că i se oprește circulația. Ar fi preferat să poarte o pereche de colanți pe durata zborului.

Un aer cald și umed o întâmpină când ieșiră în parcare.

– Uau, spuse ea, apucând curelușa de la geantă. Este cam cald.

– Și asta nu-i nimic. Așteptați numai să vină vara, răspunse Brett, scoțând cheile din buzunarul pantalonilor. O să vă rugați să mai fie din nou 26 de grade.

Julia citise tot ce se putea despre umiditatea și căldura din New Orleans. Ea nu era vreo floricică și nu răcea când temperaturile coborau spre zece grade, cum i se întâmpla tatălui ei, care era foarte slab. Natura o înzestrase cu puțin material termoizolant. Bine. Nu chiar puțin, și nici o dietă de pe lume, nici exercițiile cardio nu aveau să schimbe vreodată mărimea șoldurilor sau a coapselor ei. Astfel că se resemnase și acceptase că avea să se topească asemenea vrăjitoarei din *Vrăjitorul din Oz*.

Farurile se aprinseră, și Brett se opri în spatele unui...

Era un... Mercedes?

Juliei i se tăie răsuflarea când zări mașina neagră elegantă. Ce Dumnezeu? Nu călătorise niciodată cu o asemenea mașină. Încremenii pur și simplu, cu privirea pierdută spre mașina care costa probabil mai mult decât toate economiile ei de-o viață, și nici măcar nu observă că Brett se strecură pe lângă portiera din spate și o deschise pentru ea.

– Domnișoară Hughes?

Stânjenită de propria reacție stupidă, ea înaintă iute și se strecură pe bancheta din spate. Nici urmă de grația care i s-ar fi cuvenit unui Mercedes, dar reușise să urce în mașină fără să se facă de râs.

Apoi privi în jur ca o nătăngă, abia înăbușindu-și impulsul de a-și trece palma peste un interior care fascina prin eleganța rafinată. Înăuntru mirosea așa cum bănuia că miroseau mașinile noi... a lemn de pin și a piele.

I se părea că pătrunde într-o lume suprealistă.

Brett se așeză la volan și porni motorul. În câteva clipe, ieșiră din parcare, și ea aproape se lipi de geamurile fumurii în timp ce ieșiră din zona aeroportului și se încadrară pe o autostradă importantă de care Julia auzise numai la știri.

În afară de membrii familiei și de prietenii ei, nimeni nu o mai dusesse nicăieri cu mașina. Tăcerea o făcu să-și frângă stingherită degetele.

– Hmm, conduceți deseori în locul domnului Besson?

Brett chicoti.

– Nu deseori, slavă Domnului!

Ea făcu ochii mari.

– De obicei, se ocupă singuri de treburile lor, dumnealui și soția, așa că nu conduc eu în mod normal. Tata conduce, dar a avut ceva de făcut azi, îi explică el. Familiile noastre colaborează de... Doamne, de generații.

De generații? Lăsându-se pe spătarul banchetei în timp ce își împreună încurcată mâinile în poală, ea se gândi că era, probabil, un fel de obicei în sud.

– Eu studiez la Loyola, și nu strică niște bani în plus.

El se lansă ușor într-o depășire.

– Oh, ce studiați?

– Managementul afacerilor, dar posibil să schimb domeniul. Sunt în anul doi, așa că n-am apucat să fac multe cursuri de bază.

Discutară vrute și nevrute în timp ce gândurile ei începură să o ia la goană cu viteza luminii. Nu știa multe despre domnul Besson, exceptând ce urma să aibă ea de făcut și onorariul pe care urma să-l primească... un onorariu mai mare decât cel oferit pentru alte posturi similare. Sincer, își trimisese CV-ul într-una dintre nopțile

în care mintea i-o luase razna și nu reușise să adoarmă, după ce aproape se îmbătase cu o sticlă de vin și mâncase o pungă de bomboane Dove. Nu se gândise o clipă că urma să aibă un interviu și să primească o ofertă de angajare. Aproape căzuse pe spate când agenția o sunase, două zile mai târziu, propunându-i un interviu telefonic cu domnul Besson.

Era o asistentă medicală cu licență care făcuse un stagiu la triere, dar în ultimii câțiva ani se concentrase mai mult pe centrele de îngrijire. Cu toate acestea, știa că probabil concuraseră și alte asistente cu mai multă experiență, dar ea fusese cea care primise oferta, motiv pentru care se afla într-un *Mercedes*, ducându-se spre Dumnezeu știe unde.

Dacă sfârșea moartă pe undeva, putea măcar să bifeze asta pe lista inexistentă a ultimelor ei dorințe.

Se foi pe bancheta din spate. Toate se întâmplaseră atât de repede. Trecuse puțin peste o săptămână și jumătate între momentul în care, cu mintea amețită, depusese CV-ul pentru acea slujbă și clipa aceasta. Nu luase niciodată o asemenea decizie atât de repede și fără să stea pe gânduri.

„Nu mai e cale de întoarcere.“

Trebuia doar să-și repete asta la infinit.

Brett avusese dreptate. Aproape o oră mai târziu și după ce ieșiseră de vreo câțiva kilometri de pe autostradă, mașina viră spre un drum în dreptul căruia nu se vedea nici un indicator. Curioasă, ea aruncă o privire pe geam și se simți fascinată de priveliște. Stejari înalți se aliniau de o parte și de alta a drumului lat asfaltat. Copaci bătrâni de secole, care probabil începuseră să crească aici cu mult înainte ca omul să ajungă să locuiască prin părțile locului. Mușchiul spaniol învăluia arborii din toate direcțiile, creând un baldachin umbros pe care nici cea mai strălucitoare lumină a zilei nu reușea să-l străpungă.

Drumul păru să se continue aproape la nesfârșit, chiar și atunci când copacii dispărură și se ivi la orizont unduirea dealurilor înverzite. Și totuși, Brett continuă să înainteze până când pe drum începură să reapară copacii, și ajunseră în fața unei porți mari, alipită de o clădire mică ce părea pustie.

Era, oare, o comunitate închisă? Nu avea de unde să știe, dar poarta se deschise când Brett atinse ușor viziera. O luară iar din loc, înaintând încet pe drumul șerpuitor. Apoi zări... o monstruozitate de reședință.

Rămase gură-cască în timp ce se aplecă între scaunele din față și cercetă complexul cu ochi mari, neîncrezători.

Nu puteai să o numești casă. Oh, nu, era mai degrabă un conac... sau un complex care avea toate trăsăturile fostelor plantații pe care le văzuse ea pe internet, doar că părea să fi fost modernizat după toate standardele secolului XXI și nu numai.

Partea principală a clădirii avea trei etaje, și fiecare aripă era flancată de structuri care păreau dispuse pe două etaje. Toate corpurile erau legate prin balcoane și paliere intermediare la fiecare etaj. Din mașină, observă cum se agitau alene ventilatoarele suspendate în înălțuirea nesfârșită de tavane.

Coloane mari se aliniau de-a lungul fațadei și se continuau pe toată suprafața construcției, parcă punând în evidență întreaga reședință. Obloanele de la ferestre erau negre, și flori colorate atârnav de balustradele din fier forjat la al doilea și al treilea etaj, dar casa mai avea un detaliu atipic.

Era acoperită în întregime de viță-de-vie.

Nu reuși să-și dea seama cum de era cu puțință așa ceva, căci reședința părea să fi fost renovată în ultimii zece ani sau cam așa ceva. Desigur, nu știa în cât timp creștea vița-de-vie, dar nu vedea colțisor din clădire care să nu fie tapetat de verdele frunzelor.

De unde venea toată vița asta? Stejari masivi înconjurau casa din toate părțile, și Julia nu vedea ce se ascundea în spatele clădirii, dar să fi crescut vița așa? Părea ceva nefiresc, însă adăuga un plus de frumusețe reședinței, dându-i un aer aproape antic.

– Am ajuns unde trebuie? întrebă ea.

Brett râse în timp ce o privi în oglinda retrovizoare.

– Eu așa sper, pentru că altfel ar fi de-a dreptul stânjenitor.

Își dădu seama că o tachina, dar se simțea mult prea uimită.

– Trebuie... trebuie să fie o greșeală. Adică... am rămas cu impresia că domnul Besson nu locuiește într-un asemenea loc.

Începu să înțeleagă ce i se întâmpla când mașina încetini pe aleea circulară, trecând pe lângă un SUV negru și o altă mașină elegantă care îi era complet străină.

– Totul o să capete sens când îl veți cunoaște pe domnul de Vincent.

– Domnul de Vincent? Eu am vorbit cu un anume domn Besson, spuse ea și își încleștă mâinile pe banchetă. Gândurile i se involburau fără nici o noimă. Totuși, numele de Vincent îi suna vag familiar. Nu-și dădea seama de ce. Îmi cer scuze, dar cine deține casa asta?

Pentru o clipă, avu impresia că nu avea să primească răspuns. Însă tânărul zise:

– Este reședința principală a familiei de Vincent. O să lucrați pentru membrii ei. Mașina se opri, și Brett se întoarse spre ea. Ați discutat cu domnul Besson pentru că familia de Vincent este... ei bine, este foarte rezervată și cere un anume nivel de discreție când vine vorba despre chestiuni personale.

Într-adevăr, semnase o mulțime de declarații de confidențialitate, obligându-se practic să păstreze discreția în privința familiei și a pacientului, dacă nu cumva voia să riște amenzi uriașe. Agenția o asigurase că era o procedură clasică. Cele mai multe familii care își permiteau acest tip de îngrijire la domiciliu aveau o reputație de apărat, și, pe deasupra, ea nu...

Și atunci, își dădu brusc seama.

Zguduită de șocul conștientizării, înțelese de ce i se părea cunoscut numele de Vincent.

Doamne, știa cine era familia de Vincent.

Toată lumea știa cine era familia de Vincent.

Împietrită pe bancheta din spate, simțea că începeau să o doară articulațiile degetelor de cât de tare strângea acum tetiera. Familia de Vincent era una dintre cele mai bogate familii din Statele Unite. Deținea o avere de-a dreptul absurdă. O avere pe care Julia și 99,9% din populația lumii abia dacă reușeau să o aștearnă pe hârtie.

Și nu era singurul motiv pentru care auzise de ea. Nu prea obișnuia să citească reviste de scandal, dar, din când în când, își mai cumpăra câte una și găsea mereu între paginile ei câte un scurt articol despre unul dintre frați, aproape mereu despre cel mare.

Dacă stătea să se gândească mai bine...

Dând drumul tetierei, ridică poșeta de lângă ea și scoase revista rulată pe care o cumpărase din aeroportul din Philadelphia. Răsfoind paginile, se opri la articolul pe care tocmai îl citise.

Cel mai râvnit burlac din zilele noastre se va însura cu moștenitoarea.

Îl citise printre rânduri mai devreme, concentrându-se mai degrabă asupra fotografiei fratelui mai mare, Devlin, și a logodnicei acestuia decât asupra conținutului articolului. Și cine ar fi putut să o învinuiască? El era un brunet superb, ea – o blondă uluitoare, formând un cuplu pe care reușeai să-l vezi în poze sau în filme, niciodată în viața de zi cu zi.

Inima ei începu să bată cu putere în piept. Nu se putea. Era imposibil.

Familia de Vincent era văzută ca un fel de familie Kennedy a sudului, făcând parte dintr-un fel de aristocrație americană... cel puțin așa susțineau tabloidele și nenumăratele lor implicații în politică și în scandaluri, mai curând ultimele decât primele, din cauza fiilor... Cum li se spunea? Erau trei frați, dacă își amintea bine. Poreclele erau macabre și stranii, fiind inspirate de comportamentul lor neșabuit, aproape incredibil. Își simți inima tresăltând. Își aminti cum li se spunea.

Lucifer.

Demon.

Devil.

Capitolul 6

Căscând zgomotos, Lucian își trecu degetele prin păr și își lăsă mâna să coboare pe coapsă, în timp ce Troy îi aruncă lui Dev o privire încruntată din cealaltă parte a biroului.

Firește, nu se aflau în biroul tatălui lor.

Livie chemase o firmă de curățenie de îndată ce li se permisesese să intre acolo. Urmele celor întâmplare fuseseră șterse înainte ca Lucian să revină acasă, în zorii zilei. Într-o singură zi, biroul lui Lawrence devenise încă una dintre încăperile din casă care se închidea, de parcă puteai să ascunzi ce se petrecuse acolo și să dai totul uitării, așa cum se întâmplase cu alte asemenea amintiri urâte.

Afacerile se rezolvau acum din biroul pe care Dev îl instalase la al doilea etaj cu câțiva ani în urmă, în camera de pe colț care dădea spre grădina de trandafiri năpădită de buruieni de care se îngrijise mama lor odinioară.

Singurul care lipsea de la această întâlnire neașteptată era Gabe, dar el plecase la scurt timp după ce revenise Lucian. Probabil Gabe se dusesse la atelierul lui. Lucian era convins că nu aveau să-l mai vadă pentru tot restul zilei.

Lucian se afla aici pentru un singur motiv, fără nici o legătură cu motivul pentru care venise Troy sau cu moartea tatălui. Aștepta, cu oarecare nerăbdare, să sosească cineva foarte important.

Habar nu avea ce urma să se întâmple, dar, pentru prima dată după Dumnezeu știa cât timp, se simțea încercat de o nerăbdare

extraordinară. Știa la ce oră aterizase avionul, deci urma să sosească dintr-o clipă în alta.

Avusese parte de o mulțime de premiere în ultimele 24 de ore.

– Arăți ca naiba, comentă Troy, aruncând o privire spre locul în care stătea.

Lucian ridică dintr-un umăr. Ce să spună? Nu dormise prea mult noaptea trecută.

– Cred că știți de ce mă aflu aici, spuse Troy. Și știu că aveți multe pe cap, dar nu mai era loc de amânare.

Dev se lăsă pe spate în scaunul din piele și își încrucișă brațele nepăsător.

– Înțeleg, dar nimic din ce am discutat azi-noapte despre accident nu s-a schimbat.

Închizând ochii, Lucian se foi incomod în scaun în timp ce își urmări sprâncenele cu vârful degetelor. Oricât ar fi ținut la Troy, își dorea să-l vadă plecat.

– Da, problema este că domnului comandant nu-i convine și face mari presiuni să continuăm investigațiile. Probabil din cauza armatei de avocați care s-a înființat la secție la câteva ore după ce s-a descoperit cadavrul tatălui vostru. Bătu ușor cu palma în biroul strălucitor și perfect ordonat. Și cred că a spus ceva de genul „o conduce familia de Vincent lumea, dar nu-mi conduce mie departamentul“.

– Interesant, răspunse Dev pe un ton în care nu se citi nici o urmă de interes.

– Chestia asta nu o să dispară de la sine.

– Comandantul n-are decât să creadă ce vrea, dar mie mi se pare foarte clar ce s-a întâmplat. Dev își ridică paharul. S-a spânzurat...

– Avea zgârieturi pe gât, de parcă ar fi încercat să-și scoată curea-ua, clarifică Troy. Și asta e cam suspect. Nu spun că este imposibil să se fi răzgândit, dar este puțin probabil. O să se facă autopsia azi. Nu insinuez că o să se elucideze nu știu ce mare mister, dar sunt șanse ca rezultatele să ne aducă mai multe întrebări decât răspunsuri. Iar comandantul o să se pună imediat pe treabă.

Dev sorbi din băutură, apoi își roti încheietura când coborî paharul. Lichidul de culoarea chihlimbarului începu să se învârtă.

- Chiar nu știu ce să spun despre asta.
- Normal, mormăi el sec. O să vă ajut, băieți.
- Știm, interveni Lucian, aruncându-i fratelui său o privire de avertizare.

- Da? Privirea stăruitoare a lui Troy rămase ațintită spre Dev. Trebuie să știu totul, ca să fiu pregătit pentru orice.

- Știi totul, răspunse încet Dev. Lucian simțea fiori de enervare. Adevărul era că Troy nu știa absolut nimic și, din loialitate, era dispus să-și riște insigna pentru ei. Iar Dev urma să stea liniștit la biroul lui de parcă îl durea în cot.

Sigur Troy nu știa cine se afla la etaj. Dev se dăduse peste cap ca să păstreze totul sub tăcere, iar Lucian fusese de acord doar pentru că alternativa i se părea inacceptabilă.

Richard se ivi ca o fantomă în pragul ușii. Expresia de pe chipul lui îi spuse lui Lucian că oaspetele pe care îl aștepta sosise. În sfârșit, Lucian se ridică, și orice urmă de oboseală se risipi.

- Îmi pare rău că vă întrerup, îi anunță Richard, cu mâinile împreunate la spate, dar ai o întâlnire la care nu poți întârzia, Devlin.

- Îmi pare rău, Troy, dar trebuie să plec. La fel și fratele meu. Dev se ridică, aranjându-și manșetele de la cămașă. Putem să discutăm despre asta mai târziu?

Troy rămase nemișcat o clipă, apoi scutură din cap și se ridică.

- Nu vă așteptați ca povestea asta să se rezolve de la sine, îi avertiză el, privind în spațiul dintre ei. Nu o să meargă ca de obicei.

Dev înclină ușor bărbia.

- Firește.

Întorcându-se, Troy dădu să se îndrepte spre ușă, dar se opri în fața lui Lucian.

- Să te asiguri că fratele tău căpos pricepe cât de serioasă poate să fie treaba asta.

Lucian încuviință din cap chiar dacă bănuia că Dev era pe deplin conștient.

- Ne vedem mai târziu! mormăi Troy.

Richard îl conduse pe Troy afară din încăpere, asigurându-se că nu ajungea în vreun loc nedorit. Lucian era la câțiva pași de ușă, când Dev îl opri.

– Unde ai fost ieri?

Lucian ridică dintr-un umăr.

– Nicăieri.

– Cred că nicăieri ăsta al tău este undeva în mod ridicol deloc necesar. Dev își ocoli biroul. Te-ai gândit vreo clipă cum ar putea să pară chestia asta? Să pleci a doua zi după ce tatăl tău s-a sinucis în mod tragic?

El zâmbi cu un aer afectat.

– Nu cred că s-ar fi așteptat cineva la altceva din partea mea.

– Și este un lucru cu care să te mândrești?

– Așa-mi place să cred, replică Lucian.

Dev oftă și își termină de aranjat manșetele.

– Tot nu sunt mulțumit de asta.

Lucian simți cum tensiunea i se strecoară insidios de-a lungul gâtului când se întoarse spre el. Știa întocmai la ce anume se referea fratele lui.

– Tu nu ești mulțumit de *nimic*. De ce ar fi altfel de data asta?

Dev își încrucișă brațele.

– Știi bine la ce mă refer. Să aduci pe cineva în casă după tot ce s-a întâmplat? Este periculos.

– Am luat decizia asta înainte să se întâmple ceva cu tata. El se îndreptă de spate și îl privi ținând pe fratele lui. Dar de ce este atât de periculos, Dev? Ascunzi ceva și te temi că ar putea să afle cineva?

Dev nici măcar nu clipi.

– Știi la ce mă refer.

Înțelese despre ce vorbea fără să fie nevoie de ale detalii.

– Parcă mi-ai spus că tata nu era împăcat cu toate problemele pe care le are fratele lui, îi reaminti el.

Dev tăcu.

Măinile i se încleștară în pumni.

– Este imposibil să fi fost responsabilă pentru ce s-a întâmplat cu Lawrence *dacă* el chiar nu s-a sinucis. Ai văzut în ce stare este. Știi ce a spus doctorul. Numai Dumnezeu știe pe unde a fost sau ce i s-a întâmplat, iar ție nu-ți pasă decât de ce crede lumea despre familia noastră.

– Habar n-ai de ce-mi pasă mie, dar permite-mi să-ți explic un lucru. Da, îmi fac griji pentru ce crede lumea, căci ce crezi că se va întreba Troy sau marele lui șef când o să-și dea seama că ea s-a întors... cu puțin timp înainte ca tata să moară în condiții suspecte, nu?

Scuturând din cap, Lucian îi susținu privirea.

– Nu te prefacă că-ți pasă de ea! Te cunosc eu bine. Nu te dai tu de ceasul morții ca să o protejezi pe sora noastră.

– Mă cunoști tu bine? Ochii lui de un verde-albastru, în aceeași nuanță ca a lui Lucian, se aprinseră. Crezi că mă cunoști așa bine? Că nu încerc să o protejez?

Buzele lui Lucian se curbară într-un zâmbet plin de superioritate.

– Da, îmi pare rău! Asta este o minciună, pentru că ai vrut să o internezi într-un spital la mama naibii. Să o închizi și să uiți de ea.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui Dev. Primul semn real de emoție.

– Dacă voiam să o închid și să uit de ea, puteam face întocmai. Lucian nu ar fi permis așa ceva nici în ruptul capului.

– Pentru ce-ți faci atâtea griji? Ai verificat istoricul asistentei, nu? Chiar dacă Dev nu îi confirmase acest lucru, Lucian știa că nu se putea ca Dev să fi acceptat prezența în casă fără să o fi verificat în cele mai mici detalii. Și ai săpat atât de adânc, încât știi probabil și ce-a mâncat la cină acum o lună. Ai întors-o pe toate părțile.

– Da, spuse el apăsător.

Lucian se apropie atât de mult, încât atinse cu vârful pantofilor mocasinii scumpi ai lui Dev, aproape identici cu cei pe care îi purta tatăl lor în seara în care îl descoperiseră spânzurat de ventilator. Deci mai întreb o dată: Pentru ce-ți faci atâtea griji?

Dev îi susținu privirea.

– Băieți, strigă Richard din spatele lor. Oaspetele vă așteaptă.

O tensiune încordată izbucni între ei, inundând fiecare metru pătrat din uriașa încăpere. Nici unul nu se mișcă vreme îndelungată. Dev făcu un pas în spate și vorbi primul:

– N-ai altceva de făcut acum? El se opri. De exemplu, să ți-o tragi cu cineva?

Un zâmbet aproape crud se desenă pe buzele lui Lucian.

– Nu, chiar în clipa asta, nu.

– Păcat!

Devlin dădu să-l ocolească.

Lucian nu avea să îi permită să ajungă primul în încăperea aceea și nu avea să îl lase pe Dev să poarte discuția de capul lui. Cine putea ști ce avea să spună despre sora lor?

Maddie avea nevoie de un om plin de compasiune, un om care să-și dorească sincer să o ajute să-și revină, în vreme ce ei încercau să descopere ce anume i se întâmplase. Nu accepta sub nici o formă ca Dev să strice planurile.

Mai ales că Lucian era șocat să descopere că fratele lui chiar angajase o persoană care avea toate aceste calități.

– Unde este? îl întreabă Lucian.

– Vă așteaptă în sufragerie, răspunse Richard.

Cum fratele lui mergea cu pas molcom și reținut, Lucian reuși să-i depășească foarte ușor pe el și pe Richard, croindu-și drum spre parter înainte ca Dev să fi ajuns măcar în capătul scărilor.

Înaintând cu pași mari, pantofii Stefano Bemer ridicol de scumpi traversară fără nici un zgomot podelele din lemn masiv în timp ce el se îndreptă spre încăperea în care le dăduse lui Richard și lui Livie vestea morții tatălui lui. Se apropie de arcada deschisă și se opri brusc înainte de a intra.

Pentru o fracțiune de secundă, își dădu seama că, în viața lui, urma să existe un înainte și un după acest moment. Fusese încercat de aceeași senzație cu o seară în urmă, când intrase într-un băruleț anonim și o văzuse pentru prima dată pe asistenta angajată de Dev.

Să o revadă acum i se părea ca și acum ar fi văzut-o pentru prima dată.

Lucian nu știa la ce se așteptase când o zărise prima oară pe domnișoara Julia Hughes. La cineva mai în vârstă? Poate o doamnă respectabilă? Cine știa? Dar se simți traversat de aceeași uimire mută pe care o experimentase și cu o noapte în urmă.

Pe marginea canapelei în stil victorian, fără să-și dea seama că el o vedea, stătea femeia pe care o exploraseră degetele lui cu 12 ore în urmă.

Era... la naiba, era frumoasă.

O frumusețe pe care nu o mai întâlneai atât de des în ultima vreme. Genul de frumusețe care aparținea mai degrabă unor epoci de mult apuse.

Părul de un castaniu intens era prins într-un coc îngrijit, cu excepția unei șuvițe care îi aluneca alene pe obraz. Era aceeași șuviță pe care i-o dăduse el pe după ureche cu o noapte în urmă. *Încă* își dorea să-i vadă părul desprins, să afle dacă ce bănuia era adevărat. El știa, știa pur și simplu, că părul ei trebuia să fie lung și bogat.

Forma feței ei avea conturul unei inimi perfecte. Sprâncene delicate se arcuiau deasupra ochilor de culoarea caldă a whisky-ului. Un nas obraznic și pomeți înalți, chiar mai frumoși când se colorau într-un trandafiriu îmbujorat, și gura ei... oh, Doamne, gura ei era o adevărată operă de artă. Buze atât de senzuale, încât un bărbat ar fi putut să accepte a trăi toată viața fără a avea vreodată onoarea de a le degusta, de a ști cum se simțeau pe gura sau pe mädularul lui.

Da, se gândea numai la prostii.

Și nici nu apucase să le deguste.

La fel ca prima dată când o văzuse, își imagina chipul ei redat pe întinderea nemărginită a unei pânze. Nu ar fi fost ușor. Știa că multe emoții pluteau pe chipul ei, emoții care erau mereu complicat de surprins în culoare. Până și cea mai delicată încruntare a sprâncenelor ei ar fi fost greu de surprins.

Ar fi fost o provocare.

O *onoare*.

Chiar dacă ea stătea așezată rigid și incomod pe marginea canapelei, el știa că avea un corp de vis. O siluetă voluptuoasă, catifelată și mătăsoasă în toate locurile pe care își dorea să le exploreze.

Simți cum sângele începe să-i clocotească prin vene în timp ce o privi lung, și un foc izbucni înăuntrul lui. Flăcări care amenințau să-l consume până la ultima răsuflare – și ce mod extraordinar de a se lăsa mistuit!

Domnișoara Julia Hughes fusese o surpriză foarte, foarte plăcută.

Spre deosebire de fratele lui, el era o fire mai practică. În loc să angajeze un detectiv, plecase personal în recunoaștere. Scopul

călătoriei în Pennsylvania fusese să o verifice la fața locului, pentru că nu reușise să afle mai nimic despre ea de pe internet. Trecuse pe la locul ei de muncă și se prefăcuse interesat să-și interneze un membru al familiei. Fusese de ajuns să schițeze un zâmbet și să spună câteva cuvinte frumoase ca să afle câteva detalii de la fostul ei șef.

O angajată extraordinară.

Foarte apreciată de colegi și de pacienți.

Aveau să îi ducă dorul.

Și, cât zăbovise pe acolo, o auzise pe blonda prietenoasă sporovăind întruna despre petrecere. Cu un noroc chior, fusese omul potrivit la locul potrivit. Se dusese în bar cu intenția de a se lansa într-o discuție cu ea, de a-și face o primă impresie – și, sincer, acesta fusese unicul lui plan.

Apoi o văzuse.

Vorbise cu ea.

Și își dorise să o aibă.

Simți că fratele lui se apropia. Știind că ar fi trebuit să întoarcă privirea, își dădu seama că nu putea, că nu voia.

– Lucian, îl avertiză încet Dev.

El își ignoră fratele și se apropie mai mult. Când o văzuse prima dată, cu o seară în urmă, ea trezise înăuntrul lui o reacție primitivă, și trecuse prea mult timp de când i se întâmplase ultima oară așa ceva. Mult prea mult.

– Vorbesc serios. Enervarea se citi limpede în tonul lui Dev. Nici să nu te gândești!

Și-ar fi dorit ca fratele lui să tacă naibii, pentru ca el să se uite după pofta inimii la asistenta lui, într-o intimitate tihnită.

– De unde știi tu la ce mă gândesc?

– Mă întrebi serios asta? îl provocă el în șoaptă. Ție nu-ți pasă decât de două lucruri în viața asta. Iar unul din ele este să ți-o tragi de să uiți cum te cheamă.

Lucian își arcui o sprânceană când se uită la fratele lui, pentru că nu avea ce anume să comenteze la remarcă lui Dev.

– Și care este celălalt lucru de care îmi pasă? Luminează-mă! Din moment ce pare că știi mai multe despre mine decât știu eu.

Fratele lui se încruntă, cu un aer fioros.

– Motivul pentru care se află ea aici.

– Adevărat, murmură el, neputând să-l contrazică.

Dar, când își întoarse atenția spre asistenta lui, sora lui – Dumnezeu să-l ajute! – era ultimul lucru la care se gândea.

Lucian își dorea să... își dorea să o picteze.

Și nu știa când își dorise ultima dată să facă asta. Această dorință îl părăsise cu mult timp în urmă, dar acum simțea că nu-și mai putea stăpâni furnicăturile degetelor.

Pentru prima dată... ei bine, pentru prima dată în viață, se uita la o femeie și se gândea cu adevărat la ce spusese stră-străbunica lui despre bărbații din familia de Vincent. Poate chiar vorbise serios când zisese că se îndrăgosteau fulgerător și până peste urechi, fără să stea prea mult pe gânduri sau să șovăie.

Pentru că, oh, da, era mistuit de dorință. Plecarea lui cu o noapte în urmă fusese unul dintre cele mai nebunești și mai atipice lucruri pe care le făcuse vreodată.

– Lucian, repetă Dev. Să o lași în pace!

– E prea târziu pentru asta, răspunse el.

Dev înlemni când se uită stăruiitor la el și mări aproape imperceptibil ochii.

– Unde ai fost ieri?

Făcându-i cu ochiul fratelui său, el intră în încăpere cu pași mari, lăsându-l pe Dev și grijile lui pe coridor, unde le era locul.

Domnișoara Hughes tresări la auzul pașilor lui și, *în sfârșit*, își ridică bărbia și genele frumoase. Observă când făcu ochii mari. Urmări cum confuzia i se furișează pe chip când Julia îl recunoscuse, și buzele ei pline și fabuloase se întredeschiseră cu un oftat ușor, un suspin care păru să reverbereze în mădularul lui.

Nu se putu abține.

Ajuns în fața ei, Lucian schiță o plecăciune cu o emfază pe care aristocrații ar fi invidiat-o și îi întinse o mână.

Ochii ei căprui blânzi coborâră spre mâna lui, apoi se înălțară spre chipul lui. Îmbujorarea obrazilor ei se accentuă și păru să se extindă. Ea scutură ușor din cap. Neîncrederea îi era gravată în fiecare linie de pe chip.

Înfundat, îl auzi pe fratele lui rostindu-i iar numele, de data aceasta mai aproape și mai amenințător. Dar nu-i păsa. La urma urmei, doar Dev era de vină... pentru că la ce naiba se gândise fratele lui când o angajase? Nu avea de ce să se plângă, dar serios... Dev nu găsisese nici o poză de-a ei în timp ce îi verificase antecedentele și nu se gândise că poate nu era o idee înțeleaptă să o angajeze?

Era prea târziu acum.

Pentru că știa că ar fi putut să o aibă cu o seară în urmă.

Pentru că încă o dorea.

Și Lucian obținea mereu ceea ce își dorea.

Nu se întâmpla cu adevărat.

Asta gândea Julia în timp ce îl privea pe Taylor făcând o plecăciune în fața ei. Trebuia să fie un soi de vis. Poate mai era încă în apartamentul ei, în pat. Sau poate căzuse pe undeva prin aeroport și se lovise la cap. Era imposibil ca Taylor să fie aici.

În stare de șoc, abia băgă de seamă când el ridică mâna.

– Domnișoară Hughes? îi spuse el cu aceeași voce gravă care îi trimise un fior pe șira spinării.

I se uscă gura.

– Permite-mi să mă prezint, spuse el trăgănat, și buzele i se curbară într-o arcuire care nu anunța nimic bun.

Ea clipi încet. Ce naiba? Ea știa cine era el. *Intim*. Chiar foarte intim, dar asta nu explica de ce se afla el aici.

Întredeschise ușor gura și inspiră, dar degeaba. Dădu să se ridice, însă își dădu seama că nu-și putea mișca picioarele. Simți cum aerul îi pârzolește plămânii când înălță privirea spre el. Era imposibil. Tocmai îl văzuse în Pennsylvania, și el fusese... doar un bărbat sexy pe care îl întâlnise într-un bar. Nu se putea ca acum să stea în fața ei, la kilometri distanță de locul în care îl cunoscuse.

– Poate ar trebui să respiri, îi spuse el atât de încet, încât doar ea să audă.

Din reflex, ea se chinui să tragă lacom aer în piept chiar când simți că i se încetosează privirea.

– Așa. Apoi, cu vocea mai tare, îi spuse: Eu sunt Lucian Taylor de Vincent.

Oh, fir-ar să fie, el era Lucian de Vincent?

Cum naiba de nu-l recunoscuse cu o seară în urmă? Era adevărat însă că nu-și amintea când văzuse ultima dată o fotografie cu el prin tabloide. Și, desigur, nu s-ar fi așteptat în veci ca el să treacă prin barul unui oraș aflat în mijlocul pustietății. Dar era el, fratele mai mic... cel căruia i se spunea...

– *Lucifer*, spuse ea fără să mai stea pe gânduri și incapabilă să se oprească.

Sprâncenele lui se arcuiră ușor în sus și, da, zâmbetul nu făcu decât să-i amplifice senzualitatea.

– Deci ai auzit de mine? Mă simt măgulit, spuse el pe un ton relaxat, cu o urmă de tachinare în glas.

Măgulit?

Julia întredeschise din nou buzele, dar pe vârful limbii îi ardea doar un șuvoi de înjurături. Înjurături care să-l facă să roșească. Dădu să-și retragă mâna, fiind cât pe ce să-l facă cu ou și cu oțet, așa cum probabil nu i se mai întâmplase niciodată.

Lucian nu-i eliberă mâna.

– Încântat de cunoștință, domnișoară Hughes. Sper că ai avut un drum plăcut până în Louisiana.

Uitându-se lung la el, ea își dădu seama că era la un pas de a-și petrece tot restul vieții în închisoare pentru crimă. Nu o crimă comisă cu sânge-rece. Oh, nicidecum, aceasta ar fi o crimă provocată de o furie arzătoare. Și, pentru ca totul să se complice cu atât mai mult, brusc, atâtea lucruri căpătară sens pentru ea. Acum, înțelegea de unde îi știa numele de familie, ceea ce însemna că o căutase special cu o seară în urmă, în statul ei, aflat la kilometri distanță de casă. *Kilometri*. Venise să o caute special, dar de ce?

Aproape nu-i venea să creadă.

Amărăciunea se încolăci iute peste furia pe care o simțea, și își dădu seama că acum putea să răspundă la întrebarea „De ce ea?” Doamne, îi venea să izbucnească în râs, doar că risca să urle la el cât o țineau plămânii.

Iar el încă o ținea de mână, refuzând să o lase să-și retragă brațul din strânsoarea lui. Sub efectul unei mâini uluite, ea îl privi cum

îi ridică mâna la gură. Depuse un sărut pe pielea ei și îi întoarse mâna, sărutându-i palma, fără a-și lua ochii de la ea.

Furia vui în ea în timp ce îl țintui cu o privire încruntată, amestecându-se cu flăcările care îi încinseseră obrajii când își amintise senzația trupului lui lipit de al ei. Își aminti cu o claritate năucitoare cum i se simțise între picioare mâna pe care o ținea acum pe a ei, cum...

O dezmierdare caldă și umedă călători spre centrul palmei ei, trezind un fior înfierbântat care i se dezlănțui prin fiecare venă din corp. Oare... Limba lui...

El îi făcu cu ochiul când își ridică gura din palma ei, fără să o piardă din priviri.

Da.

Oh, Doamne, mii de emoții o luară cu asalt. Se simțea insultată. Dezgustată. Înfuriată. Și, cum corpul ei nătâng chiar era dat peste cap, simți cum freamătul excitației înmugurește adânc în vintrea ei. Era *excitată* chiar dacă mintea îi poruncea să renunțe, să o lase baltă, comandându-i să se ridice numaidecât, să-și înfigă pumnul direct în față și să se ducă la aeroport ca să revină acasă, în Pennsylvania.

Dar rămase înmărmurită, prinsă în mrejele ochilor lui verzi-albăstrui – genul de ochi, genul de privire – care nu doar îți promiteau o plăcere de care auzai doar din povești, ci te și amenințau cu o plăcere după care nu aveai să îți mai revii niciodată.

Plăcerea cu care se delectase cu o *seară în urmă*.

Julia voia să-l ucidă cu mâna ei.

Mintea îi fu străfulgerată de un gând nou, oarecum înfricoșător. Era măcar vorba despre o slujbă adevărată? Fusesse angajată pentru altceva? Pentru că nimic din toate astea...

Undeva, cineva își dresе glasul, și ea tresări brusc. De parcă s-ar fi trezit dintr-un fel de transă, își eliberă mâna cu o smucitură și se înroși până în vârful urechilor.

Mai intră un bărbat în încăperea aceasta grandioasă. Părea să fie exact opusul lui Lucian, cam de aceeași înălțime, dar mai lat în umeri, îmbrăcat de parcă ar fi fost la muncă, nu acasă. Emană o aură de autoritate categorică în timp ce Lucian se dădu într-o parte și se așeză lângă ea pe canapea.

Nu era o canapea foarte mare.

Genunchiul lui se lipi de al ei.

– Eu sunt Devlin de Vincent, îi spuse bărbatul mai brunet și mai în vârstă. Îmi cer scuze pentru fratele meu! Are manierele unui cățel de pe stradă.

Ea se întoarse cu ochii mijiți spre Lucian, tolănit cu impertinență lângă ea, cu picioarele depărtate și un braț întins leneș pe finisajul din lemn. Zâmbetul de pe buzele lui se accentuă ușor când îi întâlni privirea, cu ochi languroși.

– Și simt că trebuie să-mi cer scuze și pentru ceva de care nu știu absolut nimic, continuă Devlin, cel pe care tabloidele îl numeau Devil. Aparent, vă cunoașteți, nu?

Cum naiba să răspundă la o asemenea întrebare. „Exact. Fratele tău a apărut azi-noapte într-un bar aflat în cu totul alt stat și și-a încheiat seara cu degetele lui între picioarele mele? Oh, și habar n-aveam că Taylor este al doilea lui prenume și se încheie cu de Vincent.” Da, nu prea se cuvenea. Era atât de uimită de toată situația, că nu reușea nici să se exprime în fraze simple.

– Ne-am cunoscut în treacăt aseară, răspunse Lucian, luând-o prin surprindere. Chiar am discutat un pic despre cariera ei și de ce a acceptat postul.

Nările ei se dilatău ușor în timp ce Julia își încleștă pumnii. Era parțial adevărat.

– Chiar așa? Devlin nu părea deloc convins. Deci acolo ai dispărut?

Părea că Devlin habar nu avea de ceea ce făcuse Lucian.

În cele din urmă, slavă Domnului, Lucian încetă să se mai uite languros la ea și întoarse privirea spre fratele lui.

– Credeai că o să te las să angajezi pe cineva fără să verific și eu ce și cum?

Fratele lui strânse din buze când spuse:

– Ce naivitate din partea mea!

Julia trase adânc aer în piept când simți cum realitatea momentului o izbește în plină forță. Lucian o căutase ca să o verifice, dar nu într-o notă amuzantă de flirt. Știuse întocmai cine era, că fusese angajată să aibă grijă de cineva, dacă acesta chiar era motivul pentru care se afla aici. Venise după ea într-un bar și...

Doamne, simți un gol în stomac.

Julia nu avea să își mai întindă niciodată aripile înfierbântate și nu avea să își mai permită să se dezlănțuie a doua oară.

Nu. Nu. Nu.

Cele întâmplăte cu o seară în urmă fuseseră un fel de test? Fusesse pusă la încercare etic și moral, pentru că, dacă era așa, Julia eșuase lamentabil. Dar ce naiba spunea despre Lucian faptul că făcuse așa ceva? Nimic nu mai conta cu adevărat. Julia se simțea teribil de expusă și înșelată, de parcă i se întinsese un fel de cursă dubioasă.

Nu.

În nici un caz.

Îi era de ajuns.

– Pe mine mă scuzați, spuse ea scrâșnind din dinți, pentru că nu avea încredere să spună altceva.

Cu spatele drept, se ridică și își înșfăcă geanta. Fără să mai aștepte ca vreunul din ei să spună ceva, ieși din încăpere fără să se uite înapoi.

Capitolul 7

Lucian se ridică repede, ajungând din câțiva pași foarte aproape de ușă, când Dev se ridică la rândul lui și întrebă:

– Încă o problemă de care va trebui să mă ocup?

Nu ar fi trebuit să spună așa ceva.

Răsucindu-se pe călcâie, Lucian se întoarce spre fratele lui.

– Și de ce alte probleme te-ai mai ocupat, Dev? Pentru că, dacă stau să mă gândesc, nu tu te-ai ocupat de cele mai serioase probleme, nu-i așa?

– Nu despre asta vorbim acum.

– Bineînțeles că nu. Dă-mi de veste când o să fii gata să depănam amintiri, dar, pentru moment, trebuie să o găsec pe domnișoara Hughes înainte să plece de aici și să ajungă în vreo mlaștină.

– Nu o să reușească să iasă din casă, spuse el sec.

Adevărat, dar nu era vorba despre asta acum. Lucian înțelegea perfect de ce era Julia atât de supărată. Nu se așteptase să o vadă zâmbind și intrând în joc fără nici o altă întrebare, chiar dacă totul ar fi fost cu mult mai simplu astfel. Probabil se simțea înșelată, iar el admitea în sinea lui că o înșelase.

– Te-ai culcat cu ea? îl întrebă Dev.

Mâna dreaptă a lui Lucian se încleștă într-un pumn când își aținti privirea spre fratele lui. Se simți cuprins de un val de furie.

– Asta chiar nu te privește, dar, nu, nu m-am culcat cu ea.

O urmă de neîncredere se strecură în privirea lui.

- Este ca și cum mi-ai povesti despre un drogat care nu se atinge de o seringă plină.

Buza lui Lucian se curbă într-un rictus.

- Poate nu mă cunoști atât de bine pe cât crezi.

- Puțin probabil, răspunse Dev și, cu un oftat dezgustat, aruncă o privire spre ceas. Ai idee cât a fost de greu să gălesc pe cineva care să-mi pară în stare să nu vândă tot felul de povești tabloidelor? Acum, va trebui să o iau de la capăt. La asta te-ai gândit? Pentru un om care își face atâtea griji pentru sora lui, este limpede că nu te-ai gândit nici o clipă la ce ar însemna asta pentru ea.

Lucian miji ochii.

- Nu s-a schimbat nimic. Domnișoara Hughes este perfectă pentru post.

- Poate era perfectă, Lucian, dar, acum, fără îndoială nu mai este.

- Este.

Dev arcui o sprânceană.

- Am impresia că încearcă să plece de aici chiar în clipa asta.

- Trebuie doar să vorbesc cu ea, sugeră Lucian. Dar nu pleacă nicăieri.

Fratele lui înclină ușor capul.

- Sper că nu o să te apuci să o ții aici cu forța.

- N-aș face niciodată așa ceva.

Orice urmă de expresie dispăru de pe chipul lui Dev.

- Ce am spus despre ea este adevărat. I-am găsit numele în documentele pe care le aveai pe birou și m-am dus să cercetez. Am vorbit despre motivele pentru care a decis să se facă asistentă și altele asemenea. Lăsa deoparte felul în care își încheiaseră seara, pentru că nu era treaba fratelui lui. Ea nu știa cine sunt. De asta este supărată. Trebuie doar să... lămuresc lucrurile, și totul o să fie bine.

Dev îl studie o clipă.

- I-ai verificat și tu trecutul?

- Am crezut că a trecut testul dacă ai angajat-o.

Încuviințând scurt din cap, Dev scoase telefonul din buzunar.

- Dacă rămâne, foarte bine, dar, dacă ne face probleme, o să mă ocup personal de ea.

Ultimul lucru pe care avea să îl facă Dev era să se ocupe de ea, dar Lucian încuviință din cap, ca să încheie o dată pentru totdeauna această discuție. Întorcându-se, ieși din încăpere. Totuși, fratele lui avusese dreptate. Julia nu reușise să iasă din casă. Nu reușise să ajungă mai departe de coridor.

– Știi că încerci să-ți faci treaba, dar chiar trebuie să plec de aici. Vorbea repede, pe un ton ridicat. Trebuie să...

– Lucian, spuse Richard, părând ușurat să-l vadă pe Lucian ivindu-se de după colț. Cred că domnișoara Hughes trebuie să discute cu tine.

Ea se întoarse. Obrajii îi erau colorați în cea mai frumoasă îmbujorare pe care o văzuse Lucian vreodată, iar ochii ei căprui parcă luaseră foc.

– *Taylor* este ultimul om din lume cu care trebuie să discut. Sprâncenele lui Richard se arcuiră întrebător.

– Ne poți lăsa o clipă, Richard?

Apucând curelușa de parcă avea de gând să-și folosească geanta pe post de armă, ea se răsuci spre Richard.

– Nu trebuie să ne lași nici o clipă.

Abia ascunzându-și zâmbetul, Richard schiță repede o plecăciune și făcu stânga-mprejur, dispărând din coridor cu viteza unui tinerel.

– Domnișoară Hughes...

– Nu vreau să vorbesc cu tine. Ea se întoarse cu spatele la el. De fapt, vreau.

Lucian își spuse că era un semn bun.

– Ești un mincinos și un nemernic...

– Pentru că te-am mințit? o întrerupse el, împreunându-și mâinile la spate. *Taylor* este al doilea meu prenume. N-am spus niciodată că n-aș fi un de Vincent și tot ce am discutat a fost adevărat.

– Nu face pe nevinovatul cu mine! Știai foarte bine cine sunt și te-ai prefăcut că habar n-ai.

– Știam *despre* tine, dar nu te cunoșteam.

– *O faci pe nevinovatul*, șuieră ea printre dinți, făcând un pas spre el și lăsând ușor capul pe spate. Ai venit la bar, ai vorbit cu Anna ca să mi te prezinte.

– E adevărat. Voiam să vorbesc cu tine.

– De ce? Întrebă ea și continuă, înainte ca el să mai apuce să spună ceva: Încercai să vezi dacă mă potrivesc pentru postul ăsta în cel mai dubios și mai nepotrivit mod cu putință? Când ai fi putut să te prezinți simplu, ca un om normal, și să-mi pui toate întrebările alea. Apropo, acum înțeleg de ce erai așa interesat de cariera mea.

– Mă interesau răspunsurile tale...

– Pentru că familia ta m-a angajat, sublinie ea.

– Așa e, dar aș fi fost oricum interesat.

– Da, cum să nu! Sunt singură. Ce ai făcut a fost incredibil de greșit. Înțelegi asta?

– Nu sună foarte decent când o spui așa, admise el, chinându-se să-și înăbușe un zâmbet. Oricât părea de ciudat, era fascinat de furia ei și de felul în care îl înfrunta ca de la egal la egal. Dar, da, voiam să văd dacă te potrivești.

Ea izbucni într-un râs răgușit și făcu un pas în spate.

– Atunci îmi închipui că am picat testul, deci de ce mă mai aflu aici? Doar ca să-ți bați joc de mine?

– Poftim? Uimirea îl împroșcă precum un duș rece. Trebuie să înțelegi foarte clar un lucru. Dacă picai testul, nu mai erai aici. N-ai fi ajuns nici până la avion – și nu-mi bat joc de tine.

Ea își înfoie brusc pieptul frumos.

– Dacă ai impresia că vreunul dintre lucrurile astea o să mă facă să mă simt mai bine, te înșeli. Nici nu știi ce să mai spun acum.

Lucian decise că sinceritatea era cel mai bun mod de a lămuri lucrurile, dar erau prea aproape de fratele lui. El puse o mână pe spatele ei.

– Să mergem...

– Nu mă atinge! răbufni ea.

Înclinându-și ușor bărbia într-o parte, el își retrase mâna când îi spuse în șoaptă:

– Nu mi-ai spus asta și aseară.

Ea făcu ochii mari.

– Neam de...

– Mama a fost în multe feluri, dar nu o nemernică. Tata, în schimb? El chiar era un mare nenorocit.

Punându-și o mână pe umărul ei, Lucian îi ignoră protestele și încercările de a se elibera din strânsoare, în timp ce o îndemnă să traverseze coridorul. Se întinse ușor înainte, apoi deschise ușa și o invită să intre.

– Câte camere sunt în casa asta? Întrebă ea uimită, învârtindu-se încet în vreme ce studie scaunele și canapelele lucrate manual. Cine Dumnezeu are nevoie de atâtea scaune și canapele? Ea își trecu mâna peste brațul unui scaun, gest care îl făcu pe Lucian să simtă un mic junghi de gelozie. Chiar dacă sunt extraordinare.

Un zâmbet larg pluti pe buzele lui.

– Sincer, nici nu mai știu, dar sunt multe camere.

Julia își lăasă geanta pe canapea și se întoarse spre el cu brațele încrucișate la piept.

– Trebuia să-mi iau ceva de pe umeri.

El spera din suflet să se refere la cămașa pe care o purta.

Nu-i împărtăși acel gând.

– Dacă aș fi știut cine ești, nu te-aș fi lăsat niciodată să intri în casa mea și n-aș fi făcut nimic... din ce am făcut cu tine.

Obrajii i se colorară într-un roșu intens, amintindu-i că nu obișnuia să facă deseori ce făcuse cu o noapte în urmă. Ideea îl încântă la fel de mult ca mai înainte.

– Adică nu m-ai fi lăsat să-ți rup rochia și să ți-o trag cu degetele? Asta vrei să-mi spui?

Ea scoase un sunet înăbușit și aruncă o privire prin camera pustie.

– Nu-mi vine să cred că ai spus asta. Chiar nu-mi vine să cred.

– Este ce s-a întâmplat, și nu regret nimic. Absolut nimic.

– Ei bine, eu regret. În mod evident! se răsti ea și își aruncă mâinile în aer. Singura dată când vin și eu cu un tip acasă, el se dovedește a fi șeful meu, venit să verifice dacă sunt potrivită pentru jobul la care tocmai am fost angajată.

– Nu regreti, spuse el și se apropie de ea.

Ea se ținu tare pe poziții.

– Doar pentru că degetele tale au explorat anumite părți din corpul meu nu înseamnă că mă cunoști.

– Poate, dar știu că vrei să salvezi șerpi și șobolani în adăpostul tău pentru animale. El veni mai aproape, încântat că ea nu făcu nici o mișcare ca să se retragă. El coborî capul până ajunseră să se privească ochi în ochi. Și mai știu și cum este când îți dai drumul sub atingerea degetelor mele.

Juliei i se tăie răsuflarea.

– Și știu cum sfârcurile tale se potrivesc între degetele mele, continuă el tot mai șoptit. Mai știu și cât de înnebunitor este geamătul pe care îl scoți când îți dai drumul. Așa că știu că nu regreti asta.

Ea întoarse privirea și răsuflă cu năduf. Trecură mai multe secunde, apoi spuse:

– Ai plecat fără ca măcar să... Știi ceva? Nu contează.

– Ba contează. Când ea dădu să se întoarcă, Lucian o prinse delicat de bărbie și îi readuse privirea spre el. Nu-mi doream nimic mai mult decât să te am. La naiba, nu m-am mai putut gândi la nimic altceva după ce am plecat, și nu a contat de câte ori mi-am dat drumul apoi.

Julia făcu iar ochii mari.

– Nu te-am căutat aseară ca să fac asta. Și ți-o spun sincer. Nu asta a fost intenția mea, spuse el, și, la naiba, chiar zicea adevărul. Nu se dusesse în Pennsylvania ca să se culce cu noua asistentă pe care o angajaseră și chiar nu știa de ce nu o făcuse, când o avusese în brațe, mai mult decât dornică să fie a lui. Știa că poate nu făcuse lucrurile cum ar fi trebuit. Probabil ar fi trebuit să-ți spun înainte cine sunt, dar mă îndoiesc că ai mai fi venit până aici dacă ai fi știut.

Ea înghiți în sec și se îndepărtă de el.

– Cred că cel mai bine acum ar fi să-mi plătești zborul de întoarcere acasă.

Lui Lucian nu îi plăcu ce auzi.

– Ca să te întorci la ce? Ți-ai dat demisia, nu? Nu mai ai nici unde să stai, îi reaminti. În afară de familia ta, n-ai la ce să te întorci.

Ea ridică din sprâncene.

– Nu este ca și cum aș fi uitat asta, dar mulțumesc că mi-ai reamintit!

– Nici nu spun că ai uitat, dar cred că trebuie să-ți amintesc că postul ăsta bine plătit este al tău și că, dacă nu-l accepți, alt loc de muncă nu ai.

Scuturând din cap, ea țuguie din buze.

– Incredibil. Măcar există persoana aceasta pentru care am fost angajată?

– Da, firește. Cineva care îmi este foarte drag, motiv pentru care am vrut să te cunosc personal. El se opri, așteptând... nu, având nevoie, ca ea să înțeleagă. Fratele meu nu se pricepe prea bine la decizii când vine vorba despre chestiuni personale. Trebuia să mă asigur că ești persoana potrivită pentru postul ăsta.

Privirea ei se aținti spre el. Mai trecu un moment.

– Nu văd cum ar putea să funcționeze povestea asta. Eu... este stânjenitor, spuse ea, și el văzu sinceritatea cuvintelor în licărirea care i se aprinse în ochi. Nu știu cum aş putea să accept postul ăsta după tot ce s-a întâmplat... la cât de înșelată mă simt.

Un nod acid se puse în gâtul lui, o senzație vag cunoscută. Se simțea vinovat? Poate era încercat de o urmă de regret? Un mușchi zvâcni în maxilarul lui. Era cazul să-și ceară iertare. Nu pentru că trebuia, ci pentru că avea nevoie să o facă.

El trase aer în piept.

– Îmi pare rău!

– Nu.

Scuturând din nou din cap, ea se întoarse într-o parte și se întinse să-și ia geanta.

Înjurând în șoaptă, Lucian făcu un pas în față. O apucă de mână.

– Îmi pare rău! Și nu o spun doar de dragul de a o zice. Îmi pare rău că te-am făcut să te simți înșelată! Nu mi-am dorit asta.

Privirea ei o întâlni pe a lui în timp ce degetele se strânsă neputincioase în gol.

– Dar nu regret momentele pe care le-am petrecut împreună. Ochii lui îi căutară pe ai ei. Nu o să-mi cer iertare pentru asta. Nici în ruptul capului.

În ochii ei frumoși răsări o altă senzație. Ceva ce Lucian mai văzuse înainte în ochii multor femei, dar care părea atât de diferit în ochii ei.

- Avem două opțiuni. Putem să ne purtăm ca doi adulți care au petrecut un moment împreună și sunt capabili să treacă peste sau poți să iei o decizie foarte neinspirată pentru că nu te simți în largul tău.

- Un moment? șopti ea, apoi se smuci și își eliberă brațul. Înălță bărbia. *Abia* dacă a fost un moment.

Lucian aproape scăpă printre buze un râset surprins în timp ce se uită la ea. La naiba! Îi plăcea. O plăcea. Era suficient de deștept încât să păstreze o expresie neafectată pe chip, pentru că măcar ea nu încercase să-și recupereze geanta și să plece fără să mai stea pe gânduri.

Lucian nu își dorea ca ea să plece și nu era chiar atât de nebun încât să se mintă singur și să-și spună că voia să rămână aici din motive altruiste, motive care nu aveau nici o legătură cu sora lui.

Apucându-se de podul nasului, ea coborî capul. La naiba! Nu era convinsă. Așa că el făcu ce făceau mereu cei din familia de Vincent. Își îndulci oferta.

- Cum ar fi dacă ți-am oferi... un bonus la final de contract? spuse el.

Ea își lăsă mâna să coboare și ridică privirea.

- Poftim?

- Un bonus pe care l-ai primi după ce se încheie perioada ta aici. Reuși să-i atragă atenția. Când nu o să mai fie nevoie de serviciile tale, ai primi un bonus substanțial.

Julia nu spuse nimic, și el o văzu cum se gândește la propunerea lui.

- Cât de substanțial?

Înăbușindu-și un zâmbet, el se aplecă și îi șopti suma la ureche. Înjurătura ei șoptită îl făcu să chicotească în timp ce ea se trase înapoi și îl privi cu ochi mari.

- Cred că este un bonus decent, nu? întrebă el. La urma urmei, ar fi o sumă mai mult decât suficientă ca să cumperi cu banii jos o fermă frumoasă cu mult pământ pentru adăpostul tău de animale.

Ea duse o mână la piept.

- Nu... se poate să vorbești serios. Sunt foarte mulți bani.

El ridică dintr-un umăr.

- E o nimica toată.

Ea clipi de parcă se trezea dintr-un vis.

- Poate pentru tine, dar pentru mine... nici nu știu să număr o asemenea sumă.

Pe buzele lui dansă un surâs.

- Rămâi, domnișoară Hughes?

- Bonusul o să fie confirmat de un act adițional la contract? ripostă ea.

Fată deșteaptă.

- Desigur. Îți trimit contractul modificat până diseară.

Julia îl studie câteva clipe, și, pentru un moment, Lucian crezu sincer că avea să îl refuze. Caz în care avea să mai adauge un zero la suma propusă inițial. Și avea să continue să adauge zerouri peste zerouri până accepta.

Ea scoase un oftat apăsător.

- Bine. Rămân.

Lucian întredeschise gura.

Cu o mână ridicată, Julia îl întrerupse.

- Dar nu o să mai vorbești despre cele întâmplate azi-noapte. Bine? O să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată nimic.

El lăsă ușor capul într-o parte.

Ea miji ochii, apoi se întoarse și își ridică geanta. Cu spatele la el, Lucian nu se mai împotrivi zâmbetului care îi curbă ușor buzele. Nu îi promise să nu mai vorbească despre ce se întâmplase între ei sau să se poarte de parcă nu se întâmplase nimic. Lucian era în multe feluri, dar nu făcea promisiuni deșarte, promisiuni de care nu avea de gând să se țină.

În timp ce Julia îl urmă pe Lucian Taylor de Vincent în camera în care fusese condusă inițial, în mintea ei continuă să răsune suma pe care i-o șoptise el la ureche. Nu se putea să vorbească serios.

„Un milion de dolari?”

Poate că un milion de dolari nu era o sumă prea mare pentru el, dar, pentru ea, având în vedere stilul ei de viață cumpătat, erau bani din care putea să trăiască zeci de ani.

Era năucită... încă de când își dăduse seama că avea să lucreze pentru familia de Vincent și cu atât mai mult de când înțelesese cine era Lucian. Iar oferta? Să ți se ofere un milion de dolari ca să nu lași totul baltă și să pleci mâncând pământul?

Sincer, nu se întrebase nici o clipă dacă ar fi trebuit să refuze banii. Cine să aibă îndoieli în privința asta? Serios? Nu era ca și cum i-ar fi oferit un milion ca să se culce cu el sau să ucidă pe cineva.

Și nici nu reușea acum să-și dea seama ce simțea el în legătură cu cele întâmplate între ei. Nu știa nici măcar ce simțea ea în clipa asta. De dimineață, nu avusese nici un regret, dar acum? Julia nu mai putea susține asta. Încă se simțea înșelată. Îi era foarte greu să creadă că el nu avusese de gând să se culce cu ea la prima întâlnire.

Mâna lui Lucian se așează din nou încet pe umărul ei, ca să nu rateze camera în care se întorceau. Ea îi aruncă o privire de atenționare.

El îi făcu cu ochiul.

„Nesuferitul!“

Da. Un ticălos nesuferit care tocmai îi oferise un milion de dolari ca să-și ducă la bun sfârșit slujba pentru care fusese angajată.

Un ticălos nesuferit care îi oferise și primul orgasm, după foarte, foarte mulți ani, pe care să nu și-l fi provocat ea, dar acesta nu era un detaliu la care să vrea să se gândească.

Devlin era încă în cameră. Întorcându-se spre ea, spuse ceva la telefon, apoi îl lăasă să alunece în buzunarul de la pantaloni. Privirea lui se aținti spre ea.

Julia știa că era timpul să se adune. Inspirând adânc, se îndreptă de spate.

– Haideți să o luăm de la capăt! Ea întinse mâna spre fratele cel mare. Eu sunt Julia Hughes.

Devlin o luă de mână, o strânse, apoi îi dădu drumul ca un om normal.

– Deci îmi închipui că s-au rezolvat problemele cu fratele meu.

Rugându-se să nu roșească, ea încuviință din cap.

– Atunci, te rog, să iei loc!

Ea se așează și, spre marea ei neplăcere, Lucian i se alătură pe aceeași canapea.

- Îmi pare rău pentru incidentul de adineauri, dar am fost un pic surprinsă de toate astea. Ea își îndreptă umerii. Rămăsesem cu impresia că o să am grijă de fiica domnului Besson. Habar nu aveam că era... ei bine... vorba despre voi... Ea aruncă o privire cu coada ochiului spre Lucian. El o privea din nou cu urma aceea de zâmbet pe buze. Nu știam că o să lucrez pentru familia voastră.

- E de înțeles.

Devlin se așeză pe fotoliul din dreapta ei și își încrucișă picioarele.

Își dădu seama că ochii lui erau de aceeași culoare ca ai lui Lucian și erau la fel de intenși, dacă nu chiar mai intenși. Dar era alt gen de intensitate, care trecea peste amabilități și dezgropa cele mai ascunse și mai întunecate secrete.

- Bănuiesc că ai înțeles de ce nu am folosit numele nostru, spuse Dev, și Julia ar fi putut să bage mâna în foc că îl auzise pe bărbatul de lângă ea pufnind ușor. Ținem foarte mult la intimitatea noastră și trebuie să avem mare grijă cu personalul pe care îl angajăm și cu oamenii care ne intră în casă.

Julia înțelegea perfect. La urma urmei, era vorba despre familia de Vincent. Nu însemna că asta justifica în vreun fel ce făcuse Lucian. I se părea nebunie curată.

- Să sperăm că asta nu schimbă cu nimic faptul că ai acceptat oferta noastră, spuse Dev.

- Am discutat deja despre asta, răspunse Lucian în locul ei, făcând-o să strângă din dinți. A acceptat cu dragă inimă. Nu o să-i mai fie atât de ușor să plece acum.

Privirea lui Devlin alunecă spre fratele lui. Buzele i se strânseseră încordate.

- Ce vrea să spună fratele meu este că ai bătut deja drumul până aici. Vii din Pennsylvania, nu?

- Da. Nu era nici pe departe ce voise să spună Lucian. Nu se schimbă nimic. Am acceptat postul. Nu plec nicăieri.

- Mă bucur *nepus* să aud asta, murmură Lucian.

Dev închise ochii vreo cinci secunde, apoi îi deschise din nou.

Julia decise că era mai bine să-l ignore.

- Deci bănuiesc că pacienta nu este fiica domnului Besson, nu-i așa?

- Este sora noastră, răspunse Lucian, și privirea ei se aținti spre a lui.

Sora lui? Urma să aibă grijă de Madeline de Vincent.

Din clipa în care își dăduse seama că urma să lucreze pentru familia de Vincent, nu reușise să-și închipuie de cine urma să aibă grijă. Nu se gândise nici o clipă la sora lor, pentru că își amintea drama petrecută cu aproape un deceniu în urmă. Fiecare post de știri dezbătuse subiectul fără încetare zile de-a rândul.

Julia aruncă o privire spre cei doi frați.

- Credeam... că sora voastră a dispărut acum zece ani.

- Știi despre sora noastră? întrebă Dev, părând la fel de fericit cum era Livie când o rugau să stea până târziu dintr-un motiv sau altul.

Julia încuviință.

- S-a vorbit peste tot la știri. A dispărut pur și simplu în aceeași noapte...

Se întrerupse și își umezi buzele cu vârful rozaliu al limbii.

„Oh, la naiba!“

Lucian simți pulsația excitării ca un pumn în vintre. Trebui să întoarcă privirea, pentru că era ridicol. Ea vorbea despre lucruri serioase, care nu aveau nimic de-a face cu senzualitatea, și mădularul lui începea să se întărească.

Privirea ei agitată se îndreptă spre el, iar el știa perfect ce gânduri îi treceau prin minte, chiar dacă nu le exprima. Așa că vorbi în timp ce fratele lui tăcu în stilu-i caracteristic.

- Sora noastră a dispărut în aceeași noapte în care a murit... mama.

- Este esențial ca nimeni din cercul restrâns al familiei să nu afle că sora noastră s-a întors acasă, spuse Dev. Este într-o stare... foarte delicată. Atenția presei n-ar face decât să complice lucrurile.

Ea coborî privirea în timp ce păru să tragă adânc aer în piept.

- Înțeleg. Nu trebuie să vă faceți griji. Confidențialitatea în privința pacientului este de maximă importanță, indiferent dacă ești un neica-nimeni de la un colț de stradă sau un de Vincent.

- Un neica-nimeni?

Lucian chicoti, iar ea miji ochii aproape insesizabil.

Maxilarul lui Dev se încordă.

- Mă bucur să aud asta.

- Aveți idee unde se poate să fi fost sau ce e posibil să fi făcut în timpul ăsta? întrebă Julia.

- De ce te-ar ajuta să știi? întrebă Dev.

Lucian dădu să deschidă gura ca să-i atragă atenția fratelui său, dar Julia i-o luă înainte. Ea își ridică bărbia și îi susținu privirea.

- Înțeleg că discreția este foarte importantă pentru voi. Înțeleg perfect, dar va trebui să știu anumite lucruri, ca să-mi pot face eficient treaba.

Devin își împreună mâinile în jurul genunchilor. Încheieturile i se albiră.

Un colț al gurii lui Lucian se curbă în sus. Bine de știut că nu era ușor de intimidat de Dev. Avea să fie... amuzant.

- Trebuie să fiți deschiși și sinceri cu mine, continuă ea, netulburată de Dev. Altfel, o să merg în orb, și asta nu o să ajute pe nimeni. Aceste lucruri m-ar putea ghida în tratarea ei. Dacă, de exemplu, a stat fără hrană și substanțe nutritive esențiale. Și condițiile în care a trăit m-ar putea ajuta să înțeleg ce ar trebui să fac.

- Pare să fi fost îngrijită cum trebuie, răspunse Lucian, atrăgându-și o privire tăioasă din partea lui Dev. Se bucură numaidecât și de atenția Juliei, deci ieșea în câștig. E mai slabă decât mi-o amintesc, dar asta era acum zece ani. E și mai înaltă decât mi-o amintesc, dar... pare sănătoasă.

- Bine. Și a fost consultată de vreun medic? Când Lucian încuviință din cap, sprâncenele ei se uniră într-o încruntare. A apărut pur și simplu la ușă?

- Nu, răspunse el pe măsură ce tensiunea îi fremătă din nou în piept. Gabe - Gabriel -, celălalt frate al nostru, a găsit-o inconștientă în piscină.

- Oh, Dumnezeuule! Ea clipi de mai multe ori în timp ce roșeața din obraji începu să pălească. I-a intrat apă la plămâni sau...

- Respira când a scos-o Gabe. Medicul nostru a spus că nu părea să fi avut vreo problemă la plămâni. Lucian răsuflă apăsător. Nu știm cum de a ajuns în piscină și nici cât a stat acolo.

Julia păru să rumege cuvintele lui, apoi scutură ușor din cap.

- Cred că ar fi bine să o văd.

- Doctorul Flores o să vină în scurt timp ca să te întâlnească și să vă uitați peste fișele medicale ale lui Madeline. Dev își desfăcu mâinile și se ridică. Te conduc în camera ta. Și, Lucian, adăugă el, te rog să mă aștepti în birou! Trebuie să discutăm despre ceva important.

Lucian zâmbi cu superioritate și încuviință din cap.

- Desigur.

Julia se ridică, apucându-și geanta, care era suficient de mare încât să încapă un bebeluș înăuntru. Slavă Cerului că nu îl lovise cu ea! S-ar fi ales cu o vânătăie de toată frumusețea.

Ea îi aruncă o privire, dar o încruntare îi umbri trăsăturile. Nu spuse nimic, doar încuviință din cap și se grăbi să i se alătore lui Dev, care o aștepta sub arcadă. Lucian nu se încruntă deloc în timp ce îi urmări legănarea minunată a feselor.

Când Julia trecu pe sub arcadă, Dev își așeză o mână pe spatele ei. Julia nici nu păru să reacționeze la gestul lui de politețe, spre deosebire de momentul când Lucian făcuse același lucru.

Dev aruncă o privire peste umăr spre Lucian și ridică provocător dintr-o sprânceană.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui Lucian, și bărbatul își impuse să nu facă nici o mișcare, înăbușindu-și nevoia aproape copleșitoare de a îndepărta violent mâna lui Dev. Ca să-l doară. Simți că-ți dorește să rupă niște oase, însă, Doamne, senzația era oarecum îngrijorătoare.

Pentru că asemenea reacții brute erau exagerate, dar Lucian era exagerat în toate privințele.

Știa că ar fi trebuit să înăbușe din fașă interesul care începuse să se nască înăuntru lui cu o seară în urmă și chiar nu trebuia să-l mai alimenteze acum. Julia se afla aici pentru sora lui, și, dacă se tot ținea după ea, lucrurile aveau să se complice.

Iar sora lui era totul pentru el. Fuseseră de nedespărțit până în noaptea aceea. Erau, în definitiv, frați gemeni. Odată cu dispariția

ei, murise și o parte din el, iar când ea reapăruse în starea de acum, el simțise că mai moare o dată. Dev *aproape* avusese dreptate mai devreme când susținuse că ea era singurul lucru de care îi păsa. Trebuia să se concentreze la altceva – la altcineva. Avea o mulțime de opțiuni.

Era cea mai inteligentă mișcare pe care o putea face.

Dar asta însemna și că nu avea să facă acest lucru.

Ridicându-se de pe canapea, părăsi camera și dădu peste Richard la intrare.

– Am o sarcină pentru tine.

– Da? răspunse el.

Un surâs se ivi pe buzele lui.

– Te rog să duci lucrurile domnișoarei Hughes la etajul doi.

O expresie de o indiferență perfectă i se desenează pe chip când întreabă sec:

– Ai în minte vreo cameră anume?

– Da. Zâmbetul lui se adânci când o luă din loc, îndreptându-se spre scări. Camera de pe colț.

Capitolul 8

Julia se strădui să nu arunce nici o privire spre Lucian când părăsi încăperea. Avea să vină după ei? Spera din suflet să nu, pentru că i-ar fi fost greu să se concentreze la pacienta ei dacă el era prin preajmă, uitându-se la ea de parcă ar fi vrut să repete...

Bine, nu reuși nici să-și ducă gândul la bun sfârșit.

Din fericire, Lucian păru să nu li se alăture, în timp ce Devlin o conduse pe scara interioară până la etajul trei. Lăsând deoparte toate gândurile care i se involburau în minte și care gravitau în jurul lui, ea își concentră atenția spre împrejurimi, ajungând să fie fermecată de tâmplăria și frumusețea casei.

Pereții erau vopsiți într-un auriu-deschis, ornamentele și decorațiunile care străbăteau coridoarele fiind de un alb antichizat. Tablouri pe care nu le mai văzuse niciodată erau agățate peste tot, atât de realiste, încât aproape reușeai să simți mirosul de pământ al bayoului sau să auzi sunetele din Jackson Square.

– Tâmplăria din casă este extraordinară, comentă ea, trecându-și o mână peste decorațiuni.

Modele de viță-de-vie erau sculptate în lemnul somptuos.

– Gabe s-a ocupat de cea mai mare parte a tâmplăriei, îi explică Devlin, luând-o prin surprindere. Lucrează la asta de vreo zece ani.

– Uau! Este foarte talentat.

El încuviință din cap.

– Noi luăm cina la 18.30. Poți veni să mănânci cu noi, dacă vrei, îi propuse el. Dar ea nu știa dacă putea să se ducă și să ia masa cu indiferent la cine s-ar fi referit acel „noi”. Richard o să vină să discutați despre mașină. Cum nu o să ai un program fix, te rugăm doar să-l anunți pe Richard dacă ai treabă pe undeva. Nu ezita să iei pauze. Știu că îngrijirea ei nu necesită supraveghere permanentă, dar doctorul Flores o să discute mai în detaliu cu tine.

Ea îngână o încuviințare în timp ce se jucă agitată cu curelușa genții.

Devlin redeveni tăcut.

Ea ridică privirea spre el, încă uimită că îl avea în fața ochilor pe Devlin de Vincent *în persoană*. Era absolut incredibil că citise despre el și logodnica lui cu câteva ore în urmă, și acum îl putea vedea cu ochii ei.

Fotografiile nu îi făcuseră dreptate.

– Al treilea etaj a fost adăugat recent? îl întreabă ea în tăcerea care se așternu între ei.

– Inițial, casa avea două etaje, construite la final de secol al XVIII-lea, răspunse el.

Incredibil. Chiar era veche. Suficient de veche încât să fie bântuită. Își dădu ochii peste cap la propriile gânduri. De ce se gândea mereu la lucruri înfricoșătoare?

Devlin continuă să urce scările.

– Familia mea a renovat toată casa acum vreo cincisprezece ani. I s-au mai adus îmbunătățiri înainte... curent electric, instalații sanitare, aer condiționat, dar avea nevoie de mai mult. Atunci a fost construit al treilea etaj, gândit în același stil cu restul casei.

La intrarea pe coridorul de la etajul al treilea, ea observă mai multe uși.

– Duc spre balcon?

– Sunt mai degrabă terase, dar da. Sunt mai multe căi de acces de pe coridor și din fiecare cameră în parte, îi explică el, fără să arunce măcar vreo privire spre ea. Există și o scară exterioară.

Mai multe ventilatoare se agitară în tavan, făcând aerul să circule. Trebuia să fie extraordinar de greu să păstrezi răcoarea în inima verii.

– Este o casă frumoasă.

Chiar era, dar simțeai parcă... umbrele care pluteau pe coridoare, de-a lungul etajelor și al tavanelor. Ai fi zis că lustrele nu reușeau nici în timpul zilei să facă suficientă lumină pentru a alunga întunericul.

Devlin încuviință din cap.

– Era mândria și bucuria tatălui meu.

Era? I se păru stranie exprimarea, căci rămăsese cu impresia că seniorul de Vincent era în viață. I se părea ciudat și că nu discuta cu el despre îngrijirea lui Madeline. Poate era plecat cu afaceri.

Devlin tăcu din nou, iar ea își imaginează că nu era prea vorbăreț din fire, ceea ce era perfect. La urma urmei, ce Dumnezeu să aibă în comun și despre ce să discute cu el?

Nimic.

Se gândi la Lucian și se înfioră. Cu o seară în urmă, fusese surprinsă de ușurința cu care se legase discuția lor, dar acum? Ea știa că jucase un rol. Veneau din două lumi foarte diferite.

Devlin se opri în capătul coridorului, deschizând ușa pe care erau sculptate modele de viță-de-vie. Dinăuntru fu întâmpinată de un parfum de trandafiri. Dându-se laoparte ca să o lase să intre, Devlin ținu ușa deschisă în timp ce ea înaintă vreo câțiva pași și cercetă încăperea din priviri.

Lângă două uși duble cu perdele albe trase, se afla un fotoliu mare pe care stătea o femeie. O pătură subțire de un albăstriu diafan îi acoperea picioarele și îi era strânsă în jurul taliei, de parcă cineva ar fi aranjat-o cu mare drag și i-ar fi netezit toate cutele. Brațele îi erau palide și mâinile i se odihneau fără vlagă una peste alta pe abdomen. Sub cămașa din bumbac cu mâneci scurte, pieptul i se ridica și cobora cu răsuflări adânci și egale.

– Aceasta este sora noastră, Madeline, îi spuse Dev încet.

Nu întoarse privirea spre ea. Ci doar privi lung spre sora lui.

Așezându-și geanta pe un scaun din apropiere, Julia se îndreptă spre Madeline. Observă imediat asemănarea dintre ea și Lucian. Același păr auriu și aceiași pomeți cu contur bine definit. Relua toate detaliile chipului lui, doar că era o versiune mai feminină.

Madeline era la fel de frumoasă ca fratele ei.

Privirea îi era fixată pe un tablou din dreptul ușilor, dar nu arăta în vreun fel că ar fi fost conștientă de prezența Juliei sau a fratelui ei.

Singura mișcare a ei era clipitul lent, dar era într-o stare mult mai bună decât se așteptase Julia.

– Bună! Julia îngenunche lângă ea și zâmbi. Eu sunt Julia. O să rămân aici o vreme, ca să te ajut.

În spatele ei, Dev își dresе glasul.

– Nu o să răspundă. Nu a scos nici un cuvânt de când s-a întors.

– Este în regulă, răspunse ea. Nu înseamnă că nu ne aude. Sau că nu putea să comunice în vreun fel, dar Julia își dădu seama că nu avea sens să sublinieze detaliul chiar acum. O să verific câteva lucruri, bine?

Nu primi nici un răspuns sau vreo reacție, dar Julia nici nu se aștepta la un asemenea lucru. Există șansa ca Madeline să nu înțeleagă nimic din ce i se spunea, dar nu însemna că nu merita să fie tratată cu o minimă decență.

Julia se întinse și o luă pe Madeline de încheietură. Pielea îi era rece și pulsul puțin scăzut, dar stabil.

Cu grijă, așeză din nou mâna lui Madeline în poala femeii.

– A mers singură până la fotoliu sau a fost așezată de cineva?

– Poate să meargă ajutată, pe distanțe scurte. Cred că fratele meu sau Richard a pus-o pe fotoliu de dimineață. Pare... să-i placă să stea acolo. Urmă o pauză, și, când vorbi, sunetul răsună mai aproape. Doctorul Flores o să ajungă în curând.

Ridicându-se, ea se întoarse și încremeni. Devlin era aproape, la nici 30 de centimetri depărtare. Nu îl auzise mișcându-se.

– Doctorul Flores o să-ți dea mai multe detalii despre starea ei.

Cu o încuviințare din cap, ea se mută discret în spatele fotoliului. Măsurând iute camera din priviri, descoperi mai multe instrumente medicale pe care le găseai de obicei în cabinetul unui medic. Tensiometru. Termometru. Pulsoximetru. Catetere. Nu înțelegea cu ce anume se confrunta. Fusesе pus un diagnostic?

– Ai vrea să vii cu mine câteva clipe? întrebă el, și ea îl urmă, aruncând o privire spre femeia din fotoliu. Odată reveniți pe coridor, el închise ușor ușa în spatele lor. Domnișoară Hughes...

– Te rog, spune-mi Julia!

El încuviință din cap.

– Îmi permiți să fiu direct?

Dându-și seama că voia să discute despre sora lui între patru ochi, era pregătită să pună cel puțin vreo câteva dintre sutele de întrebări care i se învolburau acum în minte. Două erau foarte importante. Ce diagnostic primise Madeline? Și ce analize i se făcuseră?

Devlin se întoarse spre ea, și Julia își dădu seama că erau din nou foarte aproape unul de altul. Vedea o cicatrice mică în formă de semilună sub colțul stâng al gurii lui. *Atât* erau de aproape. Asemenea fratelui său, și el era cu mult mai înalt decât ea, și, când privirea lui netulburată o întâlnește pe a ei, neliniștea înflori undeva în adâncul ființei ei.

În familia lui nu înțelegea nimeni conceptul de spațiu personal?

Julia își dori să facă un pas înapoi, dar se ținu tare pe poziții. Nu mai era aceeași femeie care se măritase cu Adam. Nu se clinti din loc.

– Vreau să discutăm o clipă despre fratele meu.

Oh, Doamne, nu!

– Habar n-am ce s-a întâmplat când fratele meu a venit în Pennsylvania ca să te întâlnească și, la cum îmi știu fratele, probabil nici nu vreau să aflu. O parte din mine își dorește să sun la agenție și să cer un înlocuitor, dar intuiția îmi spune că ești bună la ceea ce faci și că pot să am încredere că o să fii discretă.

Julia își aminti brusc de vremuri de mult apuse, când era chemată în biroul directorului școlii pentru că vorbise prea mult la oră, doar că acum era cu mult, mult mai rău.

– În mod evident, Lucian mai are... anumite curiozități în privința ta. Devlin îi susținu privirea în timp ce fiecare mușchi din corpul ei se încordă. Iar fratelui meu îi este foarte ușor să uite cine este. Are deosebitul talent de a-i face pe alții să uite complet de rațiune.

Julia simți cum obrazii încep să o ardă și spatele îi înțepeni chiar mai mult decât și-ar fi închipuit că era cu putință.

– Nu mi-aș compromite serviciul prin...

– Nu vorbim despre posibilitatea de a-ți pierde slujba, o întrerupse el. Nu mă privește ce decideți sau nu să faceți în timpul vostru liber, atâta vreme cât chestia asta nu afectează capacitatea de a-ți face treaba.

Stai! Cum? Chiar sugerase ce credea ea că sugerase?

– Eu vorbesc pe termen lung, după ce o să ți se încheie contractul și o să te întorci la viața ta. Dacă ești fată deșteaptă, Julia, și cred că ești, o să-l ignori. O să stai departe de Lucian.

Lucian stătea la biroul lui Dev, cu picioarele încrucișate și rezemate pe suprafața lucioasă din lemn, când fratele lui mai mare reapăru în sfârșit.

Dev se opri brusc la intrarea în încăpere și se încruntă când observă unde stătea Lucian.

– Ce faci?

– Un joc de rol, răspunse Lucian, zâmbind larg când zări mușchiul ce zvâcni în maxilarul lui Dev.

– Nici nu vreau să mă gândesc la ce joc de rol te-ai dedat.

El înclină capul.

– Încetează să fii așa pervers! Eu încerc aici să joc rolul fiului risipitor. Știi despre ce vorbesc.

– Mie-mi spui?

Dev se apropie de dulapul din lemn de cireș în care se țineau băuturile și deschise ușa de sticlă.

– Căruia i se încredințează sarcina de a însoți o asistentă frumoasă în camera surorii noastre bolnave. Lucian își încrucișă nepăsător mâinile în timp ce îl urmări pe Dev scoțând o sticlă de whisky. Încerc să joc rolul ăsta azi. Să văd cum mi se potrivește.

– N-am de gând să port discuția asta cu tine. Dev turnă două pahare și așează sticla pe raft. Oricât ți-ar fi de greu să nu iei toate deciziile cu ce ai în pantaloni, aș vrea să încerci.

– Nu iau *toate* deciziile cu ce am în pantaloni.

Închizând ușa de la bufet, el se întoarse cu cele două pahare și îl așează pe unul din ele pe genunchiul lui Lucian.

– Sună la fel de credibil pe cât ar fi dacă mi-ai spune că ieri ați discutat doar despre viața de asistentă medicală. Știi, dacă o să continui să te joci cu ea, nu o să faci decât să complici lucrurile.

Lucian ridică paharul greu.

– Chiar așa?

După ce îl studie un moment, Dev miji ochii.

– Nu te-ai culcat cu ea. Altfel, nu te-ar mai fi interesat.

- Nu înțeleg despre ce vorbești. Făcu o pauză, observând licărirea de sarcasm de pe chipul lui Dev. Cred că doamna Hughes o să se descurce bine cu sora noastră.

- Îmi închipui că ți-ai dat seama de asta după discuția de ieri cu ea, pentru că azi n-ai făcut decât să o sorbi din priviri zece minute și cam atât.

- N-am sorbit-o din priviri în toate cele zece minute. Lucian luă o gură din lichidul intens. Vreo două minute chiar am ascultat discuția ta cu ea.

Dev pufni. Cel mai aproape sunet de un râset pe care l-ar fi putut scoate.

- Acum, vorbind serios, o să fie bună pentru Maddie.

Lucian își trecu degetul peste marginea paharului.

- Chiar cred că ai dreptate.

Lucian făcu ochii mari.

- Doamne, iartă-mă, poți să mai zici o dată asta? Dar lasă-mă să-mi iau telefonul mai întâi.

- Amuzant. Unde este Gabe? Întrebă Dev, după ce își băuse deja aproape tot whisky-ul pe care și-l turnase și nici nu era încă prânzul.

- La depozit, îi reaminti el.

Dev coborî privirea spre paharul lui.

- Deci discutăm despre asta?

- Să discutăm despre ce? Lucian își coborî paharul în poală. Trebuie să-mi mai dai ceva detalii. Sunt atâtea lucruri despre care am putea vorbi.

Dev nu răspunse imediat. Își termină băutura mai întâi.

- Despre înmormântare. Presă. Evenimentul caritabil pe care urma să-l găzduiască tata la final de lună. Zgârieturile de pe gâtul lui.

Lucian aproape râse.

- Uau! Gabe nu este aici, deci chiar vrei să discuți cu mine despre lucrurile astea?

- Vremuri disperate, frate, vremuri disperate, murmură Dev.

- Chestia asta mi-ar răni sentimentele, dacă aş avea așa ceva.

Urma unui rânjel răsări pe buzele lui.

- O fi crezut tata că ești o mare pacoste pentru familia de Vincent, dar eu știu mai bine. Privirea lui Dev se înalță spre el. Am știut dintotdeauna. Să nu uiți asta!

Lucian ridică paharul în cinstea cuvintelor rostite de fratele lui. Trecu o clipă, apoi își permise să spună ceea ce rămăsese nerostit ani buni, dacă nu decenii.

– Poate acum putem înceta să-l mai numim tatăl nostru. Toți știm adevărul. Îl știm de când eram mici. Și el știa. La urma urmei, testamentul și modul cum se va împărți compania spun totul.

– Nimic din toate astea nu mai contează. V-a crescut pe tine și Madeline. Ați avut la fel de multe drepturi ca mine și Gabe. N-avem ce să mai discutăm pe tema asta.

Desigur, era ușor pentru Dev.

După un moment, Dev lăsă capul pe spate. Scoase un oftat apăsător.

– Presa o să afle despre tata. Probabil până diseară. Nu o să mai putem păstra secretul.

Lucian era surprins că vestea nu se aflase încă, în ciuda banilor pe care îi pompau și care asigurau o discreție temporară.

– Ei bine, logodnica ta o să-ți fie alături, sublinie el.

Urmă o secundă de tăcere.

– Nu i-am spus încă.

Lucian aproape se înecă cu băutura.

– Încă nu i-ai spus logodnicei tale că a murit tatăl tău?

– Nu. Dev înălță capul și deschise ochii. Nu mi s-a părut că are sens.

Se uită lung la fratele lui.

– Uau! Relația ta este o poveste de dragoste care chiar te face să visezi cu ochii deschiși.

– De parcă ai ști tu ce înseamnă să ai o relație. Cum era regula aia a ta?

Lucian schiță un zâmbet afectat.

– Nu vorbim despre mine acum.

– Și nu vorbim nici despre mine și Sabrina. Ce îi spun...

Zgomotul unor pași îi făcu pe amândoi să amuțească. Privirea lui Lucian țâșni spre ușă, și el înjură în șoaptă. Apoi spuse cu voce tare:

– Aș face bine să mă ridic și să iau poziție de drepti, căci apare comoara noastră națională.

Dev lăsă să-i scape un rânjet.

Senatorul Stefan de Vincent intră maiestuos în biroul lui Dev, de parcă ar fi avut tot dreptul să fie acolo, descheindu-și nasturii de la sacoul costumului cenușiu. Reflexe aurii îi străluciră pe încheietura mâinii.

Furia era gravată pe chipul unchiului lor – chipul atât de asemănător cu al tatălui lor. Fuseseră gemeni identici.

– Aveți multe să-mi explicați.

Dev aruncă o privire spre paharul gol.

– Trebuie să ne dai ceva mai multe detalii.

Senatorul se opri în centrul biroului.

– Cum naiba se face că aflu, abia acum, de moartea fratelui meu, de la un afurisit de avocat? V-am dat destule detalii?

– Ei bine, da. Asta clarifică lucrurile. Dev se ridică de pe scaunul lui. Vrei să bei ceva? Pare că ai avea nevoie.

Lucian chicoti în timp ce se lăsă pe spate în scaun, trecându-și piciorul stâng peste cel drept.

– Ți se pare potrivit să te ții de glume? îl întreabă Stefan în timp ce aruncă o privire spre Dev. Și, da, vreau ceva de băut.

– O mulțime de lucruri nepotrivite mi se par amuzante.

Lucian luă un pahar. Poate că Stefan și Lawrence fuseseră identici ca înfățișare, dar legătura pe care o împărtășeau majoritatea gemenilor, cum era cazul lui cu Maddie, lipsise între cei doi frați. În adâncul sufletului, Lucian știuse întotdeauna, cu un fel de al șaselea simț, că sora lui trăia, în toți anii în care fusese dată dispărută.

– Sunt convins. Stefan luă paharul de la Dev. De ce nu m-a anunțat nimeni?

Dev se așeză la loc.

– Păi, cum ultima dată când ați discutat tata a sfârșit prin a te amenința cu moartea, ne-am gândit că n-are sens.

Din păcate, Lucian nu fusese de față la cearta lor.

– Am avut noi divergențele noastre, dar era totuși fratele meu. Dintr-o înghițitură, Stefan bău whisky-ul ca pe apă. Nu aveți nici un drept să-mi ascundeți asemenea lucruri.

– Faptul e consumat, din moment ce acum știi, sublinie Dev.

– Ar fi trebuit să-mi dați de veste numaidecât. Stefan se îndreptă spre fereastră și dădu perdelele laoparte. Un mușchi zvâcni

în maxilarul bărbatului în timp ce privi lung pe fereastră spre grădina cu trandafiri. Cu paharul strâns în mână. N-am avut ocazia să...

Lucian așteptă ca unchiul lui să-și încheie ideea și, cum Stefan nu dădu semne că avea să o facă, aruncă o privire spre Dev. Fratele lui îl urmărea atent pe senator, privindu-l peste marginea paharului. Senatorul lăsă perdeaua jos. Lumina se reflectă în ceasul de aur în timp ce senatorul își trecu mâna prin părul încă negru ca onixul, cu excepția firicelelor argintii care i se desenau de-a lungul tâmpelor. Tatăl lui Lucian obișnuia să poarte exact același model de ceas. Singura diferență era că fiecare avea gravate sub cadran propriile inițiale ale numelui. Era ca și cum Lawrence și Stefan simțeau nevoia să-și lase numele pe tot și toate.

– Vreau să știu ce s-a întâmplat cu adevărat. Stefan se întoarce și își încrucișă mâinile la piept. Pentru că știu că nu este corect ceea ce mi s-a spus.

– Și ce anume ți s-a spus? întrebă Dev.

Stefan scoase un sunet grav și se încruntă.

– Știi ce mi s-a spus. Că fratele meu a încercat să se spânzure.

– Asta s-a întâmplat. Dev își trecu un picior peste celălalt. Eu l-am găsit.

– Permite-mi să repet, Dev. Vreau să știu ce s-a întâmplat cu adevărat.

Lucian oftă și își puse paharul pe birou.

– S-a întâmplat ce ți-a spus Dev. L-a găsit spânzurat în biroul lui. N-avem ce altceva să-ți spunem.

– Asta este o tâmpenie absolută! Mânia îi aprinse obrajii lui Stefan. Lawrence n-ar fi...

– Tata era foarte nefericit de evoluția situației tale cu domnișoara Andrea Joan, îl întrerupse Dev, practic reducându-l la tăcere pe senator. A fost foarte... tulburat de noutățile pe care le primise.

Maxilarul lui Stefan se încleștă.

– Și cine anume îi oferea noutățile astea?

Un zâmbet vag se ivi pe chipul lui Dev.

– Știi prea bine cum îi plăcea tatei să facă rost de informații.

Unchiul lor nu mai spuse nimic pentru un moment.

– Crezi pentru o secundă că o să înghit gălușca asta? Fratele meu moare la câteva zile după ce s-a întors... fata asta? Crezi că...

– Nu aduce vorba despre Maddie! îl avertiză încet Lucian. N-are nimic de-a face cu povestea asta.

– Iar tu ești un idiot dacă ai impresia că este adevărat, ripostă dezgustat Stefan. Știu cum era înainte ca...

– Știi pe naiba! Lucian își coborî picioarele de pe birou și se ridică încet. Ai destule probleme, Stefan. Eu n-aș veni să-mi bag nasul pe aici dacă aș fi în locul tău.

– Sunt perfect de acord, sublinie Dev.

– Oh, voi doi! Stefan scoase un râset răgușit. Prieteni la cataramă când nu săriți unul la gâtul celuilalt.

Lucian schiță un zâmbet.

– Mare noroc că nu e și Gabe aici!

– Cred că, dacă am fi fost toți trei aici... Dev coborî paharul. Cineva ar fi făcut pe el de frică.

Lucian rânji.

– Ascultați-mă bine, nenorociților! Vă înșelați amarnic dacă aveți impresia că nu o să aflu ce i s-a întâmplat cu adevărat fratelui meu. Stefan se repezi spre birou. O să-i dau eu de cap.

– Distracție plăcută! spuse Dev pe un ton disprețuitor.

Stefan izbi cu pumnul în masă.

– Credeți că mi-e frică de voi? Vedeți voi! Toți aveți câte un secret murdar. Să nu uitați asta!

Apucându-l pe Stefan de mână, Lucian se ridică iute.

– Ești chiar atât de prost încât să ne ameninți?

Stefan încercă să-și retragă mâna.

– Dă-mi drumul imediat!

Nici gând. Lucian strânse până simți cum trosnesc oasele mâinii lui Stefan.

– Ascultă bine ce-ți spun! Dacă o să continui să ne ameninți, o să afli pe pielea ta cât de murdar putem juca.

Capitolul 9

Doctorul Flores era un bărbat de culoare între două vârste, cu un păr negru și un zâmbet cald și relaxat, care părea să nu-i dispară niciodată de pe buze. Își făcu apariția la scurt timp după avertismentul ciudat al lui Devlin de a păstra distanța față de Lucian. De parcă trebuia să o mai avertizeze cineva în privința asta.

Își învățase lecția.

Îi ajunsese până peste cap povestea cu trăitul clipei când venea vorba despre bărbați, pentru că, atunci când trăiai clipa, ajungeai să te încurci cu unul dintre frații celei mai bogate familii din lume, care se dovedea a fi un fel de șef al tău.

Of!

Acum, nu avea timp de povestea cu Lucian. Se concentra întru totul la ce se întâmpla cu pacienta ei.

Flores îi explicase că, atunci când apăruse, Madeline fusese internată sub un nume fals la spitalul în care lucra el. I se făcuseră nenumărate analize... analize complete de sânge, inclusiv toxicologice. Analize de urină. Radiografii. RMN. Tomografii. Ultrasunete. Toate ieșiseră normal, ceea ce le oferise puține răspunsuri și o mulțime de întrebări.

- Este, practic, între starea de conștiență minimă și starea de urgență a conștienței, dar nu există nici un semn de comă sau de leziuni cerebrale. Pare să nu fie conștientă de nimeni din jur și nici de propria persoană, îi spuse el în timp ce Julia cercetă notițele

de pe fișă. Dar semnele vitale sunt bune, astfel că m-am gândit inițial la mutism akinetic.

– Sindromul *locked-in*?

Julia se încruntă. Era o tulburare neurologică destul de rară.

– Dar n-am identificat anormalități la nivel celular.

Sprâncenele medicului se uniră. Se uită la Madeline ca la o enigmă pe care nu o putea descifra. După ce ajunsese Flores, o ajutară pe Madeline să revină în pat. Femeia abia dacă era în stare să meargă. Acum, dormea.

– Doarme și se trezește normal, tipare pe care le vedem și în alte tulburări neurologice care simulează sindromul *locked-in*. Dar poate să mănânce și să stea în picioare fără ajutor, reacționează la stimuli. Cu mersul e la noroc. Dar, după cum ai văzut mai devreme, nu poate să facă mai mult de câțiva pași de una singură.

Motiv pentru care familia ei o angajase pe Julia. În mod evident, doctorul nu putea să vină în fiecare zi ca să-i verifice tensiunea și pulsul. Aveau nevoie de cineva care să se asigure că fata mânca de trei ori pe zi, era curată și făcea mișcare, ca să se evite apariția escarelor. Dacă te luai după statistici și analize, era clar că Madeline nu avea nevoie de îngrijire zi și noapte.

Julia închise dosarul și coborî privirea spre Madeline.

– Deci ce credeți? îl întrebă ea, înlăturând cu grijă o șuviță de păr care se odihnea pe gâtul lui Madeline.

– Păi, spuse el cu un oftat când se îndepărtă de pat și se apropie de trusa medicală cu care venise și pe care o lăsase pe masa ovală de lângă ușă, cred că este ceva psihologic.

Ea se întoarse spre doctor. Se puteau face tot felul de teste, și medicii de la urgență puteau să verifice dacă cineva se prefăcea a fi inconștient. Mai văzuse medici care foloseau tot felul de soluții mentolate. Dacă nu erai bolnav, nu aveai cum să nu reacționezi la mirosul înțepător.

– Credeți că se preface?

– Nu cred. Este foarte posibil ca starea ei să fie rezultatul unui stres emoțional sau mental extrem. Creierul poate convinge corpul să facă aproape orice. El își strânse stetoscopul și îl puse în trusă.

De exemplu, există oameni care chiar cred că sunt morți. Se numește sindromul Cotard, cunoscut și ca „sindromul cadavrului umblător”.

Forța minții asupra corpului era un fapt real și fascinant. Ce i se întâmplase lui Madeline putea să fie atât de traumatizant, încât să determine o asemenea stare, poate pentru a-i da timp să se refacă înainte să asimileze mental și emoțional cele petrecute.

Doamne, biata femeie! Indiferent care ar fi fost cauza, nu puteai să trăiești așa.

– Are vreun istoric de boli mintale? îl întrebă ea.

Doctorul Flores ridică privirea dinspre trusa lui.

– Îți dai seama că treaba ta aici este să oferi terapie de susținere, nu? Nu să-i găsești diagnosticul.

Doamne!

Era un mod oarecum politicos de a-i spune să stea în banca ei și să-și facă treaba, care nu era nici măcar neapărat necesară.

– Nu pun întrebările astea pentru că aș fi indiscretă. Cu cât știu mai multe despre ea, cu atât o să reușesc mai bine să o ajut și să observ semne de deteriorare sau de ameliorare.

– Îmi pare rău! Ai dreptate, spuse doctorul Flores, aranjându-și halatul alb. Cunosc familia de Vincent de multă vreme și... evit întrebările despre membrii ei cam de fiecare dată când ies în public. El scoase un râset lipsit de orice urmă de umor. Așa că... îmi închipui că sunt obișnuit să interacționez cu oameni care au tot felul de motive ascunse.

Ea încuviință.

– Înțeleg. Și accept scuzele.

El aruncă o privire spre Madeline.

– Au existat probleme mintale în familia lor. Nu am tratat nici familia, nici pe Madeline înainte să dispară, dar...

– Dar ce?

– Dar mi s-a spus că au avut câteva probleme cu ea înainte de dispariție. Era destul rebelă și nesăbuită.

Privirea ei reveni spre Madeline. Potrivit fișei, era cu aproape un an mai mare decât Julia.

– Era la vârsta adolescenței. Îmi închipui că răzvrătirea avea multe de-a face cu asta.

Doctorul Flores nu răspunse imediat.

– Eu nu știu exact ce a făcut sau nu, dar există un om care sigur știe. Fratele ei.

Ea înțelese la cine se referea fără a fi nevoie să întrebe. Doar bâzându-se pe aspectul fizic.

– Ea și Lucian sunt gemeni?

– Fraternali. El îi trimise un zâmbet în timp ce închise trusa. Moștenire de familie. Tatăl și unchiul lor erau gemeni identici și, din câte am auzit, s-au mai născut frați gemeni în familia tatălui. În orice caz, trebuie să revin la spital. El dădu să se întoarcă spre ușă. Dacă mai ai întrebări sau apare ceva, nu ezita să mă suni.

Cu o încuviințare de cap, ea își luă rămas-bun de la medic și lăsă pentru o clipă noile informații pe care le aflase, revenind cu gândul la începutul discuției. Julia nu reușea să înțeleagă un lucru.

Oficial, Madeline era încă dată dispărută.

Julia nu îl întrebase pe doctorul Flores dacă polițiștii știau că Madeline se întorsese acasă, pentru că își dăduse seama că nu li se comunicase. Ce sens avea să ții un asemenea secret? Înțelegea că familia nu-și dorea să atragă atenția presei, care sigur ar intra în acțiune după o asemenea dezvăluire, dar nu era un lucru care să o afecteze pe Madeline pentru moment.

Dar cineva trebuia să știe ce se întâmplase cu ea și unde fusese în tot acest timp. Familia ei nu voia să afle ce i se întâmplase?

Nu voia ca poliția să investigheze și să aducă în fața justiției persoana responsabilă pentru starea în care se afla Madeline?

Era puțin spus că povestea asta este un mister, se gândi ea în timp ce închise ușa.

Julia avea o mulțime de întrebări, dar se simți cuprinsă și de un val de empatie. Frații își pierduseră sora și mama în aceeași noapte și numai Dumnezeu știa ce îndurase Madeline. Poate era familia de Vincent o familie extraordinar de bogată, dar tot oameni erau.

Morții nu-i pasă de câți bani ai în cont. Nici bolilor trupului sau ale minții.

Cele mai mari greutăți în viață nu discriminau.

Răsuflând apăsător, se întoarse spre pat. I se tăie respirația și inima i se opri brusc în piept.

Madeline se uita fix la ea.

Pentru o fracțiune de secundă, Julia încremeni, apoi se repezi pe nerăsuflăte la căpătâiul ei.

– Madeline?

Femeia se uită lung la ea, cu ochi sticloși și... goi. De fapt, nu se uita la ea. Pur și simplu, se trezise și capul îi era îndreptat spre Julia.

– Doamne, mormăi Julia.

Erau șanse mari să-și provoace singură un infarct. Era o mișcare de începător să te lași atât de surprins de o asemenea reacție, dar Julia nu se simțea în largul ei în această casă... în această cameră.

În fine, era trează din zorii zilei, și, după ce avusese parte nu doar de una, ci de două surprize mari, se apucase numaidecât de muncă. Nu o putea acuza nimeni că era agitată.

Julia nu rămase multă vreme singură cu Madeline. O femeie mai în vârstă își făcu apariția la câteva minute după ora 14.00, împingând un cărucior drăguț. Le aduse mai multe farfurii acoperite, prânzul pentru Madeline și mâncare suficientă pentru ca Julia să nu mai aibă nevoie de altceva în ziua aceea. Femeia se prezentă ca fiind soția lui Richard și o rugă pe Julia să-i spună Livie, „cum fac și băieții“.

Ea nu ar fi folosit cuvântul *băieți* ca să-i descrie pe cei doi frați de Vincent pe care îi cunoscuse deja. Știa că mai era și un al treilea frate.

Julia descoperise tot ce îi trebuia ca să o ajute pe Madeline cu igiena și alte nevoi biologice. Știind că, la unii pacienți care se aflau în stare vegetativă, creierul funcționa normal, se ocupă repede de toate, asigurându-se că Madeline se bucura de cât mai multă intimitate. Pentru Julia nu conta dacă starea femeii era dată de factori biologici sau psihologici. Madeline merita să fie tratată cu demnitate.

Reușise să o convingă pe Madeline să mănânce o jumătate de bol de supă cu tăieței după ce o ștersese cu șervețele umede. Uitându-se pe fișa ei, Julia își făcea griji că nu mânca destul și și nu primea substanțele nutritive de care avea nevoie. Cei mai mulți pacienți care se aflau în starea lui Madeline ajungeau să depindă de un tub pentru a fi hrăniți.

La vreo jumătate de oră după ce mâncase, Madeline păru să adoarmă, permițându-i Juliei să exploreze puțin dormitorul.

Și tocmai asta făcea acum.

Mai devreme, descoperise că ușile asupra cărora se concentrase Madeline duceau spre un mic dulap în perete în care erau păstrate majoritatea lucrurilor de care era nevoie pentru îngrijirea ei. Un televizor cu ecran plat era montat pe peretele din stânga patului, dar Julia nu îl pornise. În cameră se aflau mai multe scaune, unul așezat foarte aproape de pat când sosise ea mai devreme. Acum, că doctorul plecase și nu mai discutau despre pacientă, observă că pe noptieră se afla o carte.

Aplecându-se ușor în față, luă cartea groasă și recunoscu coperta verde de pe care o privea un băiat cu ochelari.

Cineva, poate unul dintre frați, îi citise din *Harry Potter*.

Un detaliu chiar înduioșător. Un zâmbet îi înflori pe buze.

O bătaie ușoară se auzi la ușă. Punând cartea la loc, ea ocoli în grabă patul și deschise ușa.

Domnul Besson stătea pe coridor, îmbrăcat la fel ca dimineață, într-un sacou negru gen frac. Un frac! Aproape izbucni în râs, dar își dădu seama că ar fi fost o reacție foarte nepotrivită. Și ciudată. Absolut ciudată. Bine măcar că nu purta mănuși albe care să se asorteze cu cămașa.

– Dacă Madeline se odihnește, mă gândeam să-ți arăt camera ta înainte de cină, îi propuse el.

– Oh, ar fi minunat. Ea aruncă o privire peste umăr. Doarme, deci este perfect acum.

El așteptă în timp ce ea își luă poșeta și farfuria cu restul de mâncare de la prânz. Aceasta avea să fie cina ei, pentru că nici nu voia să se gândească la posibilitatea de a lua cina cu frații. Apoi porni pe urmele lui de-a lungul coridorului, trecând pe lângă vreo câteva uși închise. Se așteptase să fie cazată într-o cameră de lângă dormitorul lui Madeline, dar, când începură să coboare scara interioară, își dădu seama că nu era așa.

– Bagajele expediate înainte au ajuns mai devreme, îi explică el când ajunseră la etajul doi.

În vreme ce înaintau pe coridor, una dintre aplicile de pe pereți începu să pâlpaie și se stinse.

Domnul Besson oftă.

Julia nu spuse nimic în timp ce se apropiară de capătul coridorului. El se opri în fața unei uși care se afla pe colț, lângă ceea ce părea să fie o ieșire spre scările exterioare sau o altă încăpere.

– Livia a aranjat deja cea mai mare parte din haine, îi spuse el, apoi deschise ușa și se trase ușor într-o parte. A pus și tot ce trebuie în frigider.

Ambele lucruri o luară prin surprindere. Le aprecia atenția, chiar dacă se simți ușor stânjenită de ideea ca lenjeria ei intimă să fi fost aranjată frumos în dulap de altcineva. Dar măcar scăpase de această corvoadă.

– Mulțumesc, domnule Besson!

– Spune-mi Richard, cum fac...

– Băieții, încheie ea în locul lui.

El zâmbi cu o încuviințare din cap.

– O să vezi că ai baie proprie și o bucătărioară la dispoziția ta. Dacă vrei să mănânci ceva în mod special, nu ezita să ne spui. Facem cumpărături de două ori pe săptămână, luna și joia.

Julia intră în încăperea uriașă, lăsându-și geanta să se leagne în vârful degetelor. Camera semăna cu cea în care stătea Madeline. Un pat mare, cu sculpturi frumoase, era lipit pe o parte a unui perete chiar vizavi de ușile ce dădeau spre verandă. Mai zări două uși, care, bănuia ea, duceau spre o baie și un dulap încastrat. În alt colț, zări bucătărioara amenajată cu o măsuță, un frigider și un mic cuptor cu microunde.

– Sper să corespundă așteptărilor tale.

– Oh, este mai mult decât mă așteptam. Serios. Julia așeză farfuria acoperită pe masă și geanta pe pat, apoi se întoarse spre Richard. De fapt, nu aveau prea multe așteptări. Mi s-a spus că voi avea camera mea și cam atât. Este mai mult decât suficient.

Richard încuviință din cap.

– Pe masă găsești o agendă cu numere de telefon și informații despre cum se intră și se iese din casă. Măine îți arăt ce mașină poți folosi.

Spera din inimă să nu fie un Mercedes, pentru că nu îi trebuia o asemenea mașină.

– Găsești în agendă și numerele noastre... al meu și al lui Livie, clarifică el. După ce se termină cina și se strânge masa, personalul pleacă. Nu este nimeni pe timp de noapte. Dacă ai nevoie de ceva, domnișoară Hughes... Orice ar fi. Indiferent de oră. Te rog să ne suni fără probleme.

– Oh! Ea schiță un zâmbet. Era drăguț din partea lor, dar părea ciudat. Mulțumesc!

El mai încuviință o dată din cap, îi reaminti ora la care se servea cina și ieși din cameră, închizând ușa în urma lui.

– Bine, spuse ea cu voce tare și se întoarse. Chiar fac asta.

Țuindu-și buzele, aruncă o privire prin cameră, zăbind cu coada ochiului teancul de reviste de lângă pat. Era ca și cum cineva ar fi știut că urma să aibă nevoie de ele. O așteptau pauze lungi.

Întâi și-ntâi, scoase din geantă telefonul și un încărcător. Găsind o priză lângă pat, își puse telefonul la încărcat. Avea un apel pierdut de la mama ei. Avea să îi trimită un mesaj mai târziu.

Își scoase balerinii și se îndreptă spre uși. Primele dădeau spre dulapul încastrat, și, da, hainele îi erau aranjate pe umerase și altele fuseseră așezate într-o comodă mare.

Își găsi uniformele împăturite frumos în cele două sertare de jos. Nu trebuia să respecte o ținută anume, dar, când spălai pacienții și îi ajutai cu tot ce aveau nevoie, nu voiai să porți haine de stradă.

Al doilea rând de uși dădea într-o baie pe care nu și-ar fi închipuit-o nici în cele mai nebunești visuri. O cadă imensă cu picioare. Separat, o cabină de duș care avea diferite programe de masaj.

Programe de masaj.

Da, decise că avea să locuiască în această baie.

Și abia aștepta să transforme dușul acesta în cel mai bun prieten după ce își termina treaba cu Madeline în această seară.

Știind că mai avea câteva minute libere înainte să fie nevoită să revină în camera lui Madeline, decise să-și satisfacă iute curiozitatea și deschise ușile care dădeau spre exterior. Căldura înăbușitoare era atât de neașteptată, încât aproape o doborî. Trecuseră câteva ore de când fusese afară, dar la naiba... Simțea deja cum cămașa i se lipește

de piele când se lăsa învăluită de parfumul bogat de pământ al grădinilor care înconjurau proprietatea.

Trecând pe lângă un rând de scaune de răchită și o masă, se apropie de balustrada din fier forjat împresurată de viță-de-vie și privi în zare.

Julia rămase uimită când apucă balustrada.

Era prima dată când vedea ce se ascundea în spatele casei. O grădină mare cu boboci de flori roșii i se dezvălui în partea dreaptă a casei. Descoperi de unde venea vița-de-vie. Observă că plantele creșteau undeva în fundul grădinii.

Terasa dădea spre o alee care te purta spre o piscină de mărimea unui bazin olimpic.

Și nu era totul.

Pe marginea piscinei se vedea un teren de volei cu *nisip*. În spatele acestuia, un teren de baschet. Alte câteva clădiri mai mici se aliniau în peisaj. În depărtare, se zăreau un zid înalt din ciment și... și o pistă de aterizare?

– E un avion acolo? se întrebă ea cu voce tare.

La naiba, *era* un avion.

Julia nu știa cât timp rămăsese țintuită locului privind lung proprietatea... avionul. Casa era uriașă, îndeajuns cât să găzduiască probabil o familie de treizeci de persoane, iar împrejurimile se asemanau cu un loc de joacă pentru adulți.

– Bogații, șopti ea, clătinând din cap.

Toate acestea o făceau să se simtă foarte împăcată că acceptase milionul de dolari de la Lucian. Dacă stătea să se gândească bine, chiar își dorea să...

Retrăgându-și brusc mâinile de pe balustradă, ea trase tremurător aer în piept și coborî privirea. Ce... Parcă simțise că... vița-de-vie i se *mișcase* sub mâini. Era ridicol, dar...

Trebuia să fi fost vântul. Julia înălță capul și cercetă atent veranda. Doar că nu se simțea nici o pală de vânt. Privirea îi zbură spre vița-de-vie în timp ce ridică mâinile la piept. Un fior i se strecură pe șira spinării până în vârful picioarelor. Răsucindu-se pe călcâie, intră grăbită și încuie ușile în urma ei.

Peste buza paharului, Lucian urmări atent ușa de la salon. Nerăbdător, bătea darabana pe marginea mesei. Puiul fript și cartofii condimentați tocmai fuseseră așezați pe masă, între feluri de mâncare care abia dacă îi trezeau interesul.

Aștepta.

Așteptase.

De după-amiază și până la începutul serii, trebuise să se ocupe de tot felul de lucruri. Deloc surprinzător, senatorul se lungise și încă era aici, la masă, chiar și după mica disensiune din biroul lui Dev.

Dacă vorba „Familia care se ceartă rămâne împreună” era adevărată, familia de Vincent ar fi putut să o facă marcă înregistrată.

Insistențele lui Dev despre cum aveau să împiedice să se afle vestea morții lui Lawrence se amestecaseră cu pretențiile lui Stefan, de parcă ai fi zis că nu discutau despre o înmormântare, ci despre o nuntă în toată regula.

Trebuia să fie *demnă de poziția lui Lawrence*. Cum să nu. Cu alte cuvinte, urma să fie un adevărat spectacol de circ. Lucian avea să fie nevoit să bea zdravăn ca să reziste până la final.

În cele din urmă, discutaseră la telefon cu armata de avocați ca să elaboreze împreună comunicatul de presă. Trebuia să se fi inversat polii Pământului, pentru că Dev ascultase sfaturile avocaților, chiar dacă unchiul lor nu era deloc de acord cu planul de acțiune asupra căruia conveniseră.

Dar, vai, unchiul chiar nu avea nici un cuvânt de spus în povestea asta.

Aveau să fie sinceri... ei bine, atât de sinceri pe cât puteau ei să fie. Aveau să anunțe că Lawrence de Vincent își luase viața. Urma să se facă o donație importantă în numele lui către una dintre organizațiile naționale de prevenire a sinuciderilor. Comunicatul de presă fusese publicat în urmă cu vreo jumătate de oră, astfel că Lucian își închisese telefonul.

Când reuși să scape de toată corvoada, aproape își dorise să fi pus la cale propria înmormântare. Știa că Dev îl ținuse ocupat cu bună intenție. Nu că ar fi putut să o soarbă din priviri pe asistenta lui din biroul lui Dev.

Ce păcat că nu mergeau camerele! Altfel s-ar fi lipit de ecran și nu s-ar mai fi mișcat de acolo. Părea dubios, dar nu-i păsa.

– De ce sunt cinci locuri la masă? întrebă Stefan.

Privirea lui Lucian alunecă spre acesta.

– Tu de ce mai ești aici?

– Pentru că eu trăiesc doar ca să vă fac viața un coșmar, răspunse el.

– Familia. Lucian oftă. Este ceva minunat.

Stefan se uită la el și îi trimise un zâmbet zeflemitor, același zâmbet pe care îl văzuse la tatăl lui de mii de ori.

– Ce-i? întrebă unchiul lui și continuă să-l privească stăruitor.

Înainte să răspundă Lucian, apărură Dev și se așeză la locul lui. Nu se aflau în salonul mare. Aceasta era o sală mai mică, a cărei masă ovală nu te făcea să te simți de parcă ai fi venit la Cina cea de Taină, riscând să fii înjunghiat pe la spate dintr-o clipă în alta. Măcar la masa aceasta puteai să vezi dacă se apropia de tine cineva cu cuțitul.

– Așteptăm... un oaspete în seara asta, răspunse Dev, apucându-și șervețelul din pânză și așezându-l în poală.

– Un oaspete?

Stefan se lăsă pe spate și ridică paharul. Fără nici un cuvânt, îi fu umplut de către unul dintre oamenii care o ajutau pe Livie în bucătărie. Sabrina?

Interesul se aprinse în ochii lui de un verde-deschis.

– Nu. Lucian coborî paharul și așteptă ca atenția unchiului să revină spre el înainte de a continua. Am angajat o asistentă care să lucreze cu Madeline.

– Ați invitat o *asistentă* la cină?

Degetele lui se încordară pe pahar când simți că Dev era pe cale să spună ceva. Lucian reacționează mai repede.

– Da. O cheamă Julia Hughes, și o să te porți cu ea de parcă ar fi moștenitoarea unui imperiu petrolier.

Un mușchi zvâcni lângă ochiul drept al lui Stefan, la fel cum se întâmpla uneori când se enerva tatăl lor. Apoi ridică din umeri... și chiar îl scoase din sărite pe Lucian.

- Chiar nu pricep de ce vă bateți atâta capul pentru sora voastră. El se opri și se uită lung spre băutura din pahar. Fata aia nu era întreagă la minte cu mult înainte să...

- Încheie fraza, și cred că o să plănuim două înmormântări, nu una. Lucian făcu o pauză, lăsându-și cuvintele să se întipărească în mintea unchiului. Și știi că nu este o amenințare spusă doar de dragul de a spune ceva.

Buzele lui Stefan se strânseseră într-o linie subțire.

- Serios? Aruncă o privire neîncrezătoare spre Dev. O să-i permiți să mă amenințe de două ori într-o singură zi?

Dev ridică paharul.

- Ultima dată când am verificat, nu aveam nici un control asupra lui.

Lucian zâmbi afectat în timp ce privirea lividă a lui Stefan se fixă spre el. Înălță paharul spre unchiul lui.

- Nu ți-am cerut niciodată părerea în privința lui Madeline, îi reaminti el, și, la drept vorbind, când îi povestiseră lui Stefan despre revenirea lui Madeline, acesta nu făcuse nici un comentariu răutăcios la adresa ei. Spre deosebire de tatăl lor. Sincer, unchiului nu păruse să-i pese nici cât negru sub unghie. Dar acum? Era altă poveste. Nici tata nu ți-a cerut părerea.

- De parcă ai ști tu ce a discutat Lawrence cu mine, răspunse el cu maxilarul încleștat.

- Ei bine, știu că te considera la fel de util pe cât este o furculiță într-o zaharniță.

Un zâmbet se jucă în colțul gurii lui Dev.

Senatorul se lăsă pe spate. Se așternu o clipă de tăcere, apoi bărbatul mai în vârstă își sorbi restul de băutură dintr-o înghițitură.

- Ne așteaptă o cină de vis, comentă Dev sec.

Nu dacă își făcea apariția Julia. Devenind tot mai neliniștit, el se ridică de pe scaun. Unde era? Și unde Dumnezeu era Gabe? Trebuia să fi coborât deja.

Câteva secunde mai târziu, Gabe intră agale prin ușa arcuită. Îl zări pe senator și privi întrebător spre Dev, care doar scutură din cap. Gabe se trânti pe un scaun și, pe măsură ce seara se scurgea, deveni clar că Julia nu avea să li se alăture.

Lui Lucian îi pieri pofta de mâncare. Un surâs obosit îi răsări pe buze. De ce se așteptase ca ea să coboare? Dar măcar mâncase ceva? Se îndoia că ea ar fi murit de grija lui.

Lucian știa bine ce făcea ea.

Asistenta lui se ascundea de el. Dar nu avea să îi meargă cu el.

Soarele apusese de vreo oră, iar Madeline era ghemuită în patul ei, pregătită de somn și hrănită bine, când Julia se întoarse în camera ei. Traversase în grabă coridoarele, căci nu-i plăceau nici ele, nici luminile lor pâlpâitoare. Chiar își aminteau de atmosfera aceea apăsătoare din filmele de groază.

Odată ajunsă în camera ei, îi trimise câteva mesaje mamei, anunțând-o că totul era bine, și mănca tot ce îi rămăsese din sendvișul adus de Livie după-amiază. Era prea obosită să-și mai facă griji despre ce avea să zică familia de Vincent pentru că nu coborâse să ia cina împreună. În plus, mintea îi era în toate părțile, începând cu starea lui Madeline – ceva la care chiar trebuia să se gândească –, până la motivele pentru care Lucian se oprise înainte ca lucrurile să devină cu adevărat interesante cu o seară în urmă – ceva la care chiar nu trebuia să se gândească.

Deloc.

Nici nu ar fi trebuit să mai conteze, cu atât mai puțin acum, din moment ce ea lucra pentru familia lui. Și era încă teribil de supărată și se simțea înșelată, dar o mică parte din ea se întreba de ce nu-și dorise să o lase să-i ofere plăcere sau să se culce cu ea. Se răzgândise? Se trezise din amețeață? La naiba, nu credea că el băuse atât de mult, dar totul nu fusese decât un fel de plan ca să vadă cât de departe era dispusă să meargă?

Uf!

Simți că i se face ușor greață când își repetă în gând că nu avea să își mai lase inima înflăcărată să se avânte în neant.

Simțind că luase toată murdăria din avion, decise să se folosească, în sfârșit, de minunăția de duș. Își scoase pantalonii și cămașa, aruncându-i în coșul mic de rufe din baie. Mai trebuia numai să scape de sutien și de lenjeria intimă, dar își aminti că prosoapele erau aranjate pe rafturile înguste aflate lângă ușa dulapului.

Se întoarse în dormitor și se repezi spre dulap. Aprinse lumina din tavan. Prosoapele mai mari erau în dulapul de jos. Aplecându-se, întinse mâna să ia un prosop, când o boare de aer rece îi alunecă de-a lungul brațului.

Julia se încruntă când înșfăcă prosopul și se îndreptă de spate. Simți cum i se ridică firicelele de păr de la ceafă. Fiori vagi o săgetară de-a lungul șirei spinării.

Răsucindu-se, se uită lung spre dulap, aproape așteptându-se să descopere o crăpătură mare în perete sau o gură de aerisire chiar deasupra ei. Cercetând atent peretele și tavanul, nu văzu decât ten-cuială albă și netedă.

Frecându-se la ceafă, se uită din nou în jur, simțind cum i se face pielea de găină. Se simțea... Doamne, părea ceva nebunesc, dar se simțea *urmărită*.

Evident, nu era urmărită de nimeni, poate doar de o fantomă. Nu existau ferestre, și nu mai era nimeni altcineva pe aici.

Strânse prosopul la piept, simțindu-se puțin ridicol. Deși casa fusese renovată, tot veche rămânea, și în cele mai multe dintre casele vechi era răcoare.

După ce reveni în baia plină cu aburi, se dezbracă de tot, își desfăcu părul, apoi sări la duș. Scoase un geamăt de plăcere în timp ce jeturile de apă îi dezmiardă mușchii încordați. Verificând sticlutele, încercă minunatul gel de lux cu un nume pompos pe care nici nu știa să-l pronunțe.

Baia aceasta îi amintea de cele din hotelurile foarte scumpe. Cele în care personalul de serviciu îți aranja lucrurile în fiecare seară și dimineață. Locuri despre care doar citise, dar în care nu fusese niciodată.

Julia nu se grăbi, rotind toate butoanele pe care le găsi în duș și zâmbind când se activară diferite poziții ale jeturilor de apă, dovedindu-i-se că era o tipă pe care o puteai distra foarte ușor. Întorcându-se într-o parte, în timp ce își trecu mâinile peste ochi, își lăsă din nou capul pe spate sub duș și...

Tronc.

Julia înțepeni în timp ce apa continuă să i se prelingă pe piele. Sunetul se auzea de foarte aproape și semăna teribil cu o ușă care

se lovea de ceva... de un fel de perete. Inima i se zbătu puternic în piept când mii de furnicături îi străbătură pielea. O încercă aceeași senzație de mai devreme.

Simțea că nu era singură.

Încet, își coborî mâinile de pe față. Deschizând ochii, privi spre stânga. Cineva stătea de cealaltă parte a sticlei de la cabina de duș. Detaliile erau neclare, dar silueta îi aparținea unui om înalt și lat în umeri. O răsuflare speriată se transformă într-un țipăt răgușit ce răsună ca o sirenă în urechile ei, în timp ce se trezi brusc întinsă pe gresie.

Totul se întâmplă atât de repede.

Picioarele îi alunecară peste piatra grunjoasă a podelei din duș. Căută să se apuce de ceva, dar mâinile ei întâlniră doar aerul și gresia alunecoasă. I se tăiară genunchii, și o explozie orbitoare de durere îi izbucni în lateralul capului. Totul se cufundă în întuneric.

Capitolul 10

– Domnișoară Hughes? Julia?

Vocea părea să răsună înfundat. Fu copleșită de confuzie când simți că se oprește alunecarea constantă a apei peste trupul ei. Fu învăluită de un aer rece în vreme ce degete calde îi atinseră umărul, alunecând apoi delicat sub obrazul ei, care părea lipit de... gresie.

– Sper că o să deschizi ochii, spuse din nou vocea gravă a unui bărbat. Pentru că începi să mă îngrijorezi.

Să-l îngrijoreze?

Un material uscat îi acoperea corpul, și în clipa aceea își dădu seama că zăcea întinsă pe o parte. O pulsație surdă mai risipi din negura ce îi încetoșa mintea. Clipind rapid, împrejurimile începură să recapete formă printre șuvițele care îi alunecaseră peste față.

Un bărbat stătea ghemuit lângă ea.

Nu-l mai văzuse niciodată, dar era chipeș. Foarte chipeș. Cu părul negru până la umeri, dat pe după urechi. Bruma unei bărbii îi acoperea conturul maxilarului proeminent. Privirea ei urcă ușor spre pomeții mari și nasul drept, fixându-se pe ochii albaștri-verzui. Bărbatul acesta părea o versiune mai tânără... și mai caldă a lui Devlin.

– Ți-ai revenit. El zâmbi, iar zâmbetul pieziș i se păru familiar, chiar dacă nu știa exact de ce. O clipă mai târziu, el îi îndepărtă șuvițele de pe față. Pare că te-ai lovit serios la cap. Crezi că ar trebui să te ridici? Sau să rămâi întinsă? Probabil tu știi mai bine ca mine.

În timp ce îl privi stăruitor și tot mai confuză pe străinul cel chipeș, începu să-și pună din nou cap la cap gândurile împrăștiate.

Își amintea că era în duș, jucându-se cu jeturile de apă, când alunecase și căzuse pentru că...

La naiba, era dezbrăcată.

Trăgând lacom aer în piept, ea se ridică... se ridică prea repede. Cabina de duș se învârti cu ea și chipul bărbatului se încetosea. Simți săgetarea ascuțită a durerii de-a lungul gâtului, provocându-i o greață care o făcu să geamă.

– Ușurel, ușurel! El își așează mâinile pe umerii ei și o ajută să-și regăsească echilibrul. Nu cred c-ar trebui să te miști cu viteza unui atlet olimpic.

Dând să înșface ceva cu care să se acopere, ea își dădu seama că bărbatul pusese pe ea un prosop, care însă îi alunecase de pe corp când se ridicase, dezvăluindu-i sânii. Și nu numai.

– Sunt dezbrăcată, spuse ea proteste, cu voce groasă și răgușită, când apucă prosopul și îl lipi de piept.

Zâmbetul pieziș se ivi din nou.

– Am observat.

Minunat!

– Ei bine, încerc să nu observ, adăugă el și îi făcu cu ochiul.

Julia suspină de rușine, dar și pentru că simțea cum capul mai avea puțin și îi exploda.

Amuzamentul dispăru de pe chipul lui.

– Bine. Nu sunt doctor, dar cred că e posibil să te fi rănit.

Ea coborî privirea și zări un firicel de un roz pal ce se prelingea pe gresia nisipie. Ținând bine prosopul, ea își pipăi cu grijă capul. Julia își înăbuși un geamăt când gestul îi trezi o zvâcnire ascuțită de durere prin craniu. Își retrase mâna și simți un gol în stomac când văzu sânge pe vârful degetelor.

– La naiba! murmură ea.

Bărbatul chicoti.

– Da, chiar așa.

În ciuda durerii, gândurile i se învâlmășiră în minte. Putea să fie în regulă sau să aibă o contuzie, lucru cu care nu prea era de glumit.

Deschizând ochii, îl observă pe bărbat uitându-se atent la ea, cu aceeași privire stăruitoare ca a lui Lucian.

– Îmi pare rău! El își lăsă mâinile să coboare peste brațele ei, oprindu-se chiar deasupra cotului. Nu ne-am cunoscut încă. Eu sunt...

– Gabriel? spuse ea în locul lui.

Când el încuviință din cap, singurul lucru la care se mai gândi Julia era că, de acum, doi din trei frați îi văzuseră sânii. De vis.

– Dar majoritatea îmi spun Gabe. El zâmbi din nou. Slavă Cerului că eram pe terasă când te-am auzit țipând!

Încă nu reușea să gândească prea repede.

– Știi cumva cât am zăcut leșinată?

– Poate un minut? Puțin mai mult.

Bine. Era o veste bună. Întrucâtva.

– Crezi că ar trebui să te ridici? o întrebă el.

Depindea, dar Julia nu voia să mai stea pe jos, cu un prosop care abia dacă o acoperea.

– Cred că da.

– Bine. Privirea lui țâșni spre a ei. Promit să nu mă uit! Mă uit doar în ochii tăi.

Simțind cum obrații îi iau foc, ea mormăi o mulțumire și ținu bine de prosop când el o ajută să se ridice. Picioarele îi erau ușor nesigure când ieși din cabină. Luminile strălucitoare de deasupra chiuveltei doar îi accentuă durerea de cap.

– Cum te simți? o întrebă el, continuând să o țină de brațe.

– Nu știu.

Privirea lui o părăsi pe a ei pentru o fracțiune de secundă, apoi și el se înroși.

– Stai, lasă-mă să te ajut!

Înainte să refuze iar, apucă prosopul și îl înfășură în jurul ei, trecând marginile una peste alta.

Mai rămăsese o mică porțiune descoperită, de sub sân în jos, dar măcar nu stătea cu posteriorul la vedere.

– Hai să te așezi! Ce zici?

– Perfect, murmură ea.

Gabe încuviință din cap, apoi își petrecu un braț pe după umerii ei.

– Minu...

– Ce naiba se petrece aici?

Tresărind la întrebarea care răsună ca un trăsnet, ea aruncă o privire peste umărul lui Gabe și îl văzu pe Lucian în pragul ușii. I se căscă un gol în stomac.

Se putea ca situația să fie și mai rea?

Da, își dădu ea seama într-o clipită. Putea și Devlin să se alăture acestui ciudat trio.

– Julia a căzut în duș, răspunse Gabe calm. S-a lovit la cap.

– Ce? Lucian se repezi înainte, dându-l cu ușurință pe fratele lui laoparte. Ești bine?

Julia se gândi să spună da, însă apropierea lui Lucian și atingerea lui îi paralizară simțurile deja confuze. Mâinile lui le înlocuiau pe ale lui Gabe și, în ciuda durerii bubuitoare de cap, nu avu cum să ignore felul în care corpul ei reacționează la al lui. Fiecare parte din ea era pe deplin conștientă de brațul așezat pe spatele ei și de cel care îi alunecă peste bărbie, înclinându-i ușor capul pe spate și într-o parte.

– Doamne, mormăi el.

Julia nu trebuia să fie asistentă ca să-și dea seama că reacția lui nu era de bine.

– Cred că o să fiu bine. Am doar nevoie să...

Nu apucă să continue, pentru că se trezi brusc luată pe sus de Lucian, cuibărită la pieptul lui.

Julia rămase mută de uimire.

Nu era o femeie mărunțică, iar el o ridică de parcă ar fi fost ușoară ca o pană. Și ieși din baie.

– Urma să o ajut să ajungă în pat, spuse Gabe din spatele fratelui său pe un ton malițios. Trebuie tu să dai mereu mai bine.

Auzindu-l pe Gabe vorbind, ea ieși din starea de amortire. Se prinse de marginile prosopului, căutând să nu se joace de-a „cucu-bau“.

– Pot să merg singură.

– Mă bucur să aud asta, răspunse Lucian.

– Asta înseamnă că poți să mă pui jos.

Trăgând adânc aer în piept, i se păru că simte miros de mâncare... de pui sau ceva de genul.

– Nu e nevoie. Lucian se opri și o coborî încet. Am ajuns deja.

Ea ținu strâns prosopul de parcă ar fi fost o chestiune de viață și de moarte.

Privind peste umărul lui spre locul în care rămăsese Gabe, el întrebă răstit:

– Ai chemat pe cineva?

Oh, nu!

– Nu cred că este nevoie să faci asta.

– N-am avut când. Gabe scotoci în buzunar, scoțând telefonul.

Dar îl sun pe Flores.

Julia încremeni.

– Dar...

– Poți să aduci un prosop curat și niște gheață? întrebă Lucian, cu ochii lui verzi ca marea fixați asupra ei. Cum s-a întâmplat?

Ea răsuflă prelung.

– Am văzut pe cineva în baie în vreme ce făceam duș...

– Poftim? întrebă Lucian.

Cu telefonul la ureche, Gabe se întoarse și privi lung spre ei în vreme ce luă un prosop din dulap. Vorbea prea încet ca ea să-l audă, dar speră că doctorul avea să spună că nu putea veni.

Începu să se agite când Gabe deschise frigiderul.

– Era cineva în baie. Am văzut prin ușa de la duș și m-am speriat. Am... țipat și am alunecat. Trebuie să mă fi lovit la cap de una dintre perele de la duș.

– Am auzit-o țipând, spuse Gabe, apropiindu-se cu un prosop într-o mână și lăsându-și telefonul să alunece în buzunar cu cealaltă. Eram pe terasă. Apropo, Flores e pe drum. Mi-a zis să ne asigurăm că nu adoarme și nu se mișcă prea mult.

– Știu asta, răspunse ea.

Gabe ridică dintr-o sprânceană când îi întinse lui Lucian prosopul împăturit.

– Atunci ar trebui să știi și că orice lovitură la cap trebuie tratată cu seriozitate. Nu? Că ar trebui să lași un doctor să te consulte.

Julia deschise gura, dar el avea dreptate, iar ea se purta copilărește. Știa că trebuia să o vadă un medic.

- Eu n-am auzit nimic. Lucian îi cuprinse obrazul în palmă cu un aer mult prea intim și lipi prosopul de cucuiul cu care se alesese ea. Julia tresări. Îmi pare rău! murmură el. Ești sigură că ai văzut pe cineva?

- Da. Dar, oare, chiar era sigură? Își mută privirea de la un frate la altul. Adică am văzut ceva. Știu că am văzut.

- Nu mai era nimeni aici când am venit eu, spuse Gabe, cu voce blândă, chiar dacă sugera practic că era imposibil să fi văzut pe cineva. Și am venit de îndată ce am auzit țipătul. La vreo câteva secunde după.

- Dar... Dar, dacă nu văzuse pe cineva, atunci ce văzuse? Am văzut ceva.

- Nu spunem că n-ai văzut. Lucian mută prosopul cu gheața. Ușile de la duș pot să-ți joace feste, mai ales când pâlpâie luminile. Fac umbre care nu există în realitate.

Julia se gândi la luminile de pe coridor.

- Aveți mereu asemenea probleme cu lumina?

- Uneori, răspunse Gabe. Dacă n-ai auzit nimic, atunci de ce ai venit aici?

O întrebare foarte bună.

Privirea lui Lucian îi cercetă chipul.

- Venisem doar să te enervez.

- Măcar ești sincer, spuse ea sec în timp ce Gabe dispăru iar în dulap.

Zâmbetul pieziș își făcu din nou apariția.

- Și ți-am adus ceva de mâncare, din moment ce ai decis că nu suntem îndeajuns de buni pentru tine.

- Poftim? Nu de asta am...

Ea nu continuă. Lucian știa că nu era acesta motivul, și nu era un lucru important. Se putea ca luminile să fi pâlpâit o clipă și să fi proiectat o umbră? La drept vorbind, avusese ochii închiși și văzuse umbra doar în treacăt.

Julia nu avea un răspuns, dar știa cu siguranță că era aproape dezbrăcată.

- Mi-ar plăcea să-mi pun ceva pe mine.
- Cred că Flores vrea să nu te ridici, îi reaminti Lucian.
- Nu-mi pasă. Nu mai stau aici doar cu un prosop pe mine.
- Nu este ca și cum nu te-aș mai fi văzut așa, spuse el cu o voce

șoptită pe care ea nu era sigură că Gabe nu o putea auzi.

Strânse prosopul mai bine în jurul corpului când răbufni:

- Nu este ca și cum o să mă mai vezi vreodată.
- Îmi lansezi o provocare? Întrebă el cu ochi scânteietori. Îmi

plac la nebunie provocările.

- Ei bine, asta este o provocare pe care o vei pierde.

Gabe se apropie de ei și îi privi cu mare interes.

- Acesta este halatul tău? o întrebă el.

- Da. Ușurată, ea se întinse să-l ia. Mulțumesc!

El încuviință din cap.

- Spre deosebire de alții, nu spun cine, mi-ar plăcea să te simți în largul tău.

Lucian înșfăcă halatul din mâinile fratelui său înainte să o facă Julia. Îi întinse gheața lui Gabe.

- Nu ți-a cerut nimeni părerea.

Întorcându-se, el îl așază peste umerii ei și se apucă să îi bage o mână pe mânecă, de parcă ea nu ar fi știut să se îmbrace singură.

- Cum îți simți capul?

Gabe se așază lângă ea și, o clipă mai târziu, îi ținea gheața ușor lipită de cap. Undeva în adâncul ei, Julia își dădea seama de absurdul monumental al situației. Frații cunoscuți ca Lucifer și Demon aveau grijă de ea de parcă ar fi fost o infirmă... ea fiind aproape dezbrăcată.

Dacă durerea de cap nu ar fi revenit în forță, probabil s-ar fi simțit incomod și ușor stânjenită de tot ce se întâmpla.

- Domnișoară Hughes? spuse încet Lucian.

- Minunat, mormăi ea, ținând de prosop în timp ce își strecură mâna pe mâneca stângă. Se întinse spre tivul halatului, ridicând privirea și dându-și seama că Lucian nu prea era cu ochii pe chipul ei. Privirea lui îi urmărea linia pieptului prin deschizătura din prosop. Serios?

Zâmbetul pieziș se ivi iar pe buzele lui în timp ce Lucian căută cordonul la spatele ei.

- Se pare că-mi este imposibil să mă abțin.

- Atunci dă-ți silința! Cu părțile halatului petrecute una peste alta, ea îi aruncă o privire încruntată când el strânse cordonul. Mult mai tare.

- Deci... spuse Gabe. Ați apucat să vă cunoașteți bine când a venit el în Pennsylvania?

Julia îl privi tăios, dar, brusc, el păru să fie mult mai aproape ca înainte.

El lăsă ușor capul într-o parte.

- Știam unde se duce.

- Și cam atât știe Gabe. Lucian își retrase mâinile și se așeză lângă ea. Piciorul lui stâng se lipi de piciorul ei drept. Dar, da, am apucat să ne cunoaștem.

Privirea lui Gabe trecu de la Julia spre fratele lui.

- Nu mă surprinde.

Julia închise ochii, simțindu-se prea obosită și cu o durere de cap care nu-i dădea pace ca să-și mai facă griji de ce, brusc, începuseră să se uite urât unul la altul. La naiba, nici măcar nu-i păsa acum că, prima dată când îl întâlnise pe Gabe, ea era în costumul Evei, zăcând întinsă pe podeaua dușului. Poate avea să îi pese mâine, dar acum nu.

Era cu mintea în altă parte. Cât rămase acolo, înghesuită între cei doi frați, continuă să vadă cu ochii minții conturul zărit de cealaltă parte a geamului de la duș. O străbătu un fior. Oare fusese doar o festă pe care i-o jucaseră luminile pâlpâitoare? Sau chiar fusese cineva acolo, privind-o?

Lucian urmări cum fratele lui îi arată Juliei ceva pe telefon și nu reuși să ignore zvâcnirea irațională de gelozie care scăpără înăuntrul lui. Absolut ridicol, dar își închipui că îl ia pe Gabe de gât și îl azvârle afară din cameră.

Doctorul Flores îi făcu semn spre ușă, unde lăsase instrumentele de care se folosise ca să o verifice pe Julia.

- O să fie bine, nu? întrebă el.

- Cred că o să fie în regulă. Echilibrul, memoria și reflexele sunt în stare normală, deci nu cred că trebuie să-i facem analize.

O să aibă probabil o durere de cap, motiv pentru care i-am lăsat un antiinflamator. Doctorul făcu un semn din bărbie spre flaconul de medicamente. Dacă este mai serios decât o contuzie minoră, dar nu cred să fie, trebuie să fim atenți dacă i se modifică severitatea durerii și comportamentul. Este perfect conștientă de detaliile astea.

Lucian încuviință din cap și își încrucișă mâinile. Îi auzise pe ea și Flores discutând despre simptome adineauri. I se luase o mare piatră de pe inimă pentru că rana din spatele urechii ei se oprise de mult din sângerat și nu avusese nevoie de copci. Poate să doarmă?

– Da. Nu are pupilele dilatate sau stare de confuzie. Flores se întoarse cu fața spre el. Mâine ar trebui să o ia mai încet. Să stea în pat. Să se odihnească. Este cel mai bun medicament. Chiar...

– Vă aud, strigă Julia din pat. Doar așa, să știți.

Lucian zâmbi larg când Flores se înroși până în vârful urechilor.

– Suntem încântați să știm că auzul îți funcționează în parametri normali, domnișoară Hughes.

Ea miji ochii, în vreme ce Gabe se lăsă pe spate în fotoliul pe care îl trăsese lângă pat.

– O să mă simt bine mâine.

– Julia. Doctorul părea obosit. Înțeleg că ai început o nouă slujbă și vrei să dai ce ai mai bun, dar trebuie să ai grijă de tine.

Buzele ei senzuale se strânseseră într-o linie subțire.

– O să mă asigur că se odihnește, îi spuse Lucian, și era convins că, dacă privirea ei încruntată ar fi putut să ucidă, el ar fi căzut secerat pe loc. Mulțumim că ai venit! Apreciem.

– Am impresia că mi-ar trebui o cameră aici. Ridicând trusa, el făcu un semn din cap spre Gabe și Julia. Vă trimit factura.

Lucian îl conduse spre ușa interioară. Richard aștepta pe coridor pentru a-l însoți pe Flores spre ieșire, nerăbdător să se ducă acasă, acum, că doctorul pleca. Își luă rămas-bun și închise ușa. Lucian era bucuros că Devlin ieșise la puțin timp după cină. Măcar așa rămânea să găsească o soluție să-l trimită la plimbare doar pe unul din frații lui.

Apropo de fratele cu pricina. Stătea relaxat în fotoliu și privea lung spre Julia, care se juca agitată cu marginea păturii strânse în jurul ei. El se apropie încet de pat.

- Ai nevoie de ceva?

- Nu. Îi aruncă o privire furișă din grămada de perne pe care își rezema capul. Părul îi era dat pe spate, și Lucian era nespus de bucuros că îi mai revenise culoarea în obraji. Fusesse atât de palidă când o văzuse prima dată în baie. Eu... Doamne, îmi pare rău pentru toate astea! Pot să plătesc eu factura... indiferent de sumă.

La naiba!

Chiar își cerea scuze? Ar fi putut să se rănească grav sau mai rău.

- Nu trebuie să-ți faci griji pentru nici o factură, răspunse Gabe. Ne ocupăm noi. Și asta nu se discută.

- De acord, confirmă Lucian, simțindu-se puțin nelalocul lui.

Între dorința de a-l strânge de gât pe fratele lui când îl zărise acolo, cu Julia acoperită doar de un prosop, și apăsarea pe care o simțise când își dăduse seama că ea fusesse rănită, achitarea facturii era ultimul lucru la care îi stătea mintea.

El se opri de cealaltă parte a patului și așteptă ca ea să se uite din nou la el. Doar atunci se așeză.

- Ce faci? îl întrebă ea.

- Se face comod, sugeră Gabe, cu un rânjel pe buze.

- Întocmai.

Lucian se trase mai sus, ca să stea rezemat cu spatele de tăblia patului. Zâmbi larg când ea se uită la el.

Ea întoarse privirea.

- Nu trebuie să stați cu mine. Mă simt bine. Puteți merge acasă...

- Să mergem acasă? Gabe chicoti. Suntem acasă. Locuim toți aici. Ea își arcui sprâncenele.

- Apartamentele lui Gabe sunt în capătul opus al coridorului. Dev stă în cealaltă aripă a casei, îi spuse Lucian. Iar eu stau chiar vizavi.

Ea închise ochii, părand să respire pe nas.

- Desigur.

Lucian rânji.

- Nu știu de ce nu m-am gândit că locuiți aici, spuse ea și își lăsă capul pe perne.

- Probabil pentru că majoritatea adulților nu locuiesc în casa în care au crescut, dar locul ăsta este atât de mare, încât ai impresia

că stai singur, răspunse Gabe. Nu dau cu ochii de Lucian dacă nu-mi doresc asta.

- Dar îți dorești, interveni Lucian.

- Cât de mare e casa asta? întrebă Julia. N-am văzut prea mult din ea.

- La naiba... Are vreo 6000 și ceva de metri pătrați. Gabe râse când ea înjură în șoaptă. E ridicol. Știu.

- Este... impresionant.

- Da. Privirea lui Gabe se îndreptă spre Lucian. Când o să te simți mai bine, îți fac un tur.

Lucian întoarse capul și îl privi lung pe fratele lui. Știa exact ce avea Gabe în minte, nemernicul!

- Deci, continuă Gabe și se concentrează din nou asupra Juliei, e prima dată când vii în Louisiana?

- Da. N-am mai călătorit niciodată atât de în sud, spuse ea și își trecu mâinile peste cuvertură. Mi-am dorit mereu să vizitez zona asta...

Ea continuă să spună vrute și nevrute, mărturisindu-i lui Gabe cât de mult i-ar fi plăcut să vadă Cartierul Francez la un moment dat și că avea o listă întreagă de specialități culinare pe care voia să le încerce.

Amândoi o priviră lung în vreme ce vorbi, iar Lucian își dădu seama numaidecât că Julia părea să se simtă mai în largul ei să discute cu Gabe decât cu el. Ei bine, nu avusese nici o problemă să stea de vorbă cu el când se întâlniseră în bar, dar lucrurile se schimbaseră între ei.

- Scuze, spuse ea când se opri și nici unul din ei nu răspunse. Probabil nu vreți să auziți de nevoia mea copleșitoare de a gusta din colțunași cu zahăr pudră.

Gabe scutură scurt din cap.

- Gogoși? O să le adori. Și mă ofer cu mare bucurie să te însoțesc prin cele mai faine locuri din oraș. Îi mai aruncă lui Lucian o privire care îl făcu să strângă din dinți. De fapt, am un fel de birou nu prea departe de Cartierul Francez.

Bun. Era de ajuns.

- Dacă domnișoara Hughes vrea să facă un tur prin New Orleans, o să merg eu cu ea.

Ea strâmbă din nas.

- Sunt sigură că am și eu un cuvânt de spus în asta.

- N-ai.

- Ba am, repetă ea, cu privirea ațintită înainte.

- Ce mă bucur să văd că o posibilă contuzie nu ți-a afectat încă pățânarea, observă Lucian.

Ea își încrucișă brațele peste pătură.

- Te ignor.

El râse.

- Îți dai seama că mâine este imposibil să te lăsăm să muncești, nu-i așa?

Julia răsuflă cu năduf.

- Apreciez că vă faceți griji pentru mine, dar nu pot să lipsesc încă din prima mea zi de muncă.

- Poți și exact asta o să și faci. Lucian își încrucișă picioarele la glezne. Nu-i mare lucru. Aveam grijă de Maddie și înainte să vii tu.

Pe fruntea Juliei apăru o încruntare.

- Dar...

- O să fie bine. Gabe se aplecă iar în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi. Putem să ne ocupăm noi. Dev nu o să aibă o problemă cu asta.

- Dar domnul de Vincent? întrebă ea. Lawrence? Nu l-am întâlnit încă, dar îmi închipui că el m-a angajat.

Lucian își dădu seama că Julia nu știa și că povestea risca să devină bizară.

- Nu o să aibă nici o problemă.

- Categoric nu, întări Gabe și se lăsă pe spate.

Ea oftă din nou.

- Mă bucur că sunteți siguri de asta, dar eu nu sunt.

- Ei bine, suntem siguri, pentru că tatăl nostru a murit, îi spuse Lucian.

- Poftim? Capul ei se îndreptă atât de repede spre el, încât Julia tresări de durere. Ridică o mână. Au!

Lucian se aplecă numaidecât în față, apucând-o de mâna cu care voia să-și atingă capul.

- Ai grijă, îi aminti el.

Ochii ei căprui îi întâlniră pe ai lui.

- Tatăl vostru... a murit?

- Da. Acum câteva zile, explică el și își lăsă mâna că coboare peste brațul ei, degetele strecurându-i-se pe sub mâneca pufoasă a halatului. Am păstrat discreția până acum, dar vestea a fost confirmată astă-seară.

Gabe își netezi fruntea cu un deget.

- Probabil o să auzi oricum despre asta. S-a sinucis.

- Oh, Dumnezeuule! Julia își ridică și cealaltă mână la piept. Îmi pare atât de rău!

- E în regulă.

Lucian îi dădu drumul la mână înainte ca ea să-și dea seama că încă o atingea.

Ea aruncă o privire spre Gabe.

- Nu știu ce să spun.

- Nu trebuie să spui nimic. Nu-i mare lucru, zise Gabe.

Ea făcu ochii mari.

- Nu-i mare lucru? Tatăl vostru...

- Era un nenorocit de zile mari, o întrerupse Lucian, lipindu-și capul de tăblia patului când ea ridică privirea spre el. Dacă ai fi avut ghinionul de a-l cunoaște, ai fi fost de aceeași părere. Nu e nevoie de empatie.

Julia dădu să spună mai multe, dar, după o clipă, mai rosti doar:

- Tot îmi pare rău.

Lucian nu era sigur cum să răspundă la asta. Din fericire, Gabe îi sări în ajutor în situația asta jenantă, dându-i timp să o privească pe Julia cât ea nu era atentă. Zbură cu gândul spre cele întâmplare. Era convins aproape 100% că nu ar fi avut cine să fie în baie. Gabe nu era vreun pervers dubios, și până și Lucian avea limitele lui. Evident, văzuse o umbră și o confundase cu un om, ceea ce era de înțeles. La urma urmei, se afla într-un loc nou, dar ceea ce se întâmplase continuă să nu-i dea pace și să-l neliniștească.

Trecu o vreme înainte ce Gabe să se ridice de pe fotoliu.

- Dacă devine enervant și țipă, vin să-l pun la punct.
Lucian pufni.

- O să rețin asta, răspunse ea.

Privirea lui Gabe se înalță spre a lui, apoi nemernicul luă mâna Juliei și apăsă un sărut pe dosul palmei. El se îndreptă de spate.

- Las-o să se odihnească puțin!

Julia încremeni lângă el.

- Noapte bună, Gabe! spuse Lucian, cu o voce mai aspră decât ar fi fost nevoie.

Gabe schiță un zâmbet larg.

- Noapte bună!

Murmură și ea ceva, apoi tăcu până când Gabe ieși din dormitor și închise ușa în urma lui. Trase adânc aer în piept.

- Sunteți...

- Ce? întrebă Lucian când ea nu continuă.

- Sunteți *chiar* delicați și *chiar* prietenoși.

El chicoti.

- Înseamnă că ne place de tine.

- Da?

- Da. Lucian încuviință din cap. Pentru că *prietenoși* este, de obicei, ultimul cuvânt pe care l-ar folosi lumea ca să ne descrie.

Ea păru să se ghemuiască mai adânc între perne.

- Poți să pleci, știi, da?

- Știu, dar vreau să stau cu un ochi pe tine, așa cum mi-a recomandat medicul.

- Nu cred că doctorul Flores s-a referit la asta. Ea căscă, apoi se încruntă. Nu-mi vine să cred că am căzut și m-am lovit.

- Se întâmplă.

- La duș, dezbrăcată fiind, adăugă ea.

- Ei bine, mulți oameni sunt dezbrăcați la duș. El zâmbi larg, cumva știind că ea își dădu ochii peste cap, chiar dacă nu putea să o vadă făcând asta. Apropo, ți-am adus anexa la contract, spuse el. Este în dosar, lângă cina pe care nu ai mâncat-o.

Buzele îi zvâcniră, și se întâmplă minunea. Schiță un surâs.

- Am impresia că o să ajung să vă fiu datoare înainte să mi se încheie contractul.

Lucian știa că nu avea să fie cazul. Amândoi tăcură, iar el ar fi zis că ea adormise dacă nu ar fi fost cele două degete care băteau absent darabana pe pătură.

– N-ai ceva mai bun de făcut? îl întrebă ea. Nu o spun cu rea intenție, dar sunt sigură că ai putea face și altceva.

– Mereu aș putea face și altceva, dar îmi este bine aici. Adevărul era că unul dintre prietenii lui îl invitase la Red Stallion în această seară. Se gândise să se ducă doar ca să iasă din casă și să stea departe de Julia, dar prefera să rămână aici. Ciudat! Nu o să stau o veșnicie. Doar vreau să mă asigur că te simți cu adevărat bine. Nu-mi spune că nu e nevoie. Știu asta. Doar că vreau să rămân.

Buzele i se întredeschiseră ușor, dar apoi Julia închise gura. Mai trecură câteva clipe.

– Pare că n-ai avut o relație prea bună cu tatăl tău. Întorcându-se ușor, ea înălță bărbia. Privirile li se întâlniră. Dar tot îmi pare rău!

Simți o apăsare ciudată în piept, apoi coborî în stomac, încleștându-se într-un nod de amărăciune și confuzie de care nu știa dacă avea să se poată elibera.

– Și mie.

Capitolul 11

Julia habar nu avea unde erau frații, dar știa că, dacă o prindeau că se ridicase din pat și se dusesse în camera lui Madeline, avea să se dezlănțuie iadul pe pământ.

Nu era nesăbuită. Julia *chiar* o lua mai ușor, dar durerea de cap nu mai era decât o zvâcnire surdă și, după ce își petrecuse toată dimineața în pat, știa că nu avea ce păți dacă se ducea să vadă ce făcea Maddie.

Pe deasupra, chiar nu mai putea să stea în pat. Nu când asta îi oferea creierului ei ocazia să analizeze obsesiv fiecare secundă petrecută la duș. Cu razele soarelui furișându-se prin ușile de la verandă, era greu de spus sigur ce se întâmplase cu o seară în urmă. Să fi fost o umbră? Un om? Nu știa.

Și, când se plictisi să revadă cu ochii minții incidentul de la duș, se gândi că Lawrence de Vincent murise cu doar câteva zile înainte și nimeni nu îi spusese nimic despre asta până nu aduse-se ea vorba despre el. Un asemenea detaliu părea ceva demn de a fi menționat imediat. Desigur, familia de Vincent era obsedată de intimitate, dar serios... I se părea ciudat. Fără să mai ia în seamă răspunsul dat de Lucian și de Gabe. Julia nu era atât de naivă încât să creadă că toată lumea are părinți minunați ca ai ei, dar reacția lor i se părea extremă.

Însă totul era extrem la acești frați. Chiar nu voia să se gândească la faptul că, prima dată când îl întâlnise pe Gabe, ea fusese

goală-goluță. Dar el îi vorbise și se purtase de parcă o cunoștea de ani buni. Venise să o vadă de dimineață, cu o tavă cu micul-dejun, și vorbise cu ea despre tâmplăria pe care o făcuse prin toată casa.

Același lucru se putea spune și în cazul lui Lucian. Ei bine, altele erau motivele pentru care Lucian se purta de parcă s-ar fi cunoscut, dar povestea cu el era..... diferită. Rămăsese cu ea până când adormise și, deși ar fi trebuit să i se pară autoritar gestul lui, nu i se păruse.

Mai presus de orice, o făcuse să se simtă confuză.

Oftând, se chinui să-și alunge toate aceste gânduri din minte în timp ce traversă dormitorul lui Madeline. Cineva o mutase din pat, cel mai probabil unul dintre frați. Stătea pe fotoliul de lângă fereastră când Julia pătrunse în cameră. Tensiunea și pulsul păreau să îi fie în limite normale.

– Cum te simți azi? întrebă Julia, aranjând părul lui Madeline peste un umăr. Pare că o să fie o zi frumoasă. Îi veni o idee în timp ce ocoli fotoliul. Oare am putea ieși puțin în curte înainte să se facă prea cald? Sunt sigură că ți-ar plăcea.

Julia observă că privirea lui Madeline era din nou ațintită spre tablou. Straniu, se apropie de pictură ca să se uite mai bine.

Tușele ușoare ale pensulei se involburau în nuanțe de verde și maro, evoluând spre cenușiul de ardezie al mormintelor. Atenția la detalii era uimitoare, de la firele minuscule de iarbă uscată până la modelele surprinse pe stâlpii mormântului. Chiar și chipul îngेरului care se înălța în centrul mormântului era recreat cu o minuțiozitate impresionantă. Arăta aproape ca o fotografie.

Tabloul era frumos, dar și oarecum macabru.

Sprâncenele i se uniră în semn de încruntare. În colțul din dreapta jos al pânzei se vedeau două litere pictate în alb.

– M.D.? șopti ea.

Se întoarse încet cu fața spre pat.

– Sunt inițialele tale? Tu ai pictat asta?

Madeline clipi.

Evident, nu era chiar un răspuns, dar care erau șansele ca un tablou din casă să aibă aceleași inițiale, dar să fi aparținut altcuiva?

Putea să fie vorba și despre un alt membru din familie, vreun strămoș din vremuri străvechi.

Julia se uită la mâinile nemișcate ale lui Madeline. Degetele ei erau lungi și elegante. Mâini de artistă, la fel ca...

Ea se opri brusc cu un geamăt și se concentrează din nou. Dacă Madeline era cea care pictase tabloul, poate Julia se putea folosi de asta? Existau o mulțime de studii care susțineau arta ca mijloc de comunicare cu pacienții care nu puteau să comunice prin cuvinte. Poate așa ceva ar...

Un zgomot de pași îi întrerupse gândurile. Julia se întoarse spre ușă și tresări. Se aștepta să fie unul dintre frați, care venea să urle la ea pentru că se dăduse jos din pat.

– Am încurcat-o, îi șopti ea lui Madeline.

Zări o umbră, apoi apărură un bărbat îmbrăcat într-un costum scump, de un cenușiu ca de cărbune și cu o croială perfectă. Era un bărbat mai în vârstă, de o frumusețe uluitoare, cu un păr negru care căpătase tonuri argintii la tâmplă. Semăna atât de mult cu Gabe și Devlin, încât, dacă nu ar fi știut nimic despre tatăl lor, ar fi putut să jure că el era.

El se opri în pragul ușii, iar ochii în același amestec uimitor de verde priviră dinspre locul unde stătea Madeline înspre Julia. Bărbatul își dresă glasul în timp ce își aranjă cravata de un cenușiu mai închis.

– Bună ziua! Tu trebuie să fii noua asistentă.

Vocea lui era profundă și păstra o urmă de accent din sud.

Fără să știe cine era, ea încuviință din cap.

– Da. Numele meu este...

– Julia Hughes, interveni el, schițând un surâs când făcu un pas în cameră. Am auzit totul despre tine.

Oh, Doamne!

Putea să se refere la atât de multe lucruri.

– Ei bine, aici sunt în dezavantaj. Eu nu știu cum vă numiți.

– Mă îndoiesc că te pune multă lume în dezavantaj, răspunse el, și, Doamne, ce remarcă stranie! Eu sunt Stefan de Vincent... senatorul de Vincent.

Senatorul. Oh, auzise despre el din tabloide. Mai nimic de bine. Nu fusese dată dispărută, în circumstanțe suspecte, o stagiară care lucrase pentru el?

– Înțeleg că ai auzit de mine.

Julia spera din inimă că nu i se citeau gândurile pe chip, pentru că ar fi fost de-a dreptul stânjenitor.

– Mă bucur să vă cunosc!

– Ei bine, mă aflu aici cu afaceri și m-am gândit să trec să-mi văd nepoata.

– Să vă las câteva clipe împreună? întrebă ea, chiar dacă un fel de al șaselea simț transformă propunerea într-o amăreală ce îi umplu gura.

– Nu este nevoie. Cum se simte?

Ea își împreună mâinile.

– Pe cât se poate de bine.

– Și ce vrea să însemne asta? întrebă el. Ochii care semănau atât de mult cu ai celorlalți membri de Vincent erau dominați de o răceală aparte. Că respiră și se ține pe picioare?

Julia simți o arsură în stomac.

– Ceea ce este uimitor, dacă ne gândim la toate prin câte a trecut.

– Și prin ce a trecut draga de Madeline? Senatorul își încrucișă brațele. Din câte mi s-a spus, nu știe nimeni exact. Din câte știm, se simțea bine.

Fruntea Juliei se umplu de cute.

– Mă îndoiesc sincer că se simțea bine...

– Este o părere medicală sau una personală? Întreb pentru că, din câte îmi dau seama, este într-o stare de sănătate foarte bună pentru o persoană care a fost dată dispărută și despre care s-a presupus că este moartă în ultimii zece ani. El zâmbi, iar ceva în curbarea buzelor lui păru condescendent. Și, cum sunt sigur că nu știi prea multe despre cum se purta Madeline pe vremuri, te rog să mă ierți dacă sunt puțin sceptic în privința ei și a stării în care pare să se afle.

Julia simți cum coloana îi înțepenește și avu o nevoie acută de a o apăra pe femeie.

– Părerea mea medicală este că este sănătoasă, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat.

– Hmm. Sunetul răsună plin de dispreț. El se apropie de Madeline, iar Julia rezistă reflexului de a se năpusti asupra lui. Din fericire, el se opri la câțiva metri. Îmi aduc aminte când a fugit prima dată de acasă. Avea șase ani. A fugit cu vărul ei. Buza i se curbă în semn de dezgust. Mama ei a fost de-a dreptul isterică, și... tatăl ei s-a temut să nu i se fi întâmplat ceva îngrozitor. Băieții i-au găsit pe cei doi ascunși la câțiva kilometri de proprietate, jucându-se nu știu ce joc.

– Copiii fac asta, răspunse ea.

– Nu copiii ăștia. Privirea lui se ridică de la Madeline spre Julia. Nu genul ăla de jocuri.

Ea se încruntă.

– Nu sunt sigură că înțeleg la ce vă referiți...

– Normal. Ai grijă, *Julia!* Madeline e expertă la asta. El se legănă în spate pe călcâie. Îți intră pe sub piele. Bărbatul aruncă o privire spre ușa deschisă când auzi pașii care se apropiau. Întreabă-i pe frații ei. Mai ales pe fratele ei geamăn.

Câteva secunde mai târziu, Lucian apăru în prag. Aruncă o privire spre cei prezenți în camera surorii lui și își încleștă mâinile în pumni.

– Ce cauți aici?

Julia nu își dădu seama cu cine vorbea.

Răspunse senatorul de Vincent.

– Am făcut cunoștință cu minunata Julia și am venit să-i fac o vizită nepoatei mele până se întoarce Devlin.

Lucian se concentrează asupra Juliei, dar nimic din expresia lui nu lăsa să se înțeleagă că îl credea pe unchiul lui.

– Toate bune?

Strângând din buze, Julia încuviință din cap în timp ce senatorul se întoarce spre Lucian.

– Firește, răspunse el. De ce să nu fie?

– Pe bune? întrebă el.

– Nu te prosti! Senatorul îl bătu ușor pe Lucian pe umăr în timp ce se îndreptă agale spre ușă. Oprindu-se, înclină capul spre Julia. A fost o plăcere să te cunosc.

Era imposibil ca Julia să spună același lucru. Senatorul păru să știe asta, pentru că zâmbetul lui afectat deveni puțin mai larg. Apoi plecă.

Lucian privi o clipă ușa deschisă, apoi se uită la Julia.

– Ce voia?

– Ce a spus. Julia reveni cu privirea spre Madeline. Ea se uita lung la tablou. A venit să vadă ce face.

Lucian pufni.

– Ți-a spus ceva?

Nedorindu-și să stârnească o relație evident tensionată, ea clătină din cap. În plus, nici măcar nu-și dădea seama despre ce vorbise senatorul. Chiar își dorea să afle dacă Madeline fugise de mai multe ori de acasă, dar era suficient de înțeleaptă ca să știe că nu era momentul potrivit să întrebe.

– Nu este la fel de prietenos ca tine și ca Gabe.

Lucian își înclină capul.

– Mă bucur să aud asta.

– Și eu.

– *Tu* cum te simți? Aș fi trecut pe la tine mai devreme, dar n-am apucat.

– Bine. Își simți obrazii înroșindu-se și întoarse iute privirea. Abia dacă mă mai doare capul.

– Ai capul tare, nu? o tachină el.

– Părinții mei ar fi de acord cu asta.

Parcă sub influența unei magii negre, ea se trezi din nou cu privirea ațintită asupra lui.

Doamne, era atât de chipeș, că ți se oprea inima în piept. Încă nu-i venea să creadă pe deplin ce se întâmplase între ei. Trecuseră câteva zile, și tot nu părea să fi fost real. Ci mai degrabă un fel de vis înfierbântat, dar amintirea mădularului lui lipit de ea era aproape imposibil de curmat.

– Pari puțin cam îmbujorată, domnișoară Hughes.

Chiar se simțea un pic îmbujorată.

– Julia. Poți să-mi spui Julia.

El doar zâmbi.

Julia își dresese glasul. Cum el se afla aici și încă nu țipase la ea, Julia hotărî să-l întrebe despre pictură.

– Tabloul de acolo. L-a pictat Madeline?

Lucian se întoarse ca să se uite la tablou și tăcu pentru un moment.

– Da, e unul dintre tablourile ei.

– Obişnuia să picteze mult?

El încuviință din cap.

– E frumos... și ușor macabru.

Urma unui zâmbet îi ridică ușor colțurile buzelor.

– Poți spune că Maddie avea gusturi macabre când era vorba despre pictură.

Julia încremeni o clipă în timp ce cămașa lui se întinse peste umăr și braț când el își ridică o mână, trecându-și degetele prin păr.

– Deci mă gândeam...

– La mine?

El își lăsă mâna să coboare.

– Nu. Asta era o minciună. Uneori, oamenii care se află în starea lui Madeline nu pot comunica prin cuvinte, dar reușesc să o facă prin alte mijloace.

Interesul deveni evident în expresia de pe chipul lui.

– Ce vrei să spui?

– Există oameni care suferă anumite tulburări și care sunt în stare să comunice prin metode mai creative, cum ar fi muzica și arta. Chestii de genul ăsta. Își dădu o șuviță pe spate, ascunzându-și tresărirea când atinse cu degetele rana încă proaspătă din spatele urechii. Cum înainte îi plăcea să picteze, este posibil să mai poată face asta.

Privirea lui se îndreptă spre locul unde se odihnea sora lui.

– Crezi că o să meargă?

– Ei bine, nu este tocmai o știință sau ceva care să funcționeze pentru toată lumea, dar ea poate să-și ridice mâinile și s-a tot uitat la tablou. Poate că pictatul, în caz că reușește să picteze, nu o să ne ajute să aflăm mai nimic despre locul în care a fost, dar n-are ce rău să facă, mai ales dacă reia lucruri care îi plăceau înainte. Și cine știe? Poate, apoi, o să fie în stare să facă și altele.

El o studie pe Julia o clipă.

- Sunt de acord. N-are ce rău să facă. Pot să fac rost de cele necesare până diseară.

Încântată că el nu îi ignoră ideea, ea zâmbi.

- Perfect!

- Ar mai fi un lucru. N-ar fi trebuit să te ridici din pat. Umerii Juliei se încordară.

- Știu, dar mă simt bine și chiar n-am făcut mai nimic.

- Nu ar fi trebuit să te ridici din pat.

- Am vrut doar să văd ce face Madeline.

- Apreciez, dar ai făcut asta. E timpul să te întorci în pat. Făcând o pauză, el păși spre ea. Altfel te duc eu în brațe.

Julia avea să se ducă singură în pat.

Pentru că știa că el nu glumea. Ar fi făcut exact asta.

După cum îi recomandase doctorul și încercaseră frații să-i impună, Julia rămase la ea în cameră pentru restul zilei. Ei bine, se duse pe furiș pe seară să vadă ce făcea Madeline, dar, altfel, rămase cuminte în pat.

Cumva, se aștepta ca unul sau ambii frați să apară după ce Livie îi aduse cina, dar nu se ivi nici unul. Se întrebă dacă erau acasă, și, dacă nu, ea rămăsese în această casă uriașă doar cu Madeline?

Ideea îi cam dădea fiori.

Dar nu de aceea nu reușea să adoarmă. Își simțea corpul înfierbântat, mult prea înfierbântat și... fremătând de dorință. Chiar dacă ce făcuse cu Lucian fusese unicul moment palpitant din ultimii ani, încă era copleșită de dorințe.

Dorințe pe care le satisfăcea săptămânal.

Uneori, chiar mai des.

Era diferit de data asta. Mai intens. Poate pentru că, din cine știe ce afurisit de motiv, își petrecuse cea mai mare parte a serii gândindu-se la Lucian – la Lucian și la clipele petrecute în apartamentul ei. Totul începuse când el o descoperise în camera lui Madeline și ea nu reușise să mai scape de felul în care i se simțea răsuflarea fierbinte pe gâtul ei sau cum știa să o atingă.

Julia era excitată, și dormitorul era întunecat și cufundat în liniște când își mușcă buza de jos și se întoarse pe spate. Nu se mai împotrivi și încetă să mai gândească.

Închizând ochii și strângând din buze, își strecură mâna pe sub betelia pantalonilor de pijama. Degetele îi alunecară peste carnea umedă și excitată. I se tăie respirația. Simțindu-se ciudat de dezinhibată, se penetră cu un deget.

Un geamăt răgușit îi întredeschise buzele în timp ce șoldurile i se arcuiră în sus. Nu se juca. Oh, nu, trupul îi era atât de înfierbântat, încât, dacă ar fi apărut Lucian, l-ar fi lăsat să.....

L-ar fi lăsat să facă tot ce își dorea.

Mișcările făcură ca marginile subțiri ale topului să-i alunece pe braț, apoi mai jos. Vârful unui sân se dezvălui sub privirea ei, cu un sfârc întărit.

Lucian făcuse lucruri uimitoare cu degetele lui între coapsele și pe sâni ei.

Ea gemu încet.

Julia revăzu cu ochii minții noaptea din apartamentul ei, amintindu-și cum îl simțise pe Lucian lipit de spatele ei, cu o mână strânsă pe sânul ei și cu cealaltă pătrunzând-o adânc. Pulsul i se înteti nebunește în timp ce propriile degete imitară mișcările lui Lucian. Înăuntru. În afară. Înăuntru, în afară. Se lăsă cuprinsă cu totul de fantezie. Nu mai era mâna ei. Lucian era cel care o purta pe culmile plăcerii, stimulând umezeala lipicioasă dintre coapsele ei până când nu mai putu să...

Plăcerea izbucni, sfârâindu-i prin vene, în timp ce spatele i se arcui și șoldurile i se ridicară, împingându-se frenetic în propria mână. Se prăbuși pe pat, cu inima zbatându-i-se cu putere și respirând întretăiat când degetele i se desprinseră din adâncurile feminității ei.

Dumnezeule!

Nu-și mai provocase niciodată un orgasm atât de intens și de rapid. Cu gâtul uscat, înghiți în sec în timp ce deschise ochii. Simți într-o parte a capului izbucnirea unei dureri surde. Probabil ce făcuse nu era o idee prea strălucită, dar nu mai avea energie nici să-i pese acum. Își simțea corpul cuprins de o moleșeală încântătoare și...

Un val de aer rece îi pluti peste trup. Se auzi un scârțâit ușor, care îi făcu fiecare mușchi să încremenească. Cercetă întunericul cu ochi mari, în vreme ce își aranjă topul la loc. Părea să se audă din dulap. Ușa era deschisă, așa cum o lăsase.

Cu inima bătându-i acum din cu totul alt motiv, se uită lung la ușa dulapului până i se încetoșă vederea. Tot felul de gânduri nebunești i se împânziră în minte. Dacă sunetul nu se auzise din dulap, ci dinspre ușă? Care nu era încuiată. Poate unul dintre frați venise să vadă ce făcea și o găsisese atingându-se în pat.

Bine. Era ridicol. Era mult prea târziu pentru ca vreunul dintre ei să treacă pe la ea.

Julia se întoarse cu fața spre ușă. Băgând o mână sub pernă, închise ochii strâns și se strădui să adoarmă. Dimineața avea să vină cât de curând.

Rămase cu ochii închiși, dar somnul nu se sinchisi să o cuprindă în mrejele lui. Indiferent de cât de mult se chinui, nu reuși să se descotorosească de neliniștea care o făcea să se înfioare. Senzația că nu era singură în cameră.

Apoi auzi.

Pași venind de deasupra. Nu putea să se înșele.

Se încruntă și se săltă în fund, privind spre tavan, unde ventilatorul se agita în tăcere. Părul îi alunecă peste umeri când lăsă capul într-o parte. Dormitorul de deasupra era... al lui Madeline.

Julia rămase perfect nemișcată, străduindu-se să audă din nou sunetul. După câteva clipe, începu să creadă că doar își imaginase, dar îl auzi din nou. Cineva era în camera de deasupra și umbla de colo-colo.

Unul din frați?

Aruncând o privire spre ceasul de pe noptieră, se îndoia că vreunul dintre ei avea cum să fie acolo la o oră atât de târzie. Dând pătura laoparte, își trecu picioarele peste marginea patului și se ridică.

Se trezi asistenta din ea. Dacă Madeline era cea care umbla la etaj, ceva se schimbase, în mod evident, în starea ei. Trebuia să se ducă să verifice.

Își strecură picioarele într-o pereche de șlapi și ieși din dormitor.

Privirea i se aținti spre ușa masivă din colț. Inima îi tresăltă în piept când se îndepărtă iute. Doamne, poate el chiar era înăuntru, la câțiva pași distanță, în timp ce amintirile cu el o ajutaseră să ajungă la orgasm...

Uf!

„Încetează!”

Scoțându-și din cap gândurile despre Lucian, traversă în grabă coridorul cufundat într-o lumină difuză. Era un spațiu lat, și aplicile de pe pereți nu reușeau să îi lumineze calea. Nu avu cum să nu se gândească la filmul *Strălucirea*.

Un fior dansă pe pielea ei.

Dacă se iveau în fața ei două fete pe triciclete, ar fi fugit mâncând pământul.

Julia ajunse la scară și urcă iute la etaj. Coridorul de deasupra era la fel de dubios precum cel de dedesubt. Fiecare pas pe care îl făcea o făcea să se înfioare tot mai mult. Simți furnicături în josul gâtului chiar între omoplați.

Îi aminti de... senzația de a fi privită.

Mușcându-și buza, se uită iute în spate. Nu mai era nimeni pe coridor. Toate ușile erau închise, dar...

Se cutremură și mări pasul. Imaginația i-o lua razna după cele petrecute cu o noapte în urmă. Ajungând la ușa lui Madeline, o deschise și se opri brusc, cercetând încăperea.

Lampa de lângă pat era aprinsă, exact așa cum o lăsase Julia. Și Madeline era tot unde o lăsase. Odihnindu-se liniștită în pat, și nimic altceva nu părea diferit...

Aerul rece îi trecu peste brațe, făcându-i pielea de găină. Ea se întoarse spre dreapta și văzu că draperiile care acopereau ușile spre verandă se mișcau în adierea vânticelului de afară.

Inspiră adânc, simțind mirosul jilav de afară.

– Ce nai...

Se încruntă în vreme ce traversă camera. Apucând draperiile albe subțiri, le trase deoparte.

Ușile care dădeau spre veranda cufundată în întuneric erau larg deschise. Aruncând o privire peste umăr spre silueta culcată a lui

Madeline, speră din inimă că nu trecuse pe la ea cineva atât de neglijent încât să le fi lăsat deschise.

Întorcându-se spre uși, le închise ușor și răsuci cheia în broască. Cum naiba se deschiseseră aceste uși? Era evident că nu le deschisese Madeline. Și nu ea era cea care umblase prin încăpere.

Julia se îndepărtă câțiva pași și își încrucișă brațele la piept. Cineva fusese aici, și trebuia să fi fost...

Simți iar acea senzație avută pe coridor... furnicătura dintre omoplați. De data aceasta, era mult mai puternică, trimițându-i un fior din cap până-n picioare. Vârfurile urechilor parcă îi ardeau.

I se tăie răsuflarea când își depărtă încet brațele. Un fel de intuiție ciudată clocoti înăuntrul ei, dându-i de înțeles că nu era singură în cameră. Că mai era cineva aici, iar acel cineva nu era Madeline.

Cu inima zbatându-i-se nebunește în piept, se răsuci pe călcâie. Rămase fără aer. Avusese dreptate. Nu era singură.

Sursa fanteziilor ei de mai devreme stătea în pragul ușii.

Lucian.

Capitolul 12

Lucian o văzu pe Julia înainte ca ea să-și dea seama că se afla și el acolo. Ea dădea să închidă ușile de la verandă și stătea cu spatele spre el. Știa că nu avea nici cea mai vagă idee că se afla și el acolo și mai știa și că el ar fi trebuit să-i dea de veste că era în preajmă. Însă tăcu mîlc și se sprijini de tocul ușii.

Era prima dată când o vedea cu părul desprins, care acum nu era nici ud și nici nu i se lipea de piele. Un păr la fel de lung pe cât și-l închipuise, plutind în valuri dezordonate până spre mijlocul spatelui. Brațele îi erau dezgolite; pielea îi era de un trandafiriu palid. Privirea lui alunecă spre pantalonii negri care îi îmbrățișau conturul feselor. În fiecare secundă din zi, își amintea cum era să o simtă apăsată de trupul lui.

Ea păru să încremenească pentru o clipă. Apoi, încet, depărta ușor brațele și se întoarse.

Privirile li se întâlniră.

Rămaseră tăcuți câteva secunde. Nici unul din ei nu vorbi, și, din nou, Lucian se trezi absolut fermecat de ideea de a-i cartografia trăsăturile pe o pânză încă neatinsă.

Sora lui nu era singura care picta în familie.

Dar, înainte să o poată surprinde perfect pe pânză, își spuse că trebuia să se apropie de ea și să-i cunoască intim conturul obrazului și linia maxilarului. De dragul artei, firește.

– Doamne, zise ea cu răsuflarea întretăiată, frângând tăcerea când își așază mâna peste piept, trezind atenția lui lacomă. Materialul bluzei nu reușea să ascundă nicicum umflăturile sânilor sau sfârcurile ademenitoare care se ghiceau pe dedesubt. Nici nu te-am auzit intrând.

Închizând ochii la sunetul vocii ei, el inspiră adânc. Tonul îi era catifelat și răgușit. Ar fi putut să surprindă tonurile glasului ei în nuanțe de roșu și maroniu. Deschizând ochii, se strădui să-i întâlnească privirea.

– Că-ți vine să crezi sau nu, pot fi foarte silențios când vreau.

– Îmi dau seama.

– Nici nu o să te întreb de ce nu ești în pat, spuse el cu un surâs.

– Mi s-a părut că am auzit ceva, răspunse ea, aruncând o privire spre Madeline, care dormea. Mi s-a părut că aud pe cineva umblând pe aici.

– Și ai găsit pe cineva umblând pe aici?

Ea se încruntă ușor.

– Nu.

– Nu sunt foarte surprins să aud asta.

O expresie de nedumerire îi traversă chipul.

– Și de ce, mă rog?

– N-ai auzit, domnișoară Hughes?

– Ce să aud? Întrebă ea după o secundă.

– N-ai auzit zvonurile despre casa asta... despre familia noastră?

O sprânceană se arcui în timp ce ea lăsă bărbia într-o parte.

– Habar n-am unde vrei să ajungi cu toate astea, dar...

– Se spune că este bântuită. Nu reuși să se abțină în timp ce continuă: Și că familia noastră este blestemată. Sau casa este blestemată și familia bântuită? Mereu le încurc.

Ea îl privi lung o clipă, apoi clătină scurt din cap. Nu mai tresări de această dată, deci poate că începea să se simtă mai bine.

– Am înțeles, murmură ea, apoi vorbi mai tare: N-am găsit pe nimeni plimbându-se pe aici, nici măcar vreo fantomă, dar ușile de la verandă erau larg deschise.

Ei bine, era un detaliu... ciudat. Cu o încruntare, el se uită la sora lui, apoi la ușă. Nimeni nu ar fi lăsat ușa deschisă.

- Erau închise când am plecat eu.

- Când ai plecat tu? repetă ea.

El încuviință din cap în vreme ce se desprinsese de tocul ușii și traversă camera.

- I-am citit.

Ea se întoarce cu privirea spre el.

- Tu ești cel care îi citește din *Harry Potter*?

- Da. De ce pari atât de surprinsă? El deschise ușile de la dulap și se uită înăuntru, îndoindu-se că avea să dea peste ceva. Când ea nu răspunse, el îi aruncă o privire peste umăr. Era adorabil de uluită. El chicoti. De fapt, de ce ești atât de surprinsă?

- Nu știu. Își încrucișă brațele la piept. Pur și simplu, nu mă gândeam că ai fi tu.

- Credeai că-i citește Gabe?

Buzele ei se strânseseră ușor, iar Lucian știu de ce nu răspunde.

- Încerc să o fac în fiecare seară. Uneori, nu reușesc, explică el în timp ce cerceta baia, chiar dacă nu trebuia neapărat să o facă. Dar cred că, atunci când îi citesc, se simte... mai în largul ei.

- Probabil, răspunse Julia după o clipă. Este mereu bine să faci asemenea lucruri. Ar trebui să continui cu asta.

Trecându-și palma peste piept, el nu prea știu cum să răspundă la replica ei.

- Ei bine, nu se ascunde nimeni în dulap sau în baie, gata să sară la noi.

- Mă bucur să aud asta, remarcă ea, iar el zâmbi când îi auzi tonul sec. Gabe sau Devlin ar fi lăsat ușile deschise?

- Nu.

Întorcându-se spre ea, Lucian fu consternat să vadă că se apropiase mai mult de ușa care ducea spre coridor. Voia să plece. Nu prea mai aveau ce să facă aici. Maddie dormea. Era foarte târziu, iar Julia ar fi trebuit să doarmă, dar el nu era pregătit să o vadă dispărând în camera ei. Și era un om egoist.

- Nici n-ar trece pe aici să vadă ce face, adăugă el.

Ea deschise gura de parcă ar fi vrut să răspundă, dar se răzgândi.

- Ei bine, cineva a lăsat ușile deschise.

- Fantoma, probabil. El se apropie de Madeline și îi înlătură o suviță de păr de pe obrazul rece. Oprindu-se, o privi pe Madeline. Sau fantomele.

Ea își dădu ochii peste cap.

Zâmbetul se întoarse pe buzele lui când se aplecă și apăsă un sărut pe fruntea surorii lui. Ridicându-se, o observă pe Julia privind-l.

- Trebuie să ai somnul foarte ușor, domnișoară Hughes.

Ea clipi agitată, dar el ar fi putut să jure că se înroșise.

- Eu... nu dormeam. Și, te rog, încetează să-mi mai spui „domnișoara Hughes“.

- Dar dacă îmi place să-ți spun așa?

Sprâncenele ei se strânsură într-o încruntare.

- Îmi închipui că n-ai decât, dacă îți place, dar...

- Dar ce?

El ocoli colțul patului, îndreptându-se direct spre ea, și încetini ușor pasul. Avea impresia că urma să o ia la goană dacă se apropia prea mult, prea repede.

- Dar sună puțin ciudat. Umerii i se îndreptară când el mai făcu un pas. Aș prefera să-mi spui Julia.

- Deci... El veni mai aproape. Ai prefera să fiu mai familiar cu tine? Îmi place ideea asta. Mult. Mai ales că ar avea mai mult sens, date fiind toate cele întâmplare.

O îmbujorare rozalie îi înflori în centrul obrazilor.

- Nu sugeram asta, și e chiar târziu. Eu doar...

- Nu sugera asta?

Acum, se afla la mai puțin de jumătate de metru de ea, suficient de aproape încât să-i vadă pistrii de sub ochiul stâng.

Ea făcu un pas în spate.

- În nici un caz.

- Ce păcat!

El înaintă.

- Nu știu de ce. Bărbia i se înalță din nou. Uite, am avut... o chestie scurtă, dar chiar nu mă cunoști atât de bine ca să-mi doresc asta.

El nu ar fi spus că ce se întâmplase între ei fusese o „chestie“.

- Ei bine, dacă mergem pe ideea ta, nici tu nu mă cunoști pe mine, dar te-ai gândit că este imposibil să-i citesc surorii mele - surorii mele gemene. Și veni mai aproape, atât de aproape, încât să simtă notele vagi ale unui parfum. Vanilie? Aceeași soră pentru care am cerut să angajăm o asistentă. Aceeași soră pentru care am călătorit până în Pennsylvania în dimineața de după moartea tatălui meu.

Buzele ei senzuale se întredeschiseră, iar ea inspiră apăsător. Trecu o clipă, dar ea îi susținu privirea.

- E un argument bun... Pe care nu-l pot contesta.

Lucian coborî bărbia și vocea.

- Mă pricep *de minune* la adus argumente.

Colțurile buzelor ei zvâcniră de parcă s-ar fi luptat cu un zâmbet.

- Îmi pare rău că te-am judecat greșit!

- Am impresia că urmează un „dar“, domnișoară Hughes.

Ea mai făcu un pas în spate.

- Te-ai înșela.

- Hmm, murmură el, proptindu-și cotul în tocul ușii, chiar deasupra capului ei. Mă încearcă gândul că minți doar ca să-mi dovedești că mă înșel.

Ea miji ochii.

- Iar pe mine mă încearcă gândul că n-ai pic de respect pentru spațiul personal al altora.

- Nu cred că ai avut o problemă cu asta înainte. Coborî capul spre al ei. Dar ai avea perfectă dreptate cu asta.

- Nu este ceva cu care să te mândrești.

- Dar măcar eu pot recunoaște când tu ai dreptate. Tu poți să recunoști când am eu dreptate?

Ea trase adânc aer în piept, iar gestul îi înălță ușor umerii.

- Poate că nu recunosc nimic pentru că încerc să fiu politicoasă.

- Și unde este distracția când ești politicos?

Ea făcu ochii mari când se uită la el, de parcă ar fi avut de-a face cu un copil de cinci ani.

- Poate nu este distractiv, dar, cum tu ești șeful meu - sau unul dintre șefii mei -, cred că se impune să fiu politicoasă.

Privirea lui alunecă spre gura ei, iar Lucian se mai întrebă o dată cum s-ar fi simțit atingerea buzelor ei pe ale lui... și pe alte zone de pe corpul lui.

– Știi ce cred eu?

– Nu chiar, răspunse ea ironic.

– Cred că să fii nepoliticos este mult mai bine decât să fii politicoș. Știi de ce?

El îi apucă o șuviță și îi frământă firele de păr între degete. Fine ca de cașmir.

Ea întinse mâna și își eliberă șuvița din degetele lui.

– De ce?

– Pentru că oamenii sunt adesea sinceri atunci când sunt nepoliticoși. El ridică privirea spre ea. Și adesea mint când sunt politicoși.

– Îmi imaginez că nu cunoști mulți oameni cumsecade dacă chiar crezi asta.

– Poate. El înclină capul într-o parte. Tu cunoști mulți oameni cumsecade?

– Cunoșteam, mormăi ea și îl scrută din priviri.

Căutând să citească printre rânduri, el chicoti amuzat.

– Sugerezi cumva că eu nu sunt cumsecade?

O sprânceană delicată se arcui în sus.

– Ei bine, domnișoară Hughes, *sunt* teribil de neobrăzat mai tot timpul.

O expresie de surprindere traversă din nou chipul ei.

– Ei bine, acceptarea este primul pas, nu?

– Așa se zice.

Ea zâmbi și trecu pragul ușii spre coridor.

– Mi-a... plăcut să stau de vorbă cu tine, dar...

– De ce erai trează?

El o luă pe urmele ei, închizând ușa de la dormitorul surorii lui. Oprindu-se în mijlocul coridorului, ea rămase cu brațele înfășurate în jurul corpului.

– Eu... O mică insomnie.

– Da? Și eu.

– Oh! Ea aruncă o privire spre coridor. De asta ești trează?

Parțial. În această seară zăbovisе în cămăruța de lângă salonul lui, un spațiu care fusese o garderobă mare înainte de a-l fi transformat într-un fel de atelier. Și, în ultimele trei ore, nu făcuse decât să se uite lung la o pânză goală, cu mâinile curate și o minte plină de gânduri în care se amestecaseră așa-zisul lui tată, frații și sora lui și, bineînțeles, Julia.

În mod normal, când era în starea asta, își petrecea noaptea la Red Stallion, până găsea o femeie care să-i alunge toate gândurile tulburi. Doar că Lucian refuzase să-l însoțească pe Gabe când acesta îl invitase să i se alăture.

Probabil pentru că nu se simțea confortabil să o lase singură pe Julia în casă după lovitura serioasă cu care se alesese ea la cap. Și nici nu voia să lipsească prea mult de acasă, din moment ce Stefan tot dăduse târcoale pe aici. Să se ducă să vadă ce făcea Madeline pentru că era sincer îngrijorat? Aiurea.

Își tot repetase asta în gând.

– Știi ce mi se pare că ajută când nu pot să adorm? o întrebă el în loc să răspundă.

Ea se uită la el de parcă i-ar fi fost aproape frică de răspunsul lui.

– Are Livie un ceai în bucătărie. Cred că e de mușețel. Mă ajută mereu. Să mă relaxez un pic măcar.

– Oh, mușețel. Ea își desprinsе un braț și își dădu o șuviță de păr pe spate. Are sens.

El își împreună mâinile la spate și spuse:

– Te mai ajută și să ți-o tragi până ajungi leoarcă de transpirație și ești la un pas de epuizare. Mi se pare un mod mult mai distractiv și mai *neobrăzat* de a adormi.

Gura ei se mișcă fără să scoată vreun sunet.

– Asta... asta e chiar...

– Nepotrivit? Da. Știu. Îi făcu cu ochiul. Hai, o să-ți fac o ceașcă de ceai!

– Mda, nu este nevoie.

– Știu, dar îmi doresc. În plus, am devenit foarte priceput la făcut ceai. O să dormi cât ai zice pește.

– Mulțumesc, dar cred că o să mă întorc în camera mea.

El îi surprinsе și îi susținu privirea.

- Dar insist, domnișoară Hughes.

Totul la ea păru să încremenească în vreme ce ordinul lui pluti în aer. El își dădu seama că ea înțeleșese că nu mai era o rugămintă. Un om bun și cumsecade nu ar fi făcut ce făcuse el, dar Lucian nu mințise când îi spusese că era un neobrăzat. Voia să-și petreacă mai mult timp cu ea și, pentru asta, era dispus să recurgă la orice mijloace.

Ea răsuflă brusc.

- Doar o ceașcă de ceai.

- Desigur, repetă el, mândru peste măsură. Doar o ceașcă de ceai, domnișoară Hughes.

Julia se boscorodi pe tot drumul care îi purtă până la etajul de dedesubt. Cum naiba permisesese să i se impună să bea o ceașcă de ceai cu Lucian atât de târziu în noapte?

Și Lucian sigur îi impusese să facă asta. Printre lucrurile pe care ar fi putut să i le impună un angajator și de care să-i fi fost teamă Juliei nu se afla și invitația la un ceai de mușețel.

Casa era cufundată în liniște în timp ce își croiră drum spre bucătărie. Ea rămase cu câțiva pași în spatele siluetei lui impunătoare. Cât coborâră cele trei etaje, ea urmări cum mușchii spatelui și ai coloanei lui se contractă și se netezesc la fiecare pas. Se detesta pentru asta, la fel cum se detestase puțin și pentru că și-l închipuise mai devreme. Dar, serios vorbind, el era absolut uluitor.

Julia nu se putu abține.

Trecând pe lângă încăperea cu masă ovală și scaune elegante, el deschise ușile duble, apoi o prinse pe una din ele înainte să se balanseze înapoi și să o lovească. Ea trase adânc aer în piept și se strădui să înainteze în timp ce el aprinse luminile din tavan.

Bucătăria era la fel de absurdă pe cât își închipuise. Mai mare decât jumătate din apartamentul ei, avea dulapuri cenușii ce se înălțau până în tavan, cuptoare multifuncționale din oțel inoxidabil, o plită pe gaz și unul dintre frigiderele acelea ultramoderne care probabil țineau evidența a ceea ce puneai și scoteai în și din el. Blaturile păreau acoperite de marmură albă cu nervuri cenușii, pe care le mai văzuse doar la televizor.

Și bucătăria nici măcar nu părea folosită... Oh, Doamne, i se mai ivi un gând în minte. Era aceasta una dintre familiile acelea extrem de bogate care aveau două bucătării? Una de ochii lumii și una în care chiar se gătea?

Cine avea nevoie de două bucătării?

- Ia loc! o îndemnă el în timp ce traversă bucătăria, picioarele goale pășind fără nici un zgomot pe plăcile de gresie.

Ea se apropie târșăit de unul dintre scaunele de bar din fața insulei mari. Trase scaunul, surprinsă de cât era de greu. Făcu o gri-masă la auzul scârțâitului îngrozitor pe care îl scoase. Încremeni și ridică privirea.

Lucian încă era cu spatele la ea și scotea o cutie mică dintr-un dulap.

Rămasă în picioare, ea îl privi cum ia un ceainic și aproape se lovi de blatul din marmură. Acum, nu-i mai trebuia decât să se mai lovească o dată la cap.

- Nu poți să încălzești apa la microunde? Pe mine nu mă deranjează.

- La microunde? El clătină din cap de parcă i-ar fi sugerat să bea apă stătută. Ceaiul trebuie făcut cum trebuie. Aici e toată diferența.

- Chiar așa?

- Da. E metoda mea specială.

Umplând ceainicul, buzele lui se curbară la colțuri în timp ce se îndreptă spre capacul grătarului.

Zâmbetul acela.

Doamne!

Zâmbetul lui o ademenise în bar. Avea în el ceva malițios și fermecător, foarte sexy și îndrăzneț.

Fu nevoită să întoarcă privirea și se uită la plită și la mâinile lui. Mai bine așa decât să se zgâiască la chipul lui. El își trecu mâna peste butoane, și șuieratul flăcărilor albastre se auzi imediat ce dădu drumul la gaz.

Complet dezarmată, ea ridică privirea. El o fixă din priviri în timp ce puse ceainicul pe plită, uitându-se la ea cu acea intensitate care începea să-i fie atât de familiară.

Se uita așa la toată lumea... de parcă ar fi putut să-și întipărească în minte fiecare detaliu?

Gândurile răzlețe începură să se pună cap la cap în imagini pe care căută să le împiedice... imagini în care el făcea lucruri la care Julia nu ar fi trebuit să se gândească.

Fusese o idee proastă să vină aici.

- Chiar nu trebuie să te chinuiești. Sprijinindu-și mâinile pe insulă, ea dădu să se ridice. În plus, mi s-a făcut somn.

- Nu e nici un chin. El se apropie de insulă, dar nu cu pași normali. Ci se apropie ca un adevărat animal de pradă, oprindu-se de cealaltă parte a insulei. Și trebuie să vorbim.

- Da?

- Da. El se sprijini cu coatele pe insulă și se aplecă ușor în față. Barba scurtă de pe maxilarul lui părea să se mai fi închis la culoare. La cât era de aproape, Juliei i se păru că ochii lui erau mai curând albaștri decât verzi în clipa asta. Vreau să-ți povestesc despre proprietate... despre noi.

Ea își arcui sprâncenele.

- Despre povestea cu blestemul și casa bântuită?

El încuviință din cap, și sclipirea din ochii lui deveni de-a dreptul diabolică.

- Cred că, dacă tot o să rămâi o vreme pe aici, trebuie să știi ce se spune despre casa asta, despre noi și... despre femeile care vin aici.

„Femeile care vin aici?”

Bine.

Părea o poveste care se anunța plină de tot felul de detalii pe care nu voiai să le auzi.

Juliei îi plăcea să creadă că avea curiozitatea sănătoasă a oricărui om normal. Și, chiar dacă sclipirea din ochii lui îi dădea de înțeles că o tachina, ea își dorea să afle încotro voia să o poarte cu povestea lui.

- Bine. Ea se așeză din nou pe scaun, proptindu-și coatele pe masă și sprijinindu-și bărbia în palmă. Povestește-mi despre fante, te rog!

- Sigur? El prinse între dinți buza senzuală de jos și o împinse ușor în afară. Era o imagine frumoasă. Și cam sexy. Bine, foarte sexy. S-ar putea să te sperie.

Ea zâmbi.

- Nu o să mă sperie.

El își lăsa genele să coboare când își puse o mână pe blat.

- Legenda spune că femeilor din familia de Vincent sau femeilor care vin aici li se pot întâmpla doar două lucruri. Fie ajung... labile psihic. Urmărind o nervură cenușie, el ridică privirea spre ea. Fie mor.

Capitolul 13

Julia îl privi o clipă, apoi spuse fără să gândească:

– Asta e al naibii de sinistru.

Umerii lui se cutremurară de la un mic râset.

– Este, nu? Și povestea e pe cale să devină și mai sinistă.

Ea nu înțelegea cum ar fi asta posibil.

– După cum probabil ai observat, personalului nu-i place să rămână peste noapte aici. Cei mai mulți dintre cei care lucrează pentru noi refuză pur și simplu. El continuă să urmărească ușor nervura din marmură. Ei cred ce se spune despre casă și proprietate. Sunt chiar oameni în oraș care n-ar veni să-și petreacă noaptea aici. Nici măcar Livie și Richard nu vor să rămână.

Ea se gândi la cele spuse de Richard când îi menționase agenda cu numere de telefon.

– Deci care e problema?

– Din câte îmi amintesc de la străbunica, se crede că pământul... toată proprietatea și nu numai... au fost mereu dominate de forțe malefice. Că sunt întinate. Degetul i se opri pe marmură. Credință dată de izbucnirile de ciumă care au lovit regiunea. Epidemiile de febră galbenă. Gripele. Boli care au ucis, și, ani de-a rândul, pământul acesta a fost folosit pentru a-i separa pe cei bolnavi de cei sănătoși. Făcuseră un fel de tabere pentru bolnavi. Mulți oameni au murit aici. Unii susțin că vorbim despre sute. Alții, despre mii. Ideea este că nu există multe dovezi că teritoriul ar fi fost folosit pentru asta.

Gabe a încercat la un moment dat să caute dovezi și n-a găsit mare lucru. Dar au fost și multe incendii, care au distrus o mulțime de documente. Știm însă că au fost îngropați oameni aici.

Chiar dacă pe tot drumul până la bucătărie nu voise decât să-i dea una, Julia era acum interesată de povestea lui.

- De unde știți?

- Când am făcut prima piscină...

- Prima piscină? îl întrerupse ea.

- I-am adus câteva îmbunătățiri, acum câțiva ani.

- Evident.

Bogații. Ea oftă.

- Când am făcut prima piscină... El așteptă ca ea să mai spună ceva, și Julia își dădu ochii peste cap. ... S-au descoperit fragmente de oase. Destul de multe. Suficiente cât să te întrebi ce naiba s-a întâmplat aici. Le-am trimis la un laborator din Baton Rouge, și ni s-a confirmat că erau oase de oameni. Se crede că, pe vremuri, ar fi existat aici cripta unei familii, dar care s-a deteriorat de-a lungul anilor. Ori oasele au ajuns până la urmă în pământ, ori proprietatea este locul unde se aduceau oamenii bolnavi.

Un fior i se prelinse de-a lungul șirei spinării. Cine își dorea să știe că existau șanse să locuiești pe un fost cimitir sau pe un loc unde fuseseră lăsați să moară și să putrezească oamenii bolnavi de ciumă? Of, nimeni.

- Este... înfricoșător.

Aburul șuiera încet prin ciocul ibricului în timp ce Lucian încuviință din cap.

- De aceea, bunica Elise obișnuia să spună că oamenii care locuiesc aici le supără pe spiritele rămase blocate în pământul ăsta. Știi, ea s-a născut aici, în primul corp de casă, la fel ca mama și bunica ei. Și-a dorit să se dărâme casa din temelii și familia ei să se mute.

- Pare o dorință extremă.

- Ei bine, ce s-a întâmplat aici este extrem. Sprijinindu-și obrazul în pumn, o privi printre genele dese. Casa are o istorie plină de întâmplări ciudate. Luminile pâlpâie neîncetat chiar dacă nu există nici o problemă cu sistemul electric. Camerele video nu funcționează.

Ea se încruntă.

– Cum e posibil?

El ridică din umeri și o privi atent.

– Cine știe? Poți să faci poze, dar înregistrările video? De pe camerele de securitate? Pur și simplu, nu funcționează. E un fel de interferență. Buzele lui se strânseseră. Cineva a spus odată că aici sunt nu știu ce hotare între portaluri. Orice naiba ar însemna asta. Dar se aud și zgomote bizare. Ciocănituri în perete. Voci care vin din camere ce nu mai sunt folosite de multă vreme. Țipete. Râsete când nu e nimeni prin preajmă. Umbre.

Îi sugera că ceea ce văzuse în baie era o fantomă?

– Și pași? îl întreabă ea.

Ea chiar nu credea în asemenea ineptii, dar simți cum pielea i se înfioară ușor pe brațele dezgolate.

– Și pași. El se întinse peste insulă și o bătu ușor cu arătătorul pe mână. I-ai auzit în seara asta. Și nu era nimeni în camera aceea.

– Deci vrei să spui că am auzit o fantomă și că o fantomă a deschis ușile?

Îndoiala vibră în tonul ei, în timp ce Julia ignoră tresăltarea inimii când degetul lui o atinse.

– Nu spun asta, dar spune-mi tu ce ai auzit.

Nu putea să răspundă, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee. Dar nu însemna că explicația pentru pași sau pentru ușile deschise ținea de supranatural.

– Ce legătură au toate astea cu femeile?

– Păi, în mod evident, oricine locuiește pe acest pământ este blestemat.

El se îndepărtă de insulă.

– Evident, răspunse ea sec.

Un surâs îi înflori în colțul gurii când se îndreptă din nou spre dulap. Privirea ei coborî încet. Doamne, avea un spate extraordinar.

– Pământul întinat îi întinează pe oamenii care locuiesc aici.

Ea clătină din cap la auzul cuvintelor lui ridicole, în timp ce îl urmări cum alege două câni mari.

– Cred că familia ta s-a descurcat foarte bine pentru cineva care trăiește pe un pământ *întinat*.

Revenind cu cele două câni, el zâmbi larg.

- Așa pare, și n-am de gând să te mint. Oamenii din familia mea s-au bucurat de o viață grozavă. De cele mai multe ori. El ocoli insula și, când trecu prin spatele ei, îi prinse o șuviță de păr pe care i-o aranjă peste umăr. Știai că reședința inițială a ars de trei ori de când a fost construită?

Dacă era așa, părea o construcție de calitate îndoielnică. Julia își netezi pe după ureche părul dat de el peste umăr.

- Nu știam.

- Da. Primul incendiu a ars casa din temelii. Au murit atunci o stră-stră-strămătușă și fiica ei. Al doilea incendiu, de la începutul anilor 1900, a distrus ultimul etaj și a ucis-o pe Emma de Vincent, care tocmai o adusese pe lume pe Elise. El luă o cutie de lapte din frigider și un recipient mic de pe blat, în care probabil era zahăr. Al treilea a avut loc în anii '50. Casa a ars iar din temelii. De data asta, mi-au murit ambele mătuși.

- Doamne! Ce poveste tragică!

El așază laptele și zahărul pe blat, în dreptul ceștilor. Ea nu băuse niciodată ceai de mușețel cu lapte și nu știa ce gust putea să aibă o asemenea combinație.

- Poate ar trebui să puneți pe cineva să verifice din nou problema cu luminile, sugerează ea, rugându-se să nu izbucnească vreun incendiu în casă cu ea înăuntru.

- Nu e nimic în neregulă cu instalația electrică. Mergând spre plită, el apucă mânerul izolat și reveni cu ibricul aburind. Puse în câni cele două plicuri de ceai. Ai remarcat ceva ciudat la cei care au murit în incendii?

Chiar remarcase.

- Numai femei.

El încuviință din cap în timp ce turnă apa fierbinte în câni.

- Bunica noastră a murit aici, chiar lângă casă. Era în grădina de trandafiri, și venea o furtună. Furtunile se pot dezlănțui din senin și sunt violente prin zona asta, îi explică el, punând ibricul deoparte. Fulgerul a lovit un copac din apropiere, iar copacul s-a prăbușit peste ea, ucigând-o pe loc.

- Doamne! șopti ea, cu ochii mari.

- După aceea, bunicul nostru a tăiat toți copacii, de parcă ar fi fost vina lor. El turnă câte un pic de lapte în fiecare cană. Sora lui, strămătușa noastră, a murit chiar pe drum. Frânele mașinii în care se afla s-au defectat brusc. A murit pe loc. Șoferul nu a avut nici măcar o zgârietură. Stră-străbunica Elise? A ajuns până la onorabila vârstă de 98 de ani și a murit când a căzut de pe scara de la etajul doi.

- Oh, vai... e... nici nu știu ce să spun.

Ea clătină din cap în timp ce el puse zahăr în fiecare ceașcă.

- Și n-am terminat. Lucian se duse aproape de chiuveță și scoase o lingură dintr-un sertar. Mai multe verișoare au murit în moduri bizare. De fapt, una s-a sinucis din greșeală. Nu sunt sigur cum s-a întâmplat asta, dar s-a întâmplat. Iar mama?

Julia se încordă când el reveni la insulă.

Lucian se așeză pe scaun lângă ea, cu corpul înclinat astfel încât să stea cu fața spre ea.

- Mama noastră s-a aruncat de pe acoperiș când eu aveam 18 ani.

- Doamne, îmi pare rău!

Julia coborî mâinile în poală și aruncă o privire furișă spre el. El se întinse spre cele două căni. Știa că mama lor se sinucisese, dar nu și cum. Nu că ar mai fi contat. Oricum s-ar fi întâmplat, tot tragică și sfâșietoare rămânea povestea.

El nu păru să o audă în timp ce îi întinse una din căni.

- Și au mai fost cele care nu au murit. Verișoarele care nu au murit înainte de vreme au avut tot felul de... probleme. Unele atât de serioase, încât alți membri din familie le-au internat prin spitale și aziluri.

- Poftim?

Ea se uită lung la el.

- Asta a fost cu mult timp în urmă. Privirea lui se îndreptă spre a ei, iar Juliei i se tăie răsuflarea. Ochii lui... aveau o nuanță atât de frumoasă. Acum, că se afla chiar sub luminile din plafon, ochii lui recăpătaseră tonurile acelea de un verde ca al mării, ce îi amintea de ape calde pe care nu le văzuse niciodată. El atinse ușor cana. Încearcă!

Mutându-și privirea de la el, ea luă cana caldă. Mirosea uimitor. Luând o înghițitură mică, fu surprinsă de gustul dulce și ușor afumat.

- Ce zici? întrebă el.

Încuviințând din cap, ea înghiți.

- E foarte bun.

Zâmbetul reveni pe buzele lui.

- Deci... crezi că blestemul ăsta are ceva de-a face cu sora ta? întrebă ea.

El întoarse privirea.

- Așa s-ar părea.

Curioasă, chiar dacă știa că nu ar fi trebuit, ea întrebă:

- Și chiar nu știți unde să fi fost în tot acest timp?

Lucian clătină din cap în timp ce își luă cana. Se lăsă puțin pe spate și își împinse un picior mai în față. Genunchiul lui atinse coapsa ei în treacăt, trezind în ea un iureș de fiori pe care Julia se chinui din răputeri să-l ignore.

- Știi că a dispărut în aceeași noapte în care a murit mama. La început, ne-am gândit că a fugit pentru că era supărată, dar, când nu s-a mai întors...

Ea îl urmări cu atenție.

- Și nici unul dintre voi nu-și dorește să afle unde a fost sau ce s-a întâmplat cu ea?

Un mușchi zvâcni de-a lungul liniei severe a maxilarului lui.

- Eu îmi doresc, dar nu este... Oftă și luă o gură de ceai. Nu este atât de ușor.

Ei i se părea destul de ușor. Înțelegea că poate nu agreau ideea de a fi în lumina reflectoarelor, dar să afle ce se întâmplase cu sora lor trebuia să fie mai important decât neplăcerea de a îndura atenția presei și a reporterilor.

- Știu la ce te gândești, spuse el.

Ea se uită la el.

- Nu înțelegi de ce nu ne străduim să aflăm ce i s-a întâmplat. Înțeleg că asta crezi. *Respect* ceea ce simți. Sincer. Vocea lui era joasă. Familia noastră... ei bine, uneori, gestionăm lucrurile altfel. Poate fi greu de înțeles, dar așa stau lucrurile.

Julia trase adânc aer în piept.

– E greu de înțeles.

El îi mai susținu privirea o clipă și mai bău puțin ceai.

– Blestemul pare să le afecteze și pe femeile care nu fac parte din familie.

Ea își arcui sprâncenele în timp ce sorbi din ceai. Cât de repede schimbasesc subiectul!

– De-a lungul anilor, prin jurul casei s-au tot petrecut accidente care au rănit grav personalul. Nu mereu femei, dar, de cele mai multe ori, da.

– Deci ar trebui să fii atentă la scări, spuse ea în glumă.

– Eu sigur m-aș ține de balustradă.

Când se întoarse spre insulă, genunchiul lui îi atinse din nou piciorul. Privirea ei se îndreptă spre a lui. El zâmbi.

Julia se aplecă spre stânga.

Zâmbetul lui se adânci.

– Au mai fost alte morți și accidente. Iubita lui Dev din facultate a murit într-un accident ciudat de avion. Și chiar cred că i-a plăcut de ea, ceea ce spune multe.

– Ei bine, dacă se vedea cu ea, sper că o plăcea, comentă ea.

Lucian îi aruncă o privire stranie și râse.

– Nu-l cunoști pe Dev. Nu cred că Dev simte ce simt mai toți oamenii față de alți oameni din afara familiei. Sunt aproape convins că singurul moment în care se implică emoțional este când alege ce pereche de pantaloni arată cel mai bine cu cămașa lui Oxford.

Ea scoase un râset surprins.

– Asta e cumplit.

– E adevărat. El așeză cana pe blat. Apoi a mai fost iubita lui Gabe de pe vremuri. Povestea asta... da, nu s-a terminat bine. Zâmbetul jucăuș îi dispăru de pe buze. Nu s-a terminat bine pentru nici unul dintre noi.

Ea își coborî cana. O mare parte din ea și-ar fi dorit ca el să intre în amănunte. Nu avu însă norocul ăsta.

Lucian își dresc glasul.

– Deci asta e legenda. Pământul este blestemat și, prin extensie, și familia e.

- Pare cam nedrept că se răsfrânge asupra femeilor.

Un surâs încolți pe buzele lui.

- Cred că reușește să-i afecteze și pe bărbați, în diverse moduri. La urma urmei, suntem cunoscuți pentru scandalurile pe care le provocăm.

- Fără îndoială, încuviință ea, apoi se uită din nou la el.

Înăuntrul ei se treziră întrebări pe care își dorea cu disperare să i le adreseze, chiar dacă știa că trebuia să se ducă în pat. Se făcea prea târziu și începea să se simtă obosită. În sfârșit. Și, dintr-o multitudine de alte motive, chiar nu ar fi trebuit să fie aici cu el.

Dar nu se ridică să plece.

- Pot să te întreb ceva? zise ea după o clipă.

Privirea lui alunecă spre a ei.

- Mă poți întreba orice, domnișoară Hughes.

Iar începea să-i spună așa. O făcea să se simtă... Doamne, nici nu știa, dar niciodată până atunci adresarea formală a numelui ei nu răsunase atât de senzual.

El coborî genele și își mușcă din nou buza de jos. Doamne! Julia fu nevoită să privească în altă parte.

- De ce... nu mi-ai spus cine ești când ne-am cunoscut în Pennsylvania? Adică înțeleg că... încercai, în cel mai groaznic mod, să vezi dacă sunt potrivită sau nu, dar ai fi putut să-mi spui. De ce n-ai făcut-o?

- Nu știi de ce.

Neîncrederea începu să o roadă în timp ce își aținti privirea asupra lui.

- Nu se poate să vorbești serios. Trebuie să știi de ce.

Privirea lui se îndreptă spre o ușiță deschisă în colțul opus al încăperii. Ușa era cufundată în întuneric, iar ea își închipui că ducea spre un antreu sau ceva de genul.

- Ai dreptate, spuse el după o clipă și reveni cu privirea spre ea. Crezi sau nu, chiar mă pricep să citesc oamenii. Mi-am dat seama că ești potrivită după vreo cincisprezece minute de discutat cu tine și... ar fi trebuit să-ți spun atunci.

Sprâncenele ei se arcuiră, pentru că aproape că nu-i venea să creadă că el recunoscuse asta.

- Și de ce nu mi-ai spus?

- Sincer? A trecut foarte mult timp de când am vorbit cu cineva care să nu știe cine sunt. De când am avut ultima oară o discuție în care să mă întreb dacă ce îmi spune persoana cu care vorbesc este sincer sau doar încearcă să obțină ceva de la mine. El îi susținu privirea. Dacă cineva caută să mă convingă să mă implic într-o afacere, să ajungă prin mine la unul din frații mei sau să urce nu știu ce scară socială stupidă. De fiecare dată când întâlnesc o femeie care știe cine sunt... Mă întreb dacă este interesată de mine sau dacă vrea să se asocieze cumva cu numele meu... cu familia mea. Da, poate sună arogant ca naiba, dar n-ai idee cum este să pui mereu la îndoială intențiile oamenilor din jur.

Oh, Doamne!

- De aceea nu ți-am spus, continuă el, și un mușchi se încleștă în falca lui. Ai vorbit cu mine de parcă aș fi fost un tip oarecare. Nu aveai vreo agendă ascunsă. Și... mi-a plăcut asta.

Julia se lăsă pe spate, oarecum uluită pentru o fracțiune de secundă că el îi dezvăluise toate astea. Dar când se gândi serios la cele spuse de el, își dădu seama că știa cum este să ai mereu îndoieli în privința cuiva. Cu fostul ei soț, Adam, făcuse mereu asta.

- Înțeleg.

Lucian clipi o dată.

Apoi încă o dată.

Julia aproape că râse văzând expresia uluită de pe chipul lui.

- Serios? Întrebă el.

Ea ridică dintr-un umăr.

- Ar fi trebuit să-mi spui oricum, dar știu cum este când trebuie să te întrebi mereu de ce face sau spune cineva ceva. Dacă există vreun alt motiv pentru care se poartă cum se poartă. Ca și cum ar trebui să ghicești în ce dispoziție o să fie sau să fii cu băgare de seamă când ești prin preajmă. Nu este ușor să...

Fără să continue, ea se lăsă fascinată de intensitatea privirii lui. Era ca și cum el ar fi îndepărtat strat după strat, pătrunzând până în străfundul ființei ei, riscând să se ajungă la ceva prea personal.

- În orice caz...

Julia își dresă glasul și mai luă o gură din ceai. Urmărea câteva momente de tăcere. Chiar trebuia să se culce. Avea să se facă dimineață cât de curând.

– Vreau să știu mai multe despre tine, rosti el, apoi veni mai aproape, și genunchiul lui se mai apăsă o dată de coapsa ei. Am întrebări. Sunt tot *numai* întrebări.

Ea răsă ușor și clătină din cap.

– Nu ai ce altceva să știi despre mine în afară de ceea ce știi deja.

– Serios, trebuie să știu *totul* despre tine, insistă el. Unde ai studiat? Ce te-a făcut să accepți o slujbă ca asta, care să te oblige să lași totul în urmă?

– Am studiat la Universitatea Shippensburg. Probabil n-ai auzit niciodată de ea. Dar nu era dispusă să răspundă vreodată la ultima întrebare. Terminându-și ceaiul, ea schiță un zâmbet. E foarte târziu, și trebuie să mă culc. Mulțumesc pentru ceai! Cred că o să aibă efect.

– Dar nu ți-am pus cea mai importantă întrebare.

Coborând de pe scaun, ea își lăsă părul să alunece în față, peste sâni.

– Care anume?

– Cum e posibil să te afli aici și să fii cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o vreodată în viața mea?

Capul Juliei se întoarse spre el atât de repede, încât avu impresia că avea să îi zboare de pe umeri. Tonul lui și ochii ușor măriți îi spuneau că era sincer, dar nu era cu puțință să vorbească serios.

Privirea îi deveni scrutătoare. Oare el bea ceva mai tare decât ceaiul de mușețel? Pentru că nu se putea să o considere cu adevărat cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse în viața lui.

Întrebarea îi ardea pe vârful limbii. Dacă i se părea că era atât de frumoasă, de ce plecase din apartamentul ei în noaptea aceea? Se abținu, ca să nu fie nevoită să-și calce pe mândrie.

La urma urmei, ea știa cine era Lucian.

Era genul de bărbat care nu putea să stea un weekend fără să se culce cu cineva. Existau și asemenea tipi pe lume. Ea întâlnise vreo câțiva pe când era la facultate și pe vremea când își făcuse practica la spital. Nu aveau neapărat cine știe ce standarde când venea vorba

despre femeia cu care să se culce. Nu trebuia decât ca femeia să fie disponibilă.

Ceea ce însemna că nu se putea lăsa impresionată de complimente rătăcite rostite cu aceeași frecvență cu care duci gunoiul.

Lucian se aplecă și vorbi în șoaptă:

– Mai este un motiv pentru care nu ți-am spus cine sunt.

Schimbarea de subiect o tulbură, iar ea întrebă cu glas șoptit:

– Care anume?

El își înclină capul, astfel încât gura să i se oprească exact deasupra urechii ei.

– Faptul că am știut că, dacă afli cine sunt, nu o să mă lași să intru în apartamentul tău.

Răsuflând sacadat, Julia știu că trebuia să se retragă și să pună punct discuției. Era reacția profesionistă și matură care se impunea, dar nu făcu nici o mișcare. Rămase înmărmurită locului, și inima începu să-i bată nebunește în piept.

Dar el nu terminase ce avea de spus.

– Am știut că, dacă afli cine sunt, nu o să mă lași niciodată să-mi strecur mâna între coapsele tale minunate și n-aș fi aflat niciodată cât de catifelată și de alunecoasă poți fi.

O dorință incandescentă îi explodează prin vene în timp ce fierbințeala i se revărsă până în centrul feminității. Cuvintele dezlănțuiră o furtună înăuntrul ei. Un tremur îi traversează corpul.

– Deci, da, iată un alt motiv pentru care nu ți-am spus cine sunt.

Buzele lui îi dezmiardară în treacăt lobul urechii, trezindu-i o înfiorare interzisă peste piele.

Cu inima bătându-i nebunește, ea se trase în spate. Se simți amețită când Lucian se îndreptă pe scaunul lui. Se simțea la un pas – la nici un pas – de a face un lucru nespus de nesăbuit. Precum a sări de pe scaun direct în poala lui.

– N-ar trebui să vorbești despre asta, îi aminti ea. Ai promis.

El lăsă capul într-o parte.

– N-am promis.

Ea deschise gura.

– Nu am promis, insistă el.

Iar când ea reluă iute în minte discuția, își dădu seama că avea dreptate.

Nu îi promisese.

Miji ochii.

- Chiar și așa, ar fi decent să faci asta.

- Cred că știi deja ce părere am despre lucrurile decente pe care ar trebui să le fac.

Ea clătină din cap. Trecuse de mult momentul când ar fi trebuit să încheie discuția.

- Mulțumesc pentru ceai, Lucian, dar...

O răsuflare întretăiată o întrerupse.

Lucian se ridică și se postă în fața ei atât de repede, încât Julia tresări.

- Spune din nou!

Confuzia o învălui cu totul.

- Să spun ce?

- Numele meu.

Erau aproape unul de altul, iar el se înălța deasupra ei cu peste 30 de centimetri. Julia se întinse și apucă strâns în mână marginea insulei.

- De ce?

- Pentru că te-am rugat? rosti el cu buzele curbate într-un zâmbet. Și pentru că îmi place cum sună rostit de tine.

Inima ei tresăltă ciudat. Nu avea idee cum să răspundă la rugămintea lui. Nici cea mai vagă idee.

Apoi el se mișcă. Anulă distanța dintre ei, prinzându-i șuvița de păr care îi alunecase pe obraz. Înainte ca ea să se îndepărteze, dosul mâinii lui îi pluti peste obraz în timp ce îi dădu părul pe după ureche. Corpul ei nățăng reacționează numaidecât.

Un foc i se întetea în vene, strecurându-i-se până în pântec... ceea ce era atât de greșit din atât de multe motive, că ar fi trebuit să-i fie rușine. Știa însă că ideea aceasta nu schimba cu nimic ardoarea cu care corpul ei își dorea ce voia el să-i facă. Crâmpoie de fiori îi dansară pe piele. Își simți sfârcurile întărindu-se în timp ce apropierea de el îi învălui toate simțurile.

Lucian lăsa capul în jos, oprindu-se când gurile le erau despărțite de nici un centimetru. Ea se chinui să respire, inspirând aroma înnebunitoare a parfumului lui masculin.

- Te rog? îi spuse el.

Ce o ruga?

Privirea lui coborî și buzele i se mai curbară puțin, într-un zâmbet plin de subînțeles, când ochii lui îi căutară pe ai ei. Julia știa ce vedea. Sfârcurile ei întărite.

Un alt gen de fierbințeală i se furișă prin vene, forțând-o să bată în retragere. Încrucișându-și iar brațele peste piept, ea își înăbuși injurăturile care îi stăteau pe limbă.

- Aveam o conversație atât de interesantă - ciudată, dar interesantă -, și a trebuit să strici tu totul.

În râsetul lui nu răsună nici urmă de regret când se sprijini cu un șold de insulă.

- Tind să cred că anumite părți din corpul tău nu sunt de părere că am stricat ceva. Aș putea chiar să bag mâna în foc că părțile în cauză sunt foarte, foarte interesate.

Doamne, vorbea serios?

În timp ce se uită lung la el, își dădu seama că avea doar două opțiuni în clipa asta. Fie îl lăsa să o tulbure cu flirtul lui îndrăzneț, fie punea punct nebuniei.

Merse pe ultima variantă.

- Uite, înțeleg că ești un maestru al flirtului. Așa ești tu. Probabil nici nu-ți dai seama că o faci sau nu te poți abține. Nu contează. Trebuie doar să știi că lingușelile mie îmi intră pe o ureche și îmi ies pe cealaltă. Nu sunt aici ca să-ți alin plictiseala sau orice altceva.

El coborî din nou privirea, iar zâmbetul lui deveni înțelegător.

- Ai dreptate. Nu mă pot abține.

- Cred că ar trebui să-ți dai mai mult silința. Ea se întoarse înainte să fie din nou prinsă în altă bătălie inutilă a voințelor. Noapte bună!

- Noapte bună, domnișoară Hughes! strigă el după ea.

Ea ridică o mână și, în loc să-l ignore complet, își flutură degetele în semn de rămas-bun.

- Crezi? întrebă el chiar când ea ajunse lângă ușă.

Știind că ar fi trebuit să-și vadă de drum, ea se opri totuși și se întoarse cu fața spre el, dorindu-și pentru a suta oară ca el să semene mai degrabă cu Big Foot, nu cu bărbatul care îi înflăcăra visele.

– Ce să cred?

– Blestemul... despre casa și familia mea?

Ea râse încet.

– Nu. Nu, nu cred.

Așezându-se pe scaunul pe care îl ocupase ea adineauri, el o privi galeș în timp ce își luă cana.

– Ar trebui. Chiar ar trebui.

Lucian o urmări pe Julia plecând din bucătărie și dispărând val-vârtej în timp ce sorbi din ceai. Nu se ridică. Nu, așteptă.

Și nu trebui să aștepte mult.

– De ce i-ai spus toate astea? Întrebă o voce din spatele lui.

El lăsă cana pe blat.

– Și tu de cât timp tragi cu urechea la discuția noastră?

– De ceva vreme.

Întorcându-se spre ușa din colțul opus al camerei, el se sprijini cu un braț pe insulă.

– Ești treaz la ora asta, Gabe.

Fratele lui intră în bucătărie.

– Nu puteam să dorm.

– Insomnia mea e, probabil, contagioasă.

– Poate. El se uită spre ușile duble. Julia chiar pare un om... drăguț. Un om bun.

El își înclină capul într-o parte și se uită la fratele lui.

– Da.

Gabe luă cana ei, uitându-se lung la ce mai rămăsese din ceai, de parcă i-ar fi putut dezvălui viitorul.

– Ar trebui să o lăsăm în pace, să-și facă treaba.

„Interesant“, se gândi Lucian.

– Și de unde vine acest plural imperativ?

– Știi ce vreau să spun. El așază din nou cana pe blatul insulei și întâlnește privirea lui Lucian. Știi ce suntem. Și ce reușim să le facem

mercu oamenilor din preajmă. Îi distrugem și apoi ne vedem de viață de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

O mare parte din Lucian voia să nege spusele fratelui său, dar nu avea cum, pentru că totul era adevărat. Într-un fel. Dar, se gândi el, adevărurile nu se schimbau la un moment dat?

Tăcerea se așternu între ei, iar Gabe se îndepărtă de insulă.

– Odihnește-te!

Gabe plecă, dispărând în întunericul a ceea ce fusese pe vremuri veranda din spate, dar care devenise mai apoi cămară.

În bucătăria liniștită, Lucian se răsuci pe scaun și își luă cana. Înainte să o ducă la gură, se opri când simți un curent de aer rece care îi agită firele scurte de păr de la ceafă. Întoarse privirea în dreapta chiar când se deschise ușa de la dulapul din care sco-sese ceaiul.

Undeva, în măruntaiele casei, i se păru că aude râsete.

Și i se păru că semănau teribil de mult cu râsul străbunicii Elise.

Julia își ținu respirația când încercă din nou și îi întinse pensula subțire lui Madeline. O ținea îndreptată spre ea de cel puțin o jumătate de oră, și singurul progres de până acum era că Madeline părea să se uite lung la pensulă.

– Hai! murmură Julia.

Lucian își respectase promisiunea. Pânza albă și șevaletul fuseseră aduse în dormitorul ei, alături de o serie de pensule și culori ce fuseseră lăsate pe masa de lângă fotoliu.

Se putea să fie cea mai stupidă idee din istoria omenirii, dar merita să încerce. Cel puțin așa credea Julia.

Răsuflând, ea coborî pensula și se întoarse spre ușa deschisă când auzi niște pași apropiindu-se de cameră. În clipa în care îi văzu, i se scurtcircuită puțin creierul.

„Oh...”

Lucian intră primul în cameră, și nu foarte departe în spatele lui se afla Gabe. Doamne Dumnezeule... Imaginea cu ei doi îmbrăcați în costume negre era fascinantă. Pentru o clipă, aproape că uită cum o cheamă și rămase cu privirea pierdută spre ei. Slavă Domnului

că Devlin nu era pe aproape, pentru că erau șanse mari să cadă de pe scaun dacă îi vedea pe toți trei îmbrăcați așa.

Își aminti ce făcuse cu o noapte în urmă gândindu-se la el. Ceea ce, desigur, o făcu să se gândească la discuția de după aceea, la ce îi povestise el cât își băuseră ceaiul. Degetele ei nu erau nici pe departe la fel de iscusite ca ale lui. Nici pe departe. În nici...

– Domnișoară Hughes. Un zâmbet larg apăru pe buzele lui senzuale. Te-am întrebat ceva.

Ea clipi.

– Da?

Gabe se opri lângă Lucian. Umăr la umăr, erau de aceeași înălțime. Unul era întunericul, altul – lumina.

– Te-am întrebat cum merg lucrurile.

– Oh! Ea se uită la Madeline. Fata continua să privească pensula pe care o ținea Julia. Încet, dar lucrăm la asta. Nu-i așa, Madeline?

Degetul lui Madeline tresări.

Lucian traversă încăperea cu pași mari și îngenunche lângă sora lui. El zâmbi spre chipul lipsit de expresie.

– Pictezi ceva pentru mine, și promit că în seara asta îți citesc mai mult de un capitol. Ajungem la o secvență bună din carte... în care Harry se scufundă sub apă ca să-și salveze prietenii. Și, da, știu. Ai învățat pe de rost partea asta, dar rămâne la fel de bună și a zecea oară când o citești.

Julia se luptă cu un zâmbet și se declară învinsă când aruncă o privire spre locul unde se oprise Gabe. Își urmărea fratele și sora, cu o expresie de nesiguranță pe chip. Julia voia să-l invite să li se alăture, să-i spună că era în regulă să facă asemenea lui Lucian, să se concentreze asupra lucrurilor care știau că îi plăceau surorii lor.

Dar privirea lui Gabe o întâlni pe a ei. El îi zâmbi obosit, zâmbetul nereușind să i se întrezărească și în ochii negri.

– Să fii cuminte, îi spunea Lucian surorii lui. Netezind pe spate părul lui Madeline, Lucian se ridică și întoarse capul spre Julia. Cum te simți?

– Bine, spuse ea cu glas subțire. Nu mă mai doare capul deloc.

Era parțial adevărat. Dacă se apleca prea repede, începea să-i bubuie de parcă ar fi imitat bătăile propriei inimi, dar era o reacție firească pentru următoarele câteva zile.

- Mă bucur să aud asta. Îi scrută chipul, zăbovind asupra buzelor ei. Și cum ai dormit aseară? Sper că a ajutat ceaiul.

Căldura i se mișcă din pântec și păru să i se prelingă alene între coapse. Trebuia să se adune.

- Da.

Zâmbetul lui se lărgi, iar privirile li se întâlniră. Ea simți că nu prea mai avea aer în timp ce el îi susținea privirea. Pe măsură ce secunde se înlanțuiau, Julia se întrebă dacă nu cumva el simțea atracția nedorită care o copleșea.

La norocul ei, sigur o simțea.

Gabe își dresă glasul, atrăgându-i atenția.

- O să plecăm în curând. Slujba pentru comemorarea tatălui nostru este în după-amiaza asta.

- Oh! Mâna ei se strânse pe pensulă. Ce repede!

- Este, răspunse Lucian. Mai bine așa.

Gabe își înclină capul.

- Ai nevoie de ceva înainte să plecăm?

- Richard și Livie o să ni se alăture, adăugă Lucian.

Ea clătină ușor din cap, deși un fior i se strecură de-a lungul șirei spinării. Ideea de a rămâne singură în această casă uriașă o cam înspăimânta.

- Nu.

Lucian se uită prin cameră.

- Ai telefonul la tine?

- Da.

Ce întrebare ciudată!

- Pot să-l vad?

Neștiind sigur de ce îi cerea un asemenea lucru, ea se ridică și se îndreptă spre noptieră. Scoțându-și telefonul de la încărcat, ea se îndreptă spre el.

- De ce trebuie să-l vezi?

- Nu o să mi-l dai, nu? întrebă el cu o licărire jucăușă în ochi.

- Nu.

Gabe pufni.

– Chiar îmi place de ea.

– Normal, murmură Lucian. Notează numărul meu!

Inițial, se simți tentată să refuze, dar ar fi fost doar o reacție încă-pățânată. El îi spuse numărul, iar ea îl înregistrează în telefon. O clipă mai târziu, îi dădu și Gabe numărul lui.

– Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă, îi spuse Lucian.

– Sau pe mine, sugeră fratele lui, trimițând un zâmbet malițios spre Lucian când ochii lui se îngustară în două fante foarte subțiri. Eu nu sunt la fel de autoritar ca el.

Julia zâmbi.

– Asta e adevărat.

– Eu nu sunt autoritar.

Lucian se încruntă.

Fratele lui scoase un râs înăbușit.

– Serios, tu chiar nu-ți dai seama?

Lucian își încrucișă brațele.

– Habar n-am despre ce vorbești. Domnișoara Hughes nu crede că sunt autoritar.

Ridicând dintr-o sprânceană, el așează telefonul înapoi pe noptieră.

– De fapt, cred că ești foarte autoritar.

– Bine. Lasă-mă să reformulez, răspunse el. Îți place stilul meu autoritar.

Privirea ei țâșni spre a lui, iar Julia se îmbujoră când zări ochii lui înflăcărați și plini de aluzii. Știa exact la ce se referea el și avea să-i dea una – urma să viseze din nou la el mai târziu, dar sigur putea să își închipuie și că îi dă una peste ceafă.

– Bine. Gabe își trecu un braț peste umerii lui Lucian. Trebuie să plecăm. Dacă întârziem, Dev o să se urce pe pereți, și nu o să mai știm pe unde scoatem cămașa.

– Trist, dar adevărat. Lucian dădu să se retragă. Nu uita! Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă! Dacă îl suni pe el, o să îmi rănești orgoliul delicat.

– Ar fi păcat, spuse ea sec.

– Știu. Nu ne-am dori să se întâmple una ca asta. Făcându-i cu ochiul într-un gest ridicol, el se opri în prag. Apropo, îmi place la nebunie ținuta.

Julia coborî surprinsă privirea. Ce Dumnezeu îi plăcea la ținuta ei? Purta o uniformă albastră simplă. El era atât de plin de el, un Don Juan incorigibil. Când ridică privirea, Gabe îl înghiontea pe Lucian afară din dormitor. Îi șopti ceva prea încet pentru ca ea să audă, dar orice i-ar fi spus îl făcu pe Lucian să râdă... râsul lui profund care îți lua pur și simplu mințile.

Amândoi păreau într-o dispoziție bună, chiar dacă se duceau la slujba de comemorare a tatălui lor.

– Ciudat, șopti ea.

Spunându-și că problemele legate de răposatul lor tată nu o priveau, ea se întoarse spre Madeline și se așeză pe scaun. Nu reușea să nu se gândească la faptul că Gabe nu încercase în nici un fel să interacționeze cu Madeline. Dacă fata suferea cumva de sindromul *locked-in*, dar era perfect conștientă de ce se întâmpla în jurul ei, trebuia să fie dureros.

Julia oftă.

– Sunt multe povești în familia ta, nu-i așa?

Madeline nu răspunse, dar Julia ridică din nou pensula. Trecu o clipă, și privirea lui Madeline alunecă spre mânerul negru, lung și subțire. Degetele de la mâna dreaptă zvâcniră, iar Julia încremeni, așteptând și sperând că ceva – orice – avea să se întâmple.

Apoi, încet, aproape dureros de încet, Madeline ridică mâna și își înfășură degetele subțiri pe mânerul pensulei.

Capitolul 14

Lucian avea nevoie de un butoi de whisky ca să treacă cu bine de slujba de comemorare. Ar fi preferat să fie oriunde altundeva și, tehnic vorbind, aceasta nu era nici măcar înmormântarea reală. Era doar o slujbă de pomenire în care cei mai bogați oameni socializau și se prefăceau că se respectă unul pe altul.

În locul unui sicriu trona o fotografie mare înrămată cu dragul de tata. Trupul tatălui lor nici măcar nu fusese încă scos din morgă. După ce se întâmpla și asta, aveau să organizeze o înmormântare mai restrânsă și mai intimă.

Cu alte cuvinte, nu exista nimic mai ridicol decât evenimentul la care participa acum.

Într-un colț în atriumul cel mare, îl urmări pe Dev jucând rolul maestrului de ceremonii. Parcă era făcut pentru porcăriile astea, pregătit și crescut în sensul ăsta. Dev părea ca un pește în apă, în timp ce Lucian se simțea sufocat de gulerul de la cămașă, iar costumul îi provoca mâncărimi peste tot.

Curând, Dev avea să se îndrepte spre platforma amenajată în față, să urce pe podium și să îndruga atâtea aiureli despre tatăl lor, încât Lucian urma să aibă nevoie de o pastilă ca să nu i se aplece.

Spera să plece neobservat înainte să se întâmple asta.

Reușise deja să evite vreo jumătate din seria nesfârșită de condoleanțe, și, dacă se mai apropia cineva de el cu un zâmbet

compătimator și forțat pe buze, erau șanse mari să-l pocnească fără să mai stea pe gânduri.

Singurul lucru bun în tot circul ăsta blestemat erau donațiile generoase care aveau să se strângă. Altfel? Nimic.

- Ai putea măcar să te prefaci că vrei să fii aici, spuse o voce din spatele lui.

Lucian zâmbi când aruncă o privire peste umăr, spre Troy.

- Nu cred în deviza „Prefă-te până îți iese“. Așteptă ca Troy să i se alăture. Și tu ce cauți aici?

Troy își încrucișă brațele.

- M-am gândit să-mi aduc un ultim omagiu.

El pufni.

- Serios?

Ochii lui negri îi întâlniră pe ai lui Lucian.

- Nu mi-a plăcut omul ăsta de nici o culoare, dar pentru mine sunteți ca frații mei. Și, pentru asta, pot să îndur câteva minute.

Lucian râse în barbă.

- Sunt solidar cu tine.

Gabe se îndrepta spre ei prin forfota de oameni. Înainta cu pași lungi și hotărâți și păru să se simtă cam la fel de bine ca Lucian când ocoli cu talent un politician bătrân care dădu să se apropie de el.

- Aproape că te-a prins în gheare.

Troy chicoti când Gabe se opri în dreptul lor.

- Doamne, iartă-mă, mormăi Gabe, trecându-și o mână peste păr. Șuvițele lungi îi alunecară numaidecât înapoi pe față. Dacă mai ascult o poveste despre vremurile frumoase de odinioară de la Eton, bat pe cineva.

Îndesându-și mâinile în buzunarele de la pantaloni, Lucian se legănă pe călcâie. Privi cum o blondă înaltă și subțirică apare lângă Dev. Buzele i se curbară într-un surâs ironic.

- Bine că te-ai pus la adăpost.

- La naiba! mormăi Troy în șoaptă când observă la ce se referea Lucian.

- Ce s-a întâmplat? Gabe se uită peste umăr și înjură. Fir-ar să fie!

Lângă Dev se afla Sabrina Harrington, logodnica parcă scoasă din reviste și putred de bogată a lui Dev. Cu silueta zveltă și părul de un blond glacial, părea la fel de rece și de intangibilă ca fratele lor mai mare. Lucian nu înțelegea nici până în ziua de azi cum naiba ajunseseră cei doi într-o relație.

Mai ales că ea fusese îndrăgostită lulea de Gabe cu ani în urmă, după ce reveniseră cu toții acasă de la facultate.

Pentru Lucian nu era clar nici cum reușea Dev să o suporte atât cât să se gândească la ideea de a o lua de nevastă.

Cei trei o priviră cum își trece brațul palid pe după al lui Dev. Cel mai mare dintre frații de Vincent coborî privirea spre ea. Ea schiță un surâs, dar chipul lui Dev rămase impasibil, iar surâsul ei se stinse ca flacăra unui chibrit.

– Uau! Par atât de îndrăgostiți, comentă Troy.

– Da, răspunse Lucian uitându-se la Gabe.

Acum, era ocupat să se holbeze la mocasinii lui lustruiți, părând dornic să intre în pământ și să nu mai iasă de acolo.

– Unde este unchiul vostru? întrebă Troy și se încruntă.

– Într-una dintre camerele din spate cu vreo câțiva prieteni, răspunse Gabe, întorcându-se cu spatele la Dev și Sabrina. Probabil se îmbată.

– Îmi pare că o să se distreze mai mult decât noi, răspunse Troy, aruncând din nou o privire spre mulțime. Ei bine, o să mă car de aici, dar, înainte să plec... Troy se întoarse spre cei doi frați. L-am amânat pe comisar cât am putut de mult, dar va trebui să vorbim curând. Chiar foarte curând.

Lucian își dădu seama că rapoartele autopsiei aveau să ajungă cât de curând. El încuviință din cap.

– Am înțeles mesajul.

Troy îl bătu ușor pe umăr, apoi îi făcu același lucru și lui Gabe.

– Ne vedem mai târziu!

Frații priviră cum Troy își croiește drum printre grupurile binevoitorilor prezenți la slujbă. Gabe rupse primul tăcerea cu un oftat apăsător, care părea mai răsunător decât flecăreala din jurul lor.

– Am impresia că nu o să fim prea încântați de rezultatele autopsiei.

Maxilarul lui Lucian se încheștă pentru o clipă, apoi el spuse:

– Și cu.

Ca să faci progrese, aveai nevoie de o răbdare dumnezeiască. Era nevoie de cineva care să-și țină corpul ocupat cât se îndrepta spre progresele în cauză. La asta se gândea Julia în timp ce se uita la Madeline.

Femeia ținuse pensula în mână vreo oră înainte de a-și îndrepta privirea spre paleta de culori. Julia îi mai făcuse o demonstrație cu altă pensulă pe ceva ce descoperi că nu era o pânză reală, ci o serie de coli groase.

Julia pictă un fel de omuleț cu un zâmbet strâmb, dar mai bine de atât nu putea. Cu vreo treizeci de minute în urmă, dăduse laoparte hârtia pe care se prostise ea, iar acum Madeline se uita concentrată la coala albă, cu pensula tremurându-i în mână.

Un amestec de plictiseală și nerăbdare pâlpâi înăuntrul Juliei în vreme ce stătu nemișcată. Ar fi putut să dea drumul la televizor, dar nu voia să îi distragă atenția lui Madeline, chiar dacă își dădea seama că faptul că ținea pensula avea să fie, probabil, singurul progres pe care avea să îl facă...

Madeline se mișcă.

Julia își apucă buza între dinți în timp ce mâna femeii pluti deasupra tăvii cu culori. După câteva clipe, vârî pensula într-un recipient cu vopsea maro și ridică mâna spre hârtie. Încheietura ei pocni, și o linie maronie estompată apăru pe pânză.

– Asta e, Madeline, spuse ea pe măsură ce urmări cum femeia desenează tușe de un maroniu intens. Este uimitor!

Și era chiar uimitor faptul că Madeline picta deja... mici grupuri de linii, dar, chiar și așa, era o minune.

„Poate chiar o minune cam prea mare”, îi șopti o voce undeva în adâncul ei.

Julia se simți numaidecât îngrozitor pentru ce gândise, dar avea așteptări realiste de la demersul pe care îl propusese. Pacienților

cu asemenea afecțiuni le putea lua săptămâni, luni, uneori chiar ani ca să facă vreo schimbare. Chiar și așa, nu era puțin lucru.

Dar doctorul Flores credea că afecțiunea ei era psihologică și, dacă așa stăteau lucrurile, Madeline era în stare, din punct de vedere fizic, să facă tot ce fusese capabilă să facă și înainte. Suferea de un blocaj mental, nu de unul fizic.

Mușcându-și buza, o studie pe Madeline, care continuă să picteze cu vopseaua maro. După o vreme, schimbă culoarea, alegând un roșu care îi aminti Juliei de catifeaua care acoperea scaunele din salonul în care fusese condusă când sosise aici.

În timp ce Madeline continuă să lucreze la tablou, Julia era sfâșiată între dorința de a o felicita că reușise să picteze și incapacitatea de a crede că se întâmpla cu adevărat un asemenea lucru.

Dar poate pictatul era un fel de cheie care avea să o ajute pe Madeline să iasă din letargie, iar Julia trebuia să profite de ocazie.

– Știi unde ești, Madeline?

Mâna ei se opri deasupra hârtiei.

Sperând că nu făcea o greșală, trase scurt aer în piept.

– Știi că ești acasă?

Madeline începu să picteze din nou, așternând purpuriul de-a lungul marginii colii de desen.

– Tu... știi unde ai fost? Când Madeline nu răspunse, ci continuă să picteze, Julia își frecă palmele de genunchi. Nu-i nimic. Trebuie doar să știi că ești în siguranță aici.

Pensula încremeni în aer, iar Madeline păru să tragă brusc aer în piept. Încet, ea întoarse capul spre Julia. Ochii femeii erau mari, pupilele contrastând puternic cu marea de un verde-albăstriu din jurul lor.

Lui Julia i se tăie răsuflarea când văzu frica din ochii ei. Nu încăpea îndoială. Părea îngrozită, iar Julia simți un gol în stomac.

– Madeline...

Julia închise brusc gura când observă că privirea îi era îndreptată peste umărul ei. Mii de furnicături îi cuprinseseră ceafa și i se împrăștiară peste umeri.

Încercând să-și tragă sufletul, ea se întoarse pe scaun. Simți că i se oprește inima când văzu un străin în pragul dormitorului lui

Madeline. Corpul Juliei reacționează din instinct. Sărind în picioare, se puse între Madeline și acest bărbat, în vreme ce privirea i se aținti spre telefonul de pe noptieră. La naiba, de ce nu-l avea în buzunar?

Ghearele fricii i se strecurară ca un sloi de gheață prin vene. Nu era nimeni acasă, deci, oricine ar fi fost bărbatul acesta, sigur nu avea ce să caute aici. Și nu era neapărat de bine, dar bărbatul nu era îmbrăcat ca unul care să fluture o armă și să ceară să i se deschidă un seif plin cu lingouri de aur. Purta un tricou polo albastru vârat în niște pantaloni scurți kaki. Și era încălțat cu mocasini.

Asta era un fel de uniformă oficială a bogătașilor.

Dar Julia nu credea totuși că oamenii se îmbrăcau în negru când se apucau să jefuiască diferite locuri ziua în amiaza mare.

– Cine ești tu? întrebă bărbatul înainte ca Julia să apuce să vorbească.

– Cine sunt eu?

Șocată, simți cum își încordează degetele. Bărbatul acesta dădea buzna în casă și o întreba pe ea cine era? Dar omul avea un aer ușor familiar, chiar dacă era sigură că nu îl mai văzuse niciodată.

El intră în cameră, iar Julia se încordă când inima începu să-i bată de să-i sară din piept.

– Ești asistentă, spuse el, și un mușchi zvâcni vizibil în maxilarul lui proeminent. Ei te-au angajat, nu-i așa?

Bănuia că prin „ei“ se referea la frații de Vincent, dar nu avea de gând să răspundă.

– Nu știu cine ești sau cum ai intrat în casă, dar o să te rog să...

– Să ce? Să plec? Sunt mai îndreptățit decât tine să fiu aici. El făcu un pas într-o parte, iar Julia se mișcă, rămânând între el și o femeie lipsită de apărare. Bărbatul se opri și miji ochii. Chiar nu știi cine sunt? Sunt Daniel Gabon.

Deși se îndoia că majoritatea tâlharilor și ucigașilor în serie se oboseau să se prezinte, Julia nu se simți mult mai ușurată.

– Nu-mi este cunoscut numele ăsta.

– Bineînțeles că nu, răspunse el cu amărăciune. De ce să-ți povestească despre mine?

Privirea ei țâșni iar din nou spre telefon, și studie încăperea, căutând ceva ce să poată folosi drept armă, pentru orice eventualitate.

Apoi aura pe care o emana bărbatul se schimbă. Umerii i se încovoiează când clătină din cap.

– La naiba, nu încerc să te sperii și nici să fiu un nesimțit. Tu n-ai greșit cu nimic și ai... Fir-ar să fie, habar n-ai în ce te-ai băgat.

Neliniștea Juliei se accentuă.

– Îmi pare rău, dar nu...

– Sunt vărul lui Madeline... Tata era fratele mamei ei, spuse el, trecându-și o mână prin șuvițele scurte și ciufulite. N-am vrut să apar aici pe nepusă masă, dar... Privirea lui se concentrează undeva în spatele ei, și Julia își dădu seama că o putea vedea pe Madeline. El înjură încet în barbă. Am fost luat pe nepregătite când am văzut-o... când v-am văzut pe amândouă.

Acum, înțelegea de ce i se părea cunoscut. Unele trăsături ale lui aminteau de Madeline și de Lucian – nasul și linia maxilarului. Julia își aminti și că senatorul spusese ceva despre un văr.

– Chiar n-am vrut să te sperii. Ridică mâinile în timp ce privirea lui stăruitoare se întoarse spre Julia. Dar trebuia să vin astăzi aici. E prima dată când ei *nu* sunt aici.

Nesigură dacă să-l creadă sau nu, știa că trebuia să ajungă la telefon și să-i trimită un mesaj lui Lucian. Nu știa dacă el chiar era vărul lor sau dacă avea voie să fie aici.

– Bine. El păru să înghită în sec. Îmi dau seama că te-am speriat rău. Trebuia doar să văd cu ochii mei dacă este adevărat.

Julia nu trebuia să întrebe la ce anume se referea.

El o privea lung pe verișoara lui, de parcă ar fi văzut o fantomă. Julia se întoarse și observă că Madeline lăsase pensula jos și își băgase mâinile în buzunarele bluzei ei lălâi.

Daniel se apropie și îngenunche lângă Madeline. Ridicând privirea spre ea, trase chinuit aer în piept.

– Uită-te la tine! N-am crezut... niciodată că o să te mai revăd, dar ești aici, chiar ești aici.

Cu inima încă bătând nebunește, Julia se îndreaptă spre telefon.

– De unde ai știut că Madeline este aici?

El aruncă o privire spre ea, și o urmă de asprime se simți din nou în încordarea maxilarului.

– Verii mei sigur nu mi-au spus. Nările i se dilatară. Au dat mereu vina pe mine. Știi? De fiecare dată când, copii fiind, făceam chestii de copii, era vina mea, spuse el, iar senatorul menționase că fugiseră împreună. Uneori, chiar așa era, dar eram copii. Un zâmbet slab se ivi pe buzele lui când se întoarse spre Madeline. Au dat vina pe mine când... când a dispărut ultima dată. Au crezut că am vreo legătură cu asta. Nu aveam. Urmă o pauză. Se simte bine?

Julia își înșfăcă telefonul de pe noptieră.

– E bine. Nu mi-ai zis de unde ai știut că este aici.

– Am auzit niște zvonuri acum vreo săptămână, spuse el în timp ce ridică o mână spre Madeline. Nu o atinse. Ci doar o ținu ridicată spre ea. Am un prieten care lucrează la spitalul pe care îl conduce doctorul Flores. Mi-a spus că a văzut pe cineva care semăna atât de mult cu Madeline, că ar fi putut jura că ea era.

Julia se așeză pe marginea patului și își deblocă rapid telefonul. Coborând privirea, căută prin agendă, oprindu-se când îi văzu numele.

– Dar au mușamalizat totul. Știi? Toată lumea credea că a murit, continuă el. În afară de mine. Eu n-am crezut asta.

Degetele ei încremeniră când văzu că Madeline își scoase mâna stângă din buzunar. Buzele Juliei se întredeschiseră când tânăra îi întinse mâna lui Daniel. Doamne! Dacă nu ar fi stat jos, ar fi căzut din picioare.

Daniel închise palma peste mâna lui Madeline, și zâmbetul lui îi trădă ușurarea.

– Pictezi? întrebă el cu voce răgușită.

Madeline se uită la vârul ei, dar buzele nu i se mișcară. Nu se auzi nici un răspuns verbal, însă Daniel închise oricum ochii.

Julia nu înțelegea ce se întâmpla, dar îi trimise iute mesajul lui Lucian și ținu strâns de telefon în timp ce se ridică, apropiindu-se de Madeline, în caz că... ei bine, în caz că se întâmpla ceva.

– Ea... abia a început să picteze, spuse Julia, simțind că trebuia să spună ceva.

Daniel îi ridică mâna și și-o apăsă pe frunte.

- Lui Madeline îi plăcea să picteze. Putea să picteze și zile întregi dacă o lăsa în pace. Coborî mâinile lor împreunate. La naiba! Ce mă bucur să te văd!

Julia simți că telefonul îi vibrează în mână și rezistă impulsului de a verifica ecranul. Suna Lucian.

- O să fii bine, spuse el, și părea că vorbea mai degrabă pentru el. Îi eliberă mâna și se ridică, strecurându-și mâinile în buzunarele pantalonilor. Îi aruncă o privire Juliei. A spus ceva despre locul în care a fost?

Julia clătină din cap.

El coborî privirea spre Madeline, care se uita acum la pictura ei.

- Știi că i-ai trimis mesaj unuia dintre ei.

Daniel scoase un chicot răgușit.

Juliei i se făcu inima cât un purice. Nu avea nici un rost să mintă.

- Da. Este de datoria mea.

- Înțeleg, spuse el aproape epuizat în timp ce se trase înapoi. Mai bine să-mi iau tâlpășița înainte să vină să mă dea afară în șuturi.

Julia făcu ochii mari.

- Te surprinde? N-ar trebui. Frații... El se opri brusc, cu un alt râset aspru. Voiam doar să văd dacă este cu putință. Dacă Madeline este aici. Atâta tot. Își mușcă buza, amintindu-i de Lucian. Pot să-ți las numărul meu? În caz că... ei bine, în caz că se întâmplă ceva? Ai putea să mă anunți? Ți-aș rămâne etern recunoscător.

Julia acceptă și îi salvă numărul, chiar dacă nu avea de gând să-l folosească.

- Mulțumesc, spuse el, înclinând din cap înainte de a o lua spre ușă. Chiar îmi pare foarte rău pentru cum m-am purtat mai devreme și că te-am speriat! Sincer.

Ea se chinui să schițeze un zâmbet în timp ce telefonul începu să îi bâzâie iar în mână.

- Nu-i nimic.

- Plec singur. Dădu să treacă pragul, dar se opri, privind înapoi spre Madeline. Ea ridicase din nou pensula și o lăsa să plutească pe pânză. Uite, simt că trebuie să-ți spun asta.

- Ce anume? întrebă ea.

- Să ai grijă cu ei... cu frații. Privirea lui Daniel o întâlni pe a ei. Nu sunt... nu sunt tipi de treabă, da? Nu mă cunoști, dar crede-mă când îți spun că toți sunt periculoși și că nu trebuie să ai încredere în ei. Madeline știa asta, și uite ce s-a întâmplat cu ea.

Capitolul 15

În timp ce Lucian stătea pe veranda din dreptul camerei lui Maddie, se simțea de parcă intrase într-un univers paralel la un moment dat după ce plecase de acasă, mai devreme.

– Lasă-mă să înțeleg. Mâinile i se odihneau pe balustradă, spatele îi era ușor încovoiat. Madeline *chiar* a reacționat la toată chestia cu pictura. *Chiar* este acum acolo și pictează. Am văzut asta cu ochii mei. Habar n-am ce naiba pictează, dar pictează? Făcu o pauză și se uită la Julia. Nu?

O expresie de empatie traversă chipul Juliei.

– Sunt o mulțime de lucruri pe care trebuie să le procesăm cumva. Eu am văzut totul cu ochii mei și tot nu-mi vine să cred.

– Și nu numai asta, dar vărul meu Daniel a reușit să intre în casă, să te sperie și să o facă pe sora mea să reacționeze? Și-a pus mâna într-a lui?

Julia încuviință din cap.

– Așa... mi s-a părut...

– La naiba! mormăi el, ridicând o mână de pe balustradă și trecându-și-o peste piept.

Era bucuros să audă că Madeline reacționase la cineva. Serios, dar asta durea ca naiba. El era fratele ei... geamăn. Și, când se afla prin preajmă, ea nici măcar nu părea să-i observe prezența.

Lăsându-și mâna jos, el răsuflă întretăiat când se uită din nou la ea.

- Trebuia să te previn în legătură cu Daniel. Doar că n-am crezut că o să aște despre Maddie.

Julia îi povestise că Daniel îi spusese despre cineva de la spital căruia i se păruse că o văzuse pe Maddie. Toți ar fi trebuit să fie mai bine pregătiți pentru posibilitatea ca unele zvonuri să ajungă la urechile lui Daniel și ale altora asemenea.

- M-a speriat, dar... nu-i nimic. Julia își încrucișă brațele în dreptul taliei. Nu a încercat să ne facă vreun rău mie sau lui Madeline. Doar că m-a luat pe neașteptate.

El scutură din cap.

- Nu. Nu, nu e deloc bine. El știe că n-ar trebui să fie aici.

- Cum a intrat în casă?

Lucian se încruntă în timp ce își ținu privirea pironită în pământ.

- Asta e o întrebare bună. Știi sigur că n-a intrat pe ușa din față.

- Mai există vreo intrare?

- Daniel cunoaște casa atât de bine, încât s-ar putea mișca pe aici și legat la ochi, așa că, dacă a rămas vreo fereastră deschisă, sigur a găsit-o.

Îl însărcinase deja pe Richard să verifice acest detaliu.

- Nu i-am spus decât că Madeline nu este foarte receptivă și că tocmai a început să picteze. O adiere ușoară și caldă îi agită firele răzlețe de păr în jurul feței. De fapt, nu a pus multe întrebări. Nu cred că a avut ocazia. Și-a dat seama foarte repede că ți-am trimis un mesaj și a plecat.

- Nu cred că i-ai fi spus ceva ce nu ne-am fi dorit să se știe. Își strânse degetele pe balustradă, zdrobind firele de viță sub palmă. Lui Maddie fix aiurelile lui Daniel îi lipseau. Privind pământul de dedesubt, își desprinse degetele de pe balustradă. Nu-mi fac deloc griji pentru asta.

Chiar dacă nu se uita la ea, el o simți venind mai aproape. După o clipă, ea întrebă:

- Știu că nu am dreptul să întreb, dar de ce nu i se permite lui Daniel să vină aici? Adică ea a reacționat la el. Este un lucru foarte bun.

Lucian se împinse dinspre balustradă și se îndreptă spre ea.

– În primul rând, ai dreptul să întrebi. Locuiești aici. Ai grijă de Maddie. Și ai reușit să o determini să facă altceva decât să stea și să se uite în gol la un perete. Așa că ți-ai câștigat acest drept. Încordarea din umerii ei se mai relaxă.

– Bine.

El se sprijini cu un șold de balustradă și încrucișă brațele cu un aer nonșalant.

– Este mult de povestit pentru a înțelege motivul pentru care lui Daniel nu i se permite să vină aici.

– Avem timp, insistă ea. Madeline a luat cina și o vedem de aici.

Ea făcu un semn din bărbie spre ușă. Maddie stătea în fața șevaletului.

Prin ușă, Lucian se uită o clipă la sora lui, încă surprins să o vadă pictând. De la revenirea ei acasă, el se temuse ca starea ei nu avea să se schimbe niciodată. Că toată viața avea să depindă de cineva care să o ajute cu aproape toate nevoile de bază. Să o vadă făcând ceva, *orice*, de una singură i se părea aproape copleșitor.

Și, oricât ar fi părut de groaznic, era încântat că se putea bucura de toată atenția Juliei. Descoperea că era foarte greu să-i atragă atenția, acesta fiind un lucru pe care nu-l mai experimentase până acum.

În mod normal, se bucura mereu de atenția nemărginită a femeilor.

Aceasta era o experiență plină de smerenie pentru el.

Lucian își întoarse privirea de la Julia, uitându-se înspre uși.

– În copilărie, eu și Maddie am fost apropiați. Eram... Dev și Gabe, și eu și Maddie, dar, pentru că eu eram băiat, pe Maddie o ignoram de foarte mult ori, de fiecare dată când eu și frații mei voiam să facem ceva. Nici unul dintre noi nu o făcea cu intenție.

– Bineînțeles că nu, zise Julia. Erați copii.

El încuviință din cap.

– Cred că tocmai de aceea s-au apropiat ea și Daniel. Tatăl lui era fratele mamei. Veneau foarte des pe aici, iar Daniel era singur la părinți. Mama lui a murit de cancer când el era mic, iar tatăl lui... unchiul meu... nu s-a recăsătorit. Când eu o ștergeam cu Dev și Gabe, căutând să scăpăm de ei... Se opri și râse ușor. Maddie rămânea mai mereu cu Daniel, el fiind cu un an mai mic decât noi.

Julia se apropie de unul dintre scaunele din răchită de lângă ușă și se așează. Lumina palidă a soarelui îi sărută obraji în timp ce lăasă capul pe spate, urmărindu-l atent.

El trase adânc aer în piept.

– În orice caz, mereu intrau în belele. Spărgeau chestii. Umblau peste tot fără să spună nimănui. Chestii de genul. De vreo câteva ori, au fugit împreună, și ne-am panicat toți. Frecându-și absent maxilarul, el își aminti de fiecare ocazie când el și frații lui își petrecuseră ore întregi căutându-i pe cei doi. Au continuat să facă asemenea lucruri și în adolescență. Tatăl nostru nu-și bătea capul, dar mama a început să aibă o problemă cu asta.

Sprâncenele ei se încrețiră.

– Dar de ce? Pare că făceau ce fac toți copiii.

– Da, în mare parte. Crezi sau nu, n-am fost eu cel care i-a dat lui Maddie prima bere sau prima țigară cu iarbă. Nici prietenii ei. Ci Daniel. Firește, mama era foarte supărată din cauza asta. Umbra unui zâmbet i se ivi pe buze. Dar, la naiba, cu vreo șase luni înainte ca Maddie să dispară și mama... ei bine, știi ce i s-a întâmplat, lui Daniel i s-a interzis să mai vină aici. El și Maddie au fugit din nou, iar Maddie a lipsit foarte mult de la școală. Cumva, au reușit să ajungă în Florida. Lucian clătină din cap. Nici nu-mi amintesc de ce au făcut-o, dar atmosfera aici nu era... foarte primitoare. Pe vremea aceea, Dev și Gabe erau la facultate, iar acasă mai rămăseserăm doar eu și Maddie. Coborând bărbia, el închise ochii. Dev și Gabe deveniseră experți în a-i distrage tatei atenția, și, ei fiind plecați, nu mai exista nici un paravan între el și noi. Nici măcar mama.

– Nu v-ați dus toți la școli private? îl întrebă ea.

– Ba da, dar noi am rămas aici. Eram acasă în fiecare seară și la final de săptămână. Nu stăteam în cămin, ca majoritatea studenților.

Julia rămase tăcută, iar, când el deschise ochii și se uită la ea, își dădu seama că îl privea. Privirile li se întâlneau, iar el se simți incapabil să se uite în altă parte. Nici nu-și dorea.

Doamne, era frumoasă. Oare își dădea seama de asta? Așezată acolo, îmbrăcată în uniformă albastră simplă și cu părul prins într-un coc, era mai uluitoare decât oricare dintre femeile rafinate care își făceau veacul pe la Red Stallion.

Genele ei dese coborâra, iar privirile li se despărțiră. Ea își dres glasul.

– Îmi închipui că se considera că Daniel avea o influență negativă asupra ei, nu?

– Da. Când Maddie a dispărut, după moartea mamei, toți ne-am gândit că nu a reușit să facă față situației și a fugit cu el. Bineînțeles, el a negat, și se poate... ca eu să fi fost cam dur când nu l-am crezut.

– Serios? replică ea sec.

Cu buzele strânse, el plecă bărbia în piept și își frecă maxilarul.

– Doar că... chiar și când eram mai tineri și Daniel era prin preajmă, eu și Maddie eram apropiați. Dar, după ce am devenit adolescenți, între noi a apărut o distanță care nu existase până atunci. Nu știu. Poate că a fost ceva firesc. El coborî mâna. În orice caz, Daniel nu a avut cea mai bună influență asupra ei.

– Dar, dacă ar putea ajuta la ameliorarea stării lui Madeline, poate ar fi mai bine să dați uitării cum s-au purtat când erau adolescenți, nu? sugeră ea. Chiar ar putea să ajute.

Poate. Ce să mai știe el? Singurul lucru care îi reușise fusese să o facă pe Maddie să se ridice singură.

Julia se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

– Daniel mi-a mai spus ceva. Nici măcar nu știu dacă ar trebui să-ți spun asta, pentru că eu chiar cred că poate să o ajute pe Maddie, dar simt că trebuie să-ți spun, fiindcă... ei bine, pur și simplu, trebuie. Ea trase aer în piept. Daniel...

– Te-a avertizat în privința noastră? A spus că suntem răi sau periculoși? încheie el în locul ei, căci ea părea că nu-și dorea să continue.

Julia închise gura.

– De fapt, da, ceva de genul.

El chicoti, lipsit de umor.

– După cum am spus, eu chiar nu m-am înțeles cu Daniel. Și nici frații mei. Face parte din familie, și știu că ține la Maddie, dar este la fel de util pe cât ar fi o decapotabilă într-o tornadă. Nu este cel mai strălucit tip din lume și, în ultimii doi ani, a aruncat pe apa Sâmbetei moștenirea pe care i-a lăsat-o tatăl lui.

Ea se îndreptă de spate.

- Nici tatăl lui nu mai e?

- A murit acum vreo șapte ani. I-au cedat mai multe organe, îi explică el. Tata i-a împrumutat bani de-a lungul anilor, tocmai pentru că făcea parte din familie. Dar, când a încetat să mai facă asta, în urmă cu vreo șase luni, Daniel s-a lansat într-o campanie de defăimare care să însemne sfârșitul nostru.

- Doamne, murmură ea. Familia ta este... complicată.

- Este un fel drăguț de a o spune. El zâmbi când zări surâsul care înflori pe buzele ei. O să mă gândesc dacă să-i permit lui Daniel să vină. Dev o să deteste ideea, dar va trebui să se obișnuiască.

- Cred că prezența lui ar putea ajuta. Ea aruncă o privire în cameră. Maddie încă picta. El nu-și dădea seama ce anume. Vedea numai roșu și maro la ceva ce semăna cu doi ochi desenați la întâmplare. Eu... știu că nu te-ai înțeles prea bine cu tatăl tău, dar îmi pare rău că s-a întrerupt slujba.

El dădu să îi spună că asta fusese o binecuvântare, dar, când deschise gura, constată că rămăsese fără cuvinte pentru prima dată în viață. Putea să glumească el, dar, la naiba, nimic nu schimba ce se întâmplase azi sau ce avea să fie mâine.

Ce le spusese Troy la slujbă plutea undeva în mintea lui. Grija pentru sora lui și cele ce aveau să se întâmple îi rodeau venele precum acidul dintr-o baterie.

Lucian avea senzația că nu era cu putință să mai păstreze prea multă vreme secretul despre reapariția lui Maddie. Și, când totul urma să iasă la iveală, oamenii aveau să înceapă să cerceteze atent cronologia evenimentelor. Să se gândească la același lucru la care se gândeau Dev și unchiul lor.

- Lucian? îl strigă ea încet.

Smulgându-se din reverie, el îi zâmbi.

- Hmm?

Privirea ei o căută pe a lui.

- Ești bine?

O nevoie aproape copleșitoare de a-i împărtăși ce avea în minte îl traversă cu forța unui glonț. Era al naibii de ciudat.

- Da. Doar că a fost o zi lungă.

Julia îl studie o clipă, apoi se mută pe marginea scaunului.

– Este de înțeles. Păi, mai bine mă întorc în casă. Se ridică și făcu un pas înainte. Sunt sigură că...

Lucian nu știa ce se întâmplase.

O zări în picioare și, în clipa următoare, se prăbuși. El se năpusti în față și o prinse de brațe înainte să se lovească de ceva.

– Ușurel, spuse el, privind spre cocul frumos în care îi era prins părul. Ești bine?

– Oh, Doamne, spuse ea și înălță capul. Efectiv m-am împiedicat în propriile picioare. O îmbujorare îi coloră obrajii. Chiar asta s-a întâmplat.

Un zâmbet îi curbă buzele lui Lucian în timp ce o ajută să se îndrepte. Cel puțin, așa începu totul. O ajuta să-și regăsească echilibrul, și, în secunda următoare, se trezi că o trase spre el și o lipi de trupul lui. O strânse în brațe... atât de aproape, că sânii ei se lipiră de trupul lui, și Lucian simți cum rămase fără suflu.

La naiba!

Lucian își înghiți un geamăt în timp ce trupul lui răspunse la moliciunea pe care o simțea în brațe. Se întări într-o clipită, străfulgerat de o dorință înăbușitoare și aproape irațională de a o avea, de a o *revendica* – și, la naiba, nu mai simțise niciodată așa ceva. Era o nebunie. El putea să cucerească orice femeie își dorea. Dacă ieșea din casă ori dădea un telefon, găsea o grămadă de femei pregătite pentru el. Dar el era obsedat de cea care îi rezista. Egoist. Era de un egoism incorrigibil, dar nu se putea abține.

Julia înmărmuri lângă el și făcu ochii mari, iar el îi urmări îmbujorarea de pe chip, observând cum i se accentuează. Așteptă ca ea să se retragă și să-i arunce privirea aceea care i-ar fi făcut pe mulți bărbați să fugă mâncând pământul. Sau să-l plesnească. Pentru că se uitase de multe ori la el ca și cum era cât pe ce să-i tragă una în plex sau într-un loc mult mai sensibil. Dacă își amintea bine, la un moment dat, îi menționase chiar că i-ar fi dat un pumn în față.

Dar... Julia se relaxă.

La naiba!

Trupul i se topi în brațele lui cum i se topea untul cald pe limbă, iar lumea încremeni în jurul lor. Fiecare celulă din corpul lui se concentrează asupra ei. La naiba, o voia acum și aici. Voia să-i dea jos

pantalonii subțiri albaștri, să o lipească de perete și să o facă a lui. Sau să o revendică cum făcuse în apartament. Să apuce balustrada în timp ce el se pierdea în fiecare centimetru minunat al trupului ei.

Lui Lucian nici nu-i mai păsa dacă îi vedea cineva.

Își dorea să guste din gura ei. Nu știa cum se simțea gura ei pe a lui, cum era...

Eliberându-se brusc din strânsoarea lui, Julia își trecu mâinile peste coapse în timp ce se trase în spate cu pași împleticiți. El se întinse spre ea, fiindu-i teamă că ar putea cădea, însă ea îi evită mâna.

– Trebuie să plec, spuse ea și reveni valvârtej în camera lui Madeline, închizând ușa în urma ei.

Instinctul îi ceru să se ducă după ea, dar își înăbuși acea pornire închizând ochii, străduindu-se să-și recapete suflul. Trecu mult, mult timp până să se poată desprinde din loc. Până să fie sigur că nu avea să se ducă după ea... ca să-i arate cât de rău se simțea.

Capitolul 16

Julia habar nu avea ce pictase Madeline pe a doua coală. Semăna foarte mult cu prima, un amestec de maroniu și purpuriu cu o nuanță care îi amintea de culoarea pielii. Încă o pereche de ochi. La fel ca în primul desen.

Julia nu era vreo artistă și deseori nu reușea să priceapă valoarea artistică a operelor de artă, dar ochii plutitori erau oarecum înfricoșători.

Înăbușindu-și un căscat, ea se ridică de pe scaun.

– Revin imediat!

Madeline nu reacționează în nici un fel când Julia luă tăvița și materialele de curățat folosite mai devreme. Ducându-le în baie, se apucă să spele tăvița și o puse în cadă, să se usuce. Așeză prosoapele în coșul de lângă ușă. Mai căscă o dată în timp ce șterse blatul de la baie.

Reușise să doarmă vreo trei ore cu o noapte în urmă. Nu mai auzise nici un pas misterios, slavă Cerului! Numai că mintea ei refuzase, pur și simplu, să se oprească după toate câte se întâmplaseră peste zi... la naiba, după tot ce se întâmplase în ultimele câteva zile.

Mâna îi încremeni, și strânse cârpa umedă în palmă când aruncă o privire spre dormitor. De unde să fi venit pașii, cu două zile în urmă? Probabil fuseseră ai unuia din ceilalți frați sau doar rodul imaginației ei, dar nu avea cum să fie ce îi sugerase Lucian. Fantome? Era o... nebunie. O idee la fel de absurdă ca Lucian.

Cu toate astea, îi făcuse un ceai excelent.

Probabil nu i-ar fi stricat o cană din ceaiul acela cu o seară în urmă.

Când nu se gândea la tot felul de pași ciudați, mintea i se întorcea la toate lucrurile pe care i le spusese vărul Daniel și la cum reacționase Madeline în prezența lui. Chiar spera ca Lucian să-l lase să vină în vizită, în ciuda disensiunilor lor.

Nu avea ce rău să facă.

Însă Daniel nu era singurul la care se gândea. Zâmbetul afurisit de enervant al lui Lucian îi rămăsese întipărit în minte până reușise să adoarmă.

El era... Doamne, era mai mult decât ți-ai fi putut închipui vreodată în viață. Juliei îi era foarte ușor să înțeleagă câte femei și-ar fi aruncat pe fereastră rațiunea, la pachet cu lenjeria intimă, când venea vorba despre el.

Fusese la un pas de a face același lucru cu o seară în urmă, pe veranda camerei lui Madeline. Corpul ei scăpase, pur și simplu, de sub control. Fusese cât pe ce să închidă ochii, să dea capul pe spate și să-l lase să o sărute.

Absolut ridicol.

Știa că nu trebuia să ajungă să se gândească serios la toate privințele în care putea să fie nesăbuită. Doar că el avea... un fel al lui de a fi.

Dar mai văzuse ceva la el cu o zi în urmă. În cele câteva zile de când îl cunoștea, Lucian renunțase la masca lui de nonșalanță, de fustangiu bogat care nu are nici o grijă pe lume în afară de starea surorii lui. Era fermecător și de-a dreptul machiavelic în felul în care tachina. Era un drăcușor cu limbă dulce când venea vorba despre cuvinte, dar ea vedea fisura din imaginea lui de fațadă. Simțise umbrele ascunse în spatele cuvintelor alunecoase și al zâmbetului dezinvolt.

Era stresat, și cine să-l condamne pentru asta? În ciuda vieții confortabile de care se bucurase, trebuia să se ocupe de o mulțime de lucruri. Iar salvatoarea din ea, cu nevoia ei aproape nebunească de a oferi alinare, își dorise să-l caute și să facă întocmai.

Motiv pentru care stătuse cu fața în pernă toată noaptea. La propriu.

Cu un oftat, întinse prosopelul peste robinet și se întoarse în cameră. Se așează pe scaunul de lângă pat, mestecându-și ușor buza între dinți în timp ce o studia pe Madeline. Tânăra era concentrată la pictura ei. De dimineață, Julia îi făcuse un control. Fără febră. Pulsul îi era cam lent și tensiunea scăzută, însă putea să fie ceva normal pentru ea sau un efect secundar al lipsei de mișcare. Dar în afară de asta? Nu existau semne ale unor probleme grave de sănătate. Mușchii nu începuseră să i se atrofieze. Pielea nu îi era pământie sau roșiatică, doar palidă.

Julia se aplecă în față, sprijinindu-și cotul pe genunchi și bărbia în palmă.

– Ce ți s-a întâmplat?

Nu primi nici un răspuns.

Privirea femeii rămase ațintită la tabloul ei. Ce știa despre Madeline? Fusesse o fire rebelă în copilărie și în adolescență. Fusesse foarte apropiată de fratele ei geamăn înainte să ajungă la vârsta pubertății, când devenise apropiată de vărul ei, Daniel. În mod clar, Madeline nu avusese vreo legătură strânsă cu ceilalți frați, nici înainte să dispară, nici după ce reapăruse. Dispăruse în noaptea în care murise mama ei. Cu aproape zece ani în urmă. Moartea mamei o afectase atât de tare, încât devenise vulnerabilă în fața vreunui agresor? Sau moartea declanșase vreo boală mintală ascunsă? Din cele spuse de Lucian în noaptea în care îi povestise despre familia lui, părea să existe un istoric de boli mintale în familie și, în multe cazuri, unele boli puteau fi ereditare. La Madeline, putea să fie vorba despre o combinație între cele două.

Dar cineva trebuia să fi avut grijă de ea cât fusese dispărută. Nu însemna că nu profitase de ea. Deci cine o îngrijise? Cum scăpase? Sau scăpase?

Atât de multe întrebări!

Telefonul sună și îi întrerupse firul gândurilor. Crezând că este Anna, care o anunțase printr-un mesaj cu o seară în urmă că avea să o sune azi, se ridică și se duse spre telefon. Îl luă și simți că i se înmoaie genunchii.

Simți o apăsare în piept când zări prefixul și numărul. Îi era cunoscut, prea cunoscut, și sigur nu-i aparținea Annei, pe al cărei

număr îl avea deja în agendă. Întorcându-se spre ușile de la verandă, apăsă butonul care redirectiona apelul spre mesageria vocală. Rămase nemișcată câteva clipe, sperând să se înșele. Pentru că era imposibil. Doar își schimbase numărul după ultimul lui apel. Părinții ei nu ar fi acceptat niciodată să i-l dea.

Câteva clipe mai târziu, primi un mesaj format din doar patru cuvinte. Patru cuvinte pe care nu voia să le vadă.

Sunt Adam. Sună-mă!

– La naiba! mormăi ea.

Închizând ochii, strânse telefonul până simți că o dor degetele. La naiba! La naiba! La naiba!

Cineva îi dăduse numărul sau îl descoperise el cumva, deloc surprinzător, având în vedere din ce-și câștiga existența. Probabil știa deja că nu mai era în Pennsylvania.

Nu voia să răspundă.

Dar avea vreun rost să tacă? Îl tot evitase, fără nici un rezultat. Nu pe termen lung. Dar de ce trebuia să se ocupe de asta? Nu-și dorea absolut deloc.

Deschizând ochii, șterse repede mesajul și se pregătea să pună telefonul deoparte, când sună din nou. Același număr.

Adam.

– Doamne, murmură ea și reduse telefonul la tăcere.

Nu se putea așa ceva...

– Toate bune?

Scoase un scâncet când auzi vocea lui Lucian, apoi se întoarse și icni. Se afla la doar câțiva metri în spatele ei. Doamne, cum reușea să fie atât de silențios, deși era așa masiv?

Își lăsa privirea să-l măsoare din cap până-n picioare.

Și de ce arăta atât de bine, când, în mod evident, tocmai făcuse duș? Avea părul ud și ceva mai închis la culoare decât atunci când era uscat. Cămașa de bumbac de un cenușiu-deschis i se așeza perfect pe piept și pe abdomen, lăsând să se ghicească mușchii puternici de dedesubt. Arăta de parcă ieșise de la duș, dar se plictisise să se usuce și să se îmbrace și venise direct aici.

- Doamne, spuse ea. Ai și tu o parte de fantomă în tine?
- Se prea poate. Se uită stăruiitor la telefonul din mână ei, cu sprâncenele încruntate. Toate bune? repetă el.
- Da. Ea își duse telefonul la piept, cu ecranul întors. Inima îi bătea haotic. Desigur.
- Ești sigură?
- Julia se chinui să scoată un râset.
- De ce să...
- Telefonul sună din nou, sunetul fiind ușor înăbușit de sânii ei.
- Era oficial. Dumnezeu o ura.
- El ridică dintr-o sprânceană.
- Ai de gând să răspunzi?
- Strângând din buze, ea clătină din cap, în timp ce își lăasă degetul să alunece în lateral și opri iar sunetul apelului. Și profită de moment ca să dea telefonul pe silențios.
- De ce nu răspunzi?
- Lucrez, ceea ce înseamnă că n-ar trebui să pierd vremea la telefon.
- Lucian înclină capul într-o parte.
- Ai voie să răspunzi și să vorbești la telefon.
- Bineînțeles că avea, dar nu despre asta era vorba.
- Privirea lui se ridică și îi cercetă chipul.
- Ai vreun motiv pentru care nu vrei să răspunzi la telefon?
- Julia nu știa ce anume o făcu să răbufnească. Poate faptul că Adam îi aflase cumva numărul de telefon. Poate faptul că nu dormise. Habar nu avea.
- Chiar nu cred că e treaba ta.
- Un zâmbet pieziș se ivi în colțul gurii lui.
- Hmm... Răspunsul ăsta mă face să cred că ai un motiv întemeiat pentru care nu vrei să răspunzi la telefon.
- Nu contează dacă am sau nu un motiv.
- Cu telefonul în mână, ea își încrucișă brațele. Își împinse bărbia în față.
- Apropo, îmi place ținuta ta.
- Ea lăasă capul într-o parte.
- De ce tot spui asta? Este o simplă uniformă.

- Dar sunt multe lucruri care să-ți placă la uniforma asta.

Julia decise să ignore remarca lui.

- Pot să te ajut cu ceva?

El coborî ușor bărbia, iar ea își dădu seama că nu pusese o întrebare inspirată.

- Sunt *multe* cu care mă poți ajuta.

Julia își dădu ochii peste cap, chiar dacă simți în pântec un fior ispititor.

- Permite-mi să reformulez. Există ceva cu care să fiu dornică să te ajut?

- Oh, domnișoară Hughes! Vocea lui răsună cu o trăgănare joasă și senzuală. Ai fi dornică.

Buzele ei se întredeschiseră, în timp ce corpul i se înfierbântă mult, foarte mult și apoi deveni rece.

- Serios, există vreun lucru pe care să nu-l poți face să sune sexual?

- Nu. Este un fel de superputere a mea.

Ea miji ochii.

Lucian zâmbi.

Nerăbdarea se luptă cu urma unui amuzament reticent.

- N-ai un serviciu la care să te duci sau ceva?

- Să duci o viață în totală desfrânare se pune ca serviciu? Zâmbetul lui deveni diabolic. Pentru că, dacă se pune, merit o mărire de salariu.

- Nu. Ea oftă. Nu, nu se pune.

Chicotind, el se întoarse spre sora lui.

- Ce mai face Maddie?

Ușurată de schimbarea de subiect, ea se întoarse.

- Bine. A pictat toată dimineața.

El se apropie de sora lui. În vreme ce el vorbea prea încet ca ea să audă, Julia rămase în spate până când el spuse:

- Cum tu ai multă experiență cu asemenea pacienți, ameliorarea ei este... normală?

Hotărând să se ocupe de telefonul primit mai târziu, Julia se apropie de picioarele patului și se gândi cum să răspundă la aceeași întrebare pe care și-o pusese și ea.

– Am avut pacienți intrați în comă și alții cu funcții foarte limitate. Unii au dat semne de ameliorare și s-au arătat interesați de hobby-urile pe care le aveau, dar nici unul... atât de repede.

Lucian îi aruncă o privire.

– Vrei să spui că n-ai mai lucrat cu cineva în cazul căruia să nu existe o explicație medicală pentru faptul că reacționează așa sau pentru că reușește să picteze, dar nu să vorbească?

Nedorindu-și să mintă, ea încuviință din cap și se întinse, îndreptând pătura pe marginea patului. Putea să simtă privirea lui ațintită spre ea.

– Nu se preface.

Ea ridică brusc bărbia și îi întâlnește privirea.

– Nu sugerez asta.

Maxilarul lui era încordat, și nu spuse nimic.

– Ar fi foarte greu să te prefaci în cazul ăsta. Nu cred asta.

Lucian îi susținu privirea o clipă, apoi se întoarse spre sora lui.

– A... insinuat cineva că se preface? întrebă ea.

El nu răspunse preț de un moment.

– Cred că frații mei bănuiesc că lucrurile nu sunt chiar cum par.

Privirea ei reveni spre chipul lui Madeline. Expresia îi era neschimbată. Se simți traversată de un iureș de empatie pentru ea.

– Au vreun motiv să creadă asta?

Lucian tăcu din nou, atât de mult, încât Julia trebui să se uite la el. El ridică din umeri.

– După cum am mai spus, nu erau apropiați de ea. Făcu o pauză, îndepărtând părul de pe chipul lui Madeline. În mare parte, din cauza tatălui nostru. Chiar cred că nu și-a mai dorit să aibă alți copii în afară de Dev și Gabe.

Ea își dori să-i spună că asta era imposibil, pentru a-l face să se simtă mai bine, dar cele auzite despre răposatul de Vincent o făcură să înțeleagă că vorbele nu ar avea efectul scontat. Lucian știa mai bine.

– El... nu v-a acordat prea multă atenție ție și lui Madeline?

El zâmbi, în timp ce își lăsă mâna să coboare.

– Hai să spunem că ne-am fi dorit să nu o fi făcut singura dată când ne-a acordat atenție. Mama...

- Ce anume? întrebă ea, dat fiind că el nu mersese până la capăt.

- Ea... a încercat să compenseze. Răsucirea ironică a buzei lui dispăru. Chiar a încercat, ceea ce provoca uneori alte probleme.

- Cum așa?

- Dorința de a compensa pentru comportamentul tatei provoca diferite probleme între ea, Dev și Gabe. Ca și cum nimeni nu putea să facă niciodată de ajuns, știi? spuse el aproape ca pentru sine. Fiecare pas înainte pentru unul dintre noi însemna doi pași în spate pentru celălalt. În orice caz, am venit și cu alt scop, spuse el.

Julia se gândise că voia să petreacă timp alături de sora lui.

- Dacă vreți să vă las singuri, pot...

- De fapt, pe tine am venit să te văd. El se întoarse spre ea, iar seriozitatea dispăru de pe chipul lui. Rânjetul tachinator reveni de parcă nici nu i-ar fi vorbit cu doar câteva clipe în urmă despre familia lui. Ai mâncat de prânz?

I se adusesse prânzul odată cu al lui Madeline, dar încă nu apucase mănânce.

- Să nu minți! spuse el. Pentru că îmi dau seama că n-ai mâncat.

- Atunci de ce ai întrebat?

- Din politețe.

Încrucișându-și brațele din nou, ea zâmbi ironic.

- Credeam că nu faci chestii din politețe.

- Fac un efort pentru tine.

Ea se uită lung la el.

- Chiar ar trebui să cred asta?

Ochii lui licăriră.

- Eu așa sper.

- Eu, nu.

- N-am spus că aş crede asta, clarifică el cu un zâmbet. Dar e discutabil.

- Cum așa?

- Pentru că am pus-o deja pe Livie să ne pregătească prânzul.

Ea rămase aproape mută de uimire.

- Și Richard ne-a pregătit un loc drăguț, ca să mâncăm în grădina de trandafiri, pentru că este frumos afară. Așa că, dacă mă refuzi,

i-ai făcut pe Livie și Richard să se chinuiască degeaba. În plus, Livie vine să stea cu Maddie, ca să iei o pauză.

Preț de zece secunde, ea nu reuși să formuleze o frază coerentă.

– Tu ești... ești...

– Incredibil de sexy? Seducător. Uluitor, sugeră el. Extrem de inteligent? Nu. Stai! Ridică o mână. Știu. Sunt irezistibil și unic în felul meu.

Buzele ei zvâcniră.

– Mai degrabă, imposibil și manipulator.

– Acestea sunt însușirile mele mai puțin fermecătoare, dar sunt eficiente, nu? Rânjetul lui afurisit se adânci. Pentru că nu o să mă refuzi. Știi de ce?

– Fiindcă m-ai convins mișelește să spun da?

– Ei bine, pe lângă asta, am pus-o pe Livie să facă celebrele ei gogoși, care o să eclipseze orice altceva.

La naiba!

Nu putea să refuze așa ceva.

Și, firește, el știuse asta.

Aerul cald și casa care le oferise destulă umbră făcură ca timpul petrecut afară să fie suportabil. Peste vreo lună, nu avea să se mai vadă nici urmă de umbră care să potolească umezeala înăbușitoare.

Însă Lucian era dispus să îndure aerul lipicios dacă reușea să petreacă timp cu asistenta lui.

Chiar dacă Julia părea să prefere oricând să umble desculță printr-o mlaștină decât să i se alăture, era foarte mulțumit de sine, mai ales când expresia de venerație o înlocuise pe cea de iritare atunci când ea zărise grădina de trandafiri.

Fusese lăsată ușor în uitare. Trandafiri și viță-de-vie creșteau pe alee și înghițeau nenumăratele spaliere și gardul din fier forjat care împrejmuia grădina până ce nici nu mai reușeai să le distingi. Probabil, peste câțiva ani, trandafirii aveau să acopere masa și scaunele de bar, dar Lucian nu accepta să se atingă careva de ei.

Grădina rămăsese așa cum îi plăcuse mamei lor.

Și, dacă se lua după încântarea cu care Julia atinsese fiecare petală și fiecare frunză în drumul lor spre masă, i se părea că și ei îi plăcea exact așa cum era acum.

El o sâcâi cu tot felul de întrebări, fără să se lase descurajat când ea îi răspundea evaziv. Când luă prânzul, descoperi că Julia nu călătorește mult și că se gândise să-și ia o pisică înainte de a accepta jobul de aici. Află că nu mai fusese la cinema de trei ani și ajunsese să îi mărturisească faptul că era aproape imposibil să mănânci o gogoasă fără să te umpli de zahăr.

Cu fiecare întrebare la care îi răspundea, își dădea seama că reușea să mai dea laoparte un milimetru din armura ei. Julia se mai relaxă puțin, nu mai stătea atât de rigidă pe scaun și nu se mai foia neliniștită. Și, de fiecare dată când el mai anula câte un milimetru din reticența ei, își aducea aminte de noaptea aceea din bar, înainte ca ea să fi aflat cine era.

Părul îi era prins în creștet, răsucit într-un coc. Își dorea să se întindă peste masă și să-i smulgă agrafele ca să i-l elibereze și să-și treacă degetele prin șuvițele ei.

Dar nu era sigur că ea ar aprecia asta.

– Deci. El se lăsă pe spate, cu un pahar de ceai în mână, când i se ivi în minte o întrebare la care își dorea nespus un răspuns. Ai fost măritată?

Paharul ei de ceai încremeni pe drumul spre gură. O umbră îi traversă chipul. El nu rată nici umbra, nici felul în care Julia se încordă din nou.

– Am fost...

Surprins să audă că îi răspunde, el înlemni.

– Ești divorțată?

Ea încuviință din cap.

– Ce s-a întâmplat?

Privirea ei se îndreptă spre trandafirii de un roz aprins.

– Nu cred că trebuie să intrăm în povestea asta. Ea dădu să lase paharul jos. Și trebuie să...

– Să fugi, sugeră el.

Maxilarul ei se încleștă într-o linie încăpățânată. Drăguț!

– De fapt, trebuie să mă întorc la treabă, spre deosebire de unii.

Lucian chicoti. Dacă ar fi știut ea.

- N-am lipsit decât vreo jumătate de oră. Cei mai mulți oameni au o pauză de o oră la prânz. Mai avem timp.

Julia se uită la el, iar sprâncenele de un castaniu-închis se încruntară.

- De ce? Lăsând paharul jos, ea îi susținu privirea. De ce vrei să petreci timp cu mine și să știi toate lucrurile astea despre mine?

Nu era sigur cum să reacționeze la întrebarea ei.

- Ți-e atât de greu să crezi că pot fi sincer interesat să petrec timp cu tine? Sau să te cunosc?

Ea aruncă o privire în jur.

- Da. Îmi este.

- Bine. El se aplecă în față, fără să întoarcă privirea. Este clar că nu înțelegi. Sunt interesat de tine, să te cunosc și să petrec timp cu tine. Și, dacă mă întrebi de ce, chiar nu pot să-ți răspund. Nu știu. Pur și simplu, așa stau lucrurile.

Lucian făcu o pauză, asigurându-se că ea îl asculta.

- Și știu că ai impresia că fac asta doar pentru că sunt plictisit. Nu sunt. Crede-mă! Dacă vreau să găsesc ceva sau pe *cineva* cu care să-mi ocup timpul, opțiunile mele sunt *literalmente* nelimitate. Și știu că ai impresia că fac asta pentru că vreau să mă culc cu tine. Asta e adevărat. Vreau să mă culc cu tine. În mod evident.

Ea făcu ochii mari în timp ce trase aer în piept brusc și zgomotos.

- N-am de gând să mint în privința asta. Am zăcut ore în șir în pat, gândindu-mă până în cele mai mici detalii la ce aș vrea să-ți fac, continuă el. Dar este ciudat. Faptul că vreau să mă culc cu tine și să te și cunosc. De obicei, cele două nu vin împreună.

- Uau, spuse ea. Pur și simplu, *uau*.

Lucian ridică din umeri.

- Da, mă surprinde și pe mine, dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce-mi doresc.

Obrajii ei se înroșiră, în timp ce Julia se lăsă pe spate. Buzele ei senzuale erau întredeschise. Își dădea seama că habar nu avea cum să răspundă. Și chiar nu se jucase aiurea cu ea. Fusese mai mult decât sincer.

- Eu... nici nu știu ce să-ți spun, zise ea, iar cuvintele aveau în ele o sinceritate dezarmantă. Habar n-am.

Zgomotul unor pași pe piatră îl făcu să închidă gura. Lucian se trase înapoi și ridică privirea chiar în clipa în care logodnica lui Dev își făcu apariția în curtea din spate.

Ah, la naiba!

Dacă era ceva care să-ți strice tot cheful, clar apariția ei reușea asta.

Moștenitoarea imperiului Harrington Shipping înaintă cu pași mari, rochia ei neagră până la genunchi contrastând puternic cu părul de un blond glacial și cu pielea palidă.

Julia se răsuci pe scaun, urmărindu-i privirea.

- Oh...

- Aceasta este logodnica lui Dev, zise el și oftă.

- Am mai văzut-o. Julia se întoarse imediat spre el. O urmă de încântare licări în ochii ei. Prin reviste.

Lui Lucian nu-i plăcu nerăbdarea ei. Sabrina era... ei bine, pe dinăuntru, nu era la fel de frumoasă sau de dichisită cum părea când o priveai.

- Serios? Sabrina se opri undeva la marginea curții, iar buzele roșii ca sângele se strânseseră într-o linie subțire. Ochelari fumurii îi ascundeau ochii și o poșetă cântărind probabil jumătate din greutatea ei i se legăna pe încheietura subțire. Acum, iei prânzul cu personalul, Lucian?

- Ai grijă! o avertiză el, în timp ce Julia înlemni pe scaun. Nu trebuie să mă port frumos cu tine.

- Ultima dată când am verificat, nici eu nu trebuia să mă port frumos cu tine. Lăsa capul într-o parte, dar nici măcar o șuviță nu alunecă din coafura ei. Și tu cine ești?

- Numele meu este Julia.

Ea aruncă o privire spre Lucian.

- Știe despre Maddie, o asigură el.

- Tu ești asistenta? întrebă Sabrina și apoi scoase un râset scurt. Bine, atunci.

- Uau, mormăi Julia în barbă.

– Îl caut pe Devlin. Sabrina se întoarce ușor spre el. Știi unde este?

De parcă Dev chiar ar fi fost de găsit pe afară, tocmai în grădina de trandafiri, dintre toate locurile de pe pământ. La cum o cunoștea pe Sabrina, aceasta o zărise pe Julia din casă și venise să cerceteze.

– Ți se pare că aș ști pe unde este?

Buzele de un roșu strident se ȧuguiară.

– Ei bine, speram să fii și tu util măcar o dată în viață.

– La naiba! murmură Julia.

– Scumpo, singura problemă este că nu-ți pot fi util cum ți-ai dori. El zâmbi afectat când nările ei se dilată. Dar, după cum sunt convins că-ți dai seama, ne-ai întrerupt și...

Gabe se ivi pe aleea din grădină, venind dinspre cealaltă intrare. Fratele lui se opri brusc.

Ei bine, Lucian se înșelase.

Probabil Sabrina îl văzuse pe Gabe dând să iasă și venise după el.

– Gabe, ce surpriză plăcută!

Tonul Sabrinei se schimbă când mâna ei pluti spre colierul cu diamante de la gât, degetele jucându-se cu lanțul.

Fratele lui tresări.

– Bună, Sabrina. Apoi făcu un semn din cap spre Julia și zâmbi. Ce mai faci, Julia?

– Bine. Eram pe punctul de a-mi termina masa de prânz. Ea ridică șervetul din poală. Am avut la desert gogoșile lui Livie. Au fost uimitoare. Am mâncat o grămadă.

– Ne dăm seama, o întrerupse Sabrina, iar tonul ei îl făcu pe Lucian să se simtă prins în vârtoarea unei ploii acide. Jumătate dintre gogoși par să fie pe ceea ce cred că este o cămașă.

Lucian se întoarce încet spre Sabrina, dar, până să răspundă, o făcu Julia:

– Ei bine... Coborând privirea, își trecu un deget peste zahărul pudră care i se adunase pe piept. Ducându-și degetul la gură, îi zâmbi Sabrinei. Păstram pentru mai târziu.

Apoi băgă degetul în gură și supse zahărul.

„La naiba!“

Mădularul lui Lucian deveni atât de tare, că fermoarul de la blugi risca să cedeze.

Ridicându-se, Julia își netezi pantalonii cu mâinile.

– Trebuie să mă întorc la treabă. Aruncând o privire în direcția lui, îi zâmbi ușor. Mulțumesc pentru prânz! Apoi se întoarse spre Gabe. Ne vedem mai târziu!

Gabe se uita la ea cu aceeași uimire ca Lucian, ceea ce nu-i încânta prea tare nici pe el, nici pe Sabrina, dacă era să te iei după expresia de pe chipul ei.

Îndreptându-se spre terasă, Julia făcu un semn din cap spre Sabrina.

– Mi-a făcut plăcere, spuse ea și își văzu de drum, fără a-i oferi celeilalte femei șansa de a răspunde sau de a o ignora.

Lucian o urmări cu un surâs pe buze.

– Chiar îmi place de ea.

– Și mie, comentă Gabe.

El aruncă o privire spre fratele lui.

– Ce să vă placă la ea? întrebă Sabrina, coborând în grădină cu tocurile ei atât de ascuțite, că ar fi putut ucide pe cineva cu ele. Arată de parcă ar putea să vă frângă pe oricare din voi.

Privirea lui Lucian țâșni spre ea.

– Pari puțin geloasă și *infometată*...

– Știi că-mi place când mă faci în toate felurile, Lucian. Ea zâmbi cu un aer de superioritate când își trecu o mână peste spătarul scaunului pe care stătuse Julia. Îmi încălzești sufletul de fiecare dată.

– De parcă ar exista ceva cald înăuntrul tău, răspunse el.

Expresia lui Gabe deveni disperată când Lucian se ridică.

– Distracție plăcută vă doresc!

Îi făcu cu ochiul fratelui lui, care părea că ar fi vrut să-i dea una de să nu se vadă.

Lăsând repede grădina în urmă, pătrunse în casă pe ușa din spate. Nu o zări pe Julia pe nicăieri. Deși se ținuse tare pe poziții cu Sabrina, voia să se asigure că era bine, mai ales fiindcă se simțea oarecum responsabil pentru felul în care se purtau oamenii cu Julia. Ceea ce era ciudat ca naiba, și... nu știa de ce.

Înaintând pe coridor, încetini pasul când îl văzu pe Dev ieșind din biroul tatălui lor. Interesant!

– Logodnica ta este afară și-l hărțuiește pe Gabe. Poate ai vrea să o recuperezi de acolo. Și poate o avertizezi să nu mai vorbească niciodată cu Julia și nici să se uite mai uite vreodată la ea.

O sprânceană se arcui în sus.

– Nu e asta important acum.

– Este foarte important pentru mine.

Dev continuă de parcă el nici n-ar fi vorbit:

– Tocmai am primit vești de la comisar. Este de părere că moartea tatălui nostru este neconcludentă. Începe investigațiile pentru omucidere.

Capitolul 17

Familia de Vincent avea saloane private la etajul al treilea de la Red Stallion, la care puteau să acceadă doar membrii de elită, dar Lucian îl găsi pe Gabe acolo unde îl găsea de fiecare dată – la barul de la parter.

Lucian inspiră parfumul pământos al tăriei și tutunul bogat în timp ce traversă podeaua lustruită din lemn masiv. Zumzăiala discretă a discuțiilor se împletea cu zgomotul paharelor care se ciocneau.

– Sunt atât de previzibil? îl întrebă Gabe când Lucian se așeză pe fotoliul din piele de lângă el.

– Da. Lucian aruncă o privire în jur. Câțiva bărbați în costume de afaceri stăteau la câteva scaune distanță și doar câteva mese erau pline. Scoțându-și telefonul din buzunar, îl puse pe blatul barului. Ai plecat foarte repede.

Gabe își ridică paharul în timp ce se uita la televizorul de deasupra barului. Numere se înlănțuiau pe burtiera ecranului.

– Știi de ce am plecat.

Da, știa.

– Încă se ține după tine?

Buzele lui Gabe se strâmbară într-un surâs amar.

– Tu ce crezi?

– Cred că într-una din zile va trebui să vorbești cu Dev.

Lucian încuviință din cap când barmanul sosi cu un pahar și o sticlă de Bowmore.

Fratele lui pufni.

– O să mă asigur că primești locuri în față la discuția aia.

La naiba, Lucian avea să se asigure că se afla în celălalt capăt al pământului dacă avea să vină vreodată o asemenea zi.

– Ai vorbit cumva cu Dev înainte de a da bir cu fugiții?

El scutură din cap.

Muscătura necruțătoare a whisky-ului îi arse buzele lui Lucian.

– Sunt oarecum surprins că ești aici, nu la depozit.

– Da?

– Da, admise el. Și ești neobișnuit de evaziv.

– Ce cuvânt complicat pentru tine!

– Am un creier complicat.

Gabe scoase un râset sec.

– Știi ce mă calcă pe nervi la tine?

– Nu sunt convins că avem îndeajuns timp sau băutură ca să parcurgem toată lista.

El zâmbi larg.

– Ești enervant de perspicace. Oamenii nu-și dau seama de asta. Vezi dincolo de toate rahaturile, dar știi ce mai știu eu? Vezi doar rahaturile pe care vrei să le vezi. Cu orice altă ocazie, îți pui ochelari de cal.

Mâna lui Lucian se strânse pe pahar.

– Știu unde vrei să ajungi cu asta. Știu că tu și Dev credeți că Maddie se preface...

– Stă sus acolo și pictează. Ochii lui Gabe îi întâlneau pe ai lui în timp ce vorbea cu voce joasă și plină de tensiune. Stă în cameră și pictează, dar nu poate să facă altceva? Vrei să-mi spui că nu este al naibii de dubios?

– Nu știu, dar e irelevant.

Scuturând din cap, Gabe sorbi lung o gură de whisky.

– Lasă-mă să te întreb ceva!

– Dacă este vorba despre Maddie, nu vreau să aud, pentru că nu vreau să-ți dau una de să pici de pe scaun și să atrag atenția tuturor.

– Nu este vorba despre ea. Este vorba despre Julia.

— Ei bine, la naiba, iată încă un subiect care avea să se încheie în același mod.

— Ce-i cu ea?

Gabe îi susținu privirea.

— Ce ai face dacă ți-aș spune că sunt interesat de ea?

— Ți-aș da una de să pici de pe scaun. El se aplecă fără să-și ia o clipă ochii de la fratele lui. Dar știu că nu ești interesat de ea cum sunt eu.

Gabe își arcui o sprânceană.

— Poate că sunt *destul* de interesat.

Lucian înțelese ce voia să spună.

— Am depășit de mult vremurile alea, frate.

— Serios? Pentru că nu părea, acum vreo câteva luni. Cum o che-
ma? Laurie? Am avut o noapte de toată frumusețea în trei. Făcu o
pauză, mușcându-și buza. Ne-am putea bucura de o noapte la fel
de frumoasă cu Julia.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui Lucian.

— E diferit acum.

— Adică ea e diferită?

— Da, șuieră el printre dinți.

— Ha!

Gabe își întoarse privirea și mai luă o gură de alcool.

Lucian miji ochii.

Trecură momente bune înainte ca Gabe să rostească un nume
care devenise tabu.

— Emma.

Lucian înțepeni. Nici unul din ei nu vorbea despre *ea*. Nici unul
nu ar fi îndrăznit să discute despre *ea* cu Gabe.

— Ce-i cu ea?

Gabe nu răspunse imediat.

— M-a sunat tatăl ei de dimineată. Se uită lung la paharul lui. Nu
mi-a spus de ce, dar m-a întrebat dacă pot să merg până la Baton
Rouge săptămâna viitoare.

— La naiba! Lucian simți că motivul din spatele invitației era ex-
trem de serios. Și nu ți-a spus de ce?

Gabe clătină din cap.

- Știi că n-am mai vorbit cu ea de ani buni. Nici nu ne-am mai văzut, așa că singurul lucru la care mă pot gândi este că... Inspiră tremurător. Probabil i s-a întâmplat ceva.

La naiba, dacă era așa, era de rău.

- Vrei să vin cu tine?

- Nu. Ridică privirea. Dacă se simte bine, nu are nevoie să ne vadă pe amândoi sau pe Dev. Mi-a spus-o răspicat ultima dată când am vorbit.

Era adevărat, dar nu îi plăcea ideea ca fratele lui să se aventureze singur în necunoscut. Emma făcea parte dintr-un trecut complicat, asupra căruia nici unul dintre ei nu-și permitea să zăbovească, cu atât mai puțin Gabe.

- Dar mă îndoiesc sincer că ai venit până aici ca să vorbim despre asta. De ce ești aici, când știu că ai prefera să stai cu ochii pe asistenta ta?

- Nu sunt singurul perspicace de aici. Îi vorbi în șoaptă, ca să nu fie auziți. Poliția deschide o anchetă pentru omucidere. Vestea o să ajungă la știri cât de curând.

Gabe strânse mâna pe pahar.

- Nu că ți-ar păsa ție de asta.

- Mie nu, dar știi că lui Dev îi pasă.

- Da. Trecură câteva clipe. Gabe se întoarse din nou spre el. Vreau să știu. Rămâne între noi. Fără să ne ascundem după deget. Tu crezi că tata s-a sinucis?

Lucian răsuflă întretăiat și lăsă capul pe spate, terminându-și băutura.

- Nu. Nu cred.

Trezindu-se cu un icnet, Julia se rostogoli pe spate și deschise ochii. Inima i se zbătea în piept în timp ce rătăci cu privirea prin întunericul din dormitor.

„Unde sunt?”

Avu nevoie de câteva clipe pentru ca împrejurimile puțin familiare să capete sens. Era în camera ei din reședința de Vincent. Era joi seara... sau vineri dimineața. De fapt, adormise destul de repede,

la puțin timp după ora 23.00. Dar, pe măsură ce păienjenișul somnului se mai limpezi, simți că o trezise ceva.

Numele ei.

Asta era.

Ar fi putut jura că auzise cum îi striga cineva numele.

Cu ochii mișiți, încercă să distingă diferitele forme întunecate din încăperea. Conturul scaunului de lângă ușă. Perdelele dinspre verandă. Măsuța, *draperiile*. Fluturau de-a lungul podelei de parcă ar fi fost agitate de un curent de aer.

Oh, Dumnezeuule!

Inima i-o luă la goană când se ridică brusc. Ușile erau deschise?

Cu gura uscată, se aplecă iute în față și aprinse lampa de pe noptieră. O lumină delicată inundă camera, alungând umbrele. Mâna ei stângă se strânse de marginea cuverturii în timp ce scrută încăperea. Perdelele albe se legănau alene, centrul involburându-se vizibil. Aerul rece cu note de mucegai se strecură înspre pat, învăluindu-i brațele dezgolite.

Fiecare mușchi încremeni pentru o secundă, pe măsură ce o frică glacială prinse rădăcini în adâncul pântecului ei; apoi, Julia se mișcă. Azvârlindu-și pătura de pe picioare, se grăbi să se ridice din pat. Se repezi spre ușă, cu inima bătându-i nebunește în vreme ce trase *draperiile*.

Ușile care dădeau spre veranda întunecată și liniștită erau larg deschise.

Pentru o clipă, nici nu reuși să se miște în timp ce privi lung în noapte. Pur și simplu, nu înțelegea. Era imposibil.

– Le-am încuiat, își spuse ea.

Sau nu?

O pasăre se lansă într-un trîl undeva în depărtare și o smulse din amorteala în care încremenise. Întinzându-se în față, apucă ușile și le închise, răsucind cheia în încuietore.

Frecându-și brațele, se întoarse, și privirea i se opri asupra ușii. Se grăbi într-acolo și descoperi că era încuiată. Era aproape sigură că încuiase ușile de la verandă înainte de a se urca în pat.

Neliniștea îi trimise un fior pe șira spinării când se trase dinspre ușă și dădu să se așeze pe pat. Îi auzi. *Pași*. Privirea i se îndreptă spre tavan. Sunetul se auzea limpede. Nu avea cum să se înșele.

Ocolind patul, urmări zgomotul pașilor prin cameră, apoi se opri și rămase în picioare la câțiva metri în fața dulapului. Părea că sursa pașilor se oprise cam în aceeași zonă.

Ea se uită la ceas. Era aceeași oră ca zilele trecute. Puțin după 2.00 dimineața.

Julia așteptă și, cum nu mai auzi din nou sunetul, făcu ochii mici. Cine era sus trebuia să fie încă în cameră. Nu auzi pașii îndreptându-se spre nici una din uși.

Răsucindu-se pe călcâie, înșfăcă iute cardiganul lung de pe spătarul scaunului și îl trase peste umeri. Descuie ușa și ieși pe coridor, hotărâtă să afle cine umbla prin camera lui Madeline.

Făcu vreo câțiva pași înainte ca ușa din dreapta să se deschidă și Lucian să se ivească pe coridor.

Oh, măicuță...

Lucian era la bustul gol.

Nu uitase nici o clipă imaginea pe care o întrezărise în noaptea din apartamentul ei, dar amintirea nu reuși să-i tempereze reacția.

Pielea lui era de un auriu-închis și i se dezvăluia acum în fața ochilor. Umerii îi erau lați, iar pectoralii – bine definiți. Privirea ei zăbovi o clipă pe sfârcurile întunecate, înainte de a coborî. Nu era exagerat de musculos, ci suplu și zvelt.

Doamne sfinte, trupul lui era întruchiparea perfecțiunii. Adam nu avea un asemenea corp. Nu că al lui ar fi fost chiar de ignorat. Era doar normal. Și normalul era un lucru bun. Normalul însemna siguranță, mai ales pentru că ceea ce trezea Lucian înăuntrul ei îi dădea o mulțime de bătaii de cap.

Avea un corp pe care voiai să-l atingi. Simți furnicături în vârfurile degetelor la simplul gând de a urmări adânciturile și unghiurile trupului lui.

Știa că nu trebuia să se mai uite stăruitor la el, dar nu se putea abține. Pantalonii de trening pe care îi purta îi atârnavă indecent de jos pe șolduri, dezvăluind două adâncituri de-o parte și de alta a șoldurilor și o brumă de păr.

– Domnișoară Hughes.

La naiba! Vocea lui, cu timbrul catifelat și adânc, combinat cu felul în care îi rostea numele, i se furișă până în vintre.

– Te holbezi la mine, spuse el.

Oh, făcea mai mult decât să se holbeze. Doamne, se uita atât de atent, încât era sigură că imaginea lui i se întipărise în minte și memoria ei nu avea să mai genereze niciodată imagini neclare cu el fără cămașă.

Înroșindu-se până în vârful urechilor, își impuse să întoarcă privirea.

– Îmi pare rău!

– Te rog nu-ți cere scuze! Îmi place când mă sorbi din priviri.

Privirea ei o reîntâlni pe a lui, și îl văzu zâmbind. Răsucirea buzelor amintea de eleganța animalelor de pradă, un surâs care aproape te făcea să-ți dorești să fii pradă.

El își încrucișă încet brațele, iar mișcarea îi sublinie bicepsii.

– Bănuiesc că ai auzit pașii.

În cele din urmă, amintindu-și de ce se afla pe coridor, își găsi vocea.

– I-ai auzit și tu?

Lucian încuviință din cap.

Era tentată să-l întrebe dacă avea să se ducă să cerceteze sau urma să rămână locului ca să o lase pe ea să-l soarbă din priviri. Decise să nu facă asta. Ocolindu-l, își înăbuși un geamăt când el o urmă.

– Ce faci? îl întrebă ea.

– Sunt aici să te protejez.

Julia lăsă ușor capul într-o parte.

– De?

– Nu se știe niciodată.

Ea își dădu ochii peste cap în timp ce se apucă de marginile pulloverului și înaintă pe coridor.

– Sunt ferm convinsă că nu trebuie să mă protejez decât de cine susține că mă protejează.

– Mă rănești, domnișoară Hughes. Profund.

– Cum să nu?! replică ea, aruncând o ușoară încruntătură spre lampa care pâlpâia în perete.

Lucian își potrivi pasul cu al ei.

– N-ai venit la cină astă-seară.

Nu mersese.

– N-ai venit nici cu o seară înainte.

Nu.

Folosind alimentele pe care i le adusese Livie în cea de-a doua zi petrecută aici, își pregătise o gustare în ambele seri. După ce o cunoscuse în treacăt pe logodnica lui Devlin, chiar nu-și dorise să stea la cină cu ea. Nu avea încredere că ar rămâne politicoasă dacă femeia ar mai face un comentariu meschin.

– Și am impresia că m-ai evitat, spuse el în timp ce urcau scările. Da.

Un alt motiv pentru care Julia nu luase cina cu ei. După ce el îi spusese ce își dorea de la ea și după felul în care reacționase Julia la sinceritatea lui – corpul ei fiind dornic și nesupus –, își dăduse seama că era mai înțelept să păstreze distanța.

Și făcuse exact acest lucru.

În timpul zilei, urca pe scara exterioară ca să nu treacă pe lângă apartamentele lui. Când el venea să o convingă să ia prânzul împreună, se asigura că era greu de găsit și lua adesea prânzul în camera ei. Și, când el venea să stea cu sora lui, profita de ocazie ca să se furișeze afară și să vorbească cu ai ei.

Sau să se prefacă a vorbi.

Dar cu o zi înainte vorbise cu mama ei despre Adam și despre cum de reușise el să facă rost de noul ei număr. Nici unul din părinții ei nu știa, și era sigură că nu ar fi mințit-o. Adam nu o mai sunase și, până în acest moment, operațiunea „Ține-te departe de Lucian” mersese ca pe roate.

Din fericire, el rămase tăcut, în timp ce se îndreptară spre camera surorii lui.

Desigur, nu găsiră pe nimeni în camera lui Madeline. Ușile de la verandă erau închise și încuiate, iar ea dormea. Având grijă să nu o deranjeze, părăsiră repede încăperea.

– O să-i verifici camera de fiecare dată când auzi pași? o întreabă el după ce reveniră pe coridor.

- Da. Ținând marginile puloverului una peste alta, ea dădu să traverseze coridorul. Cel mai inspirat lucru pe care îl putea face era să se întoarcă în camera și în patul ei. Singură. Este de datoria mea să mă asigur că este bine. Dacă cineva o deranjează în miezul nopții sau dacă...

- Dacă ce?

El se înființă lângă Julia, ținând pasul cu ea fără nici cel mai mic efort.

Ea nu voia să sugereze că pașii ar fi fost ai lui Madeline, dar, în acest moment, orice era posibil.

- Trebuie doar să văd ce face.

Lucian tăcu o clipă.

- Îți iei slujba în serios.

- De ce nu aș face asta?

În mijlocul coridorului, el se opri și se puse în fața ei.

- Îmi place asta la tine.

- Pot spune că mă simt, în sfârșit, împlinită.

El schiță un zâmbet larg.

- Nu încă, dar pot să te ajut cu asta.

Ea își dădu atât de tare ochii peste cap, încât i se păru o minune că nu-i ieșiră din orbite.

- Am o curiozitate. Te-ai fi dus să verifici dacă nu mă duc-eam eu?

- Noi suntem obișnuiți cu zgomotele ciudate, îi explică el, încă pironit în fața ei. Ne-am petrecut multe nopți nedormite urmărind sunetele și n-am descoperit nimic. Acum, am ajuns să le ignorăm.

- Dar sora tă...

- Asta aș fi verificat, interveni el. Prezența ta este ca un mic bonus binevenit.

Julia îi ignoră spusele.

- Auziți de mult timp pași din camera asta?

El nu răspunse imediat.

- Am auzit pași în toată casa.

- Dar din camera lui Madeline?

Întinzându-se, el își trecu degetele prin părul ciufulit.

– Știu cum o să sune asta, dar nu-mi amintesc să fi auzit ceva din aceea cameră până...

Ea așteaptă, cu sprâncenele arcuite.

– Până în noaptea în care a murit tata, încheie el. Atunci am auzit pași. N-am descoperit nimic.

Ei bine, iată un detaliu interesant și... suspect. Nu-i plăcea deloc ideea, dar cui i-ar fi plăcut?

– Și este imposibil să fie Gabe sau Devlin?

El scoase un râset sec.

– După cum am mai spus, nu sunt ei.

Julia se gândi la ușile deschise din camera ei. Probabil le lăsase descuiate și nu le închisese bine, dar pașii? Poate că se stabilizea casa. Dacă nu erau frații, iar și povestea cu fantomele era ridicolă, imaginația lor le juca feste.

Nu exista altă variantă.

Ea oftă.

– Trebuie să mă duc la culcare.

– Dar am să-ți spun un secret, domnișoară Hughes.

Numai bunul Dumnezeu știa despre ce fel de secrete era vorba. Julia făcu un pas într-o parte și dădu să plece.

– Ai reușit să mă eviți cu atâta succes dintr-un motiv anume, spuse el, și ea îi aruncă o privire tăioasă. Discuția aceasta nu se încheiase înainte să ajungă în camera lui Madeline? Pentru că n-am forțat eu nota.

Ea aproape se opri, *aproape* mușcă momeala.

– Lucian...

El se mișcă atât de repede, că ea nu mai avu șansa să reacționeze.

Era la câțiva pași în spatele ei, și, în clipa următoare, se trezi brusc cu spatele lipit de perete și cu el în fața ei, cu mâinile fixate de-o parte și de alta a capului ei.

Dumnezeule!

Trupurile le erau despărțite de doar câțiva centimetri, dar Julia ar fi jurat că simțea căldura pe care o emana corpul lui când coborî capul și o privi în ochi. Julia își ținu respirația când se apăsă în perete.

- La naiba! Răsuflarea lui caldă dansă peste obrazul ei, agitându-i părul de la tâmplă. Îmi place la nebunie cum sună numele meu pe buzele tale.

O senzație asemănătoare cu nerăbdarea trecu alene peste pielea ei.

- Iar eu am nevoie să te retragi.

Nuanța ochilor lui se accentuă, în timp ce el înclină capul, alinându-și gura cu a ei în unghiul perfect pentru un sărut.

Și apoi, cele mai ridicole gânduri se treziră în mintea ei.

Ar fi un lucru chiar atât de rău? Susținea că o dorea. O recunoscuse cu cea mai directă sinceritate. Pielea ei sfârâi la simpla idee de a-l atinge din nou, de a-i explora pielea dezgolită și buzele. Nu trebuia decât să plece ușor capul în față și apoi... apoi, trebuia să se bucure de clipă. Să se cufunde în promisiunile enigmatice pe care i le ofereau ochii lui de un albastru ca marea.

În mod bizar, nu se simți amenințată. Absolut deloc. În ciuda poveștii cu Adam, simțise cu totul altceva decât frică sau furie.

Se simțise *cutezătoare*.

Ea nu era așa. Deloc.

După cum nu era un lucru obișnuit pentru ea nici faptul că îl dusesese în apartamentul ei.

Nici măcar nu îi plăcea de Lucian. Bine, îi plăcea de Taylor, bărbatul pe care îl întâlnise în bar, dar nu îi plăcea versiunea cunoscută ca Lucian. Și nimic din ce știa despre el nu ar fi trebuit să-i placă la un bărbat. Sau cel puțin așa credea. I se părea exasperant și arogant, agresiv și... ei bine, faptul că îi citea din *Harry Potter* surorii lui era drăguț, iar ea știa că el ținea sincer la sora lui. Simțea că, dincolo imaginea de fațadă pe care o proiecta, dincolo de aura lui de senzualitate, ascundea mult mai multe, dar...

Dar își dorea doar *un* sărut și trecuse atât de mult timp de când nu mai fusese sărutată, o veșnicie de când nu se mai simțise devorată de dorința de a fi sărutată. Ce să se întâmple rău? Se simți parcă trezită din nou la viață, iar senzația îi săgetă corpul și sfârcurile întărite sub cămașa subțire.

Sunetul profund și masculin răsună dinspre Lucian și trimise o străfulgerare de dorință prin ea. O simțise. Nu știa cum, dar el știa

la ce se gândea ea. Genele lui îngreunate de somn coborâră, iar ea știu că avea să o facă. Avea să o sărute chiar pe coridor. Avea să o ținutiască de perete și să îi prindă trupul sub al lui, iar ea își dorea să-l simtă.

Ce putea să meargă prost?

Realitatea crudă o izbi cu toată forța. Ce putea să meargă prost? La naiba! Totul, dar mai ales *slujba* ei.

Era oficial.

Blestemul care plana asupra casei de Vincent era adevărat, pentru că ea își pierdea mințile.

– Chestia asta este dată rău peste cap, spuse ea. *Tu ești dat peste cap.*

– Nu doar dat peste cap, domnișoară Hughes. Sunt cât se poate de distrus, dar n-am nevoie să fiu salvat. Nu *vreau* să fiu salvat. O cuprinse în brațe. Îmi plac toate cioburile și părțile sfărâmate din mine. Ele mă fac cine sunt. Mă fac real. Întrebarea este... le poți face față?

Trebuia să-l fi respins deja până acum, mai ales că el îi confirma că era dat peste cap. Nu că ar mai fi avut nevoie de vreo confirmare. Dar nu îl respinse.

Apoi Lucian scoase din nou sunetul acela, iar centrul ființei ei se încleștă cu disperare. Cumva, nici nu știa cum, mâinile ei ajunseră pe pieptul lui. Pielea lui i se simțea fină și tare sub palme. Nu îl respinse.

El coborî ușor capul, oprindu-se la un centimetru de gura ei. O clipă încărcată de tensiune se scurse. Timp în care inima i se zbatu înnebunită în piept și mintea îi comandă să pună punct acestui moment înainte de a fi prea târziu.

– La naiba! mormăi el.

Și o sărută.

Capitolul 18

Prima atingere a buzelor lui pe ale ei fu timidă sau întrebătoare. Gura lui apăsată pe a ei spulberă fiecare urmă de neliniște care i se ridicase pe vârful limbii. Lucian îi prinse ușor între dinți buza de jos, iar ei i se tăie răsuflarea. El profită de reacția ei și adânci sărutul, până când ea se simți învăluită de gustul și de senzația atingerilor lui.

O degustă cu înflăcărare, sărutând-o de parcă ar fi vrut să-i devoreze fiecare respirație. Și Julia chiar se simțea așa.

Devorată.

Nu mai fusese niciodată sărutată *astfel*.

Gura lui o acoperi pe a ei în timp ce veni mai aproape, aliniind cele mai interesante părți ale trupurilor lor. Șold pe șold. Piept pe piept. Îi cuprinse maxilarul în palmă, înclinând-o ușor pe spate, ca să adâncească sărutul, iar ea se supuse, în timp ce inima începu să-i bată cu putere și pulsul i se înteti într-un iureș înnebunitor.

El își lăsă o mână să alunece peste coastele ei, pe sub bluză și peste șold, până la coapsă. Degetele i se îngropară în carnea ei, apăsându-se în materialul subțire al pijamalei. Trupul Juliei preluă frâiele fără să se mai gândească. Când el îi înălță coapsa, ea își înfășură piciorul peste al lui.

Julia gemu când el se împinse spre ea. Hainele lor nu mai erau decât o piedică subțire între căldura ei și mädularul lui tare. Ridicând mâinile peste pieptul lui, ea îl apucă strâns de umeri,

în timp ce șoldurile lui se legănară spre ale ei. Tremură lipită de el – lipită de perete.

Ridicându-și gura atât cât să vorbească, Lucian urmări cu degetul conturul maxilarului ei.

– Doamne, mi-am dorit să fac asta din prima clipă în care te-am văzut!

Julia se cutremură și se chinui să respire. O urmă de rațiune păl-pai în mintea ei. Nu se cuvenea să facă asta. Nu pe un coridor în care îi puteau descoperi frații lui. Și nici altundeva.

– Lucian...

O sărută din nou, reducând la tăcere orice împotrivire pe care ea s-ar fi chinuit să o exprime, dar de data asta era complet diferit. Se aventură într-un sărut molcom și adânc, de parcă își lua timp ca să se familiarizeze cu fiecare milimetru al buzelor ei. Nu era la fel de apăsător, dar era la fel de mistuitor. Tot trupul îi fremătă în timp ce o durere profundă creștea și se intensifică la fiecare apăsare a corpului lui peste al ei.

Era năucită de săruturile lui.

Ușurința cu care îi distrăgea atenția era de-a dreptul perfidă, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva de aici își câștigase porecla. Ar fi avut sens, pentru că abia își mai amintea propriul nume și, fără îndoială, nu se împotrivi în vreun fel când mâna lui îi părăsi șoldul și își croi drum pe sub tivul cămășii, alunecând de-a lungul pielii dezgolite.

Ea își legănă șoldurile pe ale lui, tremurând când el scoase un geamăt aproape animalic. Cu răsuflarea întretăiată între săruturi, spatele ei se arcui când mâna lui îi găsi un sân. Dorința vibra înăuntrul ei, în vreme ce își înfipse unghiile în umerii lui.

– Julia, gemu el, apoi îi urmări din nou cu limba conturul buzelor, cerându-i să-l lase să intre.

Degetele ei atinseră șuvițele lui scurte și fine chiar în clipa în care degetul lui mare îi dezmiardă sfârcul. Julia țipă, iar el îi înghiți strigătul cu un alt sărut pasional.

– Îmi plac sunetele pe care le scoți, spuse el cu voce gravă. Numai când le aud și-mi vine să-mi dau drumul.

Ea își pierde orice urmă de suflu.

- Nu... se poate să vorbești serios.

- Nu mă crezi? El apăsă un sărut în colțul gurii ei. Atinge-mă, și o să vezi! Termin în mai puțin de un minut. Atât de mult mă exciți. Atât de tare mă înnebunești.

Să-l atingă? Doamne, își dorea să o facă. Nespuse de mult. Atât de mult, încât simpla imagine o năucea.

Gura lui fierbinte și vicleană pluti peste maxilarul ei, până la ureche.

- Pot să te ajut să o faci. Vrei?

Ochii Juliei se închiseră când își prinse buza între dinți. Era o nebunie. Trebuia să se oprească, dar nu se opri când el o apucă de încheietură. Îl lăsă să-i coboare mâna peste piept, peste abdomenul încordat.

Se opri când vârfurile degetelor ei îi atinseră alene betelia pantalonilor.

- Ce zici? întrebă el, iar buzele i se mișcară pe gâtul ei. Dacă spui da, te ajut. O să-ți arăt că mai am puțin și explodez. El îi prinse pielea delicată de pe gât între dinți, trimițând un fulger de plăcere perversă prin venele ei. Dându-i drumul, îi potoli înfierbântarea cu o dezmierdare a limbii. Pot să-ți arăt ce fac eu.

Lucian își lăsă gura să urce pe o parte a gâtului ei. Ea răsfră degetele în aer, în timp ce el îi țintuia încheietura.

- Pot să-ți arăt ce fac când mă gândesc la tine.

Corpul ei se afla în război cu mintea. Rațiunea îi impunea să spună nu, dar nu era ce își dorea. Ar fi trebuit să știe mai bine, dar nu voia să asculte de vocea prudenței.

Julie simți un nod în gât când coborî piciorul și spuse cu un suspin:

- Da.

Geamătul lui se transformă într-un sărut pătimaș, care îi răpi tot aerul, genul de sărut cu care Julia avea foarte puțină experiență.

- Slavă Cerului, șopti el, apoi îi trase mâna pe sub betelia pantalonilor.

Aproape imediat, degetele ei plutiră peste vârful umed și tare. El se trase ușor în spate, pentru ca ea să vadă, când deschise ochii și coborî privirea, capul mädularului său.

Cu cealaltă mână, își împinse pantalonii mai în jos, expunând lungimea groasă a erecției lui. Ea făcu ochii mari. Îl simțise și avea o vagă idee despre cât era de mare, dar să-l vadă în realitate era cu totul altă poveste.

„Doamne!”

Lucian îi mută mâna spre bază și își înfășură degetele peste ale ei, strângându-le în jurul grosimii lui. Apoi se mișcă din nou, plimbându-i încet mâna în sus și în jos.

Ea știa cum să facă asta, dar faptul că se lăsa îndrumată de mișcările lui era incredibil de senzual. El deținea controlul acum, și, Doamne, ea se simțea excitată de asta. Excitată de mâna lui mai întunecată care o înghiți pe a ei și de felul în care zvâcnea în palmă pielea lui încinsă.

– Uită-te, spuse el, sărutându-i tâmpla și apoi celălalt colț al gurii. Uită-te la noi!

Nu trebuia să-i mai spună asta. Julia n-ar fi reușit să întoarcă privirea nici dacă ar fi încercat. El îi folosi mâna ca să se atingă, la început încet, apoi tot mai repede, și o strânse de mână până când tot corpul i se cutremură.

Trupul lui începu să se miște în acord cu mișcarea imprimată de mâinile lor. Broboane de lichid se iviră în vârful mädularului lui și bătăile inimii ei se întetiră. Nu-i venea să creadă că făcea asta și nu se putea opri.

– Julia.

Îi rosti numele cu un geamăt, de parcă ar fi fost deopotrivă un blestem și o rugăciune.

Ea ridică privirea spre el, iar intensitatea mistuitoare din ochii lui aproape o nimici. Julia se aplecă în față, apropiindu-și gura de a lui. Îl sărută, bucurându-se când trupul lui începu să tremure brusc. Strânsoarea ei se înăspri, și avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că el nu-i mai mișca mâna. El își înfipse mâinile în perete de-o parte și de alta a capului ei. Aproape că-și dori să o ia de la capăt, în timp ce adânci sărutul, împletindu-și limba cu a lui.

Atunci își dădu seama că ea deținea controlul.

Poate îl deținuse dintotdeauna.

Și trecuse atât de multă vreme de când nu se mai simțise așa.

- La naiba! spuse Lucian pe gura ei. Serios. Nu o să rezist nici măcar un minut.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet larg peste ale lui. Nu mai apucă să răspundă, pentru că el o sărută ca un bărbat însetat. Apoi se îndepărtă, îngropându-și capul în scobitura gâtului ei. Se mai împinse o dată spre ea și se cutremură în timp ce murmură o înjurătură aspră pe pielea ei. Julia îl simți zvâcnind în pumnul ei când ajunsese pe culme - acolo unde îl dusesese ea.

Respirația lui răsună tremurător când el se lăsă moale în brațele ei. Julia se îndepărtă ușor și își șterse jenată dosul palmei de pantaloni.

- Bine, spuse el, cu glas răgușit. Cam treizeci de secunde. Poate ar trebui să mă simt stânjenit.

Julia râse, fiindu-i imposibil să se abțină.

El înălță capul de pe gâtul ei și întinse un braț ca să prindă mâna cu care îl satisfăcuse. Susținându-i privirea, duse mâna la gură și depuse un sărut în centrul palmei ei.

Ea simți un gol în stomac.

Doamne!

Un zâmbet înflori în colțul gurii lui când el îi înălță mâna spre piept, trezind senzații și mai ciudate în pântecul ei.

- Stau pe coridor cu pantalonii în vine și nici măcar nu-mi pasă.

Juliei ar fi trebuit să-i pese, dar nu reuși decât să izbucnească din nou în râs.

- Ce bine că suntem doar noi trei la ora asta. Ei bine, noi și fantomele.

- Da. La naiba, domnișoară Hughes! Își lipi fruntea de a ei în timp ce trase chinuit aer în piept. Cred că o să vreau să te păstrez pentru mine.

Cuvintele lui o luară prin surprindere, zguduind-o până în străfundul ființei. Nu știa dacă pentru că îi plăcea ideea asta sau pentru că se gândea că probabil nu vorbea serios. Sau poate că, acum, când aerul rece se furișă între trupurile lor, rațiunea revenea în forță.

Oh, Dumnezeuule!

Ce naiba se întâmpla cu ea? Își jurase că nu avea să își mai întindă niciodată aripile înfierbântate, cu atât mai puțin pe un coridor unde îi putea descoperi oricine.

Julia încremeni când își abătu privirea, făcând greșeala de a privi în jos. Doamne, era uriaș chiar și atunci când nu era... ei bine, nu avea să se gândească la asta. Se concentrează asupra umărului lui.

– Eu...

– Nu-mi spune că nu trebuia să se întâmple. Vocea lui răsună aspru în timp ce el se aplecă într-o parte, fixându-și privirea asupra ei. Nu-mi spune că regreti sau că ar trebui să uit ce s-a întâmplat.

Nările ei se dilatără.

– Nu-mi spune ce să spun!

– Nu te prefacă că lucrurile pe care le-am făcut n-au fost al naibii de uluitoare pentru amândoi, chiar dacă doar eu mi-am dat drumul.

Julia rămase mută de uimire.

– Extraordinar. Orgoliul tău chiar nu are limite.

– Asta nu are nimic de-a face cu orgoliul meu. El întinse gâtul în cealaltă parte când ea întoarse privirea, prinzând-o din nou pe picior greșit. Știu sigur că ți-a plăcut la fel de mult.

– Oh, chiar așa?

– Da, ripostă el. De unde știi? Pentru că este prima dată când te-am auzit râzând din toată inima după noaptea noastră petrecută în bar. De parcă te-ai fi bucurat cu adevărat de tot ce s-a întâmplat. A fost un râs la fel de sincer ca zâmbetul tău de acum câteva clipe.

Julia dădu să nege, dar gura i se închise brusc, în timp ce pieptul i se ridică în clipa când inspiră profund.

– Și felul în care m-ai sărutat? N-ai cum să mimezi asta, și sigur nu săruți așa dacă urmează să regreti totul după aceea.

Doamne! Avea dreptate. Julia îl detesta pentru asta și trebuia neapărat să se îndepărteze de el. Trebuia să-și revină în fire.

– Nu contează. Ea își retrase mâna liberă și se strecură pe sub brațul lui întins, punând distanță între ei. N-ar fi trebuit să se întâmple.

– Poate ar fi trebuit. Lucian clătină din cap în timp ce se întoarse spre ea, ridicându-și pantalonii – lucru pentru care ea îi era pe deplin recunoscătoare. Te-ai gândit vreo clipă la asta?

- De ce m-aş gândi la asta? Ea ridică neîncrezătoare mâinile în aer. Lucrez pentru tine... pentru familia ta. Eşti, practic, şeful meu. Chestia asta - făcu semn spre el - este chiar ultimul lucru la care ar trebui să mă gândesc.

Sprâncenele lui se uniră într-o încruntare.

- Cui îi pasă dacă eşti sau nu angajată aici? Asta nu contează pentru mine sau pentru fraţii mei. Ce contează este ce ne dorim.

Încrucişându-şi braţele, ea făcu un pas în spate.

- Lucrurile nu funcţionează aşa pe lumea asta. Alte lucruri contează.

El se avântă în faţă, anulând distanţa dintre ei într-o clipită.

- Lucrurile funcţionează fix aşa în lumea mea.

Julia rămase uluită în faţa lui, pentru că, serios, cum naiba să răspundă la una ca asta?

Dar el o surprinse din nou.

Cuprinzându-i obrazii în mâini, el coborî capul şi o sărută... o sărută ca prima dată. Şi prostituţa de Julia nu îl respinse. Se deschise pentru el ca unul dintre trandafirii sălbatici care înfloreau în grădină.

Lucian încă o ţinea când îi spuse:

- Şi, domnişoară Hughes? Acum, eşti în lumea mea.

Capitolul 19

Degetele și lateralul mâinii lui Lucian erau pătate de cărbune. Urme mici negre se întindeau pe pieptul lui dezgolit. Dâre despre care habar nu avea cum ajunseseră acolo. Își simțea ochii obosiți, și cârcelul de la gât nu părea să dispară. Dar, în timp ce se lăsă pe spate și se uită atent la ce făcuse în ultimele câteva ore, durerea deveni doar o neplăcere minoră.

Să renunțe la vopsea în favoarea cărbunelui fusese o idee genială.

Schițele în cărbune dădeau senzația de mai multă intimitate. Poate pentru că degetele erau mai aproape de pânză și erau implicate în definirea umbrelor și în conturarea detaliilor mai fine. Lui Lucian i se păruse dintotdeauna o artă romantică, mai caldă și mai imperfectă decât uleiul și pensula.

Privirea lui Lucian hoinări peste pânză.

Se apucase de schiță în clipa în care se întorsese în camerele lui. Fără somn. Fără nimic de băut sau de mâncat. Trecuseră ore peste ore, și, chiar dacă în această încăpere nu existau ferestre, el știa că soarele trebuia să se fi înălțat pe cer de ceva vreme.

Julia se holba la el; linia delicată a maxilarului ei și conturul senzual al buzelor erau redată în pete și tușe de un cenușiu-închis. Îi surprinsese expresia de pe chip cu câteva momente înainte de a-și fi dat seama de ceea ce făcuse cu el.

Sprâncenele îi erau relaxate și ochii – plini de dorință. Îi fusese nespus de greu să-i redea perfect genele, dar pentru reprezentarea

fidelă a curbării buzelor ei avusese nevoie de mai bine de o oră. Urma aceea de surâs pe care o văzuse, relaxată și satisfăcută. O curbare aproape imperceptibilă a buzelor ei, și fusese cel mai frumos zâmbet pe care îl văzuse vreodată.

Surprinsese restul trupului ei din amintiri și imaginație. O desenasă culcată pe o parte, cu capul sprijinit într-un pumn mic. Un cearșaf îi acoperea șoldurile și aluneca ușor într-o parte, dezvăluindu-i o gambă. Pântecul și sânii îi erau dezgoliți, umflăturile moi fiind schițate și nuanțate în cărbune. Era o Venus, propria lui Venus.

Probabil domnișoara Hughes i-ar fi dat una peste scăfârlie dacă ar fi descoperit desenul.

Un surâs i se ivi în colțul gurii.

Dar ar fi meritat.

Lăsând cărbunele pe o tavă aflată în apropiere, el se ridică și întinse brațul ca să-și dezmoștească mușchii încordați. Apoi ieși din cameră, simțindu-și mintea de un milion de ori mai limpede decât atunci când intrase. De secole nu-și mai petrecuse cea mai mare parte din noapte în atelierul lui.

Și se simțea ca trezit dintr-un somn lung de secole.

El și Maddie moșteniseră talentul de la mama lor. Ea fusese o artistă, reușind să dea viață oricărui desen, indiferent că era realizat cu o simplă peniță sau cu cea mai scumpă pensulă pentru picturile în ulei.

Însă altceva îi deosebea pe el și pe sora lui de frații lor.

După ce făcu un duș în grabă și se schimbă, se duse la etaj. I se întâmplă cel mai nebunesc lucru în timp ce urcă treptele în fugă. Îl luă cu asalt un amestec straniu de emoție și nerăbdare. Încetini pasul când simți cum o încruntătură îi apare pe chip.

De fapt, de ce avea emoții? Fiindcă urma să o revadă pe Julia?

Trecându-și o mână peste piept, el traversă coridorul. Când avusese ultima dată atâtea emoții înainte de a se vedea cu o femeie? Nici nu-și aducea aminte.

La naiba!

Neștiind ce să mai creadă despre asta, coti pe coridor și observă că ușa de la dormitorul surorii lui era deschisă.

Maddie era la șevalet. Doamne! Încă nu-i venea să creadă că sora lui se ridicase și picta. Totul mulțumită ideii Juliei. Ceea ce însemna că probabil avea dreptate și în privința lui Daniel. Oricât de mult i-ar fi displicut să-l aibă pe Daniel prin preajmă, dacă era un lucru care să o ajute pe sora lui, avea să găsească el o cale de a-i face pe frații lui să accepte.

Privirea i se mută spre locul în care Julia stătea pe un scaun. O privea pe sora lui în timp ce își ronțăia ușor buza de jos. Avea o expresie absentă, de parcă era pierdută într-o lume a gândurilor.

Lucian se întrebă dacă își făcea griji pentru cele întâmplate cu o noapte în urmă. Era o aroganță să presupună că în viața ei nu se mai întâmpla nimic altceva, dar ar fi putut să bage mâna în foc că episodul de pe coridor era cel care nu-i dădea pace. Probabil aduna acum pe listă toate motivele pentru care nu ar fi trebuit să se întâmple.

Rezemându-se de tocul ușii, Lucian își dresă glasul.

Julia tresări în timp ce smuci iute capul și îl întoarse într-o parte. O îmbujorare îi coloră obrajii, iar inima lui începu să i se zbată nebunește când privirile li se întâlniră.

Nici unul dintre ei nu spuse nimic vreme îndelungată. Complet neașteptat, Lucian se trezi... că nu știa ce să spună.

Julia rupse tăcerea.

Încrucișându-și brațele, ea se lăsă în față pe scaun.

– Bună dimineța!

El ridică dintr-o sprânceană.

– Atât de formală și cuviincioasă, domnișoară Hughes.

Roșeața din obrajii ei se intensifică în timp ce Julia strânse din buze.

– Ce pot să fac pentru tine, Lucian?

Sunetul numelui lui rostit de gura ei dezlănțui un val de dorință înăuntrul lui. Dacă nu s-ar fi aflat și sora lui în cameră, ar fi făcut astfel încât să nu mai aibă nevoie de imaginație pentru o parte din ceea ce desenase.

– Nimic pentru moment. Îndepărtându-se de ușă, el traversă camera cu pași mari, pe deplin conștient că ea îl urmărea cu un aer șovăitor. Îngenunche lângă sora lui. Bună dimineța, Maddie!

Sora lui nu răspunse când își trecu pensula pe pânză. El se încruntă în timp ce studie pânza. În nuanțele palide, i se păru că surprinde conturul unei fețe. Se uită la Julia.

- Câte pânze a desenat?

- Trei. Este la a patra, răspunse ea. Le-am pus bine în dulap.

El încuviință din cap și se concentrează din nou asupra lui Maddie.

- Mă gândeam, spuse el în timp ce sora lui își trecu pensula prin vopsea. Ce-ai zice dacă l-aș invita pe Daniel aici peste weekend?

Mâna lui Maddie se opri.

El își ținu respirația în timp ce sora lui rămase înmărmurită. Era un semn bun? Rău?

- Poate duminică, la prânz? Ți-ar plăcea?

Ea își plecă ușor privirea. După o clipă, se apucă să picteze din nou.

Lucian rămase ghemuit câteva momente, fără să rostească vreun cuvânt.

- A fost o reacție. El se uită la Julia. Ai văzut, nu?

Uimirea i se citi pe chip când încuviință din cap.

- Sigur a fost ceva.

El răsuflă brusc în timp ce se ridică.

- Habar n-am dacă e de bine sau de rău.

Julia își desprinsese brațele.

- Cred că e de bine. Adică erau prieteni apropiați. Nu văd cum ar putea să fie de rău... pentru ea.

Lucian trebuia să fie de acord cu asta. Trecându-și degetele prin părul ud, își coborî mâna.

- O să vorbesc cu Dev. De obicei, este plecat aproape toată duminica, așa că el nu o să fie aici. Dacă ar fi acasă, totul ar putea să se ducă repede de răpă.

- Atunci probabil este cel mai bun moment să facem asta, încuviință ea. Nu trebuie să fie stresată.

Dar cum aveau să își dea seama dacă era? Deși era de acord cu Julia, dacă venirea lui Daniel avea să o streseze? Nu avea vreun motiv să creadă că avea să se întâmple asta - în afară de faptul că nu-i plăcea de nenorocit. Trebuia să renunțe la asta.

Întorcându-se spre Julia, el îi studie profilul în timp ce o privea pe Maddie. Se apucase din nou să-și muște buza de jos, aproape invitându-l să facă ceva în privința asta. Voia să guste din nou acea gură, dar avea suficientă minte încât să-și dea seama că trebuia să-i dea timp.

Ceea ce îi spusese cu o seară în urmă era adevărat. Ea era acum în lumea lui, dar el trebuia să o ajute să se obișnuiască și cu ideea, și cu realitatea.

– Poți veni o clipă pe coridor?

O expresie bănuitoare i se citi pe chip.

– De ce?

– Promit să-mi țin mâinile și... alte părți în frâu.

Privirea ei se îndreptă spre Maddie în timp ce buzele i se strânseseră într-o linie subțire și severă. Ea se ridică și trecu pe lângă el, apucându-l de mâneca de la cămașă. Îl trase spre ușă, iar el nici măcar nu reuși să-și ascundă zâmbetul încântat.

– Domnișoară Hughes, mă bruschezi?

– Taci! rosti ea șuierător.

El chicoti.

– Îmi cam place.

– Pentru că e ceva în neregulă cu tine. Ajunși pe coridor, îl trase la vreo câțiva pași distanță de ușă. Îi eliberă mâneca și se întoarse cu fața spre el. În caz că nu ți-ai dat încă seama, sora ta are, în mod evident, două urechi cu care aude perfect și poate să înțeleagă ce zice lumea din jurul ei.

– Da. Cred că înțeleg asta. El zâmbi când ochii ei se întunecară. Nu-mi doresc să ascund că sunt interesat de tine.

Ea făcu un pas în spate și clătină din cap.

– Poate ar trebui.

– Ei bine, atunci aș fi un mincinos. Dar eu nu sunt nici fals, nici mincinos, domnișoară Hughes.

– Oh, Doamne! mormăi ea și își frecă ușor fruntea.

– Nu cred ca El să aibă ceva de-a face cu asta.

Ea ridică încet privirea și îi aruncă o privire ucigătoare.

– Ce vrei?

El zâmbi.

- Aș vrea să fii aici când vine Daniel, în caz că se întâmplă ceva.
Părea să fie ultimul lucru la care s-ar fi așteptat ea.

- Hmm, n-am chiar un program fix. Dev mi-a spus că în weekend pot face ce vreau, dar nu aveam nici un plan pentru acest weekend. Sigur o să-mi fac timp când vine Daniel.

- Perfect. Și știi ce mai este perfect? o întrebă el.

- Că urmează să pleci?

El râse.

- Nu. Asta înseamnă că poți lua cina cu mine și Gabe mâine-seară.

- Stai! Ce?

Cu privirea ațintită spre clama care îi ținea părul strâns, Lucian se întrebă cât ar fi deranjat-o dacă i-ar fi scos-o.

- Eu și Gabe avem rezervare la unul dintre cele mai bune restaurante din oraș în fiecare seară de sâmbătă. Mă gândeam că, din moment ce ți-ai dorit să vezi orașul, ai vrea să ni te alături.

Ea deschise gura.

- Nu e mare lucru. O să fie și Gabe, și pe el îl placi, spuse el. Poate nu atât de mult pe cât mă placi de mine, dar asta e un lucru bun.

Umerii Juliei se îndreptară. Trecu o clipă.

- Cine o să aibă grijă de Madeline?

- Vor fi oameni care să se ocupe. Trebuie doar să ne întoarcem înainte să se facă prea târziu, spuse el cu un zâmbet când ea își dădu ochii peste cap. Hai, spune da!

- Și, dacă spun nu, o să mă manipulezi astfel încât să accept?

Lucian își înclină capul într-o parte.

- Dacă asta trebuie să crezi ca să accepți, atunci da.

Ea pufni.

- Știi, ești... Chiar nu există cuvinte ca să descrie cum ești. Ea clătină din cap. Deci nu o să fim doar noi doi, corect?

Luptându-se cu un zâmbet triumfător, el încuviință din cap.

- O să fie și Gabe cu noi.

- Mai sigur în mai mulți.

Oh, dacă ar fi știut numai cât de greșită era această convingere, dar el încuviință iar.

Cu o răsuflare greoaie, ea își încrucișă din nou brațele.

– Bine. O să vin cu tine și cu Gabe, dar nimic mai mult. Doar mâncăm de cină, apoi mă întorc acasă.

La naiba!

Acasă.

El șovăi o clipă, gândindu-se că îi plăcea când se referea la casa lui ca fiind *acasă*. Păstră ideea pentru el.

– Ce-ai zice dacă ne vedem la 19.00?

– Bine. Ea făcu un pas într-o parte și se opri. Strângând din buze, ridică privirea spre el. Nu știu dacă ți-am spus sau nu ieri, dar mă gândeam la asta și... și știu că nu erai apropiat de tatăl tău, dar sper că slujba v-a adus ție și fraților tăi un soi de încheiere.

Șocul îl făcu să înlemnească în timp ce se uită lung la ea. Era sinceră. El îi simți sinceritatea. Ceva, poate inima lui afurisită, i se strânse în piept.

Și, chiar dacă știa că trebuia să-i dea timp și spațiu, Lucian era un ticălos lacom. Înainte ca ea să-și dea seama de ceea ce avea el de gând, Lucian coborî capul și apăsă un sărut rapid și prea inocent pe colțul buzelor ei. Răsuflarea ei întretăiată răsună înăuntrul lui.

– Mulțumesc, murmură el pe buzele ei, apoi se trase în spate, lăsându-și privirea să hoinărească peste chipul ei drag.

Îi zâmbi și se întoarse, lăsând-o singură pe coridor.

Gabe zăbovi lângă ușa camerei lui Madeline, rezemat de tocul ușii, cu brațele încrucișate. Nu intră, dar își urmări sora la șevalet. Când deveni limpede că Gabe nu avea să intre în încăpere, Julia se apropie de el.

– Vrei să te las câteva minute cu ea?

Fără să-și ia ochii de la tablou, el clătină din cap.

– Nu. De fapt, trebuie să iau legătura cu un client. Își înclină capul într-o parte, în timp ce miji ochii. Știi la ce lucrează?

Ea scutură din cap.

– Habar n-am.

– Nici eu, murmură el, trecându-și o gleznă peste cealaltă. Deci legat de mâine-seară. Se uită la ea cu o privire piezișă. Sunt încântat de cina noastră.

Privirea lui, la fel ca a fratelui său, o captură pe a ei. Măcar Lucian nu mințise când îi spusese că avea să li se alăture și Gabe la cină, dar tot simți un gol ciudat în stomac.

- Serios?

- Da. Umbra unui zâmbet pluti pe buzele lui. Sunt încântat să-ți arăt New Orleansul.

Privirea ei se îndreptă spre a lui. Felul în care o spusese...

- Ei bine, trebuie să o iau din loc. El se îndreptă de spate și se îndepărtă de ușă. Seară frumoasă, Julia!

- Și ție! murmură ea.

Gabe plecă, iar înserarea se lăsă cu pași repezi. Când veni momentul să-l cheme pe Richard ca să o ajute să o mute pe Madeline în patul ei, Julia se simțea epuizată. Își petrecuse cea mai mare parte din zi muștrându-se pentru cele petrecute cu o noapte în urmă și apoi pentru că acceptase să iasă la cină cu cei doi frați.

Se simțea ciudat că acceptase o întâlnire... cu doi bărbați... în același timp.

Plimbându-se agitată prin încăpere în timp ce îl așteptă pe Richard, își dori să o poată suna pe Anna și să-i ceară sfatul, dar cum să facă asta fără să-i spună pentru cine lucra? Avea încredere în Anna, dar...

În orice caz, se săturase să-și tot reproșeze diverse. Julia trebuia să fie realistă. Nu ar fi făcut ce făcuse cu o seară în urmă dacă nu și-ar fi dorit. Nu ar fi acceptat să ia cina cu ei dacă nu și-ar fi dorit. Ce nu voia să înfrunte, ce o îngrozea, dacă era să fie sinceră, era faptul că își dorea.

Îl dorea pe Lucian.

Netezindu-și părul cu o mână tremurătoare, se opri în fața ușilor. Nori groși și grei acopereau cerul, cufundând toată proprietatea în umbre. În depărtare, răsună tunetul.

Chiar îl dorea.

Simplul gând îi făcea inima să-i tresalte în piept. Cum ar fi fost dacă ea ar fi spus-o cu voce tare? Ce se întâmpla dacă se lăsa în voia dorinței? El era evident interesat de ea, chiar dacă Julia habar nu avea încă de ce se oprise în noaptea aceea în apartamentul ei, dar ce se întâmpla dacă ea... pur și simplu se dezlănțuia?

Julia închise ochii, în timp ce își mușcă buza de jos. Slujba nu îi era în pericol, dar era ferm convinsă că agenția ei ar fi deza-probat toate activitățile extracurriculare care țineau de distracție și libertinism.

Nu-și permisesese să se gândească nici măcar la bonusul pe care urma să îl primească după încheierea contractului. Nu reușea să-și imagineze ce avea să însemne pentru ea pe termen lung.

Deci ce anume o trăgea înapoi? Dacă o suna pe Anna, aceasta urma să fie întrebarea pe care avea să i-o adreseze. Iar Julia nu voia să intre în detalii oferindu-i un răspuns.

Adevărul era că se temea să-și permită să simtă... să simtă orice putea să devină mai mult decât un interes trecător. Așa fusese de când îl părăsise pe Adam. Relația lor fusese un dezastru de proporții epocale, și poate... poate îi era teamă să nu repete experiența. Și orice s-ar fi întâmplat cu Lucian ar fi fost un dezastru.

Pentru că avea un fel al lui de a-i intra pe sub piele. Era fermecător și deștept. Era seducător și nesăbuit, făcând-o să se simtă scăpată de sub control. Era incredibil de chipeș și de ludic. Lucian de Vincent făcea parte din elita americană.

Cum să nu fie tulburată de el?

O relație cu el o putea face să simtă mai mult decât dorință. Își dorea cu adevărat să se întâmple una ca asta? Pentru că o relație cu Lucian nu ar duce nicăieri. În cele din urmă, ea avea să plece de aici, și voia să plece cu inima întreagă.

Bubuitul unui tunet o făcu să se trezească din reverie, obligând-o să deschidă ochii. Câteva secunde mai târziu, fulgere strălucitoare, intense și orbitoare secerară cerul. Mai răsună un bubuit puternic, urmat de întărirea vântului șfichiuitor care vui pe verandă.

Julia se trase înapoi dinspre uși, ușor tulburată de apropierea fulgerului.

– Uau!

– Ne așteaptă o furtună în toată regula.

Cu sufletul la gură, Julia se răsuci pe călcâie și îl văzu pe Richard lângă ușă. Toată lumea din casa asta era un ninja sub acoperire? Doamne, Dumnezeule!

- Cum de vă mișcați cu toții atât de discret? Sunteți oameni, măcar?

Richard chicoti.

- Domnului de Vincent... lui Lawrence... nu-i plăceau zgomotele inutile. Cei mai mulți dintre noi am învățat să ne mișcăm cât mai discret cu putință.

Pașii erau zgomote inutile? Juliei i se părea ciudat că toată lumea se putea mișca într-o liniște deplină prin casă, mai puțin noaptea, când pașii fantomatici hoinăreau fără nici o reținere și fără nici o țință.

- Am înțeles.

- Ești gata să o mutăm în pat? o întreabă el.

Încuviințând din cap, Julia se întoarce spre locul unde se odihnea Madeline, pe jumătate adormită în fotoliul comod. Richard se apropie și se opri, studiind tabloul la care lucrase ea aproape toată vinerea. O expresie ciudată îi străbătu chipul.

- Știi ce pictează? întreabă ea.

Pentru ea era totul foarte abstract.

Chipul lui redeveni impasibil, iar el clătină din cap.

- Ești gata?

O ajută pe Madeline să se ridice. Reușeau să se miște mai repede când Lucian se afla prin preajmă, pentru că el o ridica pur și simplu și o purta în brațe până în pat. Când era doar cu Richard, erau nevoiți să o ajute să înainteze pas cu pas în timp ce îi susțineau greutatea.

După ce o așază în pat, Julia se gândi brusc la ceva în timp ce aranjă cu grijă picioarele lui Madeline sub pătură.

- De cât timp lucrezi pentru familia de Vincent?

- Ei bine, de dinainte să se nască băieții și Madeline. El așază o pernă sub capul lui Madeline. Tatăl meu a lucrat pentru tatăl lui Lawrence. A crescut cu Lawrence. Era firesc să sfârșesc prin a lucra pentru el.

- Asta înseamnă, uluitor, foarte mult timp.

Ea își aminti de tânărul care o luase de la aeroport. Spusese și el ceva asemănător.

Richard se îndepărtă de pat, oprindu-se lângă dulap și un mic suport.

– Îi văd pe copiii aceștia ca pe ai mei. El aruncă o privire spre Julia. Eu și Livie nu ne-am dorit să avem copii, așa că ne-am bucurat să-i răsfățăm pe băieți și pe Madeline de fiecare dată când am avut ocazia.

Julia îi aruncă o privire, întrebându-se dacă nu întrecea limita cu următoarea întrebare.

– Nu le-a fost ușor în copilărie, nu-i așa?

Un surâs trist îi traversă chipul.

– Lawrence a fost foarte dur cu ei. Avea mari așteptări, la fel cum avusese și tatăl lui de la el. Se uită la Madeline câteva clipe. Nu ai avut șansa să-l cunoști pe Lawrence. Putea să fie foarte dur, dar... avea motivele lui. Nu eram mereu de acord cu ele, însă le avea.

Julia se întrebă ce fel de motive putuse avea pentru a fi atât de groaznic cu copiii lui.

– Mai ai nevoie de ceva?

– Nu. Asta e tot.

El înclină din cap și se îndreptă spre ușă, unde se opri.

– Iei cina cu băieții astă-seară?

Julia aproape izbucni în râs.

– Nu, în seara asta mă relaxez.

– Desigur. Vrei să-ți trimitem cina în cameră?

Ea deschise gura, dar avu nevoie de câteva clipe pentru a-și găsi cuvintele.

– Nu este nevoie. Mi-a rămas din ce a avut Livie amabilitatea să-mi trimită.

– Nu e nici o problemă. Pielea din jurul ochilor lui se încreți când îi zâmbi. Este cotlet de vită fript cu unt și mirodenii. Te lingi pe degete.

Cotlet de vită fript? Stomacul ei chiorăi înfometat.

– Cum să refuz așa ceva?

– Nu poți. Îți aducem cina la 19.00 fix.

– Mulțumesc! spuse ea, continuând să se simtă de parcă nu ar fi trebuit să accepte.

Richard încuviință din cap și se întoarse, făcându-se nevăzut pe coridor. Scuturând din cap, ea intră în baie. Era ciudat să aibă cineva care să facă lucruri pentru ea. Nu conta cât timp petrecea aici, se îndoia că avea să se poată obișnui cu asta.

Luă prosoapele curate care fuseseră puse mai devreme în baie și le duse în dulap. Închise ușa dulapului când ieși. Se lovi cu cotul de teancul de reviste și cărți lăsate pe suportul de lângă comodă. Acestea se prăbușiră pe podea într-o harababură, una după alta.

– Normal, mormăi ea, aruncând o privire spre Madeline.

Ochii îi erau închiși, dar Julia se îndoia că dormea.

Aplecându-se, ridică iute revistele și cărțile. În timp ce le așeza la loc pe suport, zări ceva alb pe podea.

Cu o încruntare, Julia se întinse și luă bucata de hârtie. Era o foaie de caiet, ruptă din colțul unei pagini și împăturită. Hârtia nu părea învechită de vreme, ștearsă ori îngălbenită.

Julia aranjă teancul în timp ce se ridică, despăturind în același timp hârtia. Înlemni, încruntându-se când citi cele două rânduri scrise de mână.

Mi-e dor de tine, dar nu mai e mult.

Te iubesc, dar ai știut mereu asta.

Capitolul 20

– Mulțumesc, spuse Dev la telefon. Apreciem că ați sunat. Urmă o pauză în timp ce Lucian își frecă fruntea cu un deget. Dev se încruntă. Da. Dacă avem nevoie de ceva, vă anunțăm. Închise telefonul. Ce abordare matură!

Lucian zâmbi larg.

– Așa mi s-a părut și mie.

Ridicând dintr-o sprânceană, Dev se lăsă pe spate în scaun.

– Telefonul sună încontinuu.

Dev se ocupase de cei care își transmiseseră gândurile de bine, de telefoane, de oaspeți și de presă, de parcă pentru asta fusese născut. Și chiar așa era. Asumându-și rolul de cap al familiei, capul afacerilor era un lucru la care se așteptase.

La care se așteptaseră cu toții.

Dar Lucian nu era aici ca să vorbească despre cât de bine își asuma Dev rolul de patriarh al familiei.

– Voiam să discut ceva cu tine.

– De ce am impresia că asta înseamnă, de fapt, că o să faci ce ți-ai pus în gând indiferent de ce aş zice eu?

– Nu știu. Poate există ceva date statistice care susțin convingerea asta.

– Poate, murmură Dev, făcându-i semn să continue în timp ce se întinse spre paharul lui.

- Mă gândesc să-l invit pe Daniel să petreacă timp cu Maddie. Cred că ar ajuta-o. Lucian le povestise fraților lui că Daniel își făcuse apariția la scurt timp după ce aflase. Nici unul nu se arătase prea încântat. Și, oricât de enervant ar fi, n-are ce rău să facă.

Dev își încheștă maxilarul după ce înghiți o gură de whisky.

- Aș prefera să am în casă un cangur turbat decât pe Daniel. Pe frunte îi apărură cute de încruntare.

- Cangurii turbează?

- Nu știu, dar îmi imaginez că Daniel este la fel de distructiv ca un cangur într-un magazin de porțelanuri, răspunse Dev, iar Lucian se întreabă dacă nu cumva fratele lui era ușor pilit. Știu deja că o să faci asta. Când?

Lucian se mișcă pe scaun, păstrându-și picioarele pe marginea biroului lui Dev.

- Duminică. Nu o să fii aici.

- Perfect. Dev făcu o pauză. Ești responsabil de povestea asta. Dacă face probleme...

- Știu. O să mă descurc. Lucian își lăsă o mână pe brațul scaunului. Apropo de probleme, ai vreo veste de la poliție?

- Am vorbit cu Troy mai devreme. Cred că va fi scos din anchetă din cauza prieteniei noastre, îi explică Dev, rotind lichidul în pahar. Comisarul nu a discutat cu mine încă.

- Avocații îl împiedică?

Umbra unui zâmbet pluti pe buzele lui Dev.

- Firește. Nu-mi fac griji.

Lucian se încruntă.

- Păreai îngrijorat înainte.

Dev ridică privirea spre Lucian.

- Asta a fost înainte.

- Nu-ți faci griji că vestea despre investigația morții lui o să apară în presă? Lui Lucian nu-i venea să creadă. Singurul lucru de care îi păsase vreodată fratelui său era imaginea publică a familiei. Mă aștept ca anunțul să fie făcut public. Un asemenea caz l-ar putea propulsa în carieră pe comisar.

Dev zâmbi, iar curbarea rece a buzelor lui te făcea să te înfiori.

- Sau un asemenea caz i-ar putea... încheia cariera.

Julia era la un pas de o cădere nervoasă în vreme ce făcu duș și se pregăti pentru întâlnirea cu Lucian și Gabe. Faptul că se spălase cu șampon și balsam de două ori îi lăsă impresia că se pregătea pentru o întâlnire amoroasă. Ba chiar se epilă, din... *motive la care nu voia să se gândească.*

Căută să se concentreze la altceva decât la evenimentul pentru care se pregătea. Minte îi aluneca neîncetat la bilețelul pe care îl găsisese cu o noapte în urmă. Cine să-l fi scris? Fusesse scris pentru Madeline și, dacă da, cum ajunsese acolo?

Unele dintre cărți erau mai vechi... de zeci de ani. Poate îl strecurase într-una dintre ele ca semn de carte? Julia nu era sigură, dar îl pusese la loc sub reviste și cărți.

Voise să-l întrebe pe Lucian despre asta, dar nu-l mai văzuse de când o invitase la cină. Nici măcar o dată din dimineața zilei anterioare, ceea ce era ciudat, din moment ce în mod normal dădea de el la fiecare colț din casă. Nici n-ar fi știut că era acasă dacă nu s-ar fi dus dimineață să vadă ce făcea Madeline și nu l-ar fi auzit citindu-i.

Julia se speriasse și se întorsese iute, în loc să dea ochii cu el, cum ar fi făcut un adult.

Când revenise în camera lui Madeline, chiar înainte de ora prânzului, Lucian nu mai era pe nicăieri. Sincer, dacă nu ar fi stat în aceeași casă cu el, probabil ar fi anulat cina din simplă neliniște.

Dar nu avea această opțiune.

În timp ce își uscă părul și își ondulă șuvițele lungi în bucle ample, se lansă într-o luptă aprigă cu propria conștiință, cu rațiunea și cu hormonii ei. Un fel de rețetă perfectă pentru deciziile proaste pe care le putea lua un om în viață. Un sfert din ea știa că nu ar fi trebuit să amestece profesia cu treaba asta, orice ar fi fost ea. Un alt sfert îi spunea că ieșirea din seara aceasta era o greșală uriașă, care probabil avea să genereze o grămadă de alte greșeli.

Celelalte două sferturi se întrebau dacă să poarte lenjerie intimă sau nu.

Ea își dădu ochii peste cap în fața reflexiei din oglindă, știind foarte bine că avea să poarte.

După ce își aplică ultima tușă de rimel, decise să nu se mai agite și... și, ei bine, fie ce o fi. Acesta era planul ei. Nu voia să se mai streseze nici măcar o secundă.

– Vai de noi, șopti spre reflexia ei.

Era cel mai neinspirat plan din istorie, dar altceva mai bun nu avea.

Reuși totuși să-și facă un machiaj de seară pentru prima dată în viață.

Îndepărtându-se de oglindă, își atinse cu degetele cordonul de la halat în timp ce aruncă o privire spre duș. Nu reuși să nu se gândească la umbra pe care o văzuse. Capul abia de o mai durea, dar, de fiecare dată când făcea duș, îi era prea frică să închidă ochii.

Și se simțea cu atât mai îngrozită să-i țină deschiși.

Tremurând, deschise ușa de la baie și se opri de îndată ce privirea îi ateriză pe pat. În mijlocul patului se odihnea o cutie mare și albă, cu o fundă neagră deasupra.

– Ce nai...

Fără îndoială, cutia nu fusese acolo când intrase în baie. Miji ochii și privi spre uși. Toate erau închise, și le și încuiase.

Știa că le încuiase, pentru că, după ce ușile i se deschiseseră în toiul nopții, le verifica de două ori.

Apropiindu-se încet de cutie, o ridică cu grijă și o trase spre marginea patului. Julia își dădu pe spate o parte din păr și trase adânc aer în piept, apucând funda din mătase și desprinzând panglica. Aceasta alunecă într-o parte.

Julia apucă marginile capacului și îl ridică, trăgându-se în spate, ca și cum s-ar fi așteptat să fie atacată de o cobră.

Nici urmă de cobră.

Doar valuri de metri de hârtie velină neagră.

După ce dădu hârtia subțire laoparte, i se tăie respirația când văzu ce se afla înăuntru. Sigur nu o cobră, dar ceva la fel de primejdios.

O pată stacojie într-o mare de negru. O rochie era împăturită frumos în cutie, și nu era chiar genul de ținută pe care și-ar fi cumpărat-o de la Old Navy. Fără să o atingă, își dădea seama că era făcută din cel mai fin material; un material despre care probabil nici

nu știa cum se numea, pentru că nu avusese niciodată destui bani ca să facă cumpărături în locurile în care se vindeau asemenea rochii.

Pentru o clipă, aproape nu-și dori să o atingă, de teamă să nu o strice cu degetele ei neîndemânatică, dar fetița dinăuntrul ei ieși la suprafață, și Julia se repezi spre cutie.

Apucă rochia și o scoase ușor. Era uluitoare. Cu mâneci cochete și un decolteu în formă de inimă, brodat cu mărgelile, avea talie înaltă ce se strângea sub sâni.

– Doamne iartă-mă, șopti ea, îndepărtându-se de pat și ducând mânecile delicate la umeri.

Rochia îi cobora până sub genunchi.

Era o adevărată operă de artă, și probabil ultima oară când purtase ceva atât de frumos fusese la nunta ei.

Dar putea să o poarte?

Coborând rochia, o privi lung. Nu se vedea pe nicăieri vreo etichetă cu prețul, dar se îndoia că putea costa cât ar fi fost ea dispusă în mod normal să dea pe haine. Era evident că era un cadou...

În cutie se mai întrezărea o licărire de purpuriu. Punându-și rochia pe braț, ea se aplecă în față și dădu laoparte și restul de hârtie. Izbucni în râs.

Pantofi roșii cu toc și curelușe.

Apoi observă bilețelul. Ridicându-l, întoarse cartonașul care avea aceeași culoare cu rochia. „La Firestone se cere ținută protocolară. Am vrut să fii pregătită.”

Scrisul de mână era frumos, fără nici o asemănare cu bilețelul pe care îl găsisese mai devreme. Nu știa de ce, dar Julia râse din nou.

– Asta e... o nebunie.

Ea clătină din cap, dar continuă să zâmbească în timp ce scoase pantofii și îi așeză pe pat, lângă cutie.

Doar o singură persoană ar fi putut să-i ofere rochia și pantofii.

Lucifer.

Să-i cumpere rochia fără permisiunea ei era un gest atât de agresiv, atât de tipic pentru el. Respira aroganță și autoritate, dar, în același timp, era un gest de o atenție înduioșătoare.

O parte din ea nu-și dorea ca el să-i cumpere haine. Era ceva mult prea intim. Cealaltă parte din ea abia aștepta să probeze rochia.

Așezând rochia pe pat, își scoase halatul într-o clipită și își puse un set de lenjerie roșie, pentru a se potrivi cu rochia. Un set asortat cum rareori întâlneai în garderoba ei. Luă rochia și o îmbracă.

Îi venea.

Doamne, îi venea *perfect*, și nici nu voia să își imagineze cum de reușise Lucian să găsească rochia și să se asigure că îi venea ca turnată.

Lucian nu ar fi trebuit să-i cumpere rochia sau pantofii. Încă un lucru nepotrivit de adăugat la o listă nesfârșită cu lucruri nepotrivite de care se făceau responsabili amândoi.

Dar avea să o poarte.

Punându-și pantofii, reveni încet în fața oglinzii de la baie, simțindu-se ca o cenușăreasă ieftină. Reflexia îi atrase atenția.

Julia abia dacă se mai recunosc.

Inima îi bătea nebunește, în timp ce își trecu mâinile peste materialul catifelat, care îi pune în evidență formele. Nici într-un milion de ani nu și-ar fi închipuit o rochie mai potrivită pentru ea, în care să se simtă... perfect încrezătoare și frumoasă.

– Bine, spuse ea, înghițindu-și nodul de emoții haotice care i se puse brusc și de nicăieri în gât.

Clipind ca să-și înăbușe lacrimile, ieși din baie și își luă geanta. Bănuia că urmă să se vadă cu frații la parter. Oprindu-se la ușă, își adună iureșul de emoții, le potoli și ieși din dormitor. Nu făcuse nici câțiva pași, când se deschise ușa de la apartamentele Lucian.

În clipa în care îl zări, Julia se simți de parcă ar fi urcat într-un roller-coaster. Era uluitor, îmbrăcat ca la înmormântarea tatălui său, numai că fără cravată și sacou. Purta o cămașă albă și pantaloni negri cu o croială perfectă. Părul îi era drept, aranjat pe spate, dar avu impresia că unele dintre onduleurile mai rebele aveau să se răzvrătească înainte de încheierea serii.

Nu era prima și nici ultima dată când se gândea la asta, dar Lucian de Vincent era atât de chipeș, încât nu părea real.

Pașii ei încetiniră când se apropie de el. Abia atunci își dădu seama că o privea cu aceeași atenție cu care îl privea ea. O involburare de fiori dansă peste pielea ei, în timp ce privirea lui o studie din cap până în picioare.

– La naiba, murmură el, chinuindu-se să revină cu privirea spre chipul ei. Domnișoară Hughes, ești absolut superbă! Știi asta? Superbă.

Ea simți cum roșește.

– Mulțumesc! Încet, ridică privirea spre a lui. Și mulțumesc pentru rochie și pantofi.

– Îți plac? El făcu un pas spre ea. Trebuie să recunosc... știam că o să-ți stea splendid în roșu.

Inima ei părea dornică să-i iasă din piept.

– Apreciez intenția, dar nu trebuia să-mi cumperi așa ceva.

– De ce nu? El ridică o mână, trecându-și degetele peste părul ei, și îi prinse vârfurile între degete. O femeie frumoasă merită lucruri frumoase.

– Este o replică foarte frumoasă, sunt sigură că ai citit-o pe undeva, dar nu se...

– Cuvine? Nu s-ar cuveni să nu porți rochia asta. El îi aranjă şuvițele peste braț. Și nu este o replică pe care să o fi citit undeva. A fost un gând pe care am decis să-l rostesc cu voce tare.

– Bine, spuse ea, pe deplin conștientă că degetele lui zăboveau pe brațul ei. Julia se trase înapoi. Dar nu-mi mai cumpăra astfel de lucruri fără acordul meu.

El înclină capul într-o parte, și expresia de pe chipul lui o făcu să se întrebe serios dacă nu cumva îi vorbise despre un concept care îi era cu totul străin.

– Deci pot să-ți cumpăr lucruri frumoase dacă îmi dai voie?

Julia se încruntă. Nu era deloc ce își dorise să transmită.

– O să țin minte asta. Buzele lui se curbară într-un zâmbet. Ești gata?

Nu era chiar o întrebare, dar ea încuviință din cap, chiar dacă nu era nicicum atât de pregătită pe cât ar fi trebuit să fie.

Lucian abia reuși să-și ia ochii de la Julia în timp ce se îndreptară spre etajul principal. Nu era singurul care să aibă această problemă. Nici Gabe nu încetase să o cerceteze din priviri.

Poate că rochia fusese o idee proastă, pentru că nu-și dorea decât să o dezbrace.

Ea se opri între ei în aerul cald al serii, cu o mână pe brațul lui.

Gabe îi lăuda felurile de mâncare de la Firestone, în timp ce Lucian urmări fiecare linie a chipului și fiecare formă a corpului ei.

- Trebuie să încerci langusta înăbușită. Este extraordinară.

- Sincer, n-am mâncat niciodată langustă.

- Ei bine, rectificăm în seara asta. El se uită la Lucian. Să facem din seara asta o... noapte de premiere pentru Julia.

Lucian își arcui o sprânceană.

Aruncându-i o privire peste umăr, Julia coborî ușor bărbia.

- Îți plac... fructele de mare?

Bucurându-se de atenția ei, el veni mai aproape.

- O să descoperi că există o dezbatere aprinsă pe tema langustelor - dacă sunt sau nu fructe de mare, dar, da, mie îmi place toată mâncarea.

- Nu este chiar adevărat, comentă Gabe, mișcându-se și oprindu-se în fața ei. Lucian nici nu vrea să audă de orice mâncare de culoare verde.

- Serios? întrebă ea.

- Păi... El își puse mâna pe umărul ei, ușurat când ea nu reacționa urât la atingere. Legumele chiar sunt mâncare?

Julia clătină din cap.

- Cred... hmm. Ea încremeni. Asta e pentru noi?

Lucian ridică privirea, surprinzând cu coada ochiului limuzina neagră care venea dinspre sensul giratoriu.

- Așa sper, din moment ce este a noastră.

- Am cerut să fie dusă la spălătorie. Gabe își netezi părul pe spate. A trecut ceva vreme de când am folosit-o ultima oară.

Julia rămase mută de uimire preț de câteva secunde.

- Voi vorbiți serios? De obicei, vă deplasați cu limuzina?

- Da. Lucian își lăsă mâna să alunece în josul spatelui ei. Destul de des.

Limuzina se opri în dreptul treptelor din față, iar Gabe coborî.

- N-aș spune că o folosim foarte des, dar seara asta este specială. El deschise portiera din spate. O să-ți arătăm cum trăim.

Julia șovăi, iar Lucian aproape simți neliniștea ei crescândă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă în șoaptă.

– Eu... Totul este copleșitor, spuse ea cu un râs tremurat. Nu sunt obișnuită cu asta... cu nimic din toate astea.

Îl năpădi o nevoie bruscă de a o alina, și, pentru o clipă, nu se mai simți în stare să se miște sau să vorbească. În toată viața lui, simțise nevoia de a-și alina doar mama și sora. Nici măcar frații.

Era o senzație stranie pentru el.

Dar... își acceptă starea cu inima deschisă.

– Putem să luăm altă mașină dacă vrei. El își puse degetele sub bărbia ei și o făcu să se uite la el. Dacă vrei să comandăm pizza, așa facem.

– Să comandăm pizza?

Ea râse.

– Dacă asta vrei, spuse el – și vorbea serios. Avea să facă tot ce voia ea. Tu să-mi spui.

Julia își întoarse privirea după câteva clipe, și degetele lui alunecară de pe bărbia ei. Ea trase aer în piept.

– Nu. Sunt doar stupidă. Hai să facem asta!

– Nu ești stupidă.

Ea își strânse buzele trandafirii frumoase.

– Ești sigur de asta? Majoritatea oamenilor ar sări în sus de fericire la ideea de a se plimba cu o limuzină.

– Mie nu-mi pasă de ei.

Și vorbea serios.

– Bine. Sunt gata.

– Sigur? Pot să te țin de mână dacă vrei.

Julia își dădu ochii peste cap.

Cu mâna pe spatele ei, el se aplecă și îi vorbi la ureche:

– Dacă mă iei de mână, domnișoară Hughes, este posibil să nu-ți mai dau drumul. Doar ca să știi.

El o simți tremurând când mâna lui coborî pe șoldul ei.

– Iar tu să știi că o să fie decizia mea dacă te iau de mână. Ea făcu o pauză și se uită la el. Sau pe oricine altcineva.

– Nu cred că o să observi pe altcineva, îi spuse el, apoi se îndreptă de spate când Gabe deschise portiera limuzinei.

Julia făcu un pas în față, trimițându-i un zâmbet încordat, în timp ce îi întinse mâna lui Gabe. Ea își arcui o sprânceană și apoi se întoarse spre Gabe. Fratele lui o ajută să urce pe bancheta din spate.

Lăsând capul pe spate, el râse pe înfundate. La naiba, amuzantă mai era. Și era... cu totul altceva.

Gabe îi făcu cu ochiul și se strecură în limuzină. Lucian se puse în mișcare, coborând treptele de la intrare. Urcând în mașină, se simți ușurat să vadă că Gabe se așezase pe bancheta din față Juliei. Măcar nu trebuia să-l mute cu forța pe fratele lui.

Desigur, Lucian se așeză chiar lângă Julia.

- Gata, Denny, spuse Gabe prin geam. Îmi pare rău pentru întârziere!

- Nici o problemă, se auzi răspunsul.

Lucian aruncă o privire spre Julia. Cu ochi mari, ea verifica fiecare centimetru din interiorul spațios, de la barul plin cu de toate până la scaunele din piele. Când se închise geamul despărțitor, ea părea gata să râdă.

- Este prima dată când mergi cu o limuzină? o întrebă Gabe.

Julia clipi când își încrucișă mâinile în poală, peste gentuța pe care o luase cu ea.

- Am mai mers cu una, dar nimic de genul ăsta. Făcu o pauză. Este lemn masiv?

- Da, răspunse Gabe cu un zâmbet. De fapt, m-am ocupat chiar eu de detaliile din lemn. Vrei să bei ceva?

- Hmm... Ea încuviință din cap și spuse: Sigur.

Gabe se îndreptă spre bar. Scoase o sticlă de whisky.

- Să începem cu ceva mai ușor, îi spuse Lucian fratelui lui. Ce-ați zice de niște șampanie? Cred că avem o sticlă de Krug.

- Fără îndoială.

Gabe scoase sticla și o desfăcu, făcând-o pe Julia să tresară. Cu un zâmbet larg, Gabe umplu trei pahare și le întinse spre ei.

Lucian își întinse brațul de-a lungul spătarului banchetei. Ea îl privi, dar el nu se mișcă din loc.

- Se pricepe la tot ce presupune lucrul cu mâinile.

- La fel și tu, răspunse Gabe, întinzându-și picioarele.

Pantofii lui aproape îi atingeau pe ai Juliei.

- Și tu lucrezi cu lemnul? întrebă ea, sorbind șampanie.

El chicoti.

- Nu. În nici un caz.

- Nu știi?

Gabe o înghionti ușor pe Julia cu piciorul, atrăgându-i atenția.

- Ce să știi? întrebă ea.

Privirea îi alunecă spre Lucian.

- Nu i-ai spus?

El ridică dintr-un umăr.

- Habar n-am despre ce vorbiți.

Privirea ei se mută de la unul la altul.

- Frățiorul meu este foarte talentat. Un zâmbet se juca pe buzele lui Gabe în timp ce îl privi pe Lucian. Vezi tu, Madeline nu este singura artistă din familie.

Ea se uită la el.

- Pictezi?

Prinzându-i o șuviță între degete, el încuviință din cap.

- Se știe că am cochetat cu asta o dată sau de două ori.

- Ai cochetat? Gabe râse. Acum, faci pe modestul?

- Sunt eu altfel?

Fratele lui zâmbi și se întoarse spre ea.

- Lucian a făcut o avere cu picturile lui. Sunt expuse prin toată lumea, prin reședințe private și muzee.

- Poftim?

Julia se uită la el de parcă ar fi fost surprinsă că el știa chiar și să coloreze în contur.

- De ce ești atât de șocată? El o trase ușor de păr. Cariera mea de desfrânat-șef îmi permite să am mult timp liber.

Buzele îi tremurară când ea se întinse ca să își elibereze părul din strânsoarea lui.

- De ce nu mi-ai spus nimic?

- De ce să-ți spun? Sunt convins că vorbesc destul despre mine. Gabe râse.

- Sunt tablouri de-ale tale și prin casă?

- Vreo câteva. El îi mai captură o șuviță. Putem să jucăm un joc mai târziu. Să ghicești care sunt ale mele.

– Cred că ar fi un joc antrenant. Gabe îi privi pe deasupra paharului. Pot să particip și eu?

– Nu, spuse Lucian. Pentru că n-ar fi corect față de domnișoara Hughes, nu?

– Nu știu de ce, dar nu cred că jucați corect vreun joc, comentă Julia sec.

Gabe își arcui sprâncenele.

– Extraordinar! Ne-a prins.

Într-adevăr, se gândi Lucian în timp ce îi înfășură șuvița pe deget. Pe măsură ce se apropiară de oraș, Gabe coborî geamurile fumurii, pentru ca ea să se bucure de luminile strălucitoare. Din clipa aceea, Julia se lipi la propriu de geam, paharul aproape gol atârând uitat în degetele ei.

Traficul le încetini înaintarea când ajunseră pe Canal Street. Forfota de muzică și țipete, de claxoane și râsete se îmbina cu diferitele arome ale orașului care pătrundeau în mașină prin geamurile deschise. Lucian uită complet de fratele lui.

Era concentrat cu toată ființa asupra Juliei.

Ea aproape fremăta de încântare în timp ce se lăsa învăluită de magia orașului, întorcându-se spre ei când zări indicatorul spre Bourbon Street.

– Sărim peste Bourbon, îi spuse Gabe, cu buzele curbate într-un zâmbet blând. Dar acesta este drumul cel mai pitoresc spre locul în care mergem. O să traversăm o parte din Cartierul Francez peste câteva momente.

– Nu mâncăm în Cartierul Francez?

– Nu. Privirea lui Lucian călători de-a lungul unuia din picioarele ei frumoase. Lăsăm Cartierul Francez pentru turiști, dar cred că o să-ți placă unde mergem.

Firestone se afla la câteva străzi distanță de canal, lângă Gravier Street și aproape de zona de afaceri a orașului, într-unul dintre depozitele transformate de curând în altceva. Totuși, Denny o luă pe drumul cel mai pitoresc, străbătând Royal și revenind pe Decatur, pentru ca Julia să vadă unele dintre hotelurile mai vechi cu balcoane din fier forjat și alte clădiri istorice.

Înaintarea pe străzile oraşului era o provocare. Şuvoaie de oameni ieşeau de-a valma de prin baruri, aventurându-se pe trotuarele şi străzile înguste. Chiar era cazul să-i dea lui Denny un bacşiş pe măsură pentru această călătorie. Răbdarea de care aveai nevoie ca să conduci pe aceste străzi într-o seară de sâmbătă era o calitate de care se bucurau doar puţini oameni în lume.

Dar merita pe deplin, ca să vadă cum se lumina chipul Juliei.

– Am ajuns, anunţă Gabe în timp ce Denny opri limuzina lângă bordură.

Julia se trase înapoi de la geam şi coborî privirea spre paharul ei.

– Lasă-l pe bar, spuse Lucian când Gabe deschise portiera şi ieşi din maşină. Se ocupă Denny.

Ea făcu întocmai şi se aplecă în faţă, mulţumindu-i lui Denny prin geamul de la mijloc.

Lucian ieşi din maşină şi se întoarse, în vreme ce Gabe îi urmărea de pe bordură, de sub copertina roşie care se unduia în bătaia vântului serii. Lucian întinse mâna în timp ce Julia alunecă pe banchetă. Când ajunse lângă portiera deschisă, ochii ei mari şi căprui plutiră de la chipul lui spre mâna sa întinsă.

Fireşte, Julia îşi amintea ce îi spusese înainte să plece de acasă.

– Domnişoară Hughes? zise el încet.

Ea păru să tragă adânc aer în piept şi să ia o decizie, în timp ce inima lui începu să bată straniu în piept. Apoi, cu o lentoare aproape dureroasă, ea îşi aşeză mâna într-a lui.

Lucian zâmbi.

Capitolul 21

Langusta era delicioasă.

Nu-i păsa dacă făcea sau nu parte din categoria fructelor de mare. Era minunată. La fel și aperitivul cu *burrata* și felul principal cu file și scoici. Avea să fie nevoie ca Julia să fie scoasă din restaurant în brațe după câtă mâncare și cât vin consumase, și, desigur, băieții comandară desert.

Ea aruncă o privire spre Gabe. El îi zâmbi în timp ce ridică paharul de vin spre ea. Apoi Julia se uită la Lucian. El doar... o privea cu un aer care o făcu să se înfioare când sorbi din vin, abia simțindu-i gustul sec. Ea întoarse repede privirea, scrutând în grabă restaurantul.

Se aflau la o măsuță rotundă, ascunsă lângă perete, feriți de privirile indiscrete. Restaurantul era fabulos, decorat numai cu lemnărie și ornamente artizanale, cu mese acoperite cu fețe în nuanțe de crem și roșu, luminate de lumânări înalte conice.

De câteva ori de-a lungul cinei, mai mulți oameni se apropiaseră de masa lor... de cele mai multe ori, bărbați în vârstă care o priveau curioși. Nimeni nu fusese nepoliticos, nimic nu se compara cu întâlnirea pe care o avusese cu logodnica lui Dev. Lucian o prezentase de fiecare dată, spunând pur și simplu că era domnișoara Hughes, fără să dea alte explicații.

Până acum, cina fusese splendidă. La fel și plimbarea prin oraș și ce apucase să vadă din New Orleans. Abia aștepta să revadă

balcoanele pline cu flori și ferigi. Julia voia să se plimbe pe străzi și să atingă clădirile – să atingă istoria.

Dar nu în această seară.

Se îndoia că ar fi putut să facă o plimbare pe stradă acum.

Lucian se mișcă, atrăgându-i atenția. Nu părea să fie prea mult loc la masă, pentru că piciorul lui Lucian se sprijinea de al ei și, din când în când, piciorul lui Gabe o mai atinge în treacăt.

– Toate bune? întrebă el.

O tot întrebase dacă se simțea bine de-a lungul cinei. Grija lui era... dulce, pentru că simțea că era sinceră – sau, cel puțin, asta îi transmitea vinul.

Astfel că Julia încuviință din cap. Totul era bine. Băieții își văzură în continuare de conversație, povestindu-i despre perioada facultății și despre belelele în care intraseră, în vreme ce mâncară o cină care trebuia să fi costat cât o mașină de lux.

Dar continua să se simtă ca un oaspete – un oaspete în casa lor, în limuzina lor și acum la masa pe care își închipuia că și-o permiteau doar cei mai înstăriți oameni. Frații nu făcuseră nimic greșit care să o facă să se simtă așa. De fapt, făceau exact opusul, dar i se părea că era atât de străină de toate acestea, încât se simțea ca o impositoare în rochia elegantă, înconjurată de oameni chiar mai eleganți.

Julia se tot aștepta să se ivească din senin cineva precum Sabrina și să o acuze că era o prefăcută.

– Deci... Gabe se întinse și o bătu ușor pe mână. Care sunt planurile tale pe termen lung, Julia?

Smulsă din propriile gânduri, Julia se întoarse spre el.

– Hmm, adică ce am de gând să fac după slujba mea de aici?

El își sprijini trupul zvelt de spătarul scaunului și încuviință din cap.

– Vrei să rămâi aici sau să pleci acasă?

– Nu știu. Dintr-un motiv stupid, ea se uită la Lucian și, apoi, își dori să-și dea una. Cel mai probabil, o să mă întorc acasă, dar nu m-am gândit serios, pentru că nu mi-am fixat un termen.

Gabe își înclină capul într-o parte și aruncă o privire spre frațele lui.

– Te-ai gândit să rămâi aici? Cred că... unii dintre noi ți-ar duce dorul dacă ai pleca.

Sprâncenele ei se arcuiră în timp ce sorbi din vin. Cum avusese doar vreo câteva discuții cu Gabe, se îndoia că el se număra printre acei oameni.

– Mie mi-ar fi dor de tine. Lucian se aplecă în față, sprijinindu-se cu coatele pe masă. Mi-ar fi foarte dor de tine.

– Hmm... da, murmură ea, aruncându-i o privire piezișă.

– Te îndoiești de spusele mele? El își lăsa umărul să se lipească de al ei. Aș fi mai mult decât bucuros să-ți dovedesc asta.

Ea își simți gâtul și pieptul înroșindu-se când privirile li se întâlniră. Prea mult vin, se gândi ea, pentru că nu reuși să își ferească privirea, și chipurile le erau aproape. Gurile lor erau despărțite de doar câțiva centimetri.

– Nu cred că ar trebui să te îndoiești de el, spuse Gabe gânditor. Julia clipi și se retrase brusc, ațintindu-și privirea spre Gabe.

El îi aruncă un zâmbet senin.

– Cred că, dacă ai pleca, ar fi tare nefericit.

Sorbind lung din vinul ei, ea încercă să își adune gândurile.

– Cred că este o exagerare.

Răsuflarea caldă a lui Lucian pluti peste partea laterală a gâtului ei, înfiorându-i pielea.

– Cred că mi-ai lansat o provocare.

Inima i se zbatu în piept când Lucian se aplecă, ridicând mâna și făcându-i semn chelnerului.

Zâmbetul lui Gabe se adânci aproape imperceptibil.

Dintr-odată, își dădu seama că se întâmpla ceva când chelnerul veni iute cu nota. Apăru la vedere unul dintre cardurile negre American Express pe care Julia nu le văzuse niciodată în realitate.

– Revin imediat, spuse chelnerul, apoi plecă.

– Trebuie să vezi ceva înainte să plecăm.

Lucian se lăsa pe spate și își întinse brațul pe spătarul scaunului ei. Complicitatea se citi pe chipul lui Gabe.

– La naiba, aproape am uitat de asta. Privirea lui o întâlni pe a ei. O să-ți placă la nebunie.

– Ce o să-mi placă la nebunie? întrebă ea.

Lucian bătu darabana pe spatele ei.

– Surpriză!

Înainte ca ea să continue cu întrebările, Gabe făcu un semn din cap spre o masă dintr-un colț.

– Hei, vezi cine e aici?

Rămânând cu brațul pe scaunul ei, Lucian se uită peste umăr.

– La naiba, nu i-am mai văzut de o veșnicie!

Curioasă, ea se întinse să vadă despre cine vorbeau. Zări doi bărbați care păreau cam de vârsta lor, unul cu pielea într-o nuanță deschisă, celălalt de culoare. Erau însoțiți de o femeie foarte frumoasă, care stătea între ei.

– Cine sunt?

– Prieteni vechi, spuse Gabe, ridicând mâna ca să-i salute, în timp ce bărbatul de culoare se uită spre ei și le făcu cu mâna. Fac parte, alături de noi, din câteva comitete de binefacere.

Julia nu reuși să nu se întrebe din ce fel de comitete de caritate făceau parte frații.

– Nu o să vină să vă salute?

Lucian se lăsă pe spate, cu un zâmbet secretos pe chip.

– Nu cred că vor să-și întrerupă întâlnirea.

– Ceea ce este de înțeles.

Gabe sorbi din paharul lui și coborî privirea.

Ea mai aruncă o privire spre masă. Femeia se apleca spre bărbatul de culoare, și un zâmbet frumos îi lumină chipul când el se apropie de ea și o sărută pe obraz. Privirea Juliei coborî spre masă. Celălalt bărbat o ținea pe femeie... de mână?

Julia înlemni cu paharul de vin ridicat când înțelese ce îi spusese frații și ce vedea cu propriii ochi. Femeia se întâlnea cu amândoi. Nu lua cina cu doi bărbați, ci se întâlnea la propriu cu cei doi.

Oh, Dumnezeu!

Întredeschise ușor buzele.

Lucian chicoti.

– Cred că tocmai a înțeles ce se petrece la masa aceea.

– Mă văd nevoit să fiu de acord, comentă Gabe.

– Este o escortă? întrebă ea fără să stea pe gânduri.

– Poftim? Lucian tuși, înecându-se cu băutura lui. Nu. Nu este o escortă.

– Banii n-au nici o treabă cu ce se întâmplă acolo. Gabe păru gata să izbucnească în râs. Ai încredere în noi.

Privirea ei se mută de la un frate la altul. Și își dădu seama. Ea era în oraș cu Gabe și cu Lucian. Amândoi fuseseră concentrați exclusiv asupra ei, exact ca... ca bărbații de la masa de vizavi. Atât Gabe, cât și Lucian aproape se luptaseră pentru atenția ei pe durata întregii cine. Amândoi făcuseră exces de atingeri și tachinări, dar ei... erau frați și... și ea era *Julia*.

Deschise gura, dar nu reuși să spună nici un cuvânt în timp ce își mută privirea de la Gabe la Lucian. Ochii acestuia din urmă erau plini de mistere, ascunzând o multitudine de secrete.

Lucian o avertizase că acum făcea parte din lumea lui. Poate că asta – genul ăsta de lucruri – era ceva obișnuit în lumea lui. Cu siguranță nu și în lumea ei. Cel puțin, din câte știa ea. Privirea ei țâșni din nou spre masă. Femeia vorbea, și ambii bărbați erau concentrați asupra ei într-un mod care o făcu să simtă o tensiune în vintre.

Nici măcar nu auzi când chelnerul reveni.

În clipa următoare, Gabe o luă de mână și o îndemnă să se ridice. Ea aruncă o privire în spate, dar văzu că Lucian avea deja geanta ei sub braț. Traversară zona de mese, dar, în loc să se îndrepte spre ușa din față, Gabe îi conduse printr-un coridor îngust, trecând pe lângă toalete.

– Unde mergem? îi întrebă ea.

– Este o surpriză, îi aminti Gabe și o trase după el.

Un tremur neliniștit începu să-i vibreze în capul pieptului.

– Nu știu dacă îmi plac surprizele.

Mâna lui Lucian o atinse ușor pe spate.

– Asta o să-ți placă.

Julia nu era atât de sigură, mai ales când Gabe coti brusc și deschise ușile pe care scria „ACCESUL PERMIS DOAR ANGAJAȚILOR“.

– Avem voie să intrăm aici?

Lucian chicoti în spatele ei.

– Bineînțeles.

Trecură pe lângă câțiva chelneri și bucătari care se uitară spre ei, dar nu spuseră nimic. Aroma de grătar și pui fript plutea peste tot, și ea observă vag cât de extraordinar de curată era bucătăria. Uluitor.

Poate că băuse prea mult.

– Sunt o mulțime de comori ascunse în oraș, îi explică Gabe, strângându-i mâna în timp ce o trase pe lângă chiuvete pline ochi și dincolo de încă o ușă. Intrară într-o sală întunecată. Locuri despre care știi doar câțiva oameni.

– Baruri și restaurante ascunse, adăugă Lucian când ajunseră în dreptul unui lift. Biblioteci și magazine de trabucuri, cluburi și câte și mai câte, ascunse de public.

– Serios?

Ea înghiți în sec, aruncând o privire în urma lor.

– Da. Lucian își scoase portofelul și păru să extragă un fel de card. Îl trecu peste panoul lateral al liftului. Trebuie să cunoști bine orașul ca să știi unde sunt.

Ușa liftului se deschise.

– Și trebuie să cunoști oamenii potriviți.

Gabe o trase după el.

Julia intră și își dădu seama imediat că liftul era mic, aproape claustrofobic de îndată ce Lucian li se alătură, apăsând un buton. Singurul buton. Ușa se închise ușor, apoi erau doar ei trei, stând atât de aproape unul de altul, încât Julia simți că rămâne fără aer. Gabe era în fața ei și Lucian fix în spate. Doar un centimetru o despărțea de fiecare din ei.

– Ce... lift mic, spuse ea, eliberându-și mâna din strânsoarea lui Gabe.

Trase aer în piept și simți fie parfumul lui Lucian, fie pe al lui Gabe.

– Într-adevăr. Răsuflarea lui Lucian îi agită părul de la tâmplă. Probabil nu vrei să știi cât este de vechi.

Ea se întoarse într-o parte, oprindu-se când îl atinse cu șoldul pe Gabe, iar brațul i se apropie foarte mult de o parte din Lucian pe care o cunoștea bine.

– Dacă se defectează chestia asta, e posibil să o iau razna.

– Ți-e frică să nu rămâi blocată în lift? o întrebă Gabe.

Îi era mai frică să nu rămână blocată cu ei, dar nu răspunse. Inima îi bătu nebunește în piept când simți mâna lui Lucian pe brațul ei. Privirea ei se îndreptă spre Gabe, și inima îi tresăltă când el se întinse și îi prinse o șuviță de păr care îi alunecase pe obraz.

O urmă de zâmbet curbă buzele lui Gabe în timp ce îi aranjă pe după ureche părul desprins. Privirile li se întâlniră când mâna lui Lucian coborî alene pe brațul ei. Se simțea amețită, de parcă nu mai reușea să inspire suficient aer. Un tremur subtil îi porni dinspre mâini și urcă de-a lungul brațelor. Reveni cu gândul la femeia de la parter, și i se tăie respirația.

Erau frați.

În acel moment, reuși să-și dea seama de ce li se mai spunea Lucifer unuia și Demon celuilalt.

Erau cu adevărat malefici.

Ea întoarse privirea și se concentră asupra ușii. Trebuia să fie cea mai lungă plimbare cu liftul de care auzise omenirea.

Mâna lui Lucian se lansă într-o atingere lungă, și ei i se păru că Gabe venise mai aproape. Nu era convinsă și nu se uita, dar era sigură că nu îi spusese nici unuia din ei să se retragă. Nici măcar o clipă nu simțise cu adevărat dorința de a face asta. Nici nu-i trecuse prin minte. Pielea îi era înflorată, nervii – întinși la maximum.

Ce naiba se întâmpla cu ea?

Julia știa al naibii de bine că nu putea să dea vina pe vin.

Liftul se opri brusc, făcând-o să se clatine spre Lucian. El o ajută să-și recapete echilibrul, în timp ce ușa se deschise și un aer rece binevenit pătrunse în liftul devenit brusc înăbușitor.

Avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că se aflau pe un acoperiș. Gabe ieși primul, apoi Lucian o apucă de mâna de care o ținuse fratele lui mai devreme.

– Ce este asta?

Era șocată de cât de răgușit îi suna vocea.

Mâna lui Lucian se strânse pe a ei.

– Vino!

Simțindu-se ca într-un vis, ea ieși din lift. Cercetă acoperișul cu ochi mari. Îl pierduse din privire pe Gabe. Baldachinele albe fluturau alene în vânt, acoperind o serie de șezlonguri mari. Plante înalte

în ghivece se întrezăreau ici-colo pe tot acoperișul, oferind intimitate și, își închipuia ea, umbră în timpul zilei. Simți miros de clor când traversară acoperișul, deci probabil că se afla o piscină pe undeva prin apropiere. Stelele se împrăștiu pe cerul fără nori și strălucirea argintie a lunii proiecta atâta lumină cât să vezi pe unde mergi.

– Impresionant, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Este... impresionant.

Lucian o trase mai aproape.

– Și încă n-ai văzut nimic.

Avea dreptate.

O îndrumă spre un zid jos.

– Uite!

Erau la câteva etaje deasupra celorlalte clădiri și se bucurau de o priveliște spre orașul plin de viață de dedesubt. Eliberându-se din strânsoarea lui, se sprijini cu mâinile de perete și privi spre oraș. Rămasă fără cuvinte în fața unei asemenea splendori, ea cuprinse din priviri luminile orbitoare ale mașinilor și ale clădirilor.

– E frumos, Lucian. Ridică privirea spre el. Serios.

Privirea lui îi urmări expresia fascinată.

– Da, este. Poți să vezi mai multe în timpul zilei, dar nu cred că se compară cu felul în care arată noaptea.

Mușcându-și buza, ea se întoarse spre oraș. Scoase un râset tremurător.

– Mulțumesc!

Lucian nu răspunse.

Ea îi aruncă o privire furișă în timp ce își lăsă palmele să alunece peste suprafața aspră a balustradei.

– Acum... o lună, nici n-aș fi visat că o să ajung vreodată aici, să mă uit la Cartierul Francez sau să mă plimb prin New Orleans. Este absolut uluitor pentru mine.

– Tu ești absolut uluitoare pentru mine.

Julia își dădu ochii peste cap.

– Vorbesc serios.

– Și eu.

Scuturând din cap, mai privi câteva clipe luminile scăpărătoare.

– Unde este fratele tău?

- Pe aici. Lucian se îndepărtă de perete. Prinzând câteva şuvițe din părul ei, i le dădu peste umăr în timp ce veni în spatele ei. Cred că ne lasă puțin spațiu.

Ea se simți traversată de un fior.

- Și... de ce ar face asta?

- Știi de ce.

Mâna Juliei încremeni pe balustradă. Avea dreptate. Știa de ce.

O mână o strânse ușor de umăr.

- Ai prefera să nu? Pentru că știu că apare aici într-o secundă dacă îl chem.

I se uscă gura în timp ce pulsul i-o luă la goană.

- Despre asta e vorba în seara asta?

- Va trebui să fii mai clară, domnișoară Hughes.

Ea simțea cum îi ard obrazii.

- Tu... tu și fratele tău împărțiți femeile? Ca acei doi bărbați de la masă. Asta faceți?

El nu răspunse multă vreme.

- Eu nu împart nimic când contează.

Ea își lăsă ușor capul pe spate.

- Nu e răspunsul la întrebarea mea.

Chipul lui era pe jumătate ascuns în umbră.

- Ba da. Doar că încă nu vrei să accepți asta.

Ea îi studie linia severă a maxilarului.

- Eu... n-am făcut niciodată așa ceva.

Cealaltă mână a lui Lucian se opri pe șoldul ei.

- Nu mă gândeam că ai fi făcut. El coborî capul, oprindu-se înaintea gura lui să-i atingă obrazul. Pun pariu că sunt multe lucruri pe care nu le-ai făcut.

Avea dreptate.

Dar nu simți nevoia să îi confirme.

Buzele lui Lucian îi atinseră obrazul.

- Ai face?

Ea simți un gol în stomac. Știa ce o întreba.

- Eu... nu cred că aș putea. Ea închise ochii, nevenindu-i să creadă că vorbea despre așa ceva. Nu judec pe nimeni. Doar că nu cred...

- Înțeleg. Sincer, asta am vrut să aud.

Asta voise să audă? Julia se simțea confuză și ciudat de ușurată. Buzele lui îi dezmiardau acum tâmpla.

- Ți-e frig?

Julia tremură din nou, dar nu din cauza vânticelului rece, ci a felului în care o făcea el să se simtă.

- Domnișoară Hughes?

Ea își umezi buzele.

- Ce e?

Lucian își trecu mâna peste șoldul ei și o cuprinse de mijloc. O trase spre el.

- Știi ce se întâmplă aici?

Julia era aici pentru că așa își dorea. Îl lăsa pe acest bărbat să o atingă pentru că își dorea asta, și adevărul era înfricoșător.

- Cred că știi. Respirația lui dansă acum peste urechea ei. Nu știu de ce opui rezistență. Știu că mă vrei la fel de mult cum te doresc eu.

Îl dorea. Doamne, cât îl dorea!

Ea închise ochii.

Era oficial.

Julia era deja implicată până peste cap în povestea cu Lucian de Vincent și nu părea că avea să își revină prea curând.

- Dar, spuse el, trecându-și celălalt braț în jurul ei. O strânse aproape. Nu o să mai vin eu la tine.

Julia deschise ochii.

- O să vii tu la mine.

Capitolul 22

Când Julia se îmbracă duminică dimineăta, își dori să-și pună iar rochia roșie frumoasă, doar ca să o îmbrace cât mai mult cu putință. Oare când urma să mai aibă șansa să poarte ceva atât de frumos după ce avea să revină acasă?

Acasă.

Cuvântul i se păru ciudat, chiar dacă nu ajunsese aici de multă vreme, dar avea să plece până la urmă. Mai devreme sau mai târziu, slujba ei aici avea să se încheie. Probabil, curând. Cu ajutorul picturii și, spera ea, al vizitei lui Daniel din această după-amiază, Madeline începea să se simtă mai bine. Fie Madeline avea să devină mai independentă, fie frații ei o mutau într-o instituție specializată.

Nu și-l putea închipui pe Lucian fiind de acord cu cea de-a doua soluție, dar singura opțiune rămasă era să aibă pe cineva care să o îngrijească pe termen nelimitat. Nu era un lucru atipic, ci doar dificil.

Nu-și permitea să se gândească la posibilitatea de a se ocupa de Madeline pe termen lung, pentru că, atunci când se gândea, mintea îi zbura la lucruri care nu aveau nici o legătură cu îngrijirea tinerei, ci numai cu fratele ei.

Era ceva complet nepotrivit.

Pe de altă parte, mai bine renunța cu totul la povestea cu lucrurile care se cuveneau sau nu. Mai ales după noaptea trecută.

Nu se întâmplase nimic. Nu chiar, dar se simțea... de parcă s-ar fi întâmplat totul.

Îmbrăcată în blugi și cu o bluză largă, ieși cu cana de cafea pe verandă. Chiar dacă urma să lucreze azi cu Madeline, nu reușea să se îmbrace în uniformă.

Își puse cana pe unul dintre suporturile mici, apoi se apropie de balustradă. Proprietatea era cufundată în tăcere și nu se întrezărea pe nicăieri nici o mișcare, cu excepția adierii vântului. Nu atinse vița-de-vie, în principal pentru că o speria de moarte. Dând să se întoarcă spre scaun, auzi ceva purtat de vânt... ceva care îi trimise un fior pe șira spinării.

Sunetul... semăna cu râsul unei femei.

Julia se întoarse și ridică privirea. Nu vedea decât podeaua balconului de deasupra.

Înainte să-și dea seama ceea ce făcea, o luă spre dreapta și urcă scările exterioare care duceau la etajul al patrulea. Când ajunsese pe palier, se opri. Scările se continuau, mergând spre acoperiș. Julia nu fusese niciodată acolo. Nu avusese de ce.

Mușcându-și buza, se uită spre veranda ce dădea în camera lui Madeline și în toate celelalte încăperi pustii, apoi ridică privirea. Știa că nu avea cum să fi fost râsetul lui Madeline și că probabil auzise doar vreo pasăre ciudată, dar curiozitatea nu îi dădea pace.

Julia urcă restul treptelor, ferindu-și ochii în timp ce soarele dimineții apăru printre nori. Broboane mici de sudoare i se prelingeau pe frunte când ajunsese pe acoperiș.

Își dădu seama că locul acesta fusese folosit cândva. Spalieri înalte se aliniau pe o parte, acoperite de viță-de-vie sau de liane. Ici-colo, vase mari și goale pe care și le închipui pline cu flori ce iubeau soarele. Ceva alb flutură în apropiere și îi atrase atenția. Traversă suprafața extinsă, aruncând o privire spre arcadele și suporturile care se înălțau de o parte și de alta.

Ca la restaurant cu o seară în urmă, pe acoperiș trona un baldachin care acoperea o canapea mare și moale, ce părea fixată în șuruburi. Era atât de liniște aici, încât Julia se gândi că locul acesta trebuia să fi fost oaza de pace a cuiva.

Răsucindu-se, observă cum razele soarelui se reflectau într-un obiect argintiu. O luă spre dreapta, încetinind pasul când ajunse la marginea acoperișului. Aici, nu mai era balustradă. Ci doar o pantă abruptă în capăt, dar pe podeaua acoperișului era fixată o vază argintie.

Julia ingenunche în timp ce privi lung florile proaspete din vază. Nu cunoștea numele acestor flori albe și trandafirii. Iriși? Crini? Julia nu prea se pricepea la flori, dar acum, că soarele scălda în razele lui acoperișul, era evident că florile erau proaspete.

Se ridică și făcu vreo câțiva pași în jurul vazei, apropiindu-se cât putu de mult de margine, înainte să i se taie răsuflarea din cauza înălțimii. Julia surprinse cu coada ochiului pământul uscat de dedesubt. Un petic de iarbă moartă. Nici urmă de piatră. Nici viță-de-vie. Nimic.

Era...

Julia se trase dinspre margine și reveni cu privirea spre vază. De aici sărise mama lor? Aici, se oprise când hotărâse să-și pună capăt vieții?

Cu un gol în stomac, Julia își încrucișă brațele peste talie. Simțindu-se de parcă se afla pe un teritoriu sacru, se îndepărtă de vaza cu flori și se retrase cu pași repezi. Coborî scările cu sufletul la gură și fugi spre veranda din dreptul camerelor ei, neputând să-și alunge din minte ideea că tocmai invadase un spațiu care ținea de intimitatea familiei lor.

Așezându-se pe unul dintre fotoliile mari de răchită, luă cana caldă și o cuibări între mâini în vreme ce rămase cu privirea ațintită spre balustrada acoperită cu viță-de-vie. Muguri mici se desprindeau dintre frunze. Probabil casa ar fi avut un aer magic dacă trandafirii ar fi înflorit printre firele de viță-de-vie – o casă scoasă dintr-un basm, nu cum arăta acum, de parcă jumătate din reședință era mereu cufundată în umbră.

Un vânticel cald îi agită șuvițele de păr, involburându-i-le în jurul umărului cât sorbi din cafea.

„O să vii tu la mine.“

În ciuda căldurii de afară, ea tremură când se ghemui pe fotoliu. Julia abia dacă pusese geană pe geană cu o noapte în urmă. Fusesse

bântuită – ispitită – de cuvintele lui Lucian. Se agitase și se foise, nedorindu-și nimic mai mult decât să se ducă la el.

Știa ce punea el la cale. Din clipa în care se întâlniseră și până cu o seară în urmă, el fusese mereu seducătorul; cel care o lua de mână și o călăuzea spre lucruri interzise. Dar nu mai era dispusă să accepte jocul acesta. Avea să o facă să se ducă la el, pentru că, astfel, ea nu avea să se mai poată minți spunând că nu fusese o alegere conștientă.

Dacă se ducea la el, era numai și numai decizia ei.

Și ce avea să se întâmple dacă se ducea? Aveau să facă sex – cel mai probabil, o partidă grozavă și uluitoare de sex – și apoi, ce? Fiecare avea să-și vadă de viață ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ea având grijă de sora lui, și, după ce treaba ei avea să ia sfârșit, gata povestea lor? O situație de genul „prieteni cu beneficii”? Evident, nu mai făcuse niciodată una ca asta. Nici măcar nu era convinsă că era în stare să o facă... să se culce cu cineva fără să se implice sentimental. Și, dacă se lua după tot ce știa despre Lucian, adică nu foarte mult, acesta era singurul lucru pe care el îl putea dori.

Sex.

Fără nici o obligație.

Urme de pași îi întrerupseră firul gândurilor. Ridicând privirea, aproape se așteptă să-l vadă pe Lucian, dar îl zări pe Gabe.

– Bună, spuse ea, zâmbind când își simți obrazii arzând. Nu era nimic mai ciudat decât să te gândești la a face sex cu cineva și să fi luat prin surprindere de fratele acestui cineva.

Aparent, fratele care fusese implicat într-o relație în trei.

Julia se foi stingherită.

Chiar nu trebuia să se gândească la asta.

– Pot să stau cu tine? o întrebă el. Când ea încuviință din cap, el se așeză pe fotoliul de alături. Am auzit că stimatul nostru văr o să treacă azi pe aici.

– Da. Ea îi aruncă o privire. Îmi închipui că o să fie... interesant. El chicoti.

– Este un fel de a spune. Urmă o pauză. Daniel nu este așa rău. Este incredibil de nechibzuit și de imatur. Este genul de om care o să aibă mereu nevoie de un adult pe lângă el.

- Iei prânzul cu noi?

Gabe se uită lung în zare în timp ce clătină din cap.

- Plec peste o oră sau cam așa. Mă duc la Baton Rouge.

- Oh! Frumos.

- Da. El ridică o mână, dându-și pe spate câteva șuvițe de păr. De fapt, mă duc să văd o veche... prietenă. Ei bine, familia unei vechi prietene. Nu ne-am mai văzut de, oh, de mai bine de șapte ani. La drept vorbind, este ciudat. Habar n-am de ce vor să mă vadă.

Ea îl privi cu coada ochiului.

- De ce să nu?

Un zâmbet crispat se ivi pe buzele lui.

- Eu... am fost cu fica lor vreo câțiva ani. Când eram în facultate și încă vreo doi ani după aceea, cu pauze.

- Lucrurile nu s-au terminat bine între voi?

El pufni.

- Puțin spus. El se sprijini cu mâinile pe genunchi. În orice caz, m-am simțit bine aseară. Sper că și tu.

Schimbarea bruscă de subiect o făcu să tresară.

- Da. A fost foarte distractiv.

- Trebuie să repetăm experiența când mă întorc. Privirea lui o întâlnește pe a ei. Firește, îl invităm și pe Lucian. Îi făcu cu ochiul. Nu vrem să se simtă exclus.

Ea îi aruncă o privire reținută.

- Nu știu despre ce vorbești.

- Pe naiba! Fratele meu e așa fascinat de tine, că, dacă îl strigi, vine mâncând pământul. Știi prea bine asta.

Ea făcu ochii mari.

El lăsa capul pe spate și râse.

- Știi, poate nu vrei să auzi asta, dar nu l-am mai văzut niciodată purtându-se cum o face când vine vorba despre tine.

Ea ridică din sprâncene.

- Mă tem că nu pricep.

- Poate este mai bine așa.

Ea se întoarse spre el.

- Nu... nu știu ce să spun. N-am venit aici ca să-mi găsesc o relație sau ceva de genul. Eu...

– N-ai amesteca afacerile cu plăcerea. Știu. Ești mai de modă veche. El coborî genele, ascunzându-și ochii. Nu într-un tot. Ai și un dram de nebunie în adâncul tău. Simt asta.

Gândindu-se la scena din lift, Julia roși. Nu avea genul *acela* de nebunie.

Mutându-și mâinile pe brațele fotoliului, el se ridică.

– Dar lăsând gluma deoparte? Nu mă aștept să te încurci cu mine sau ceva de genul ăsta, dar vreau doar să știi că ești diferită pentru el.

Ea își coborî cana.

– Nu sunt convinsă că e de bine.

– Nici eu.

Neașteptându-se la un asemenea răspuns, ea nu știa cum să reacționeze.

Gabe dădu să se ridice, dar se opri.

– Poate o să fie de bine, spuse el și făcu o pauză. *Tu* ești un plus, clar. Oricum, ne vedem în curând. El se aplecă și o sărută pe obraz înainte ca ea să-și dea seama de ceea ce avea el de gând să facă. Să te asiguri că Lucian se poartă frumos și nu-l omoară pe Daniel azi!

Și apoi plecă, făcându-se nevăzut pe după colțul verandei. Julia rămase nemișcată, întrebându-se dacă glumise când o rugase să se asigure că Lucian nu avea să îl omoare pe Daniel.

Probabil nu glumise.

Cu un oftat, Julia se lăsă pe spate și închise ochii. Frații de Vincent erau atât de... ciudați și, totuși, atât de atrăgători, încât mai că li se anula ciudățenia.

Dar nu chiar.

„O să vii tu la mine.“

Julia se înfioră din nou.

Putea să o facă?

Putea să se elibereze de toate rezervele și îngrijorările? Putea să se ducă la Lucian doar pentru că așa își dorea – pentru că îl dorea? Era în stare să renunțe la trecut și să trăiască... să trăiască clipa? Nu era sigură, pentru că toate astea o mai îngrozeau încă. Dacă se întorcea totul împotriva ei?

Putea să facă această alegere?

Capitolul 23

Lucian îl întâmpină pe vărul Daniel la ușă.

– Nu te vreau aici.

Daniel rămase afară, cu ochelarii de soare pe cap. Întâlni în treacăt privirea lui Lucian înainte de a se uita peste umărul lui.

– Știu și apreciez că m-ai lăsat să vin.

– De parcă împotrivirea mea te-a oprit când ai apărut aici neanunțat.

– Îmi pare rău pentru asta, dar trebuia să văd...

– Nu trebuia să vezi nimic. Făcând un pas în față, îl apucă de gulerul tricoului albăstriu și îl trase înăuntru prin ușa deschisă. Dacă mai apari vreodată neanunțat aici sau o mai sperii pe domnișoara Hughes, te nenorocesc!

Vărul lui făcu ochii mari.

– Eu...

– M-ai înțeles? Și ai face bine să te gândești la întrebarea asta înainte să-mi răspunzi, pentru că este singurul avertisment pe care o să-l primești.

Nările lui Daniel se dilatară.

– Înțeleg.

– Serios?

Bărbatul înghiți în sec.

– Serios.

Lucian îi dădu drumul, și Daniel se trase înapoi cu pași împleticiți.

– Închide ușa în urma ta!

Daniel făcu întocmai. După ce închise ușa, îl ajunse din urmă pe Lucian în coridorul principal.

– Devlin și Gabe sunt acasă?

Lucian pufni.

– De ce? Îți faci griji?

Mergând umăr la umăr cu el, Daniel își aranjă tricoul.

– Voiam doar să fiu pregătit în caz că mai sare careva la gâtul meu. El chicoti.

– Prefer să rămâi într-o stare constantă de frică.

Daniel nu răspunse până nu ajunseră la scări.

– N-am vrut să o sperii pe asistentă. Nu știam că o să dau de ea.

– Nu contează. Lucian își reprimă dorința de a se întoarce și de a-l îmbrânci pe Daniel pe scări. Toată viața ta ai făcut lucruri fără să vrei.

– Ești cam aspru.

– Adevărul nu e mereu plăcut.

Urmă o clipă de tăcere, înainte ca Daniel să răspundă:

– Adevărat.

Nu își mai spuseră nimic în vreme ce își croiră drum până la etajul al treilea, dar Lucian îl opri înainte să se aventureze pe coridorul care ducea în apartamentele lui Maddie.

– Dacă sora mea devine neliniștită sau pare stresată, pleci imediat!

Daniel se întoarse cu fața spre el.

– Știi că n-aș vrea să-i fac niciodată vreun lui Maddie sau să o stresez. Nu trebuie să-mi repeți asta.

Trăgând adânc aer în piept, Lucian strânse din dinți când întoarse privirea. Daniel nu vorbea aiurea. Oricât de mult i-ar fi displicut nemernicul, ținea la Maddie. Ținuse dintotdeauna. Și Maddie ținuse la el. Era singurul motiv pentru care Daniel se afla aici.

– Hai! mârâi el.

Ușa camerei lui Maddie era deschisă. Sora lui era în fața șevaletului. Azi părea să picteze o parte din chipul unui copil. Poate?

Sora lui era îmbrăcată frumos azi, în ceea ce părea să fie un compleu cu rochie și cardigan.

Dar prima persoană pe care o remarcă el nu era sora lui. Ci Julia. Cât de nebunesc era lucrul ăsta?

Julia stătea lângă Maddie, buclele lungi și bogate încadrându-i atât de frumos chipul. Doamne, nu-și purta părul desprins atât de des pe cât i-ar fi plăcut lui. Își dori să-și afunde mâinile în părul ei, să strângă șuvițele în pumni...

La naiba, trebuia să se concentreze – și nu la asta. Altfel, risca să revină cu viteza unui fulger asupra celor spuse cu o seară în urmă.

Julia aruncă o privire peste umăr când cei doi intrară, zăbovind o clipă asupra lui Lucian înainte de a se opri la Daniel.

– Bună ziua!

Daniel dădu să înainteze, dar se opri și se uită mai întâi la Lucian. Lucian zâmbi încordat, și umerii lui Daniel se încordară.

– Bună ziua, domnișoară Hughes! Ce faci?

– Bine. Ea se întoarse spre sora lui Lucian. Madeline a mâncat deja, dar prânzul ne-a fost adus aici.

Ea făcu semn spre platourile acoperite, trimise, probabil, de Livie.

– Te deranjează dacă stau să vorbesc puțin cu Maddie înainte? întrebă Daniel.

Julia scutură din cap.

– N-am o problemă cu asta. Se întoarse spre el. Lucian?

Normal că el avea o problemă. Avea o problemă și când Daniel respira, dar scutură din cap. Vărul lui se apropie încet de locul în care stătea Maddie. Fiecare mișcare trăda prudență când se așeză pe scaunul ocupat de obicei de Julia.

– Bună, scumpo! spuse Daniel cu glas plăcut. La ce lucrezi?

Nu se auzi nici un răspuns. Maddie continuă să picteze, dar Daniel continuă să vorbească cu ea de parcă i-ar fi răspuns. La fel cum vorbea și Lucian cu ea. Își privi vărul și sora pentru câteva clipe, apoi privirea îi fugi spre locul unde se afla Julia.

Cămașa crem pe care o purta lăsa să i se ghicească umflăturile catifelate de sub material în timp ce se aplecă și ridică una dintre

pensule, pe care Maddie o scăpase la un moment dat. O urmări infometat cum pune pensula pe tava de lângă Maddie.

În timp ce Julia se trase înapoi ca să le ofere puțină intimitate, el se apropie de ea. Ea ridică privirea spre el, dar o întoarse iute în altă parte.

El se aplecă și șopti:

– Mi-a plăcut uniforma. Mi s-a părut drăguță. Mi-ai plăcut teribil în rochia de aseară. Erai așa frumoasă. Dar să te văd, în sfârșit, în blugi? Ești al naibii de sexy.

Privirea ei țâșni spre a lui.

Lucian îi făcu cu ochiul și își împreună mâinile la spate, afișând o expresie de nepăsare plictisită când Daniel aruncă o privire spre ei.

– Să nu îndrăznești! îi șopti Julia când Daniel reveni cu atenția spre Maddie.

El își arcui o sprânceană când se întoarse ușor spre ea, privind în continuare cu coada ochiului la vărul Daniel și la sora lui.

– Ce să îndrăznesc?

– Să stai acolo de parcă n-ai fi spus ceea ce ai spus.

Lucian își apăsă o mână pe piept.

– Nu știu despre ce vorbești.

Buzele lui se curbară într-un surâs când Julia își dădu ochii peste cap. Apoi îi zâmbi și clătină din cap.

– Ești ridicol.

– Ei bine, poți să silabisești ridicol fără...

Julia îl lovi în braț – îl lovi zdravăn. El chicoti când ea roși până în vârful urechilor, pentru că Daniel se uită din nou la ei. Prânzul se desfășură în același stil. Cei trei gustară din mâncare în timp ce Daniel purta un monolog, ceea ce îi trezi tot felul de amintiri lui Lucian.

Maddie reacționează prea puțin de-a lungul prânzului. Se opri din pictat pe alocuri și privi în direcția lui Daniel, așa că Lucian presupuse că o ameliorare exista.

Doamne, spera din inimă să fie așa.

Dacă prezența zilnică a lui Daniel aici o putea ajuta pe Maddie, atunci avea să accepte fără să-l pocnească pe nenorocit.

- Te descurci de minune, îi spuse Julia când el o ajută să ducă platourile pe coridor și să le așeze pe o tavă. Mă așteptam să fiu nevoită să te smulg de pe el la un moment dat.

- Ce puțină încredere ai în mine!

- Mai degrabă, puține așteptări, bazându-mă pe cuvintele tale și pe ale lui Gabe.

- Ce a spus Gabe?

- Cam ce mi-ai mai zis și tu, spuse ea, aranjând șervetul din pânză peste farfuriile goale.

El îi cercetă din priviri pe Daniel și pe Maddie. Erau la șevalet, unde îi lăsaseră. Reveni cu privirea spre ea.

- Când ai vorbit cu fratele meu?

Ea se aplecă, ridicând șervețelul care alunecase de pe tavă.

- În mod evident, când nu erai tu prin preajmă.

- Serios? Sunt puțin... gelos.

Îndreptându-se, ea îl țintui cu o privire amuzată.

- S-a oprit în treacăt când eram pe verandă. Mi-a spus că se duce în vizită la familia unei foste iubite.

- Ți-a menționat asta?

Julia încuviință din cap, punând șervețelul pe tavă.

- Da. Ce-i?

- Nimic. Doar că... a fost o relație dificilă. Chiar a iubit-o.

- Și ce s-a întâmplat?

Curiozitatea i se citi în voce.

- Ea a dat de probleme, iar noi ne-am ocupat de asta.

Julia ridică din sprâncene și îl privi lung.

- Ce înseamnă asta?

- Exact ce am spus, răspunse el.

Ea îl mai privi stăruitor o clipă, apoi scutură din cap.

- Am face bine să mergem înapoi.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

El o urmări cum pornește spre camera lui Maddie.

- Ești mândră de mine?

Ea se opri în pragul ușii.

- Poate un pic.

– O să mă mulțumesc cu asta. Trecând pe lângă ea, el se întinse și își lăsă mâna să alunece pe spatele ei, chiar deasupra arcuirii feselor. Ea se dădu iute într-o parte și se întoarse spre el. Vai... Scuză-mă! Sunt tare neîndemânatic.

– Trebuia să strici tu totul, mormăi ea.

Cu un zâmbet larg pe buze, el traversă încăperea. Dar zâmbetul se frânse când Daniel se întoarse spre el.

– Am o idee, spuse el.

Lucian își încrucișă brațele.

– Mor de nerăbdare să aud.

– Ce idee ai?

Julia li se alătură.

Daniel se uită la Maddie. Ea nu mai picta. Pânza era plină.

– Asta e vechea ei cameră, dar... n-are nimic dintre lucrurile ei aici.

– Lucrurile ei au fost strânse. Ce am putut am donat. Tot ce a rămas a fost aruncat.

Julia îi aruncă o privire tăioasă, o expresie de neîncredere fiindu-i gravată pe chip.

– Ce?

– N-am făcut eu asta. Puțin enervat că îl crezuse în stare de așa ceva, el îi întâlni privirea. Ci tatăl nostru.

Ea păli.

– Ai... știut că făcea asta?

O parte din el își dori să nu răspundă, dar o făcu:

– Nu. Nu până n-a fost prea târziu.

Pe chipul ei se citi compasiune când se întinse și își trecu mâna peste brațul lui. Îl strânse ușor.

– Dar lucrurile mamei voastre? sugeră Daniel. Știi cât de apropiate erau ea și mătușa. Ați păstrat o parte dintre lucrurile ei sau le-a aruncat Lawrence și pe ele?

Lucian se încordă.

– Nu. Lucrurile mamei sunt în camera ei.

– Toate?

O notă de neîncredere răsună în glasul lui.

Chinuindu-se cu nodul din gât, el încuviință din cap.

- Camera ei a rămas cum era în noaptea în care a murit.

- Serios? O sclipire de încântare se aprinse în ochii lui Daniel. Poate reușim să aducem câteva dintre lucrurile ei. Ceva la care să se uite, poate să atingă? Sună stupid ce zic? El se răsuci pe scaun și ridică privirea spre Julia. Tu ești asistenta. Ce zici?

- Nu cred că este stupid. Ea își petrecu un braț peste mijloc. Să etalezi în fața pacienților lucrurile lor sau ale persoanelor dragi este o tehnică des folosită, mai ales când este vorba despre probleme de memorie. Iar noi nu știm dacă ea are probleme de memorie.

- Deci n-ar avea ce rău să-i facă, nu? o întreabă Daniel.

Ea scutură din cap.

- Nu dacă au avut o relație bună. Își retrase mâna de pe brațul lui Lucian. Au fost apropiate?

- Da. Vocea lui sună răgușit. Au avut disensiunile lor. Ca orice mamă și fiică, presupun, dar erau apropiate.

- Crezi că Maddie ar reacționa la ceva în mod special? îl întreabă ea.

Doamne, opțiunile erau infinite. În copilărie, Maddie obișnuia să se joace ore în șir cu bijuteriile mamei, în special cu colierele lungi de perle. Mai erau albumele foto și jurnalele mamei. Maddie umbla mereu cu ele.

- Ar fi câteva lucruri.

- Deci ce ziceți?

Daniel își lăsă privirea să se plimbe de la unul la altul.

Lucian nu era convins că voia să dea curs ideii. Nici unul dintre ei nu intra prea des în camera mamei. La naiba, Livie era cea care făcea curat acolo.

- Crezi că ar fi de ajutor? o întreabă el pe Julia.

Ea îi căută privirea.

- Nu are ce rău să-i facă.

Ceea ce însemna că era posibil să nu aibă nici un efect... dar era posibil și să o ajute pe sora lui. Și, ca să își ajute sora, era dispus să facă orice.

- Bine. Lucian își frecă bărbia cu o mână, uitându-se spre Julia. Ea încuviință. Pot... să mă ocup eu de asta.

- Minunat!

Daniel se întoarse spre Maddie, iar lui Lucian i se păru că vede umbra unui zâmbet pe chipul surorii lui.

Julia tocmai se întorsese în camera ei, când telefonul îi vibră în buzunarul de la spate. Scoțând telefonul, simți că i se oprește inima în piept când văzu prefixul de Pennsylvania.

Adam.

Intuiția îi spuse că era Adam, iar ideea o tulbură profund, în vreme ce se uită lung la telefon. Nu o mai sunase după ultimul mesaj, dar ea nu era vreo proastă. Știuse că avea să o sune iar... și iar, dar scurtul răgaz o făcuse să lase garda jos.

Julia dădu să facă ce făcea de fiecare dată. Degetul îi pluti peste butonul „Respinge“, dar se opri. Nu părea să rezolve mare lucru dacă îl evita. Schimbarea numărului ei de telefon îl oprea o vreme, până când îi afla noul număr. Julia de pe vremuri ar fi ignorat apelul.

Dar ea nu mai era *acea* Julia, nu-i așa?

Nu.

Nu mai era.

Telefonul continuă să sune, sunetul fiind la fel de enervant acum ca unghiile care zgâriau o tablă.

Ceva explodează în interiorul Juliei. Sau poate ceva se schimbă înăuntrul ei. Oricum ar fi fost, ea reacționează. Julia răspunse și simți încă o strângere de inimă când spuse:

– Bună.

– Julia.

Vocea era familiară în felul în care erau coșmarurile, iar reacția la auzul vocii lui Adam fu o răbufnire incandescentă de mânie. Erau de mult apuse vremurile în care vocea lui reușea să provoace dezamăgire și regret pentru tot ce ar fi putut să fie.

– Ai răspuns. El părea surprins. Slavă Cerului! Mi-am făcut griji...

– Oprește-te! îl întrerupse ea brusc în timp ce se îndreptă spre uși. Trebuie să te oprești chiar acum. N-ai nici un drept să fii îngrijorat. A trecut de mult timp ziua aia.

– Julia...

- Nu. Mâna i se încordă pe telefon când coborî vocea. Trebuie să încetezi să mă mai suni, Adam. Căsnicia noastră s-a încheiat - s-a încheiat de ani buni. Trebuie să încetezi!

- Doar pentru că nu mai suntem căsătoriți nu înseamnă că n-am dreptul să știu ce naiba se întâmplă cu tine. Și, gata, uimirea dispăru din tonul lui. Ți-ai făcut bagajele, ai plecat din stat și nimeni nu vrea să-mi spună unde te-ai dus.

- N-ai nici un drept să știi ce fac, Adam. De ce nu înțelegi asta? răbufni ea. Stai! Nu înțelegi. Este evident că nu înțelegi. Vreau ca asta să fie ultima dată când aud de tine.

- Nu se poate să vorbești serios. Glasul lui se îndulci. Hai, Julia! Încă țin la tine și-mi fac griji.

Întorcându-se dinspre uși, ea trase adânc aer în piept ca să se liniștească și să nu înceapă să înjure cât o țineau plămânii. Îți doresc numai bine, Adam. Ți-am dorit dintotdeauna, dar eu nu-mi fac griji pentru tine și nu mă gândesc la tine. Viețile noastre sunt complet separate acum. Nu vreau să mai aud de tine și vorbesc serios.

Adam tăcu.

Inima ei începu să bată în piept.

- Dacă mă mai suni, o să o iau drept... hărțuire și o să te denunț. Îl auzi trăgând brusc aer în piept.

- Mi-ai face asta? Știind ce ar însemna pentru slujba mea?

- Da, pentru că ți-ai face-o cu mâna ta. Ea își îndreptă umerii. Dacă mă mai suni o singură dată, nu doar că te denunț, dar o sun și pe soția ta. Vorbesc foarte serios. Am încheiat discuția.

Julia închise telefonul, întrerupându-l din ce spunea, pentru că nu erau importante cuvintele. Inima continuă să-i bată nebunește în piept în timp ce așteptă ca telefonul să sune din nou.

Dar nu sună.

Telefonul nu mai sună.

Mult, mult mai târziu, Julia stătea în pat, cu cearșaful și pătura înfășurate peste picioare, holbându-se la mișcările sacadate ale ventilatorului de tavan.

Nu putea să doarmă.

Vârtejul de gânduri din minte nu voia să se potolească. Problema era că nici măcar nu se gândea la ce trebuia. Madeline și prânzul cu Daniel, precum și discuția cu Adam erau ultimele lucruri care nu-i dădeau pace. Reușise aproape toată ziua să nu se gândească la cina de seara trecută, la ce îi spusese Lucian, dar acum?

Lista ei de priorități nu mai avea nici o noimă, pentru că, în timp ce se întoarse pe o parte și se rostogoli pe spate, câteva clipe mai târziu, continuă să se gândească la el.

Ar fi trebuit să se simtă jignită când îi atinsese în treacăt fundul, în această după-amiază. La naiba, ar fi trebuit să se simtă jignită mai mereu în preajma lui Lucian. Doar că nu se simțise așa. Corpul ei reacționase imediat și se înflăcărase într-o clipită. Era mai mereu cuprinsă de o stare de excitare febrilă.

Și era încă teribil de înfierbântată.

Julia ardea de dorință, de parcă o cuprinsese o febră pe care nu o puteai trata cu aspirină și odihnă. Mistuită de neliniște, se ridică și își trecu picioarele peste marginea patului.

La drept vorbind, nu se gândea doar la el. Încerca... să-și adune curajul.

Să ia decizia.

– Oh, Doamne, șopti ea și își trecu o mână peste față. Mâna îi tremura și inima îi bubuia de să-i sară din piept. Nu ar fi trebuit să fie atât de complicat. Fie se ducea la el, fie nu. Și, dacă se ducea, știa ce urma. Sex. Nimic altceva decât o partidă incredibilă de sex. Putea să trăiască împăcată cu asta.

Sau, cel puțin, așa credea.

„O să vii tu la mine.“

Înghiți în sec în timp ce rămase cu privirea ațintită spre ușa dormitorului. Bătăile inimii i se întetiră când se ridică. Picioarele îi tremurau când își încrucișă brațele peste piept. Își simțea sfârcurile întărite prin cămașa subțire. Își mușcă buza și, doar pentru o clipă, își permise să-și imagineze cum iese pe ușă și face cei câțiva pași care o duceau la Lucian. Își permise să-și imagineze ce avea să se întâmple dacă bătea la ușă și el deschidea.

Se gândi la ce i-ar face el.

Și știa ce ar permite ea să se întâmple.

Nu mai avusese niciodată atâtea emoții. Niciodată. Era de bine sau de rău? Nu știa, dar risca să înnebunească de-a binelea dacă se mai gândea mult la asta. Avea, oare, să rămână trează noapte de noapte, dorindu-și să aibă curajul să...

Julia răsuflă brusc. *Dorindu-și să aibă curaj.* Mai devreme în acea zi, simțise că nu mai era Julia de odinioară. Îl înfruntase pe Adam. Își luase viața în mâini. Julia de odinioară ar fi rămas încremenită locului, petrecându-și o noapte de nesomn *măcinată de dorințe.*

Și dacă înceta să-și dorească? Să-și imagineze? Și, în schimb, începea să trăiască?

Capitolul 24

Bătaia ușoară ce răsună în ușa lui Lucian îl făcu să se întoarcă dinspre pânză. Aruncând deoparte cărbunele, apucă o cârpă aflată la îndemână și se ridică, ștergându-se pe mâini.

Nu știa de ce, dar inima îi bătea nebunește în piept când trecu de canapea. Instinctul îi spuse cine era – sau poate că erau doar dorințele lui deșarte.

Doamne, își dorea să fie ea.

După prânzul cu Daniel, știind că trebuia să umble prin lucrurile mamei lui, își dorea atât de mult ca ea să fie dincolo de ușă. Pentru că, dacă era ea, Lucian știa că nu avea să se mai gândească la sora lui sau la ce trebuia să facă. Avea să se concentreze cu toată ființa asupra ei. Și peste toate celelalte himere avea să se aștearnă liniștea.

Avea nevoie de liniștea aceea.

Lucian îndesă cârpa într-un buzunar de la blugi și deschise ușa, sprijinindu-se cu o mână de toc.

Julia venise la el.

La naiba!

Aproape se aruncă în genunchi ca să-i mulțumească. Se abținu, pentru că, da, ar fi fost o reacție teribil de dubioasă.

Sub puloverul lung și deschis în față, ea purta un top drăgălaș cu volănașe. Picioarele îi erau acoperite de colanți negri. Pantaloni pe care el nu-și dorea decât să-i dea jos.

Se strădui din răputeri să nu o cuprindă în brațe și să o întindă pe podea. Trebui să se stăpânească, pentru că, dintr-o simplă privire, își dădu seama că ea era din cale-afară de agitată. Era roșie în obraji și își frângea degetele în timp ce privirea îi coborî dinspre chipul spre cămașa lui albă pătată de cărbune.

- De ce ești așa murdar? izbucni ea.

El își înăbuși un zâmbet larg.

- Ei bine, o seară frumoasă și ție, domnișoară Hughes!

Îmbujorarea din obraji deveni de un roșu trandafiriu, genul de culoare care era greu de reprodus.

- Scuze! Doar că ai pete pe toată cămașa.

Ea făcu semn spre pieptul lui.

- Schițam ceva în cărbune. Și se face mizerie.

- Oh! Privirea ei țâșni dinspre chipul spre pieptul lui și făcu apoi cale întoarsă. Deci și tu desenezi?

- Printre multe altele. El se îndepărtă de cadrul ușii. Vrei să intri, domnișoară Hughes?

Buzele i se mișcară, dar nu scoase nici un sunet preț de câteva clipe.

- Scuze! Știu că este târziu. Nu puteam să dorm.

- Și ai venit la mine?

Julia închise ochii și încuviință din cap.

- Dacă ești ocupat...

- Nu sunt niciodată prea ocupat când vine vorba despre tine. Mă pregăteam să-mi pun ceva de băut, îi spuse el și făcu un pas în spate. Poți să-ți ofer și ție un pahar, dacă vrei.

Lucian nu crezu că avea să îi răspundă sau că avea să intre. Ea șovăi mai multe secunde, apoi trecu pragul. El închise ochii, trimitând o rugăciune de mulțumire în gând Dumnezeuului care îi ascultase dorințele. După ce închise ușa, o găsi lângă canapea.

- Ia loc!

Julia se așază.

Gândindu-se că era prima dată când făcea aproape imediat ceva ce o ruga el, Lucian mai că izbucni în râs. O privi în timp ce se îndreptă spre bar. Doamne, chiar era cumplit de agitată, iar lui

nu-i plăcea deloc asta. Își dorea – nu, avea *nevoie* – ca Julia să se simtă în largul ei.

Privirea ei cercetă iute încăperea.

– Uau! Nu știam că ai atât de mult spațiu... al tău.

– N-ai mai fost niciodată aici, nu?

Ea scutură din cap când el luă sticla de whisky și două pahare.

– Este ca un apartament în toată regula.

– În mare parte. Este un loc bun, în care pot să mă relaxez fără să-mi bat capul cu frații mei. Turnă doar whisky în paharul lui, dar decise să o ia mai ușor în cazul ei și îi adăugă în cola doar un deget de tărie. Își dorea ca ea să se relaxeze, nu să se îmbete. Am camera asta, o încăpere pe care o folosesc pe post de atelier și un dormitor cu o baie.

Ea își trecu mâinile peste genunchii îndoiți.

– Mereu lucrezi în atelierul de aici?

– De cele mai multe ori.

Punând paharele pe măsuta de cafea, el ocoli piesa de mobilier și îngenunche în fața ei, pentru ca ochii să le fie la același nivel.

Julia se trase în spate și făcu ochii mari.

El își așază mâinile pe genunchii ei și îi întâlni privirea.

– Știu de ce ai venit la mine.

Juliei i se tăie răsuflarea.

– Și o să-mi petrec ore, poate chiar toată noaptea, ca să mă asigur că nu o să regreti, spuse el, rostind cu toată seriozitatea fiecare cuvânt. Dar nu o să se întâmple nimic, absolut nimic din ce nu-ți dorești. Mă înțelegi?

Înghițind în sec, ea încuviință.

– Poți să pleci în orice moment și... putem să încercăm din nou mai târziu. Spera din inimă să nu fie cazul, dar nu se putu abține. Sau decizi să rămâi și vedem încotro ne poartă noaptea. Bine?

Ea își umezi buzele, și gestul acela aproape imperceptibil făcu să izbucnească înăuntrul lui un iureș de dorință.

– Bine.

– Bine. El zâmbi și se ridică, întinzând mâna. Luă paharul ei și i-l oferă. De ce nu puteai să dormi?

Ea sorbi ușor din băutură când el se așază lângă ea.

- Am avut mereu probleme cu somnul. Nu la fel de serioase ca la alți oameni, dar este enervant.

- Știu. Îi privi lung chipul. Își dorea să o atingă. Dacă nu reușești să adormi, nu uita că am tot felul de variante pentru tine. Sunt aici să te ajut, îți stau la dispoziție.

Un surâs efemer îi luminează chipul când coborî paharul.

- Ceaiul a fost minunat.

- Într-adevăr. El o privi peste buza paharului. Dar alternativa este cu mult mai bună.

Trandafiriul drăgălaș reveni în obraji ei.

- Deci eu... Eu, hmm, am explorat un pic azi-dimineață, înainte să vină Daniel. Am urcat pe acoperiș.

El se sprijini mai comod pe perne și își întinse un braț pe spătarul canapelei.

- N-ar trebui să urci acolo. Nu este un loc sigur.

- Pentru că nu sunt balustrade?

Lucian nu răspunse.

Ea îl privi cu coada ochiului.

- Acoperișul arăta de parcă ar fi fost folosit adesea.

- Mama îl folosea. Îi plăcea să stea acolo zi și noapte. Probabil pentru că era singură.

Ea își trecu degetele peste marginea paharului.

- Ei bine, cineva se duce acolo. Am văzut flori. Păreau proaspete. Tu faci asta?

El scutură din cap.

- Dacă-ți vine să crezi, e vorba despre Dev.

- Oh! Ea clipi. Sunt surprinsă.

- Da, încuviință el. Dar, serios, nu te mai duce acolo! Ultimul lucru pe care mi l-aș dori este să ți se întâmple vreun accident.

Ea scoase un oftat tremurător.

- Se întâmplă des accidente acolo?

- Accidentele se întâmplă des peste tot în casa asta. Mai ții minte episodul din baie?

- Oh, Doamne! Trebuia tu să-mi amintești de asta. Ea își apăsă o mână pe față și închise ochii strâns. Încercam să-mi șterg amintirea din minte.

– Amândoi ne dorim asta.

Ea coborî mâna și îl privi cu un aer curios.

– Ce? Să te gălesc goală în brațele fratelui meu nu a fost chiar ce-mi doream să văd.

– Ceva ce nu-ți doreai *tu* să vezi? Încearcă să te pui în locul meu. Ea râse, iar Lucian strânse din buze la auzul sunetului delicat. Nu-mi vine să cred că așa l-am întâlnit prima dată pe Gabe.

– Să nu crezi că i-a părut rău, răspunse Lucian sec.

– Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

Ea sorbi din băutură.

Lucian se aplecă în față, așezându-și paharul pe măsuta creată de Gabe. După o clipă, Julia îl fixă cu privirea. Privirile li se întâlniră, iar el chiar avu impresia că simțea fluturași în stomac.

– Vrei să-mi povestești despre tine, domnișoară Hughes?

Ea îi susținu privirea.

– Știi foarte multe despre mine. Ai știut de la bun început, chiar înainte de a ne cunoaște oficial.

– Nu e adevărat.

Julia scutură din cap.

– Ce vrei să știi?

– Ai fost măritată. Ce s-a întâmplat?

Ea întoarse privirea, iar umerii i se încordară.

– Bineînțeles, trebuia să întreb asta.

– Vreau să știi.

– Poate nu vreau să-ți spun.

– Hai! El își mută mâna de pe spătarul canapelei și o bătu ușor cu degetele pe umerii încordați. Îți povestesc și eu despre relațiile mele.

– Nu e nevoie.

– Ba eu cred că este. Își lăsa degetele să se odihnească pe umerii ei. N-am avut niciodată o relație serioasă de lungă durată.

– Poftim? Privirea ei țâșni spre el. Vorbești serios?

– Da. Pur și simplu, nu mi-am dorit asta niciodată. În general, nu mă întâlnesc cu aceeași femeie a doua oară.

Ea rămase mută de uimire.

– Există rare, foarte rare excepții, dar este o regulă pe care o respect de obicei. Nu te culci a doua oară cu aceeași femeie.

- Nu-mi vine să cred că ai spus asta.

- Sunt doar sincer.

- Da, poate chiar prea sincer, spuse ea. Ai fobie de relații serioase? El chicoti.

- Cred doar că n-am întâlnit niciodată o femeie cu care să-mi doresc o relație serioasă.

Ea își arcui sprâncenele.

- Uau! Nu știu ce să mai spun.

- Cred că cea mai lungă relație pe care am avut-o a fost acum vreo doi ani. Am fost împreună cam șase luni.

- De ce v-ați despărțit?

El ridică dintr-un umăr.

- Ea și-a dorit mai mult. Eu nu aveam mai mult de oferit.

Julia îl privi lung.

- Îți dorești vreodată... să oferi mai mult?

Lucian chiar se gândi la întrebare.

- Da, îmi doresc.

Ea întoarse din nou privirea.

- Ei bine, atunci, nu e chiar atât de rău. Strâmbă din nas. Nu-mi vine să cred că n-ai avut niciodată o relație serioasă.

- Nu. El își lăsă degetele să mângâie mușchii încordați ai spatelui ei. Deci cum îl cheamă pe fostul tău soț?

Julia coborî bărbia și oftă apăsător.

- Adam.

- Și păstrați legătura?

Degetele lui urcară alene spre gâtul ei.

- Nu. Ea mai luă o gură din băutură, iar el simți cum mușchii gâtului ei se încordează. El... mă mai sună uneori, dar nu vreau să vorbesc cu el. Bine, nu este chiar adevărat. De fapt, m-a sunat mai devreme, dar cred... cred că a fost ultima dată când am auzit de el.

Lucian deveni mai vigilent când și-o aminti ignorând telefonul și reacționând foarte straniu la apelul primit.

- Deci n-a fost o despărțire frumoasă?

- Nu. Ea schiță un surâs când întoarse privirea spre el. A fost primul iubit serios pe care l-am avut. Am fost împreună încă din

facultate, și părea pur și simplu firesc să ne căsătorim. Ea râse. Adică îl iubeam. Chiar îl iubeam.

– Și apoi ce s-a întâmplat?

Ea păru să se gândească la ce urma să spună.

– Iubirea nu a fost de ajuns pentru a-l face... fericit.

Degetele lui încremeniră. Totul corpul îi încremeni.

– Ce vrei să spui, Julia?

– Spre final... nu a fost cel mai drăguț bărbat de pe pământ. Ea se aplecă în față, iar el nu o mai atingea. Doamne, nu-mi vine să cred că vorbesc despre asta.

– Te rog nu te opri, spuse el, aproape dorindu-și în același timp ca ea să nu meargă mai departe cu povestea, pentru că nu era sigur de cum avea să reacționeze dacă afla că fostul ei soț o rănisese în vreun fel.

Ea își puse paharul pe măsuta de cafea și își strânse puloverul mai pe corp.

– Nu a fost mereu așa. Doar că... era o persoană dificilă. De la un punct încolo în căsnicia noastră, nimic nu mai reușea să-l facă fericit. Critica absolut orice lucru... câte ore munceam, cum arăta casa când ajungea el acasă, cum era cina... cum arătam. Chiar nu am mai avut ce să fac, știi? Am încercat. Chiar am încercat. Julia râse din nou, de data asta mai puțin șovăitoare. Nimeni nu mă poate acuza că n-am încercat. Doar că n-a mers nimic. Fiecare discuție se transforma într-o ceartă. Fiecare compliment devenea o remarcă malițioasă.

Lucian se strădui să rămână tăcut.

– Am dat vina pe slujba lui. Era un job stresant. Era ofițer de poliție, spuse ea, și Lucian simți că nu avea să îi placă deloc continuarea. Da, probabil îi era greu la muncă, dar, după o vreme, n-am mai putut să accept. Abia dacă mai dormeam în același pat, iar eu mă simțeam de parcă...

– Trebuia să fii mereu cu băgare de seamă, spuse el, amintindu-și că îi spusese asta mai devreme.

Julia încuviință din cap.

– A fost înfricoșător să mă despart de el, pentru că lui – el era toată lumea mea, iar eu am fost mereu o fire șovăitoare – i-a fost

cumva frică. Nu este ca și cum n-aș face lucruri noi... Doar că-mi ia mult până îmi fac curaj. Am tendința de a-mi gândi prea mult orice mișcare.

- Nu mi-aș fi închipuit niciodată asta, o tachină el.

Urma unui zâmbet înflori pe buzele ei.

- Oricum, m-am despărțit de el acum vreo trei ani. N-am fost cu el pentru că eram slabă de inger. Am fost cu el pentru că am crezut că iubirea avea să fie de ajuns.

- Eu nu te consider slabă de inger.

Încă un surâs.

- Uneori, nu este de ajuns să iubești. Nu vreau să vorbesc cu amărăciune, dar dragostea nu poate să rezolve toate problemele pe care le are un om. La final de zi, chiar nu mai este de ajuns. Atunci când pare că omul respectiv nu mai merge pe același drum cu tine.

Lucian era de acord, chiar dacă, fără îndoială, nu iubise niciodată pe cineva care să nu fie un membru al familiei lui.

- Și încă te sună?

- Sper că nu o va mai face. Ea se întinse după pahar și luă o gură zdravănă. Ai zice că-i place să mă verifice din când în când. Eu detest asta, așa că-l ignor. Chiar mi-am schimbat numărul de telefon, dar a reușit să afle noul număr.

Lui Lucian nu-i plăcea deloc ce auzea.

- Știu că nu vrea să ne împăcăm. Ea își lăsă din nou paharul pe măsuță și, pentru prima dată, se întoarse cu fața spre el. Doar că îl sâcăie gândul că mi-am văzut de viață, chiar dacă a făcut și el același lucru - și încă cum. S-a recăsătorit.

- Mie mi se pare că este un nenorocit.

- Da, încuviință ea.

Lucian nu era sigur dacă ar trebui să îi adreseze următoarea întrebare.

- Ți-a făcut vreun rău?

Sprâncenele ei se arcuiră în sus.

- Fizic? Nu. Nu a făcut niciodată asta. A apelat la tot felul de mizerii emoționale și mentale. Știi tu, lucruri care nu lasă dovezi.

- Dar care, totuși, lasă urme, nu? întrebă el încet. În felul în care te porți. Îți rămân întipărite în fiecare cută de pe chip și în umbra din ochi. Lasă urme.

Ea trase adânc aer în piept.

- Tu... tatăl tău... vă...

- Dacă ne lovea? Uneori, recurgea la violență fizică. A încetat să mai facă asta după ce am crescut... sau când interveneau frații mei. Chipul Juliei se întunecă.

- Îmi pare să aud! N-ar fi trebuit să treci niciodată prin asta.

- Nici tu.

- Ai dreptate. Mușcându-se ușor de buza de jos, ea își ridică un picior pe canapea. A lovit-o pe Madeline?

- L-aș fi ucis dacă ar fi făcut-o.

Ea se uită lung la el pentru o clipă, și chipul lui păli ușor.

- Nu glumești.

- Nu. El îi întâlnește ochii uimiți. Nu glumesc. Este sora mea.

Ea lasă marginile puloverului din mâini.

- Tu...

- Eu ce? Când ea nu răspunse, el se aplecă în față și își trecu o mână peste genunchiul ei. Am făcut unele lucruri.

Ea trase brusc aer în piept.

- Ce fel de lucruri, Lucian?

- Lucruri pe care i le-aș face fostului tău soț dacă aș avea norocul să-l întâlnesc.

- Nu vorbești serios. Nu mă...

- Nu-mi spune că nu te cunosc, Julia. Te cunosc. Ești atentă și bună la suflet. Ai cel mai frumos răs din lume, dar nu râzi cât ar trebui. Ești deșteaptă și, chiar dacă ai impresia că-ți este frică de tot felul de lucruri, ești o femeie curajoasă. Și sper să-ți dai seama de asta. Dacă nu ai fi fost, nu ai fi venit aici, la kilometri distanță de tot ce-ți este cunoscut.

Ea răsuflă tremurător.

- Și te cunosc suficient cât să știu că faci parte din grupul acela foarte restrâns de oameni pentru care aș interveni și le-aș face lucruri cumplite celor care i-au rănit.

- Ce lucruri? întrebă ea după o clipă.

– Lucruri de care nu sunt neapărat mândru, dar pe care nu aş vrea să le schimb. El îşi lăasă mâna să alunece în sus pe coapsa ei în vreme ce îi susţinu privirea. Aş face orice pentru cei la care ţin. La drept vorbind, şi fraţii mei ar face la fel. Mâna lui continuă să urce, trecând peste şold. Nu există nimic ce n-am face pentru oamenii la care ţinem.

– E... e cam înfricoşător.

Se aşteptă ca ea să se retragă sau să-i îndepărteze mâna, dar, cum nu o făcu, Lucian veni mai aproape.

– Dar nu cred că eşti înfricoşată. Nu ai mai fi stat aici dacă ai fi fost. Chipurile le erau despărţite de doar câţiva centimetri. Nu?

Ea închise ochii.

– Ce fel de lucruri ai făcut, Lucian?

– M-am asigurat că cei care le-au făcut vreun rău oamenilor la care ţin n-au mai apucat să rănească pe nimeni, şopti el pe gura ei. Nu i-am ucis, dar ar fi fost mai amabil din partea mea să o fac.

Julia rămase tăcută preţ de un moment.

– V-aţi ocupat cu toţii de situaţia legată de fosta iubită a lui Gabe? La naiba! Ce memorie extraordinară avea!

– Da.

– Şi acest cineva a meritat ce i-aţi făcut?

Înclinând uşor capul într-o parte, el îşi trecu buzele peste obrazul ei.

– Cu vârf şi îndesat – şi merita chiar mai rău.

Ea tremură.

– Voi... familia ta trăieşte într-o lume a ei.

Mâna lui urcă pe sub puloverul ei.

– Ştii ce?

– Ce?

Mâna ei se apăsă pe pieptul lui.

Lucian o împinse uşor pe spate, până se întinse pe canapea şi el veni deasupra ei. Ochii frumoşi de culoarea whisky-ului îi întâlniră pe ai lui.

– Vreau să fii în lumea asta... în lumea mea. Tu vrei să faci parte din ea?

Degetele ei apucară partea din faţă a cămăşii lui.

- Doar... doar pentru o vreme.

Un zâmbet sincer curbă buzele lui Lucian preț o secundă, înainte ca el să o sărute. Fără nici o reținere. Pentru că, dacă ea nu-i cerea să înceteze, el nu avea de gând să se oprească. Își dorea asta... își dorise din clipa în care o zărise în bar.

Lucian o revendică prin sărutul lui, și, când trupul ei începu să se cutremure, își dădu seama de ceea ce trebuia să facă *mai întâi*. Pentru că, dacă nu o făcea și se dezbrăca, nu avea să reziste mult. Nu când era deja tare și pregătit pentru ea.

Se ridică, sprijinindu-se într-un genunchi.

- Dă-ți jos puloverul!

Cu obrajii îmbujorați, ea se ridică și își scoase puloverul. Rămase prins sub ei, dar nu-i mai păsa.

- Îmi place la nebunie topul ăsta. El își trecu un deget peste decolteul din dantelă. Apoi își lăsă mâna să alunece spre pantalonii ei. Apucându-i cu mișcări hotărâte, îi trase ușor în jos și o dezgoli. Nu porți nimic pe dedesubt? Domnișoară Hughes, sunt șocat.

- Taci din gură! spuse ea cu voce răgușită.

El chicoti în timp ce îi scoase repede pantalonii. O prinse de gleznă, depunând un sărut pe talpa ei, apoi urcă încet spre interiorul piciorului, sărutând și mușcând ușor.

- Oh, Doamne, spuse ea cu răsufierea întretăiată când el trecu de genunchi.

El se opri și ridică privirea, observând cum sfârcurile se întăreau sub materialul subțire. Își dorea să le vadă. Prinzând marginea topului subțire, îl ridică ușor deasupra sânilor. Ea îl îndepărtă și rămase complet expusă sub privirile lui.

Pentru o clipă, Lucian nu mai știu să facă altceva decât să o privească lung, ochii lui admirând fiecare umflătură și adâncitură a pieptului ei. Doamne, era frumoasă ca o zeiță.

Și i-o spuse.

Julia râse când scutură încet din cap.

- Îți spun adevărul. Lucian îi cuprinse sâni în palme, trecându-și degetele peste sfârcurile rozalii. Ea se înfioră. Ai încredere în mine?

- Da, spuse ea fără a șovăi.

Lucian o sărută cu ardoare. Mădularul îi era atât de tare, că risca să rupă fermoarul blugilor.

– Vreau să te ridici și să te așezi pe marginea canapelei.

Ea începu să tremure și mai tare. Părul frumos îi alunecă vâlvoi peste față. Sfârcurile tari se întrezăreau printre şuvițele dese când el se ridică de pe canapea. Cu genunchii lipiți, ea se trase spre marginea canapelei.

El îi simți tremurul când îi sărută pulsul ce se zbătea nebunește și își așază mâinile pe genunchii ei. Lucian continuă să coboare și să depună săruturi pe carnea înflorată, savurând catifelarea pielii ei. Îi depărtă ușor picioarele și îngenunche între ele.

Julia îl privea cu ochi mari și își îngropă degetele în pernuțele pe care le avea de o parte și de alta.

– Ești frumoasă, spuse el cu glas răgușit, lăsându-și ochii să se înfrupte cu nesaț din partea cea mai intimă a corpului ei. Doamne, ești frumoasă! Să nu te îndoiești niciodată de asta!

Aplecându-se, o sărută pe interiorul coapsei, apoi urmări conturul pielii delicate până ajunsese la centrul ființei ei.

Lucian o linse.

Ea urlă și își arcui spatele.

La naiba, era deja udă – udă pentru el. Lucian scoase un geamăt gutural când ridică privirea.

– Ți-a plăcut?

– Da, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, cu sfârcurile ivindu-i-se printre şuvițele de păr. Cel mai excitant lucru pe care îl văzuse în viața lui. Evident, adăugă ea.

Lucian chicoti când o mușcă ușor de coapsă.

– Cum îți sună asta, domnișoară Hughes? O să te gust și, apoi, o să ți-o trag.

Capitolul 25

Undeva în adâncul ei, Julia știa că ce urma să se întâmple putea fi o mare greșeală. Dar, între momentul în care ieșise din dormitorul ei și clipa în care bătuse la ușa lui Lucian, își dăduse seama că tocmai de ceea ce era viața interesantă. Pentru că nu era perfectă. Omul era condamnat să facă greșeli.

Iar ea nu se afla aici gândindu-se că avea să se aleagă din toată povestea asta cu altceva decât cu cea mai uluitoare partidă de sex din viața ei. Fără așteptări. Despre asta era vorba în această seară.

Iar acum, se concentra cu toată ființa pe bărbatul extraordinar care stătea în genunchi în fața ei, între coapsele ei. Ceea ce îi oferea suna divin... Julia nu era convinsă că avea să facă față, dar sigur urma să afle.

– Îmi sună minunat, spuse ea și aproape că nici nu-și mai recunoscu vocea.

Dacă nu ar fi fost deja goală, zâmbetul lui ar fi fost în măsură să-i topească hainele.

– O să te uiți la mine?

I se tăie răsuflarea.

– O să încerc.

– Ai face bine să-ți dai silința.

Julia nu mai avu timp să răspundă.

Lucian se opri din tachinat. În secunda următoare, îi revendică gura cu un sărut. Intimitatea sărutului o făcu să se înfioare până

în străfunduri. O înflăcărare incandescentă i se involbură în vene când el scoase geamătul unui bărbat cuprins de pasiune.

O sărută cu o asemenea dorință, încât se simți copleșită sub... apăsarea buzelor și sub dezmierdările ispititoare ale limbii lui. Degetele i se încheștară în materialul canapelei. Erau șanse mari să-l rupă.

Iar corpul i se mișca, fără nici o rușine, în ritmul impus de limba lui. Se simțea invadată de senzații sălbatice și năucitoare. Corpul îi era încordat într-o tensiune înnebunitoare.

– Lucian, gemu ea și lăsă bărbia în jos.

Nu mai vedea decât degetele care i se afundau în coapse și fruntea lui.

Apoi gura lui îi acoperi mugurul înfiorat, sugând și lingând până când ea aproape simți că explodează. Urlă, simțind cum eliberarea i se dezlănțuie în fiecare colțișor ascuns din trup, cum oasele și mușchii i se topesc parcă deopotrivă. Prăbușindu-se pe canapea, încercă să-și apropie picioarele, dar el nu o lăsă. În schimb, continuă să o răsfete cu dezmierdările lui chinuitoare, până când ea se arcui și îi urlă din nou numele. Abia atunci, Lucian se îndepărtă și apăsă un sărut pe interiorul coapsei ei.

– Îmi plac la nebunie sunetele pe care le scoți, spuse el și își lăsă mâinile să se odihnească pe picioarele ei. Dar știi ce-mi place cu atât mai mult? Cum ți-ai dat drumul în gura mea. Mi-a plăcut teribil.

Julia se chinui să răsuflă.

– Oh, Doamne!

Un zâmbet se desenă în colțul gurii lui, și Lucian se ridică, iar mâinile lui plutiră peste trunchiul ei până spre brațe.

Licărirea orgasmului ei pe buzele lui era cel mai sexy lucru pe care îl văzuse vreodată.

– N-am terminat cu tine.

– Sper că nu?!

Aplecându-se, o sărută, și Julia simți pe buzele și limba lui gustul feminității ei. Combinația o buimăci. Ținând-o de brațe, el o ajută să se ridice. Continuă să o sărute, hainele lui simțindu-se aspre pe pielea ei foarte sensibilă.

– Vreau să mergem în camera mea... în patul meu, îi spuse el și păru aproape surprins de propriile cuvinte.

Ea își lăsă mâinile să coboare peste spatele lui.

– Mi se pare o idee foarte bună.

El se trase ușor înapoi, cât ea să-i vadă chipul.

– Nici o femeie nu a mai fost până acum în dormitorul meu. Aici, în camera asta? Da. O privi în ochi. Dar acolo, niciodată.

Ea simți cum îi crește inima în piept, dar încercă să nu citească mai multe în cuvintele lui.

– Bine.

Lucian o luă de mână și o ajută să ocolească încet canapeaua. Julia se simțea teribil de stingherită de propria goliciune. Nu mai umblase dezbrăcată prin casă de pe vremea când era măritată. Dar privirea mistuitoare pe care i-o trimise Lucian, în timp ce apucă o cutie din lemn de pe un raft? Își dorea ca el să o privească. Privirea lui înflăcărată chiar o făcea să se simtă ca o zeiță.

El deschise ușa și îi eliberă mâna când ea pătrunse în încăperea mai răcoroasă. O lumină se zărea dinspre patul cel mare. Restul încăperii părea cufundat într-un soi de ceață. Nu mai avea ochi decât pentru el.

Lucian o studie cu o privire fermă și plină de dorință în timp ce deschise cutia, aruncând pe pat unul sau două plicuri argintii. Așeză cutia pe un dulap.

Fără să o scape vreo clipă din priviri, își scoase cămașa mănjită de cărbune. Julia îl mai văzuse fără cămașă, dar, de fiecare dată când îl vedea așa, i se părea că era prima dată. Corpul lui era impresionant. Se descheie la nasturele și la fermoarul de la pantaloni, scoțându-și la repezeală blugii și, odată cu ei, boxerii bleumarin.

Julia doar privi lung.

Fiecare parte din corpul lui Lucian era uluitoare. De la părul vâlvoi de un blond-castaniu, pomeții înalți și buzele frumoase până la pectoralii bine definiți și abdomenul parcă sculptat. Iar când privirea Juliei continuă să coboare, ea își dădu seama că și restul corpului lui era tot perfect. Mușchii ce i se desenau de-o parte și de alta a umerilor, adânciturile pe care nu-și dorea decât să le atingă... Bruma de păr ceva mai închis la culoare care ducea spre... Doamne!

plăcerea îi sfârâi prin vene când zări pentru prima dată cu adevărat ce văzuse doar în treacăt pe coridor. El era... Doamne, era superb, iar ea nici nu știa de unde să înceapă să exploreze misterele trupului lui.

Lucian îi întinse o mână.

Cu inima fremătând la fiecare bătaie, ea se apropie și își așează mâna într-a lui. El o trase mai aproape, și prima întâlnire a trupurilor lor, piept pe piept, eliberați de orice constrângere a hainelor, curmă orice crâmpei de gând coerent.

Degetele lui Lucian plutiră peste șoldurile și trunchiul ei. Își afundă o mână în părul ei ciufulit și strânse în pumn buclele răzvrătite. Îi trase ușor capul pe spate. Când vorbi, gura lui dansă peste a ei.

- Este mult mai bine decât un ceai, nu?

Julia râse când își strecură o mână la ceafa lui.

- Cu mult mai bine.

- Ți-am spus eu.

Apoi buzele lui le întâlniră pe ale ei, și el o degustă și o tachină în timp ce limba lui urmări leneș conturul gurii ei. O săruta ca niciodată până acum, domolindu-și atingerile, până ce ea se deschise pentru el. Cumva, nici nu știa cum, o întinse pe pat în timp ce o sărută. Continuă să o miște, strecurându-și mâna pe sub brațele ei și ridicând-o spre el, fără a întrerupe sărutul.

După ce reuși să o ducă în centrul patului, el se așează în genunchi și doar... o privi cu ochi lacomi.

Inima Juliei bătea atât de tare, încât i se făcu teamă că avea să i se oprească.

- Ce... ce faci?

- Îmi întipăresc în minte imaginea ta, ca să te pot desena mai târziu, îi spuse el cu o voce groasă care o făcu să se înfioare.

- Poftim?

El își trecu degetele peste maxilarul ei, apoi îi urmări conturul buzelor.

- Te-am desenat.

- Da?

Cuvintele lui o luară prin surprindere.

- Da.

Gura lui luă locul degetelor. Desenă o cărare de săruturi pe maxilarul ei, apoi coborî de-a lungul gâtului.

Ea îl prinse de umeri.

- Pot să văd desenul?

- Poate. Buzele lui dansară peste clavicula ei. Dar acum, știu mult mai bine cum să te desenez.

Din moment ce era dezbrăcată în patul lui, nu credea că ar fi în stare să facă față unui asemenea desen. Însă orice alt gând se risipi când gura lui își porni asaltul, copleșindu-i sfârcurile îndurerate cu o ploaie de săruturi.

Doamne, chiar știa să-și folosească gura.

Julia își prinse ușor între dinți buza de jos când gura lui se închi-se peste unul din sfârcuri. Mâinile ei se încordară pe umerii lui și spatele i se arcui în sus când el supse pielea înfierbântată. Degetele lui găsiră celălalt sfârc și, înnebunită de gura și de degetele lui, ea aproape că se pierdu din nou în senzații. Plăcerea se descătușă înăuntrul ei când coapsele îi tremurară, și se împinse spre mădularul lui tare.

Mâna lui Lucian alunecă de pe sânul ei. Palma lui pluti spre vintrea ei în timp ce buzele lui minunate îi înlocuiră mâna. Când gura lui revendică celălalt sfârc, el își lăsă un deget să se strecoare înăuntrul ei.

Un geamăt zbură de pe buzele ei când lăsă capul pe spate. Trupul ei reacționează ca de la sine.

- Mi-aș putea pierde mințile la gemetele astea, spuse el, lăsându-și un al doilea deget să o exploreze.

Julia deschise ochii, respirând întretăiat.

- Eu mi-aș putea pierde mințile din cauza ta.

O licărire malițioasă se aprinse în ochii lui când Lucian coborî bărbia și limba lui se învârti peste sfârcul ei.

- Fiecare parte din tine creează dependență.

Mâna ei coborî peste pieptul lui, degetele zăbovind peste mușchii încordați. Sângele începea să îi fiarbă din nou în vene.

- Aș putea spune același lucru despre tine.

Și era adevărat.

Totul la el creea dependență. Julia se simțea disperată acum, așteptând cu înfrigurare eliberarea promisă, extazul pe care îl provocau degetele și gura lui. Un tremur nerăbdător se născu undeva în adâncul ei. Avea nevoie de mai mult.

– Te rog!

Ea reveni cu mâna în șuvițele mai scurte ale părului lui.

El își ridică gura de pe sânul ei. Degetele lui continuau să o exploreze cu penetrări amețitoare.

– Ce mă rogi?

O făcea să-l roage... să-l implore.

– Te vreau!

Lucian își îndoi mâna și apăsă palma pe sexul ei.

– Mă vrei ca să fac ce?

Ea își strânse degetele în părul lui și trase, făcându-l pe Lucian să scoată un chicot răgușit.

– Te vreau *în* mine!

– Asta așteptam să aud.

Lucian se mișcă și desfăcu unul din plicurile de pe pat. Își puse prezervativul într-un timp-record. Mici fiori de plăcere vibrară în toate fibrele din corpul ei când trupurile li se întâlniră. El se sprijini într-o mână, cu cealaltă încheștată pe șoldul ei, în timp ce se împinse ușor înăuntrul ei. Amândoi se opriră brusc, răsuflând întretăiat în tandem.

– A... a trecut mult timp, șopti ea.

– Da? El o sărută și îi captură limba în acel sărut. Poate par un nemernic egoist, dar mă bucur să aud asta.

Julia ridică un picior și îl petrecu peste șoldul lui. Mișcarea îl obligă să o penetreze mai adânc. Sunetul pe care îl scoase când își lipi fruntea de a ei aproape o făcu pe Julia să-și dea drumul.

– O să mă ucizi, gemu el.

Apăsarea mădularului lui înăuntrul ei o lăsă fără suflu.

– Cred că o să te descurci.

– Nu știu ce să zic. Buzele lui alunecară peste ale ei în timp ce trupul lui masiv se cutremură. Aș vrea să ne lungim la nesfârșit, dar nu cred că pot.

- Nu o face! Ea îi cuprinsese obrazul în palmă. Nu vreau să mai aștept.

El închise ochii o clipă.

- Slavă Cerului!

Și o făcu a lui.

Gura lui Lucian se apăsă pe a ei când el își retrase mărul aproape complet și apoi o pătrunse din nou. Urletul Juliei fu înghițit de sărutul lui. Simțind că se deschide tot mai mult, plăcerea se intensifică la fiecare penetrare.

Măinile lui păreau să fie peste tot. La fel și ale ei. Degetele ei se afundară în fesele lui ferme. Palma lui se închise peste sânul ei. Legănările stăruitoare ale șoldurilor lui se întetiră când Julia începu să-i șoptească numele iar și iar, implorând să-i ofere mai mult.

Și el îi oferi mai mult.

În cuvinte fierbinți, Lucian îi spuse cât de mult îi plăcea cum se simțea, și șoaptele lui o consumară. Mișcările deveniră frenetice. Orice urmă de ritm se frânse. Nu mai existau cuvinte. Doar șoapte și gemete, limbajul secret al cărnii care întâlnește carne. Ea își arcui spatele și își împinse șoldurile în sus, căutându-l... dorindu-și mai mult și mai mult.

Apoi simți că zboară spre culmea unei senzații despre care știa că avea să fie frumoasă și cutremurătoare. Lucian păru să o simtă, pentru că își mută trupul în unghiul perfect din care să o penetreze și să o revendice, impunând dansului dintre trupurile lor un ritm tot mai intens și mai nimicitor. Șoldurile li se ciocneau într-o încheștare din care dispăruse orice pretenție de control și seducție.

Tensiunea deveni tot mai intensă, apoi el își întinse mâna spre locul în care trupurile li se împreunau și făcu ceva incredibil cu degetul mare. Julia simți că se frânge în mii de bucățele, eliberarea explodând cu forța unui vulcan în fiecare ungher din trupul ei. Valurile de plăcere îi luară cu asalt întreaga ființă. Abia dacă mai era conștientă de corpul care se izbea de al ei.

- Julia...

Vocea lui răsună ca un geamăt răgușit pe buzele ei în timp ce șoldurile lui se cutremurară, după care el încremeni adânc înăuntrul ei.

Se scurse aproape o veșnicie înainte ca vreunul din ei să se miște. Lucian se ridică încet, sprijinindu-și greutatea într-un braț.

– Ești bine?

– Mai mult decât bine, murmură ea. A fost...

– Incredibil? Cea mai minunată partidă de sex din viața ta? Îi sări el în ajutor. Nu o să mai fii niciodată aceeași? Ai simțit că ești în rai, nu?

Julia râse și îl înghionti ușor în braț.

El îi prinse mâna și o duse la gură.

– A fost incredibil. Nici n-am cuvinte, iar eu am mereu cuvintele la mine. După ce îi sărută fiecare deget în parte, îi așează delicat mâna pe pat. Revin imediat!

Julia își prinse între dinți interiorul obrazului în timp ce el se retrase încet din ea. Acum, că dispăruseră greutatea și căldura lui, Julia se întoarse pe o parte. Îl urmări cum se îndreaptă spre o ușă închisă, care, descoperi ea, dădea spre o baie. Auzi curgerea apei când ea se ghemui în pat. Inima încă îi bătea cu putere și își simțea trupul de parcă fiecare părticică din el se dezintegrase și căpătase consistența aerului.

Lucian reveni agale în dormitor, pe deplin încrezător în corpul pe care îl afișa fără nici o reținere. Ea nu avea de ce se plânge în timp ce îl studie din priviri. Și-ar fi dorit să știe să deseneze, pentru că degetele ei erau aproape disperate să o facă.

Camera se cufundă în tăcere când Lucian se întoarse în pat. Dădu așternuturile laoparte și se strecură lângă ea, întinzându-se pe spate. O neliniște se furișă perfid înăuntrul ei, înlocuind moleșeala minunată care îi luase cu asalt simțurile. Ce să facă? Să rămână? Să plece? Bărbatul întins lângă ea nu întreținea relații și nu se vedea cu o femeie de mai multe ori. Probabil nu-și dorea să doarmă împreună cu ea în patul lui. De altfel, poate asta era cel mai înțelept lucru. Nu ar fi trebuit să doarmă în patul lui.

Dintr-un motiv stupid pe care nu îl înțelegea, simțea că lucruri mai importante, nu doar sexul, o legau de el.

Probabil trebuia să-și facă un control la cap, se gândi ea când dădu să se ridice.

– Unde crezi că te duci?

Julia se opri brusc.

– În camera mea.

– Hmm, nu. Nu, nicidecum.

Lucian își trecu un braț pe după mijlocul ei și o trase înapoi lângă el. O lipi de trupul lui.

Părea că nu avea să plece nicăieri.

La început, rămase înțepenită, fără a ști cum să interpreteze faptul că nu o trimitea de acolo. Încetul cu încetul, se relaxă, lăsându-și obrazul să se odihnească pe pieptul lui și mâna pe abdomenul lui.

– Știi ce? o întrebă el după câteva clipe.

– Ce?

– Cred că o să am nevoie de a doua repriză. El își apăsă mână peste a ei, și Julia zâmbi larg. Și de a treia. O să am nevoie să mă înfrupt din tine la nesfârșit.

Capitolul 26

Privirea lui Lucian țâșni spre tavan. În încăpere era întuneric, și corpul cald ghemuit în brațele lui dormea liniștit.

Pași. Pași afurisiți.

Știa prea bine ce auzise, pentru că nu adormise. Nu, rămase întins în pat, uitându-se ca un ciudat cum dormea Julia. Totuși, nu se putu abține. Aproape nu reușea să creadă că venise la el, că îi povestise despre fostul soț și că nu i se făcuse frică atunci când el îi mărturisise că făcuse lucruri de care nu era chiar mândru.

Se încordă ca să audă orice alte urme de pași, dar, după câteva clipe, se trezi că întoarce din nou privirea spre Julia. Sincer, și dacă se apuca cineva să sară pe sus pe acolo, probabil nu s-ar fi sinchisit să se dea jos din pat.

Lucian nu se mai simțise niciodată așa.

La naiba! Chiar se simțea altfel decât în mod normal când se întinse spre ea, apucând ușor câteva șuvițe de păr de pe gâtul ei pentru a i le îndepărta de pe față.

Era fermecat de liniile chipului ei. Unghiuri interesante se îmbinau pentru a crea acea formă perfectă. Era fascinat de fiecare contur catifelat, dorind să și-l întipărească în minte... degetele, buzele, fiecare colțișor din corpul ei. Și era fascinat de bunătatea autentică pe care o vedea în ochii ei și o auzea în cuvintele ei.

În lumea lui, acesta era un lucru rar.

Nimeni nu era bun sau săritor fără a aștepta ceva în schimb. Julia era și una, și alta, fără a se aștepta la nimic.

Își iubise fostul soț... iubise un bărbat care, evident, nu o merita, iar Lucian voia...

Se opri. La ce Dumnezeu se gândea? De fapt, ce făcea? Pentru că știa, în adâncul sufletului, că în seara asta nu fusese vorba despre a se elibera de o obsesie care nu-i dădea pace. Nici pe departe.

Și atunci, ce însemna?

Își dădu seama că habar n-avea în timp ce își trecu degetele peste brațul ei dezgolit. Ea se foi ușor, împingându-se spre el, iar mădu-larul lui se întări dintr-odată. Ca prin minune. Nu era nici măcar trează și nici nu încerca să-l seducă, iar el se simțea deja sedus.

Lăsându-și degetele să alunece peste trupul ei, își spuse că ar fi trebuit să o lase să doarmă. La naiba, poate că trebuia să doarmă și el, dar nu făcu asta.

Se întoarse pe o parte, zâmbind când ea se răsuci pe burtă cu un murmur ușor. Îndepărtându-i părul, apăsă un sărut pe ceafa ei, apoi coborî de-a lungul coloanei până ajunse la conturul dulce al fundului ei... sărutând și lingând.

Lucian simți exact clipa în care ea se trezi. Corpul îi încremeni pentru o secundă, apoi se relaxă. El se ridică în spatele ei, sprijinindu-se în genunchi de-o parte și de alta a trupului ei.

Ea trase un picior în sus, șoldurile mișcându-i-se neliniștite în timp ce mâna lui continuă să coboare netulburată.

- Mmm, murmură ea. Ce ai de gând?

- Celelalte reprize, îi spuse el. Am nevoie de celelalte reprize.

Și se lăsă cuprins în vârtoarea clipei, cu Julia întinsă pe burtă și cu fundul ușor înălțat, împingându-se spre el în timp ce el o prinse de șolduri. Se bucură de celelalte reprize și, după ce termină, cu trupul lui asudat și al ei tremurând ca urmare a eliberării, el își dori mai mult.

Lucian avea *nevoie* de mai mult.

Prinzându-și părul în coc, Julia își înfipse o agrafă mare care să îi țină șuvițele la un loc.

- Ești sigur că vrei să faci asta?

Lucian nu o privi în timp ce verifică inelul cu chei.

- Da.

Julia nu îl crezu nici măcar o clipă. Din secunda în care el își făcuse apariția, în timp ce ea lucra cu Madeline, și îi spusese că voia să recupereze din camera mamei lucrurile pentru sora lui, ai fi zis că era o cu totul altă persoană.

Devenise tăcut și distant, iar Lucian nu era niciodată – nicio dată – tăcut sau distant, cu atât mai puțin noaptea trecută... sau în această dimineață, când o trezise din nou, de această dată cu mâna între picioarele ei și gura pe sâni ei.

Își promisese a doua repriză de sex.

Și a treia.

Așa că ea nu lua personal senzația ciudată pe care i-o inspira el acum. Nici nu-și permitea să zăbovească prea mult asupra celor întâmplate între ei. Nu regreta, sub nici o formă și în nici un fel, noaptea trecută. Lucian îi spusese limpede cine era. Nu era nevoie să-i spună că ce se petrecea între ei era o aventură de-o noapte. Ea știa să citească printre rânduri. Nu începeau o relație.

Nu începeau nimic.

Dar nu însemna că... ei bine, nu însemna că nu-i păsa de Lucian. Că se simțea împăcată cu ce își dorea el să facă.

La început, se gândise că avea legătură cu Daniel, dar, chiar și după plecarea acestuia și a doua zi după aceea, Lucian tot tăcut rămăsese.

Se tot gândise ce să facă până spre amiază, când el o ajutase să o mute pe sora lui înapoi în pat. Dar Lucian fusese cel care sugerase că era mai bine să termine cu povestea asta. Și iată că se aflau aici, unde Julia nu mai pusese piciorul până acum, în timp ce Livie rămăsese cu Madeline.

Aripa stângă a casei arăta identic – coridoare lungi cu nenumărate uși închise și aplici care pâlăiau de-a lungul pereților. Doar că aici era mai întuneric. Părea că lumina soarelui nu reușea să se strecoare prin ferestre. În aer plutea o răcoare pe care nu o întâlneai în cealaltă parte a casei. Cum Devlin și Gabe locuiau în această aripă, își închipui că le plăcea să păstreze acest loc mai rece, și astfel se explica diferența de temperatură. Partea illogică din mintea

ei rămăsese prinsă în poveștile cu fantome pe care i le spusese Lucian când ea aruncase o privire spre coridorul întunecat și îngust pe care îl traversaseră.

Lucian înjură în timp ce privi lung cheile.

Îi părea rău pentru el. Trebuia să fie dureros să umble prin lucrurile mamei, oricâți ani ar fi trecut de la moartea acesteia. Mușcându-și buza, se uită peste umăr în timp ce bătea neliniștită din picior. Lucian nu trebuia să facă asta. Ea nu-și dorea ca el să facă asta. Știa că probabil el se simțea dator să o facă. Că își ajuta sora, și aceasta era camera mamei lui – o cameră în care era evident că nu se intra prea des, pentru că lui Lucian îi luase o jumătate de oră să descopere unde pusesese Livie cheile.

– Le-am găsit.

Lucian băgă cheia în broască. Un păcănit răsună ca un tunet, și, cu o răsucire a încheieturii, ușa se întredeschise. Dinăuntru se revărsă un parfum de vanilie.

Lucian nu se mișcă din loc în timp ce Julia aruncă o privire prin deschizătura de câțiva centimetri. În cameră era întuneric, astfel că nu reuși să vadă nimic. Umezindu-și buzele, ea apăsă o mână pe brațul lui. Capul lui se întoarse brusc spre ea, și ochii i se întunecară.

Trase aer în piept, căutând disperată o cale prin care să-l facă să renunțe.

– Mi-e foame, răbufni ea.

El se încruntă.

Bine. Trebuia să dezvolte.

– N-am apucat să iau micul-dejun. Cineva m-a făcut să întârzii azi. Nu zic cine.

Expresia de pe chipul lui Lucian se îmblânzi puțin.

– Așa că mi-e foame. Crezi că ai putea să-mi faci un sendviș?

El se uită la ea de parcă i-ar fi crescut un al treilea sân în frunte.

– Îmi ceri să-ți fac un sendviș?

Lipindu-și un zâmbet pe buze, ea încuviință.

– Un sendviș cu brânză la grătar. Îmi place la nebunie, și n-am mai mâncat unul de secole.

El înclină ușor capul într-o parte.

– Un sendviș cu brânză la grătar?

- Da. N-am cerințe speciale legate de tipul de pâine. Îmi place pâinea aceea gustoasă și nesănătoasă - pâinea albă -, dar, dacă este din grâu integral sau ce o fi, e foarte bine, mă mulțumesc și cu ea. Simțea cum începeau să-i ardă obrazii, dar acum chiar își dorea un sendviș cu brânză. Poți să-mi faci unul?

Lucian doar o privi lung.

- Mi l-aș face chiar eu, dar nu vreau să ating nimic din bucătăria aia. Orice pare să valoreze mai mult decât toți banii mei. Zâmbi atât de larg, că se temu să nu-i crape fața. Dar chiar mi-e foame, și nu ți-ar plăcea de mine când îmi este foarte foame.

- De ce?

- Devin foarte irascibilă. Adică duc totul la următorul nivel, îi spuse ea, ceea ce nu era o minciună. Dacă stai să cauți „foame” pe Google, o să dai de poza mea. Pe deasupra, amețesc foarte tare și mi se face rău dacă nu mănânc atunci când îmi este foame.

- Serios?

- Da. Nu era adevărat. Cum nu era adevărat nici ce urma să spună. Cred că e un fel de hipoglicemie.

- Crezi? O sprânceană se arcui în sus. Păi, n-ar trebui să mănânci ceva dulce?

La naiba!

- Ai ceva dulce? Pentru că și asta ar fi minunat. Ceva dulce și un sendviș cu brânză.

Lucian coborî bărbia și întoarse privirea când ridică o mână, apucându-se de ceafă. Se lăsă o tăcere adâncă, și ea chiar avu impresia că avea să o refuze, dar el oftă.

- Să încui după ce termini.

Julia clipi.

- Ne vedem în bucătărie și o să te aștept cu un sendviș cu brânză. El ridică cheile. Și cu ceva dulce... pentru problemele tale de hipoglicemie.

Julia se mușcă de obraz când el lăsă cheile să cadă în palma ei.

- Așa facem.

Lucian dădu să se întoarcă și se opri brusc. După o clipă, făcu un pas spre ea. Fără vreun cuvânt, îi cuprinse chipul între mâini și coborî capul.

Julia rămase fără suflu.

Sărutând-o delicat, el își trecu degetele peste linia obrazilor ei. Era un alt fel de sărut. Nu era înfierbântat precum toate celelalte. Părea... părea un fel de a-i mulțumi.

Apoi Lucian plecă.

Julia închise ochii, răsuflând apăsător în vreme ce își duse degetele pe buze.

– Doamne, șopti ea, lăsându-și mâna în jos.

Trebuia să se concentreze. Scuturându-se în sinea ei, deschise larg ușa și păși înăuntru, pipăind peretele până ce descoperi întrerupătorul. Apăsă ușor, și o lumină orbitoare inundă încăperea.

– Oh, uau!

Camera părea locuită, de parcă încă ar fi fost folosită. Cuvertura frumoasă de culoarea lavandei era așezată cu grijă într-o parte, dezvăluind un munte de perne la capul patului. Mobilierul crem era aranjat atent în cameră... un fotoliu și un scaun, o oglindă ovală înaltă și două comode. Pe noptiera de lângă pat se afla o pereche de ochelari. Sticle de parfum și bijuterii erau împrăștiate pe o măsuță de toaletă cu oglindă. O ușă undeva în stânga era deschisă, dezvăluind o garderobă.

În timp ce Julia se plimbă prin încăpere, observă că nu se vedea nici un fir de praf pe mobilă. Dacă nu ar fi știut mai bine, ar fi crezut că cineva chiar locuia în această cameră.

Dar dormitorul era ca un instantaneu înghețat în timp.

Nu era de mirare că lui Lucian îi era greu să vină aici. Ai fi zis că mama lui mai era în viață. Pe pat era așezat un halat din mătase albastră, de parcă mama lui l-ar fi pus acolo pentru a-l îmbrăca de îndată ce revenea...

Julia se încruntă privind halatul.

De ce să fi pus cineva un halat pe pat dacă nu avea de gând să se întoarcă pentru a-l îmbrăca? Părea foarte ciudat.

Dar nu avea de unde să știe că mama lui pusese halatul acolo. Poate îl pusese Livie. Nu avea de unde să știe, dar imaginea halatului îi zăbovi într-un colț al minții când aruncă cheile pe pat și se apucă de treabă.

Julia se simțea ciudat să scotocească prin lucrurile femeii, pentru că i se părea că, dintr-o clipă în alta, avea să apară cineva care să o ia la întrebări. Ignoră furnicăturile pe care le simți la ceafă și verifică foarte atent toate sertarele, căutând ceva care să semene cu albumele de fotografii sau jurnalele pe care le menționase Daniel. Descoperi numaidecât perlele. Erau păstrate într-o cutie din catifea pe una dintre comode, dar găsi și un șirag foarte lung de perle în dulapul din perete. Le strânse și le puse într-un coș de paie pe care îl găsisese pe următoarea comodă.

Nici urmă de jurnale sau albume cu fotografii pe nicăieri. Îi mai rămânea de verificat în grămada de cutii din partea din spate a garderobei. Erau cutii mari și pătrate, de genul celor în care se păstrau poșetele sau pălăriile de firmă. Mai multe cutii Gucci erau așezate una peste alta lângă o grămadă de cutii albe. Julia se uită prin fiecare în parte, trecând prin diverse niveluri de invidie pe măsură ce descoperi diverse poșete pentru care ar fi acceptat să-și taie o mână.

Dând laoparte cutiile Gucci, aproape că nu observă la început. Julia se aplecă în față când privirea i se îndreptă spre podeaua garderobei. O parte din podea, cel puțin trei plăci de vreo 30 de metri lungime, era asamblată ciudat. Își trecu degetele peste plăci, dându-și seama că erau puțin mai înalte decât celelalte. Nu se mișcară când încercă să le ridice. Era ceva ascuns sub plăci sau fuseseră înlocuite din alt motiv? Căutând în jur ceva cu care să le scoată, nu văzu altceva decât umerașele pentru haine, cu care se îndoia că ar reuși.

Trecând peste recenta ei descoperire, își îndreptă atenția spre următoarea cutie, o cutie albă. Aruncând o privire înăuntru, găsi ceea ce căuta.

– Bingo, șopti ea.

Ridicând cutia, o aduse pe pat și se așeză. Dădu capacul laoparte ca să se uite mai bine la ce se afla înăuntru.

Dăduse lovitura.

Descoperi trei albume mari și negre cu fotografii. Dar de ce într-o cutie? Julia nu avea nici cea mai vagă idee. Familia aceasta era pur și simplu ciudată. Julia le puse în coș, apoi se întoarse spre cutie și scoase un jurnal legat în piele roșie uzată, cu o curelușă din piele care îl ținea închis. Își trecu degetele peste curelușă, ridicând cheia

ce se legăna la un capăt al acesteia. Nu părea să fie de la jurnal, și Julia își închipui că trebuia să fie de la vreun alt fel de talisman.

Trase de curelușa din piele, dar se opri, cu degetul încremenit. Simți furnicături de gheață la ceafă și un val de fiori prin tot corpul. Rămase fără suflu când i se făcu toată pielea de găină. Întorcându-se brusc, nu văzu decât un spațiu gol în spatele ei. Cercetă încăperea din priviri, aproape așteptându-se să o vadă pe mama lui Lucian, dar nu zări pe nimeni, firește.

Imaginația ei chiar o lua razna. Aerul rece era doar atât... aer propulsat din spate de nenumărate guri de aerisire.

Coborî privirea spre jurnalul gros, apoi strânse curelușa. Ridicându-se, așeză jurnalul în coș și luă cutia. Nerăbdătoare să iasă din încăperea aceasta ce părea un memorial, puse cutia acolo unde o găsisese. Înșfăcă iute coșul, încuie camera și traversă coridorul într-un suflet.

Julia nu coborâse niciodată mai repede trei rânduri de scări. Din păcate, avu nevoie de foarte mult timp ca să-și găsească drumul spre bucătărie, luând-o pe coridorul greșit și ajungând exact în aceeași încăpere de mai multe ori. Dar știa că se apropia, pentru că începu să o roadă stomacul când simți miros de brânză topită și pâine prăjită.

Doamne, era genială.

Reușise să-l facă pe Lucian să evite o experiență dureroasă și avea să se bucure și de un sendviș cu brânză. Merita și ceva dulce.

Încetini pasul când auzi vocea lui Devlin răsunând din bucătărie. Simți că i se cască un gol în stomac când privi spre coșulețul pe care îl ținea în mâini. Avea o vagă bănuială că bărbatul nu avea să fie prea bucuros să știe că Julia fusese lăsată singură în dormitorul mamei lui.

– Ce naiba faci? întrebă Devlin.

– Ce pare că fac? se auzi răspunsul lui Lucian.

– Pare că faci un sendviș cu brânză la grătar.

– Felicitări! răspunse Lucian sec. Reușești să faci observații simple și să le exprimi.

Julia zâmbi larg.

- De când ai început să mănânci ca un copil de șase ani pe care l-a prins o răceală?

Zâmbetul începu să se stingă. Ce Dumnezeu? Adulții mâncau tot timpul sendvișuri cu brânză. Cel puțin, așa se întâmpla în lumea ei. Oftatul lui Lucian aproape făcu pereții să se zguduie.

- Vrei ceva, Dev?

- Oarecum. Cum n-am avut ocazia să vorbim ieri... cum a decurs prânzul cu vărul nostru?

- Minunat. Știi, cred că... Doamne, l-am judecat greșit pe vărul Danny în tot timpul ăsta. Și apoi, mi-am spus că poate ar trebui să-l invităm la cină în fiecare...

- Uită că te-am întrebat, îl întrerupse Devlin.

Urmă o pauză, apoi Lucian spuse:

- Chiar îți pasă dacă Maddie a arătat vreo îmbunătățire? Pentru că ar fi trebuit să întrebi cum a reacționat sora noastră, nu?

Oh, Doamne!

Julia se uită pe coridor. Lipită de perete cum era, chiar se temea să se miște din loc. Nu voia ca ei să-și dea seama că trăgea cu urechea.

- Îmi pare rău, dar am avut altele pe cap decât vacanța prelungită pe care și-a luat-o sora noastră.

- Vacanță prelungită? Râsetul lui Lucian răsună aspru. Ești un nemernic.

Julia trebuia să fie de acord.

- Și despre ce alte lucruri este vorba? Au ceva de-a face cu poliția care investighează moartea tatălui nostru?

Stai! Poftim?

Julia strânse coșulețul mai tare.

- După cum ți-am spus, ofițerul Lyon nu o să mai fie o problemă cât de curând.

Devlin părea plictisit de toată discuția.

- Ai o încredere surprinzător de mare în avocați, replică Lucian.

Dacă Devlin răspunse, Julia nu auzi ce spuse, pentru că rămase cu privirea pierdută spre coșuleț. De ce investiga poliția moartea tatălui lor? Bărbatul se sinucisese, nu?

Oare poliția chiar ar fi investigat o sinucidere dacă nu ar fi bănuțit că era vorba despre cu totul altceva? Ca, de exemplu, o crimă? De ce...

Devlin ieși din bucătărie, și Julia simți că inima ei mai are un pic și îi sare din piept. Ochii lui, de aceeași culoare ca a lui Lucian, doar că mai reci decât o dimineață de iarnă, îi întâlniră pe ai ei.

– Bună ziua, Julia!

Ea înghiți în sec și își lipi un zâmbet luminos pe buze.

– Bună, Devlin! Ce... faci?

– Bine. Privirea lui zbură spre coșuleț, dar nu se uită înăuntru. Tu?

– Și eu bine.

Devlin încuviință din cap și trecu pe lângă ea. Julia se răsuci și îl urmări cum se face nevăzut după colț. Trebuia să fi știut că îi auzise vorbind. Întorcându-se spre ușile de la bucătărie, se puse în mișcare.

Lucian stătea lângă aragaz, și un mușchi îi zvâcni la nivelul maxilarului când opri focul. Luând o spatulă, mută sendvișul dintr-o tigaie pe o farfurie.

– Bună! spuse ea și se apropie de insulă. Am... am găsit ce căutam.

– Minunat! El ridică farfuria și o duse spre locul în care se oprișe ea, ținând coșul în mâini. Privirea lui se înălță spre ea. Ochii nu îi erau nici pe departe la fel de reci ca ai fratelui său, dar continuau să fie întunecați. Mulțumesc că ai făcut asta pentru mine!

– Nu e nici o problemă, îți mulțumesc...

– Știu că nu ți-ai dorit cu adevărat sendvișul ăsta. El așeză farfuria pe insulă. Știu ce faci. Așa că-ți mulțumesc – și vorbesc serios.

Ea deschise gura, dar ce putea să spună? În plus, chiar nu voia să vorbească despre asta sau despre ce găsisese în camera mamei lui. Avea întrebări. Multe.

Nu mai apucă să pună nici măcar o întrebare.

El se răsuci pe călcâie și plecă din bucătărie fără să mai spună un cuvânt, lăsând-o acolo cu coșul în care erau puse lucrurile mamei lui. Privirea îi alunecă spre farfurie, dar nu-i mai era deloc foame, ceea ce era mare păcat, pentru că sendvișul arăta extraordinar.

Coborî privirea spre coș și se înfioră. Nu avea nimic de-a face cu frigul care se lăsă brusc peste încăpere, ci doar cu frații.

Capitolul 27

Adidașii lui Lucian loveau banda de alergat când melodia *I Stand Alone* a celor de la Godsmack fu întreruptă de apelul de la Gabe. Nu-și dădea seama de cât timp alerga. Tot ce știa era că asculta melodia a treia oară și că venise în sala de sport după ce o lăsase pe Julia în bucătărie.

La naiba, gândurile lui nu voiau să se liniștească. Se gândea mult prea mult. La sora lui. La vărul lui. La Lawrence. La Dev. La Julia. Încerca să scape de nenorocitele alea de gânduri.

Apăsând butonul de oprire, înșfăcă telefonul din suport și scoase căștile în timp ce se îndreptă spre capătul benzii de alergat.

– Cum e la Baton Rouge? întrebă el și sări de pe bandă.

– Ah, a fost complicat, spuse Gabe, iar Lucian se încruntă la auzul vocii fratelui său. Era supărat. Cum a fost prânzul de ieri? Aș fi sunat, dar nu mi-am dat seama când a trecut timpul.

– Bine. Nu știu dacă Maddie a reacționat sau nu, dar cred că a fost bine. Probabil Daniel o să mai treacă pe aici. Îndreptându-se spre locul în care își aruncase prosopul, el îl ridică iute. Nu consideră că era nevoie ca Gabe să știe că Julia scosese lucruri din camera mamei. Deci ce se întâmplă la Baton Rouge?

Gabe râse, și nici măcar râsetul lui nu suna bine.

– La naiba, omule! Nici nu știu de unde să încep, dar o să mai rămân aici câteva zile.

Încruntându-se, Lucian își șterse sudoarea, apoi aruncă prosopul în coșul din apropiere. Se simți copleșit de o senzație de neliniște.

– Vorbește cu mine.

– Emma... a avut un accident grav de mașină, spuse fratele lui.

– La naiba! Se sprijini cu o mână de perete, cu spatele arcuit. Pot să ajung la tine în câteva...

– Nu. Nu, nu poți. Tu trebuie să te ocupi de Madeline și de Julia. Nu poți să le lași cu Dev, continuă Gabe. Trebuie să fii acolo. Iar eu trebuie să fiu aici.

Fratele lui avea dreptate, dar lui Lucian nu îi plăcea deloc vocea lui Gabe.

– Cât este de rău, Gabe?

Urmă un lung moment de tăcere, apoi fratele lui spuse:

– Este în comă. Medicii nu cred că o să-și revină.

– Omule, nu știu ce să-ți spun. Lucian își lipi fruntea de biceps. Indiferent de ce susținea Gabe, Lucian știa că sentimentele lui pentru Emma fuseseră profunde. De aceea te-au chemat părinții ei... ca să...

Pentru ca Gabe să-și ia rămas-bun.

Lucian nici măcar nu reuși să spună asta cu voce tare.

– Asta și, hmm, mai este ceva. Nici nu știu cum să o spun. Fir-ar să fie, gemu Gabe, și Lucian simți că i se face pielea de găină. Nici nu-mi vine să cred.

Îndreptându-se de spate, Lucian se împinse de la perete și privi lung spre aparatele pentru umeri și picioare.

– Ce se întâmplă?

Tăcerea asurzitoare îi dădu lui Lucian de înțeles că orice urma să spună Gabe avea să fie un lucru șocant... avea să schimbe totul.

– Am... un copil, zise Gabe cu voce răgușită. Am un *fiu*.

După ce o puse pe Madeline în pat, Julia luă pictura pe care o terminase în acea seară, la scurt timp după cină. Fără îndoială, era chipul unui copil... un copil cu piele albă și păr blond. Julia puse pictura în dulap, alături de celelalte.

Când reveni lângă Madeline, își înăbuși un căscat în timp ce aranjă așternuturile.

- Am găsit câteva dintre albumele mamei tale, îi spuse ea tinerei tăcute. Mă gândeam să ne uităm prin ele mâine. Ce zici?

Privirea lui Madeline se mută spre ea.

Juliei aproape că nu-i veni să creadă. Madeline o privea ca răspuns direct la o întrebare. Nu era mult, dar era... era ceva ce nu se întâmpla adesea.

- Ți-ar plăcea asta? Am găsit vreo trei albume. Le aduc mâine-dimineață. Ea trase adânc aer în piept. Am mai găsit și alte lucruri.

Madeline o privi pentru o clipă, apoi lăsă capul într-o parte. Ochii i se închiseră.

Îndepărtându-se de pat, Julia verifică ușile, apoi plecă din camera lui Madeline. Richard o aștepta în fața ușii cu o tavă argintie în mâini, dinspre care venea miros de carne friptă. Ea luă tava și îi mulțumi. După ce se schimbă în haine mai comode, adică o pereche de colanți și o cămașă largă, se concentrează cu totul asupra mâncării. Puiul era de-a dreptul extraordinar, și, după ce își termină cina, așază pe pat coșul cu lucrurile luate din dormitorul mamei și se apucă să se uite pe albume.

Copiii familiei de Vincent fuseseră drăgălași în copilărie. Julia nu avu cum să nu zăbovească asupra fotografiilor lui Lucian. Încă din copilărie, avea zâmbetul acela malițios și licărirea în ochi. Închise un album, apoi aruncă o privire spre ceas. Era încă destul de devreme.

Mușcându-și ușor degetul, ea își trecu cealaltă mână peste genunchi. Oare Lucian era în camera lui? Se aștepta ca ea...

Nu.

Nu avea să se gândească de două ori la nimic din toate astea. Noaptea trecută fusese incredibilă. La naiba, chiar avea ceva dureri pe ici, pe colo, pentru că trecuse foarte mult timp. Era aproape ca și cum ar fi redevenit virgină.

Trecându-și un picior peste pat, aruncă o privire spre ușă. În mintea ei se învâlmășeau prea multe întrebări. Voia să știe despre ce vorbiseră Lucian și Devlin mai devreme, dar și... să se asigure că Lucian era bine.

Nu-l mai văzuse de la scena din bucătărie. Nici măcar nu știa dacă el era acasă.

Poate că nevoia de a-l alina o făcea să fie extraordinar de stupidă. Lucian nu părea omul care să-și dorească alinare, iar Julia nu era convinsă că dorința ei de a o face izvora doar din nevoia de a se asigura că el se simțea bine.

Julia se simțea mistuită de dorul lui.

Se ridică din pat, plimbându-se neliniștită prin cameră. Minteaa îi zbură spre lucrurile pe care le făcuseră împreună cu o noapte în urmă. Felul în care o atinsese, felul în care...

În orice caz...

Scoțându-și-l pe Lucian din minte, ea se lăsă pe spate în pat și luă jurnalul. Îl deschise atent, descoperind că era un jurnal și un caiet de schițe. Pe unele pagini, mama lor scrisese ce făcuse într-una sau alta din zile, altele erau pline cu mângăleli complexe și minuțioase, de la trandafiri până la portrete ale unor oameni pe care Julia nu îi văzuse niciodată. Pe unele pagini era menționată data în partea de sus. Pe altele, nu. Dar, tot răsfoind, Julia își dădu seama că era jurnalul în care scrisese chiar înainte de a muri. Mai multe coli de hârtie erau îndoite și puse între alte pagini. Julia scoase una dintre coli, simțind fiori când o despături.

Era un document scris la computer și printat cu ceea ce păreau a fi mesaje vechi de telefon sau poate un fel de discuție online. Nu apăreau nume pe nicăieri. Doar text.

Știu că nu vrea să ne mai vedem, dar nu-mi pasă. Te iubesc și o să fim împreună. Nu ne pot opri.

O să încerce.

Trebuie doar să fim mai atenți.

Poate ar trebui să le spunem.

Să le dăm șansa să accepte.

Vorbești serios? O să ne omoare. La propriu.

Ce Dumnezeu era asta? Mesaje între mama lor și altcineva? Sau era vorba despre doi oameni necunoscuți? Nu trebuia să fii vreun mare expert criminalist ca să-ți dai seama că părea să fie vorba despre doi oameni care aveau o aventură.

Se gândi la bilețelul pe care îl găsisese în dormitorul lui Madeline, printre cărțile și revistele vechi.

Din câte știa despre tatăl fraților, nu ar fi surprinsă dacă mama lor ar fi avut pe altcineva. Tatăl lor părea să fi fost un mare ticălos.

Cu o strângere de inimă, Julia împături hârtia și o puse la loc în jurnal. Continuă să răsfoiască paginile, oprindu-se la un text din 9 decembrie. Pasajul era scris cu litere cursive, și cerneala albastră începuse să se estompeze.

Uneori, mă gândesc că ar trebui să le spun, dar nu știu la ce ar folosi. Până la urmă, o să ajungă, probabil, să mă urască – l-ar urî pe Lawrence mai mult decât îl urăsc deja, dar nu este corect cum sunt tratați Madeline și Lucian și nu este corect ceea ce ei cred. Eu știu adevărul. El știe adevărul. Dacă încearcă să-i dea laoparte, cum știu că va face, o să dezvălui totul. O să le arăt dovezi. Băieții mei o să sufere, dar nu o să-i permit să le facă asta.

Julia se opri din citit și închise jurnalul. Frecându-se la ochi, își spuse că nu avea de ce să se grăbească. Faptul că voia să citească ea mai întâi jurnalul ca să se asigure că nu conținea eventuale detalii supărătoare era o scuză ieftină. Era indiscretă și ar fi trebuit să se oprească...

O bătaie la ușa o făcu să tresară. Se ridică, dar, înainte de a face vreun pas, ușa se deschise larg, iar ea simți cum o străbate un val de încântare.

Lucian i se dezvălui în pragul ușii, îmbrăcat de parcă ar fi fost în sala de sport, dar... pierduse tricoul pe drum și dăduse peste un bar. Ținea o sticlă de whisky în mână.

– Bună, spuse ea și accentuă cuvântul, în timp ce întinse mâna în spate și ridică jurnalul. Ai făcut... sport?

– Mda. Intră legănându-se în cameră. Acum vreo cinci, șase ore. Poate mai mult. Nu știu.

Ea ridică din sprâncene când se întoarse, urmărindu-l cum înaintează spre pat. Mergea cam ciudat.

– Te-ai pierdut?

- E cam greu să te pierzi în propria casă, răspunse el și aruncă o privire prin cameră în vreme ce mai luă o dușcă din sticlă. Firește. Aveau propria sală de sport. De ce nu?!

- Tu te-ai pierdut?

Julia așeză jurnalul în coș.

- Cum să mă pierd?

El se întoarse spre ea și coborî sticla. Ochiul îi erau ușor neclari.

- În drum spre dormitorul meu?

- Poftim?

Ea își înăbuși un râset.

- Trebuia să-ți găsești drumul spre mine. El se aplecă în față, iar ea surprinse un miros puternic de alcool. În schimb, te găsesc aici, făcând... El se uită spre pat. Făcând habar n-am ce.

- Păi, n-am venit la tine pentru că... Ea își încrucișă brațele. Am citit printre rânduri.

- Înseamnă că trebuie să citești mai bine.

Julia se încruntă.

- Pentru că nu există rânduri. El ridică sticla și arată cu un deget spre ea. Pe care să le fi scris sau spus și care să-ți fi dat de înțeles că nu-mi doresc să te mai văd.

Ea miji ochii, apoi el se așeză pe marginea patului... ei bine, mai degrabă se trânti pe marginea patului. Ea se repezi înainte și apucă fundul sticlei.

- Ești beat?

Lucian pufni.

- Habar n-am despre ce vorbești.

Ea arcui o sprânceană.

- Ești beat mort. Trăgând de sticlă, ea oftă când el nu-i dădu drumul. Ai băut toată după-amiaza?

- N-aveam cum să beau și să alerg în același timp. El își dădu ochii peste cap și strânse sticla bine când ea încercă să tragă din nou. Adică pe vremuri, când eram mai tânăr, poate. Nu mai e cazul.

- Este bine de știut. De ce nu-mi dai sticla?

Lucian trase de sticlă... suficient de tare, încât ea să vină mai aproape.

- De ce n-ai venit să mă vezi? El o privi lung cu ochii lui frumoși. N-ai vrut?

Julia știa că era beat, dar tot i se tăie răsuflarea.

- Ba da, recunosc eu ea.

- Și de ce nu ai venit?

Pierdea lupta cu sticla.

- Pentru că n-am vrut... nu știu. Pur și simplu, nu știu ce fac.

Un zâmbet leneș se ivi pe buzele lui.

- Ei, ce să vezi, domnișoară Hughes? Nici eu nu știu ce fac. Hai să nu știm ce facem împreună!

În ciuda stării lui, Julia izbucni în râs.

- Îmi dai sticla, te rog? Doar puțin.

- Dar îmi place sticla asta.

- O să am grijă de ea.

Strângând din buze, el coborî bărbia.

- Promiți?

- Promit!

- Bine.

El lăsa sticla din mână.

Scuturând din cap, ea duse sticla spre măsută și o așeză acolo, sperând că era suficient de departe.

- Vino înapoi! strigă el, întinzându-se pe o parte și alungindu-și gâtul. Vino aici!

Ea se strădui să-și înăbușe un zâmbet.

- Aici sunt.

- Nu, nu ești. Își lăsa capul să coboare pe umăr. Ești acolo și ai grijă de whisky-ul meu.

Julia râse.

- Ți-ar fi mai bine dacă aș sta lângă tine?

- Da. El se întoarse pe spate și ridică mâinile sub cap, întinzându-se până când își arcui spatele, și toți mușchii i se încordară. M-aș simți mult mai bine. Știi de ce?

- De ce?

Ea reveni spre pat.

- Pentru că îmi place de tine, domnișoară Hughes. Chiar îmi place.

Inima ei nebună tresăltă fericită.

– Și mie îmi place de tine... Julia scoase un geamăt când el se ridică, înfășurându-și un braț pe după mijlocul ei. În clipa imediat următoare, se trezi pe spate lângă el. La naiba, te miști repede și când ești băut.

– Eu mă mișc mereu repede. Strecurându-și o mână pe abdomenul ei, cobori dincolo de buric și se opri. Cel mai mult îmi plăci aici. Lucian cel amețit era un... Lucian interesant.

Cu inima bătându-i nebunește, ea întoarse capul spre el. Lucian o privea, și, dintr-odată, i se păru uluitor de tânăr.

– Cred... că te *plac* prea mult, spuse el, și buzele ei se întredeschiseră când inspiră tăios. Cineva, nu știu cine, a spus cândva că vorbele unui om beat sunt gândurile unui om treaz. Ce crezi despre asta?

– Cred că ai băut foarte mult.

El chicoti.

– Eu cred că doar sunt mai sincer. Deci ce făceai aici?

Ea se întoarse cu fața spre el.

– Mă uitam prin albumele foto.

– Oh, ce chestie captivantă! Acum, mă bucur și mai tare că am dat buzna în camera ta. El ridică privirea spre tavan. Trecu o clipă. Ai auzit ce vorbeam cu Devlin azi?

Julia nici nu se gândi să mintă.

– Da. Nu știa sigur dacă era momentul potrivit pentru întrebări, dar oamenii băuți aveau tendința de a fi mai slobozi la gură. Există vreun motiv pentru care se investighează moartea tatălui vostru?

El pufni în timp ce scutură din cap.

– Nici unul dintre noi nu crede cu adevărat că s-a sinucis.

Cuvintele o surprinseră pe Julia.

– Serios?

Lucian scutură din cap.

– E posibil să ne înșelăm, dar Lawrence era... ar fi trăit mai mult decât noi toți la un loc. N-am găsit nici un bilețel, și avea urme de zgârieturi pe gât. Se încruntă. Cine știe? Știi, mie nici măcar nu-mi pasă. Cât de îngrozitoare e chestia asta? Nu era un om bun. Am mai spus asta. Și o s-o mai spun de milioane de ori.

Julia nu știu cum să răspundă. Înțelesese pe deplin că tatăl lui fusese un om groaznic, dar să nu-i pese dacă fusese omorât?

- La urma urmei, este tot tatăl tău, spuse ea cu prudență.

Lăsându-și capul pe spate, el râse în hohote.

- Ce-am zis? Întrebă ea.

- Nu știi? Un surâs i se ivi în colțul gurii. Îl numesc pe Lawrence tatăl meu pentru că ne-a crescut pe mine și pe Maddie. În sensul ăsta, este tatăl nostru, dar nu este cu adevărat.

Julia se ridică și îl privi lung.

- Nu e tatăl vostru?

- Nu. El râse din nou. Și nu ne-a lăsat să uităm vreodată asta - nici pe mine, nici pe Maddie. Mama a avut o relație cu altcineva.

Rândurile din jurnal... Doamne, avusese dreptate. Existase o aventură.

- Mai știe cineva? Adică Gabe și Dev știu?

- Da, răspunse el. Și Richard și Livie. La fel și prietenul meu Troy. Nu l-ai cunoscut. Este detectiv. Ți-ar plăcea de el. Oricum, tata chiar le-a lăsat compania și toți banii moștenitorilor lui, adică lui Dev și lui Gabe.

Și apoi Lucian tăcu. Nu mai spuse nimic cât rămase cu privirea ținută în tavan, cu degetele bătând darabana pe pieptul dezgolit.

Ea ridică picioarele și se trase mai aproape. La naiba, nu-i venea să creadă nimic din ce auzea. Familia lui chiar era... un dezastru. Ca o emisiune TV. De fiecare dată când vorbea de Lucian, mai afla ceva care o făcea să regândească tot ce știa despre familia lui... despre el.

Doamne, ea chiar era norocoasă când venea vorba despre familie.

- De asta ai băut atât de mult azi? îl întrebă ea.

- Să beau din cauza lui? El râse, dar fără nici o urmă de haz. Nu, am primit vești neașteptate despre Gabe.

Ea înmărmuri, știind că Gabe era la Baton Rouge.

- Este bine?

- Da. Nu. El închise ochii și răsuflă greoi. O să fie bine. Doar că... a primit niște vești nasoale.

Ea se concentrează cu totul asupra lui.

- De la fosta lui iubită sau despre ea?

- Despre ea. A avut un accident grav. Nu se așteaptă nimeni ca ea să supraviețuiască. Lucrul ăsta o să-l doboare. El... da, a iubit-o.

Din toată inima. Pieptul lui Lucian se ridică atunci când el răsuflă cu putere. Ea... i-a ascuns ceva important. Doamne! Foarte important.

- Ce?

Pentru un moment, ea nu crezu că el avea să îi răspundă, dar Lucian spuse:

- Ea are un copil. El este foarte sigur că este fiul lui.

Ea își acoperi brusc gura cu o mână.

- Oh, Doamne, și el nu știa?

- Nu. Ridicând o mână, el își trecu palma peste față, apoi o așeză pe abdomen. Cum să-i ascunzi existența unui copil? Cum să faci asta?

Julia nu avea un răspuns. Era evident cât îl rănea acea veste pe Lucian. Îi păsa cu adevărat de frații și de sora lui. Poate că bărbatul care îl crescuse nu îi arătase ce însemnau loialitatea și iubirea, dar era evident că o făcuse mama lui - sau erau pur și simplu înrădăcinate în el.

- Nu știu, zise ea încet, și chiar nu știa cum putea ține cineva un asemenea secret.

Trebuia să fie o poveste mai amplă aici.

După câteva clipe, Julia se aplecă spre el, observând că pieptul lui se înălța și cobora acum cu regularitate. Oare...

Lucian dormea buștean. Pur și simplu. Chiar cufundat în lumea viselor și beat, el reușea să arate ca un zeu adormit. Ea își trecu mâna peste maxilarul lui, zâmbind când el își lăsă obrazul în palma ei.

În aparență, bărbatul din fața ei și familia lui aveau totul, dar Julia își dădu seama că, în adâncul lui, în adâncul tuturor, nimic nu era așa cum părea. Putea să aibă lumea la degetul mic, dar nu însemna că lumea era bună cu el.

Pentru că era o fraieră, pentru că erau șanse mari ca ea să alunece tot mai mult în lumea lui, implicându-se tot mai mult, îl sărută pe frunte. Îl sărută pe obraz, apoi se ghemui lângă el, rămânându-i aproape, fiindcă știa că el avea nevoie de asta.

Avea nevoie de ea.

Capitolul 28

Trecură două zile de când ajunsese beat în dormitorul Juliei. Mahmureala de a doua zi fusese infernală, dar să se trezească încă amețit în toiul nopții și să o găsească pe Julia ghemuită lângă el? Ei bine, pentru asta merita să-i răsune în țeastă toate bubuiturile din lume.

Nu-i venea să creadă că nu-l dăduse afară din camera ei. Nu-i venea să creadă nici că îi povestise despre Gabe. La naiba, ar fi trebuit să-și țină gura. Nu vorbise nici măcar cu Dev. Era treaba lui Gabe, dar Lucian... se trezise în camera Juliei și, deși beat, fusese suficient de treaz încât să știe că voia să stea de vorbă cu ea.

Că avea destulă încredere în ea încât să îi spună despre Gabe și marele secret al familiei. Din câte știa, nici măcar Sabrina nu știa adevărul. La naiba, dacă Dev nu îi povestise despre moartea tatălui lor, se îndoia că discutau despre istoria familiei.

Lucian avea mari îndoieli că vorbeau prea mult între ei.

Nu cum vorbeau el și Julia.

În ciuda a ceea ce se întâmpla cu Gabe și cu sora lui, lucrurile se desfășuraseră aproape normal în casă. Lucian își petrecea cea mai mare parte din zi găbind noi și noi motive pentru a o căuta pe Julia în timp ce aceasta lucra cu sora lui și de a-i acapa tot timpul liber. Și, la venirea nopții, fie o aducea în camera lui, fie dădea el buzna în dormitorul ei.

Nu trecuse nici măcar o noapte în care să nu doarmă împreună după ce făcuseră dragoste, ceea ce era o premieră absolută pentru el. Multe dintre lucrurile pe care le făcea cu Julia erau o premieră.

Lucian se surprinse gândindu-se la Elise. Ce spusese străbunica lui? Că, atunci când se îndrăgosteau, bărbații din familia de Vincent o făceau fulgerător și până peste urechi, fără să stea prea mult pe gânduri sau să șovăie? Îi minte îi răsări cel mai nebunesc gând. Poate se înșelase. Poate nu era vorba doar despre dorință.

Poate era ceva mai mult.

Doamne, ce naiba îndruga? O femeie îi tolera aberațiile de bețiv, și el se întreba dacă începea să simtă ceva? Chiar merita să-și dea un șut în fund în clipa asta.

Dar continuă să o caute.

Lucian o găsi pe Julia în camera ei, cu picioarele încrucișate în mijlocul patului și ochii în telefon.

– Mă cauți pe rețelele sociale? Dacă da, n-am cont pe nicăieri.

Zâmbind ușor, ea ridică privirea când puse pe pat telefonul, cu ecranul în jos.

– Nu tot ce fac are legătură cu tine.

El înaintă agale în cameră și se așeză pe pat lângă ea.

– Nu-mi place că pare sincer ce spui.

– Ce mare surpriză!

Lucian zâmbi larg în timp ce se întinse pe o parte, în fața ei.

– Ce făceai?

– Mai nimic. Ea ridică dintr-un umăr. Mă uitam la ce mai e nou.

– Iei cina cu noi astă-seară?

– Cu tine și...

– Gabe ar trebui să se întoarcă, dar mai târziu sau mâine.

O știa doar din mesajul primit mai devreme. Altfel, nu avea habar ce se întâmpla.

Chipul ei fu traversat de compasiune.

– Noi doi, răspunse el, înfășurându-și degetele peste ale ei. Acum, nu voia să se gândească la ce i se întâmpla lui Gabe. Avea timp să proceseze toate detaliile, din moment ce viața avea, cel mai probabil, să li se schimbe. Ce zici?

– Lucian...

- Lasă-mă să-ți spun mai întâi ce cred! El îi duse mâna la gură și îi sărută palma în timp ce ridică privirea spre ea. Cred că ar trebui să iei cina cu noi și să petrecem puțin timp împreună, în loc să stai ascunsă în camera ta.

Ea nu încercă să-și retragă mâna.

- Nu știu dacă este o idee bună.

- De ce nu?

El își trecu limba peste centrul mâinii ei, încântat să vadă cum i se taie răsuflarea.

- Pentru că...

Ea coborî pleoapele.

El lăsă ușor pe pat mâinile lor împreunate.

- Pentru că ce?

- Pur și simplu, nu mi se pare în regulă.

- Ei bine, chestiile distractive sunt rareori în regulă.

Julia oftă.

- Oare de ce nu sunt surprinsă de răspunsul tău?

Lucian chicoti, apoi se mișcă. Ridicându-se brusc, se așează în genunchi și o apucă de umeri. Ea scoase un mic țipăt care se transformă într-un râset când el o împinse pe pat și se lăsă deasupra ei, cu genunchii fixați de-o parte și de alta a șoldurilor ei.

- Asta te-a surprins, spuse el și o sărută.

Julia râse sub apăsarea sărutului lui și se trase înapoi.

- Da.

Ea își trecu brațele pe după gâtul lui.

- Cred că trebuie să-ți explic ceva.

El îi atinse obrazul, apoi mâna lui coborî pe gâtul ei.

- Abia aștept, spuse ea pe un ton sec.

Un zâmbet înflori în colțul gurii lui când își lăsă mâna să alunece spre centrul topului ei, oprindu-se între sâni.

- Dacă tot mă culc cu cineva de mai multe ori, am decis că n-are rost să mă ascund. Poate sună grosolan, dar este adevărat.

Ea făcu ochii mari.

- Uau! De obicei, ascunzi femeile cu care te culci?

- După cum știi, de obicei, nu mă culc cu aceeași femeie de mai multe ori...

- Sună la fel de rău ca prima dată când mi-ai spus-o.

El ridică din umeri în timp ce mâna lui continuă să alunece în spre vintrea ei.

- Dar nu ascund niciodată faptul că am fost cu ele. Cum n-am de gând să ascund nici faptul că sunt cu tine. Privirea lui se ridică spre ea. Și sunt cu tine, domnișoară Hughes. O să tot fiu cu tine.

Ea își mușcă ușor buza de jos când degetele lui se jucară cu betelia subțire a pantalonilor ei.

- Chiar?

- Da, spuse el și îi susținu privirea pe măsură ce mâna lui alunecă pe sub pantaloni, apoi pe sub lenjeria intimă. Și asta înseamnă că-mi doresc să petrec timp cu tine dincolo de camerele astea. E ciudat să simt asta, recunosc.

Ea roși.

- Uau, Lucian!

El zâmbi larg când degetele lui mai coborâră puțin. Dacă era să se ia după ritmul răsuflărilor ei, putea să parieze pe un milion de dolari că era deja udă pentru el.

- Vreau să-mi petrec timp cu tine și când sunt alături de oameni de care îmi pasă.

Julia coborî genele bogate când pieptul ei începu să se înalțe și să coboare apăsător. El se aplecă spre ea, și gurile li se întâlniră când arătătorul lui atinse centrul feminității ei umede. Ea lăsă ușor capul pe spate în timp ce el își lăsă degetul să danseze peste centrul ei și o explora cu mișcări ademenitoare. Îi plăcea la nebunie fiecare răsuflare întretăiată pe care o scotea.

- Și, dacă nu vrei să accepți, o să mă gândesc că mă vrei doar în patul ăsta și în nici un alt loc.

Ea îl cuprinse de ceafă.

- Păi, dacă pui așa problema, m-aș simți ca o ticăloasă să nu fiu de acord.

- Așa și trebuie. Strânsoarea ei se înteti în timp ce el își lăsă degetul să se miște în sus și în jos, alunecând tot mai adânc de fiecare dată. Există vreun motiv pentru care nu ți-ai dori asta?

Buzele ei tremurară sub ale lui.

- Eu... Și dacă fratele tău nu vrea să fiu acolo cu voi?

Lucian o sărută în colțul gurii.

- Eu vreau să fii acolo cu noi.

Ea suspină când degetul lui se strecură înăuntrul ei.

- Dar... simt că nu...

Împingându-și degetul înăuntru și retrăgându-l ușor, se simți înnebunit de strigătul delicat scos de ea. Ar fi fost în stare să o mănânce.

- Ce simți, domnișoară Hughes?

Ea își mișca șoldurile în ritmul impus de degetul lui, răsuflând tot mai întretăiat când primului deget i se alătură un al doilea.

- Simt că... Simt că locul meu nu e acolo.

Mâna lui Lucian încremeni... tot corpul lui înlemni când o privi. Chiar așa simțea? La naiba! De ce era surprins? Ea nu crescuse în același mediu, nu avusese viața pe care o experimentaseră el și frații lui. Majoritatea oamenilor ar fi simțit că nu era locul lor acolo. Era un fraier fiindcă nu-și dăduse seama de asta mai devreme.

- Lucian, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, împingându-și șoldurile spre mâna lui.

El scutură ușor din cap, apoi o sărută - o sărută de parcă ar fi putut anula cu sărutul lui toate îndoielile ei.

- Locul tău este aici, îi spuse. Își îndoi degetul mare și îl apăsă pe clitorisul ei. Să nu te îndoiești de asta niciodată!

Spatele Juliei se arcui în timp ce el își lăsă degetul mare să deseneze cercuri peste cercuri. Lucian se ridică, susținându-și greutatea pe genunchi, ca să-i urmărească expresia când ajunse pe culme. Își trecu cealaltă mână pe după gâtul ei. Îi simțea pulsul bătându-i ne-bunește sub degetul mare. Buzele ei se întredeschiseră și strigătul ei dulce pluti în aer în timp ce corpul i se strânse în jurul degetelor lui.

Dumnezeule!

Era frumoasă. Totul era frumos la ea. De la îmbujorarea trandafirie a obrazilor până la cuta care i se creionă între sprâncene când tensiunea deveni aproape imposibil de suportat.

Lucian îi murmură numele, dorindu-și să retrăiască ultimele câteva clipe și să le privească la nesfârșit.

După ceea ce păru o veșnicie, ochii Juliei se deschiseră. Privirile li se întâlniră, și o parte din el încă zăbovea înăuntrul ei.

– Bine, șopti ea, cu un zâmbet satisfăcut pe buze. Doamne! O să ies cu voi.

El surâse.

– Dar mai întâi... Julia se întinse și îl apucă de încheietură. Îi trase ușor mâna și se ridică. Îl ajută să se întoarcă pe spate. Măinile îi alunecară spre cureaua lui. Mai vreau ceva.

Lucian își dădu repede seama la ce se referea.

Și ea îl revendică.

Cu mâinile, apoi cu gura... și în feluri – probabil că nici nu era conștientă –, în feluri pe care el tocmai le descoperea.

Cu un pahar de vin într-o mână și mâna lui Lucian împletită ferm cu cealaltă, Julia îl urmă prin casă, traversând un coridor pe care nu se mai aventurase niciodată. I se alăturau lui Dev în camera de recreere. Se îndoia serios că ideea ei despre ce însemna o cameră de recreere era aceeași cu a familiei de Vincent.

În copilărie, familia ei avusese una. Înăuntru se aflau un televizor și o canapea veche și uzată, care ar fi trebuit aruncată de multă vreme. Și o grămadă de prostii pe care nu le mai folosea nimeni și care fuseseră depozitate în acea încăpere.

Lucian se opri brusc în fața unei picturi mari. Era un câmp cu maci de un portocaliu aprins și cu iarbă verde înrourată.

– Ce zici despre tabloul ăsta? Este pictat de mine sau de Maddie?

Făcuseră asta toată noaptea, înaintea și în timpul cinei, și acum, în vreme ce își croiau drum prin labirintul pe care îl reprezenta casa lui. Ea trebuia să ghicească ce pictură fusese făcută de sora lui și care de el. Până acum, fusese groaznică la joculețul lor, pentru că nici unul din cei doi nu avea un stil bine definit.

Ea studie tabloul, uimită din nou de realismul lucrării. De la distanță, ai fi putut confunda ușor tabloul cu o fotografie. Semăna perfect cu cel din dormitorul lui Madeline.

– Sora ta.

– Nu. Eu. Hai cu plata!

Oftând, Julia plăti prețul asupra căruia conveniseră de la începutul jocului. Se ridică pe vârfuri și îl sărută.

El își înfășură brațul în jurul mijlocului ei, lipindu-i corpul de al lui.

– Încep să cred că greșești cu intenție.

Ea râse în timp ce se asigură că nu vărsa vinul.

– Nu mă deranjează să pierd, dar nu o fac intenționat. Îmi este aproape imposibil să ghicesc care sunt lucrările tale.

– Hmm. El o mușcă ușor de buză și se trase înapoi. O luă iar din loc, trăgând-o după el. Ce păcat că le-ai ghicit pe toate la cină! Abia așteptam să te sărut de față cu Dev.

Julia pufni.

– Nu sunt convinsă că ar fi remarcat.

El îi aruncă o privire lungă peste umăr.

– Asta sigur ar fi remarcat.

Ea strâmbă din nas.

– Sunteți foarte ciudați toți. Ciudați într-un fel la care nici nu vreau să mă gândesc.

– Mai degrabă, ciudați într-un fel la care te-ai gândit, fără doar și poate, o tachină el, și ea miji ochii, pentru că, evident, Lucian avea dreptate. Cum ți s-a părut la cină?

– A fost bine. Și era adevărat. Am... avut emoții la început, dar a fost bine.

Cina decursese normal. Ei bine, mai puțin normal fusese să fie serviți așa cum se întâmplase. Asta nu fusese chiar deloc normal. Se simțise de parcă ar fi mâncat într-un restaurant elegant, dar Devlin fusese amabil și chiar vorbăreț, în stilul lui rece și detașat. Lucian fusese pur și simplu *el*. O dată sau de cinci ori, mâna lui aterizase pe sub masă pe coapsa ei. Dar seara fusese drăguță, și mâncarea – uimitoare.

Și, chiar dacă încă simțea că locul ei nu era printre ei, aceasta era problema ei și numai a ei. Frații o făcuseră să se simtă cât mai în largul ei, doar propria minte o făcea să se simtă ca o buruiană între trandafiri. Faptul că Lucian își dăduse seama mai devreme că ceva nu-i dădea pace, faptul că simțise asta și apoi îi spusese că locul ei era acolo... toate astea o făcuseră... *of*, o făcuseră să-și dorească să-l ia în brațe și să facă tot felul de lucruri cu el.

Doamne, chiar își dorea să-l urască.

- Deci, în afară de tablourile expuse aici și prin alte locuri pe care le-a menționat Gabe, unde mai sunt lucrările tale? îl întrebă ea.

- Vând o grămadă de tablouri pe la evenimentele caritabile.

El o împinse ușor pe coridor.

- Ce frumos din partea ta!

- Scutiri mari de taxe.

El îi aruncă un zâmbet peste umăr când ea mormăi:

- De ce am impresia că nu este singurul motiv pentru care faci asta, dar că asta îți dorești să creadă lumea?

- Habar n-am ce te face să crezi că aș avea vreo latură altruistă în mine.

- De fapt, sunt surprinsă că știi ce înseamnă, replică ea.

Lucian chicoti.

- Dacă nu eram la doi pași de fratele meu, îți arătam cât de altruist nu sunt.

Roșeața din obraji ei se accentuă.

Ochii lui se aprinseră, înflăcărați.

- Ți-ar plăcea asta, nu? O trase spre el și coborî gura spre urechea ei. Îți arăt mai târziu.

Julia era într-o mare încurcătură când venea vorba despre el.

Doamne!

După alți câțiva pași, ajunseră în fața unor uși duble cu panouri de lemn.

- Aici, era bucătăria înainte să ardă casa. Dându-i drumul la mână, el deschise ușa. Până acum vreo douăzeci de ani, era doar o cameră inutilă.

Aveau o grămadă de camere inutile, după părerea ei.

- Ce frumos că ați apărut, într-un final! se auzi vocea lui Devlin dinăuntru. Începusem să cred că m-ați lăsat baltă.

- N-am face niciodată asta.

Lucian ținu ușa pentru ea.

Julia intra și, da, „camera de recreere” nu avea nici o treabă cu cea în care crescuse ea. În primul rând, încăperea era cât jumătate din parterul casei părinților ei și era o cameră de recreere în toată regula.

O canapea uriașă trona în centrul camerei, cu fața spre un televizor care era aproape cât un Hummer. Înăuntru, găseai o masă de hochei, o masă de biliard – una dintre acelea elegante și maiestruoase – console de jocuri video, un bar plin cu de toate... și, oh, Dumnezeu, era ridicol.

Dev ținea un tac.

– Joci biliard, Julia?

Ea râse.

– Doar dacă vreau să mă fac de râs.

El lăsă ușor capul într-o parte.

– Deșteaptă mișcare!

Neștiind sigur dacă era sau nu un compliment, ea sorbi din vin în timp ce Lucian trecu alene pe lângă ea.

– Joc eu o rundă.

– Promiți să nu trișezi?

Cu un zâmbet larg, Lucian se apropie de rastel și apucă un tac.

– Hai, Dev, cum să trișezi la biliard?

Fratele lui pufni.

– Dacă există o cale, tu sigur o găsești.

Julia râse când se așează pe unul dintre scaunele înalte de bar.

– Cam așa e.

– Îmi place de ea. Devlin aranjă bilele, așezându-le atent la locurile lor. E deșteaptă.

Lucian păru ofensat.

– Tu ar trebui să fii de partea mea, domnișoară Hughes!

Ea își arcui sprâncenele în timp ce sorbi din vin.

– Și, arătându-ne că este într-adevăr deșteaptă, păstrează tăcerea.

El îi aruncă o privire lui Lucian. Spre deosebire de alții.

Și următoarea oră se desfășură cam în aceeași notă. Lucian apăsă pe fiecare buton al lui Devlin, în timp ce fratele mai mare rămase senin și imperturbabil ca o dimineață de primăvară. Capacitatea lui Devlin de a ignora aproape fiecare comentariu rostit de Lucian era un talent cu adevărat impresionant.

Ceea ce probabil explica de ce câștiga.

La drept vorbind, Lucian nu era prea atent. Când nu-și enerva fratele, toată atenția i se îndrepta asupra Juliei. Ea știa asta pentru

că o simțea în fiecare mângâiere delicată pe care mâna lui o desena pe brațul ei de fiecare dată când Lucian trecea pe lângă ea. Și după felul în care el venea mereu lângă ea când era rândul lui Devlin și cum îi susținea privirea ori de câte ori se lansa în lovitura pe care o anunța.

Pe măsură ce se însera, ea își dădu seama că îi era tot mai ușor să uite cine erau ei... cine era ea și de ce se afla aici. Era ușor să pretindă că asta... asta era viața ei.

– Cred că o să mă bată. Lucian se sprijini de bar lângă ea, în timp ce Devlin se plimbă în jurul mesei de biliard. Rămăseseră opt bile. Posibil să am nevoie de multă consolare mai târziu.

Julia își dădu ochii peste cap.

– Cred că ai nevoie de multe lucruri.

Interesul se aprinse în ochii lui.

– Poți să numești vreo câteva? întrebă el, dar, înainte ca ea să răspundă, îi sună telefonul. Punând tacul deoparte, caută în buzunar. Păstrează-ți ideea... Bună, Troy, ce faci? Zâmbetul de pe chipul lui Lucian dispăru. Ce? Urmă o pauză. Vorbești serios?

Julia se încordă și aruncă o privire spre Devlin. El nu părea atent.

Întorcându-se, Lucian se îndepărtă de bar și luă o telecomandă. Reveni, întinzând telecomanda spre televizorul cel mare montat pe perete deasupra mesei de hochei. O clipă mai târziu, televizorul se aprinse.

Lucian derulă iute prin canale, oprindu-se la ce părea a fi un reportaj de știri.

– Da, am dat acum. Te sun înapoi.

Julia se concentrează asupra televizorului. Părea să fie un canal local, pe un ecran împărțit în două, reporteri în spatele unui birou într-o parte și în cealaltă parte o filmare de afară, pe un drum întunecat. Lumini albastre și roșii pâlpâiau în spatele unei femei frumoase de culoare, care privea cu seriozitate spre cameră.

Lucian ridică volumul, în timp ce Devlin aruncă o privire spre televizor.

– Accidentul de mașină a avut loc la scurt timp după ora 21.00 seara. Din câte mi s-a spus, e posibil ca el să fi avut o problemă medicală și să fi pierdut controlul mașinii. Vehiculul pare să se fi lovit

de un stâlp, apoi să fi luat foc. Se crede că Lyon a murit în urma impactului, relatează ea. Repet, ni s-a confirmat că șoferul era ofițerul J.B. Lyon, veteran de 33 de ani în...

Ofițerul Lyon? Mai auzise numele acesta. Când Lucian și Devlin discutaseră despre moartea tatălui lor. Deschisese o investigație, iar Devlin spusese...

Simțind că îi îngheață inima în piept, ea se întoarse spre Lucian.

Devlin spusese că ofițerul nu avea să mai reprezinte o problemă, dar nu avea de unde să fi știut că...

Privirea Juliei o urmă pe a lui Lucian, și ea se apropie de el, nefiind conștientă de mișcare până nu o făcu. Îl privea lung pe fratele lui, cu buzele strânse și maxilarul încordat. Expresia de pe chipul lui Lucian o făcu să simtă un gol de groază în stomac. El se uita la Devlin de parcă... de parcă era posibil ca fratele lui să fi știut dinainte ce se întâmplase cu ofițerul.

De parcă Devlin s-ar fi așteptat la asta.

Un fior o traversă pe Julia în timp ce îl urmări pe Dev cum se plimbă în jurul mesei de biliard.

– Buzunar din colțul drept.

Gura lui Devlin se curbă într-un surâs slab în timp ce își pregăti următoarea lovitură și se aplecă peste masa de biliard. Bila albă traversă iute masa, ciocnindu-se de bila neagră, și ajunse direct în buzunarul din colțul drept.

Capitolul 29

Lucian închise televizorul, aruncând telecomanda pe bar. Luând-o de mână pe Julia, o conduse afară din sala de biliard.

Mâna ei se strânse peste a lui în timp ce ea aruncă o privire înapoi spre cameră.

– Lucian, am eu o imaginație bogată sau...

– Nu-i nimic, o întrerupse el, nedorindu-și să o audă rostind ceea ce gândea și el.

Julia își eliberă mâna din strânsoarea lui.

– Ba ceva este. Ea coborî vocea. V-am auzit discutând în bucătărie zilele trecute. Știi cum sună asta, nu?

El știa prea bine.

– Știu, dar nu e ceea ce crezi.

– Tu la ce te gândești? îl întrebă ea. Este evident că te gândești la ceva, altfel nu m-ai fi scos din cameră.

– Te-am scos ca să te rog să te duci sus și să mă aștepți.

Ceea ce era în parte adevărat.

Ea își arcui sprâncenele.

– Vrei să mă duc sus și să te aștept?

– Te rog!

Ea își încrucișă brațele la piept.

– Nu știu ce altceva să-ți spun decât că, orice ar fi, aici ești în siguranță.

- Nu mă gândeam că nu sunt, spuse ea, căutându-i privirea. Adică nu vreau să sugerez că l-ar fi lichidat cumva pe ofițerul de poliție și că nu mă simt în siguranță. Doar că a fost... a fost ciudat. Voi sunteți ciudați de obicei, dar asta... *asta* a fost chiar ciudat.

El strânse din buze.

- Suntem... diferiți. Știu. Coborând capul, o sărută ușor. Mă aștepti sus? Te rog! O să dureze o secundă. Și o să putem vorbi.

- Despre?

Ea își încrucișă brațele.

El o cuprinse de ceafă în timp ce își lipi fruntea de a ei.

- Despre încotro mergem de aici.

Ea înmărmuri.

- Ce vrei să spui?

Doamne, nici el nu era pe deplin sigur, dar voia să vorbească despre viitorul cu ea, despre ce aveau să facă. Nu își dorise niciodată asta până acum.

- Vreau să vorbim despre noi... despre ce facem. El zâmbi slab când își lăsă mâna să alunece peste obrazul ei. Numai de bine. Adică sper să fie numai de bine. Asta dacă nu cumva te interesează doar sexul și nimic altceva, caz în care cred că o să fie de rău.

Julia se trase în spate, cu obrații ușor îmbujorați și o privire surprinsă.

- Nu... nu mă interesează doar sexul. Vreau să zic, sexul e minunat... absolut minunat, dar nu sunt interesată doar de...

Lucian o sărută. Nu s-ar fi putut abține nici dacă și-ar fi dorit, și, când ea întredeschise buzele și îl lăsă să o exploreze, el adânci sărutul.

- Urc cât de repede. Bine?

- Bine, șopti ea și se uită spre ușă. Chiar dacă simt că ai vrut doar să-mi distragi atenția, dar fie.

Coborând bărbia, el zâmbi larg.

- Chiar îmi doresc să vorbim despre noi. Nu a fost o tactică de distragere. Ci doar o sincronizare dubioasă.

Julia râse când își lăsă mâinile să cadă de-o parte și de alta a corpului.

- Ne vedem curând!

Lucian așteaptă până când ea se făcu nevăzută înainte de a reveni în încăpere. Își găsi fratele mai mare stând la bar. Luând-o prin spațiile mesei de bar, se opri exact vizavi de Dev.

– Ai ceva să-mi spui?

Dev zâmbi zeflemitor.

– Mereu am ceva ce mi-ar plăcea să aflu.

– Știi la ce mă refer. Lucian se sprijini cu brațele de bar. Ofițerul e mort.

– Așa au spus la știri. Accident de mașină, nu? Dev își luă ceva de băut. Ce tragedie!

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui Lucian. Lucian era ros de aceleași gânduri ca Julia. Era prea ciudat să creadă că Dev avea vreo legătură cu accidentul ofițerului. Mai ales că la televizor se spusese că individul avusese o urgență medicală și Troy menționase detaliul la telefon. Dar Lucian nu era sigur în privința unui lucru.

– Zici că este o tragedie, spuse Lucian în cele din urmă. Eu spun că este o coincidență.

– Ce vrei să sugerezi, Lucian? Că am vreo legătură cu faptul că individul a avut o urgență medicală și a făcut accident de mașină? El râse și mai luă o gură din băutură. Oi fi eu talentat, dar asta este imposibil.

Adevărul este că nimic nu era imposibil pentru familia de Vincent. Dev o știa. La fel și Lucian.

– Chiar crezi că am avut ceva de-a face cu asta? întrebă Dev după o clipă.

Lucian întâlني privirea fratelui lui.

– Amândoi știm că am lua măsuri extreme ca să ne protejăm familia.

– Amândoi știm că tu ai făcut-o deja, sublinie Dev.

– Da, și nu ascund asta.

– Hmm. Dev încuviință din cap și își lăsă băutura jos. Știi, pare că te-ai apropiat foarte mult de domnișoara Hughes. Chiar dacă te-am sfătuit să nu.

– Și schimbi subiectul cu unul despre care nu trebuie să vorbim.

- Cred că este o schimbare importantă de subiect și ceva despre care trebuie să vorbim fără doar și poate. Dev își arcui o sprânceană. Nu cred că este înțelept.

Trăgându-se în spate, Lucian scutură din cap.

- Dacă ai așa o mare problemă cu faptul că mă apropii de ea, atunci de ce ai mai angajat-o? De ce să angajezi pe cineva care ar putea atrage atenția mea sau a oricui altcuiva?

- Pentru că știam că o să-și țină gura.

Lucian avu o presimțire când se întoarse spre fratele lui.

- Ce naiba vrei să spui?

- Îmi închipui că ai și vorbit cu ea, nu doar i-ai tras-o, comentă el, și pumnii lui Lucian se încleștară. Știi că a fost măritată.

- Ce treabă are fostul ei soț?

- Chiar nu trebuia să te duci să verifici tu nimic, Lucian. I-am verificat eu atent antecedentele. Știi asta. Făcu o pauză. Și am descoperit niște chestii interesante despre ea. O femeie care rămâne alături de un soț care o tratează ca naiba este o femeie maleabilă, ușor de controlat.

Lui Lucian nu-i venea să-și creadă urechilor.

- Tu de asta ești cu Sabrina?

Dev ridică un umăr și izbucni în râs.

Furia se dezlănțui înăuntrul lui Lucian.

- Tu chiar vorbești serios acum?

- Este adevărul. De ce o iei așa personal? Fata ta a fost...

Lucian reacționează fără să se mai gândească. Își trase brațul în spate, și pumnul i se înfipse în maxilarul fratelui său. Dev lăsă capul pe spate și, în următoarea secundă, se prăbuși în fund pe podea.

Sprijinindu-se cu mâinile în lemn, Lucian se ridică și sări peste bar. Ateriză lângă Dev chiar în clipa în care acesta dădea să se ridice. Aplecându-se, se opri la câțiva centimetri de fața lui Dev.

- Nu știi nimic despre Julia. Absolut nimic.

- Doamne, mormăi Dev, frecându-și maxilarul. Ce dracu' ai, omule?

Lucian se uită stăruitor la fratele lui și avu senzația că se uita la un străin. Cum naiba să o fi angajat pe Julia din cauza fostei ei căsnicii? Cum să creadă ceva atât de groaznic despre ea... despre oricine?

Fratele lui putea să fie rece și apatic. La naiba, erau momente când se întreba dacă nu cumva Dev mai avea doar puțin până să devină sociopat, dar asta? Era prea de tot.

Dev întoarse capul și înjură în barbă.

Ridicându-se, Lucian făcu un pas înapoi și, când Dev ridică privirea spre el, simți că încremenește.

– Uneori, am impresia că nici măcar nu te cunosc, Dev. Chiar nu te cunosc.

Julia intră în camera ei încă bătută de zâmbetul glacial, aproape arogant, pe care Devlin îl afișase în timp ce știrile anunțau moartea ofițerului. Se simțea paranoică pentru că se gândea că el avea vreo legătură cu moartea bărbatului. Ai fi văzut o asemenea ipoteză într-unul dintre serialele siropoase la care se uita mama ei.

Era de neconceput chiar și doar să-l bănuiești pe Devlin de așa ceva, dar... această familie... acești bărbați chiar trăiau într-o lume a lor.

Dacă Devlin avea ceva de-a face cu moartea ofițerului?

Dacă tatăl lor fusese ucis?

Cum ar schimba asta lucrurile?

Ultima întrebare o făcu să se oprească brusc, pentru că știa deja răspunsul și nu era sigură de ceea ce spunea el despre ea. Nu schimba ceea ce știa că începea să simtă pentru Lucian.

Julia își trecu o mână peste cap în timp ce se întoarse încet, pe măsură ce inima începea să-i bată tot mai tare. Era... ei bine, chiar se îndrăgostise de Lucian, iar el voia să vorbească despre ei. Avea senzația că se aflau la o răscruce importantă din viața lor și că, după ce aveau să discute, totul urma să se schimbe cu adevărat.

Dar frații... aveau o latură întunecată. Erau periculoși. Poate nu pentru ea. Poate că nu pentru cei de care le păsa, dar asta nu însemna că nu erau periculoși.

Oare putea ea să accepte una ca asta?

Acceptase deja?

Trebuia neapărat să se gândească la acest lucru. Julia își scoase o brățară de pe mână, aruncând-o pe pat în drum spre baie. Urma să se ducă în camera lui Lucian, dar voia să...

Ea miși ochii în timp ce cercetă patul din priviri. Ceva lipsea. Jurnalul! Îl lăsase pe pat mai devreme. Ocolind patul, se aplecă și se uită dedesubt. Nu era acolo. Nici pe noptieră sau în orice alt loc ar fi căutat.

- Ce naiba? Ea se întoarse încruntată. Unde să...

Ritmul netulburat al pașilor care se auzeau deasupra îi atrase atenția. Zgomotul nu putea să fie doar rodul imaginația ei sau pașii vreunui spirit invizibil. Și ea știa unde erau frații. Nu aveau cum să fie ei.

Răsucindu-se pe călcâie, ieși valvârtej din cameră și urcă la etaj. Habar nu avea la ce să se aștepte când deschise ușa de la dormitorul lui Madeline, dar nu și-ar fi imaginat nici într-o mie de ani ceea ce văzu.

Pe șevalet se afla un tablou terminat - unul care nu fusese acolo mai devreme, când ea ieșise din încăpere. Îl înfățișa pe un bărbat... un bărbat care semăna perfect cu senatorul... sau cu tatăl lor.

Iar pe podea erau împrăștiate toate tablourile pe care le pictase Madeline de când îi fusese adus șevaletul în cameră. Toate erau aranjate frumos, unul lângă altul sau unul peste altul, și...

- O, Doamne, șopti Julia și se opri brusc.

Nu observase până acum. Nimeni nu observase până acum, pentru că tabloul... fusese realizat pe bucăți, dar, puse cap la cap, piesele formau imaginea mai amplă. Picturile fuseseră piese ale unui puzzle, jumătate de față pictată aici, restul pictat în altă zi. Nimeni nu observase acest detaliu înainte ca piesele să fie puse cap la cap.

Înainte să fie puse cap la cap de *cineva*.

Uluită, Julia se apropie de șevalet, având grijă să nu calce pe tablourile aliniate în fața ușilor care dădeau spre terasă. Ea ridică șevaletul și se întoarse, așezându-l acolo unde știa că stătea de obicei - în spate, colțul din stânga.

Julia făcu un pas înapoi, aproape nevenindu-i să creadă. Era un portret de familie. Unul lângă altul stăteau doi băieți cu părul negru.

Băieți care semănau izbitor cu cei văzuți în albumele foto pe care le găsisese Julia în camera mamei lor.

Și, în prim-plan, se aflau un băiat blond și o fată, în fața unei femei care trebuia să fie mama lor și a unui bărbat care trebuia să fie Lawrence.

În mod evident, fata și băiatul erau Madeline și Lucian.

Un fior îi traversă șira spinării. De ce îi pictase Madeline așa? De ce... Fiorul deveni tot mai intens, și i se făcu pielea de găină.

Julia se întoarse spre pat. Madeline era întinsă, cu ochii închiși.

– Tu ai făcut asta? Nu primi nici un răspuns de la Madeline, dar Julia se îndreptă spre pat. Madeline, știu că pictura nu era terminată când am plecat, mai devreme.

Nici un răspuns.

Julia se uită lung la ea.

Se întâmpla ceva... nimic de bine.

– Madeline, tu ai asamblat tablourile? Vocea îi deveni tăioasă și mâinile i se încheștară în pumni. Răspunde-mi!

Ochii lui Madeline se deschiseră.

Julia trase brusc aer în piept. Madeline nu se uita la ea. Nu. Privirea ei era ațintită înspre...

O ușă scârțâi în spatele ei, și aerul cald îi ridică ușor părul de pe umeri. Timpul păru să încetinească, chiar dacă totul se accelerează într-un ritm înnebunitor. Ea se întoarse și simți că i se înmoaie genunchii.

Daniel intră în cameră, călcând pe tablouri. Pânza scrâșni sub ghetetele lui. În mână – o mână *înmănușată* – se afla jurnalul care dispăruse.

Ea se încordă în timp ce făcu un pas înapoi.

– Ce cau...

Julia nu apucă să-și termine întrebarea. Durerea îi explodă în maxilar. Văzu stele verzi, și totul se cufundă în întuneric.

Capitolul 30

Lucian își dorea să-l pocnească din nou pe Dev.

Astfel că una dintre cele mai inteligente decizii pe care le lua-se în ultima vreme fusese să plece din încăperea aceea blestemată. Singurul lucru care îl mai liniști era gândul că în curând avea să fie alături de Julia.

Doamne, trebuia să-i spună. Nu-și dorea ca ea să știe, dar simțea că era necesar. Nu era împăcat cu ideea de a-i ascunde așa ceva.

Sincer, nu o putea condamna dacă decidea să-și strângă lucrurile numaidecât și să plece cât mai departe. Dacă se întâmpla asta, probabil că Lucian avea să facă mai mult decât doar să-l pocnească pe Dev.

Oprindu-se în prima lui cameră, descoperi că nu era aici. Traversă cei câțiva pași care duceau în camera ei, și o încruntare îi curbă buzele când observă că ușa era deschisă.

- Julia? strigă el și scrută încăperea din priviri.

Ușa de la baie era închisă, deci, dacă nu cumva se ascundea în toaletă, ea nu era nici aici. Însemna că nu putea să fie decât într-un singur loc.

Camera lui Maddie.

Urma unui zâmbet îi înflori pe buze când făcu stânga împrejur și o luă în sus pe scări. Dăruirea ei față de muncă - față de sora lui - era un alt motiv pentru care o iu...

- La naiba, icni el.

Lucian se opri pe scări. Nu-și permise să ducă gândul la bun sfârșit, dar știa ce gând era.

Era un alt motiv pentru care o iubea.

Simți că îl ia amețeala în timp ce urcă scările, cu genunchii slăbiți, dar traversă coridorul și coti ușor, cu zâmbetul pe buze.

– Domnișoară Hughes, ești... Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer. Ușa de la camera lui Maddie era deschisă, și vedea exact ce se întâmpla în încăpere. Ce naiba?

Sora lui nu era în pat.

Nici în scaunul de lângă șevalet.

Nici urmă de Julia pe nicăieri și...

Lucian ocoli patul, privind lung spre picturile împrăștiate pe podea. Înțelegea ce vedea... Doamne, nu părea să aibă nici un sens, dar nu avea acum timp să stea să analizeze ce pictase sora lui, pentru că Maddie dispăruse.

La fel și Julia.

Se simți copleșit de un sentiment aproape ireal. De parcă ar mai fi trecut prin asta – și, la naiba, chiar trecuse. În noaptea în care murise mama lui.

Întorcându-se înnebunit, se opri când atenția îi fu atrasă de o străfulgerare de roșu ce se zărea pe marginea alburie a cuverturii. Picături... picături de sânge?

O senzație de apăsare îi făcu inima să se strângă în piept când privirea lui țâșni spre ușa deschisă de la verandă. Se avântă înainte, dând cu disperare perdelele laoparte când pași afară.

– Julia, urlă el. Maddie!

Fir-ar să fie! Unde erau? Sora lui nu putea să fi ajuns prea departe...

Un țipăt ascuțit se stinse într-un scâncet. El se întoarse brusc, trăgându-se înapoi până ajunse la balustradă, în vreme ce inima i se zvârcolea nebunește în piept.

– Julia?

Începu să se îndrepte într-acolo, apoi să alerge. Sunetul se auzi de deasupra... de pe acoperiș.

– Nu urca, Lucian! strigă ea de sus. Te rog...

Un alt țipăt ascuțit o întrerupse.

Ba cum să nu urce?!

Alergă într-un suflet pe acoperiș, treptele vechi din lemn scâr-tâind sub greutatea lui. Ajunse sus în câteva secunde și scrută disperat întunericul din jur. Îndrumat doar de lumina firavă a lunii, aproape că nici nu o zări în spatele baldachinului.

Se simți inundat de ușurare.

- Julia, ce s-a...

- Nu te apropia! Ea ridică mâinile. Te rog!

Îngrijorarea îl cuprinse în ghearele ei. Lumina lunii se răsfrângea spre ea. Fața îi era pătată de sânge și mâinile îi tremurau.

- Eu aș asculta-o dacă aș fi în locul tău.

El încetini când Daniel apăru din spatele baldachinului. Aproape că nu-și recunoscă vărul, observând că era îmbrăcat în negru din cap până în picioare, de parcă ar fi fost de la trupele speciale.

- Nu știu ce naiba se întâmplă aici, dar, dacă sângerează din cauza ta, te omor cu mâna mea.

- Chiar așa?

Daniel se mișcă repede - mai repede decât s-ar fi așteptat Lucian vreodată. Într-o clipită, ajunse în spatele Juliei, cu un braț încolăcit peste mijlocul ei și o mână la gâtul ei.

Daniel avea un cuțit.

- Ce naiba? răbufni Lucian.

Julia închise pentru o secundă ochii.

- A...

- Taci din gură! o avertiză Daniel, mișcându-și aproape imperceptibil mâna. Dacă scoți o vorbă, mori... mori aici.

Un val amar de panică se dezlănțui înăuntrul lui Lucian. Nu înțelegea ce se întâmpla sau unde era sora lui, dar, acum, singurul lucru care îl interesa era ca Julia să fie în siguranță.

- Dă-i drumul, Daniel! zise și ridică mâinile. Te rog! Orice s-ar întâmpla aici n-are nimic de-a face cu ea. Doar dă-i drumul!

Cuțitul îndreptat spre gâtul Juliei tremură.

- Ai dreptate. N-are nimic de-a face cu ea. Ea e mai degrabă omul nepotrivit la locul nepotrivit. Nu era în plan să apară la etaj. Nici unul dintre voi nu trebuia să fie pe aici.

Privirea lui Lucian țâșni spre Julia. O mișcare greșită, și totul se termina pentru ea... pentru ei. Se chinui să-și păstreze calmul.

– Trebuie să-mi explici ce se întâmplă, Daniel.

Chipul bărbatului mai tânăr păli.

– Nici unul dintre voi n-avea ce să caute sus. Aș fi avut timp, dar ea era acolo și aranja nenorocitele alea de tablouri.

– N-am... n-am pus eu picturile acolo, spuse Julia și tresări. Am auzit pași. Am urcat să verific. Atâta tot.

– Pași? Tu ai fost? întrebă Lucian când cerul fu secerat de un fulger. În tot timpul ăsta?

– Ce bine că nu merg camerele, nu? Bănuiesc că trebuie să le mulțumesc fantomelor pentru asta. Daniel râse, dar sunetul răsună forțat. Doamne, habar n-ai! Ești un mare dobitoc.

Lucian își încleștă pumnii.

– Atunci poate mă ajuți tu să înțeleg. Dă-i drumul Juliei, și putem discuta. Dă-i drumul, și nu-ți fac nimic. Doar vorbim.

– Da, cum să nu! Crezi că-s prost? Știu că mereu ai crezut asta despre mine, dar nu sunt tâmpit. Nici gând. Dădu să o îndepărteze pe Julia de baldachin. Rezolv eu problema. Mă ocup eu, așa cum m-am ocupat de toate preț de zece...

Un sunet care se aseamăna cu cel al unei sticle de șampanie deschise răsună în colțul opus al acoperișului.

Daniel se trase brusc înapoi și, în același timp, Julia țipă. Roșul se împrăstie pe o parte a feței ei în vreme ce Lucian scoase un strigăt. Daniel se prăbuși, cuțitul zdrăngănind pe acoperiș în timp ce Julia țâșni înainte și căzu în genunchi.

Lucian nici măcar nu se mai uită în spate. Se grăbi să înainteze și ajunsese într-o secundă lângă Julia. Îngenunche, cuprinzându-i fața însângerată în mâini, pe măsură ce groaza săpa înăuntrul lui fiori de gheață.

– Ești bine? Julia, iubito, vorbește cu mine!

– Sunt bine. Inspiră tremurător aer în piept și înalță capul. Ochii îi erau mari de frică. Sângele... Dumnezeu!

Dădu să se retragă și să arunce o privire în spate.

– Nu te uita! Lucian o opri, trecându-și un braț pe după umerii ei și strângând-o la piept. Daniel zăcea întins pe spate, cu jumătate din

teastă sfărâmată. El își concentrează atenția asupra Juliei, ștergându-i cu mâinile sângele de pe obraz. Mâinile îi tremurau. Doamne, am crezut... am crezut că o să te pierd... că te-am pierdut.

Julia tremura atât de tare, că făcea și trupul lui să se cutremure în timp ce Lucian privi peste umăr și îl zări pe Dev stând la câțiva metri de ușa ce dădea spre acoperiș, cu o armă în mână.

– Nici n-ai idee cât am așteptat să fac asta. Dev coborî arma. Bine că v-am auzit țipând.

Lucian izbucni într-un râset răgușit. La naiba, cu doar câteva clipe în urmă, îl luase pe Dev la bătaie, iar fratele lui îi salvase Juliei viața și... îl ucisese pe vărul lor.

Un vârtej de gânduri izbucni în mintea lui Lucian.

Brusc, Julia se depărtă ușor de Lucian. Îl apucă strâns de cămașă.

– Lucian, sora ta...

Dev scoase un strigăt de avertizare care se transformă într-un geamăt. O secundă mai târziu, genunchii lui cedară, și el se prăbuși cu fața înainte, scăpând arma din mână. Se prăbuși pe podea și nu se mai mișcă.

În locul ocupat puțin mai înainte de Dev, stătea acum Maddie, ca o fantomă, înveșmântată în cămașa de noapte albă cu care o îmbrăcase Julia mai devreme.

– Nici n-ai idee cât am așteptat *eu* să fac *asta*.

Capitolul 31

Lucian se ridică încet.

– Maddie? Ce-ai... ce-ai făcut?

– O să trăiască. Pentru moment. Sora lui îngenunche și aruncă deoparte arma pe care o folosisese ca să-l doboare pe Dev. Apucă pistolul. A murit? Daniel a murit?

Când Lucian nu răspunse, ea urlă:

– Dă-te! Dă-te de lângă el!

Lucian întinse mâna în spate și simți cum Julia îl ia de mână. O ajută să se ridice. Se îndepărtară de Daniel.

– La naiba! urlă Maddie când ajunse în dreptul lui. Îngenunche și își apăsă o mână pe pieptul lui. Daniel. Iubitule...

Lucian era șocat, absolut șocat.

– Maddie, mergi... vorbești. Eu nu...

– Nu înțelegi. Știu. Îmi pare rău! Chiar îmi pare. Ea ridică mâna moale a lui Daniel și o sărută. N-am vrut să vezi nimic din toate astea. Nu trebuia să vezi. Lucrurile nu trebuiau să se întâmple așa.

Lucian rămase ca trăsniț.

– Ce nu trebuia să se întâmple așa? Ce naiba, Maddie? Spune-mi, ce se petrece?

Sora lui se îndreaptă și își lăasă capul pe spate cu un oftat.

– Trebuia să-mi dau seama că Daniel avea să fie ucis. Dacă... ar fi rămas în control în tot timpul ăsta, cum l-am convins să facă ani

în șir, totul ar fi ieșit cum trebuia, dar nu... În clipa în care și-a făcut apariția aici, am știut că o să strice totul.

- Tu... ai fost cu el în tot timpul ăsta? întrebă Lucian înmărmurit.

- Da, spuse ea și coborî capul. Vântul învolbură șuvițele lungi de păr blond și i le aduse pe față. Totul era bine. Noi... eram, în sfârșit, lăsați în pace, iar eu eram fericită, doar că... am rămas fără bani. A trebuit să facem ceva.

Uimirea fu înlocuită de repulsie când tot ce spunea sora lui începu să capete sens.

- Ce vrei să spui?

Măinile Juliei se împinseră în spatele lui Lucian.

- Erau împreună. Erau...

- Ne iubeam! urlă Maddie. Știu că probabil ți se pare greșit, dar nu-mi pasă. Ne iubeam! Și nu ne doream decât să fim împreună.

Lucian își simți stomacul revoltându-se.

- Atât. Maddie scutură din cap. Dar îl știi pe Daniel. Este atât de... slab uneori. Nu trebuia decât să mă lase pe mine să mă ocup de povestea asta, și apoi aveam să fim din nou împreună. Atât trebuia să facă. Și uite cum a ajuns...

Nu era nevoie să se uite la Daniel.

- Doamne, Maddie, ce-ai făcut?

- Nu este vina mea! țipă ea. El a dat-o în bară, și am știut asta de când a apărut aici. Știam că era doar o chestiune de timp până ajungea s-o facă lată și se termina totul, așa că a trebuit să rezolv problema. Încă o putem rezolva.

Revenindu-și după dezvăluirea șocantă că sora lui fusese cu vărul lui, chiar fusese cu el, și trăise cu el în tot acest timp, Lucian simți că i se întoarce stomacul pe dos.

- Spune-mi! Spune-mi ce se întâmplă aici!

Maddie aruncă o privire spre Dev și răsuflă apăsător.

- Urma să mă întorc pentru că aveam nevoie de bani, iar eu știam cum să fac rost de bani - nu doar pentru mine și Daniel, dar și pentru tine, Lucian. Știam ce puteam face, dar... dar nu era ușor, așa că a trebuit să...

- A trebuit să stai departe zece ani? Să mă lași să mor de griji neștiind ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine? Ai idee... Se opri din

vorbit înainte să-și piardă cumpătul. Apoi te-ai întors și te-ai prefăcut bolnavă? El întinse mâinile și le coborî la loc de-o parte și de alta a corpului. Doamne, asta a fost... Maddie, a fost o nebunie.

– Te rog, lasă-mă să-ți explic, și o să înțelegi. Da? Te rog? îl imploră sora lui.

Era imposibil ca Lucian să înțeleagă toată povestea asta, dar încuviință din cap, pentru că avea nevoie să încerce. Trebuia să știe ce anume o determinase pe sora lui să facă tot ce făcuse. Trebuia să priceapă cum de nu ghicise niciodată așa ceva, în timp ce frații lui...

În timp ce frații lui fuseseră mereu bănuitori în privința revenirii lui Maddie acasă.

– N-am vrut să plec, acum mulți ani, dar a trebuit s-o fac. Nu-mi doream decât să fiu cu Daniel, dar a trebuit să te abandonez.

– Pentru că n-aș fi acceptat ce făceați tu și Daniel?

– Pentru că probabil l-ai fi ucis dacă ai fi aflat, spuse ea, și, la naiba, avea dreptate. Dar a trebuit să plec pentru că... Ea strânse din buze când păși peste Dev. Traversând acoperișul, păstră arma ațintită spre ei până când ajunse la vaza argintie în care Dev pune mereu flori. Coborî în treacăt privirea spre ea. Am iubit-o pe mama. Știi asta, nu-i așa?

O groază reînnoită îl luă pe Lucian cu asalt.

– Dar ea a aflat despre mine și Daniel, spuse Maddie încet. A scos la imprimantă mesajele pe care ni le trimiteam. Ne-a prins împreună.

– Oh, Doamne, nu! șopti Julia și îl cuprinse pe Daniel de mijloc.

– Eram aici sus când mi-a spus că știe că sunt cu Daniel și că este greșit. Știam deja că era greșit. Nu sunt proastă, dar sentimentele mele nu s-au schimbat. Fornăind, ea întinse mâna și se șterse la ochi. Mi-a interzis să mă mai văd cu Daniel, mi-a spus că, dacă nu o ascult, o să-i spună tatălui lui Daniel, și eu... nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Țipam una la alta, iar eu mi-am dorit doar... mi-am dorit doar să înceteze și să tacă, dar ea nici gând, și s-a întâmplat pur și simplu.

– Nu, spuse Lucian. Inima i se frânse în două. Nu, Maddie!

Ea ridică privirea spre cer.

- Am împins-o și... mama și-a pierdut echilibrul. A fost un accident, Lucian. N-am vrut. S-a întâmplat pur și simplu.

Totul. Absolut totul se opri înăuntrul lui Lucian. Mama lui nu-și luase viața? Ea fusese vinovată de la bun început?

Brațele Juliei se strânseseră în jurul lui când el începu să se clatine pe picioare. Picioarele lui... lumea lua o turnură nesigură, stranie.

- A trebuit să plec, continuă ea. Așa că am plecat cu Daniel. I-am spus ce s-a întâmplat, iar el m-a dus la casa de pe lac a tatălui lui. Cea unde nu se duc niciodată. Eu... am stat acolo cu el. N-aveam de gând să mă mai întorc vreodată. N-ai fi aflat niciodată adevărul. Eram hotărâtă să mă țin departe, dar... dar s-au terminat banii pe care i i-a lăsat tatăl lui și... aveam nevoie de bani ca să supraviețuim. Așa că a trebuit să mă întorc acasă. Trebuia... trebuia să ne asigurăm viitorul.

Lucian se simțea amorțit. Dacă Julia nu l-ar fi strâns în brațe, s-ar fi prăbușit în genunchi.

- Aveam un plan, pentru că știam adevărul. Știam adevărul. Urma să mă întorc și să mă prefac bolnavă. Așa aș fi putut să găsesc jurnalul mamei.

- De asta ne-a rugat Daniel să căutăm prin lucrurile ei?

- Atunci s-au schimbat planurile. Ea își trecu mâna peste cap. Daniel nici nu trebuia să fie aici - nu atunci. Aveam nevoie de timp ca să intru în camera ei și să recuperez jurnalul, pentru că trebuia să fac rost de cheie pentru a ajunge la foile dorite.

- Ce foi? întrebă Lucian, amintindu-și vag că văzuse o cheie prinsă de jurnalul găsit de Julia.

- Dovada, spuse Julia.

Despre ce naiba vorbeau?

Maddie încuviință din cap.

- Dovada... testele ADN pe care le făcuse mama pe când eram mici. Ea știa... mi-a spus, Lucian. Mi-a spus adevărul și m-a rugat să nu zic nimănui. Și așa am făcut. Am păstrat secretul, și, până la urmă, ea a distrus totul.

El simți un gol în stomac.

- Ce teste?

Maddie sări speriată când fulgerul lovi aproape.

– Știa că noi, tu și cu mine, suntem adevărații moștenitori. Noi am fost singurii copii ai lui Lawrence.

– Nu... nu se poate. Lucian scutură din cap și simți că rămâne fără aer. N-are cum să...

– Este adevărat, Lucian. Devlin și Gabe nu erau copiii lui. Noi suntem, spuse ea. Mi-a zis mama. Mi-a spus că ne-a testat pe toți. Ea avea dovada. Este în seif.

– În garderobă, șopti Julia. La naiba, este sub pardoseală.

Maddie încuviință din cap.

– Ai citit jurnalul mamei, nu-i așa? Nu te învinovățesc. Îmi place de tine, Julia. Ești... drăguță, dar chiar îmi doresc să-mi fi adus pur și simplu jurnalul. Poate așa nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Poate ai fi apucat să pleci acasă.

Lucian înțepeni.

– Ești sora mea. Se întinse în spate, apăsându-și mâna pe șoldul Juliei. O împinse ușor în spate, practic punându-se între fata pe care nu o mai cunoștea și femeia de care știa că se îndrăgostea. Dar nu te las să-i faci vreun rău Juliei.

– N-ai de ales. Ea izbucni într-un râset răgușit. Nu ne permitem martori.

Concentrat asupra ei și asupra armei pe care o strângea în mână palidă, el continuă să o îndepărteze pe Julia din raza de acțiune a surorii lui. Trebuia să o țină pe Maddie de vorbă până își dădea seama cum să rezolve situația.

– De ce nu te-ai întors pur și simplu acasă și nu ne-ai spus adevărul? Dacă Lawrence chiar era tatăl nostru, de ce să nu zici asta și gata? De ce să faci toate astea?

– Care ar fi fost diferența? Dev s-ar fi asigurat ca adevărul să fie mușamalizat... Și să fac asta cât era tata în viață? El sigur ar fi mușamalizat totul. I-a vrut mereu pe Dev și pe Gabe. Niciodată pe noi. Trebuia să iasă din schemă înainte să pun mâna pe documente.

Avea ea vreo legătură cu moartea lui Lawrence?

Julia se încordă brusc în spatele lui. Surprinse cu coada ochiului o mișcare.

Gabe.

Era acasă și pe acoperiș, apropiindu-se tot mai mult de locul în care se aflau ei.

- Și picturile? întrebă el, atrăgând spre el atenția lui Maddie. Ea ridică dintr-un umăr.

- Nu știu. Îmi doream doar să vadă cineva adevărul. Atât.

Lucian scutură din cap. Doamne, nici măcar nu o cunoștea pe fata din fața lui. Era o fantomă... o fantomă cu mintea bolnavă.

Gabe ajunsese mai aproape.

- Deci l-ai ucis pe Lawrence? întrebă el, știind deja răspunsul.

Totul căpăta sens acum. Dacă Lawrence ar fi fost în viață, n-ar fi contat cine erau moștenitorii de drept. Cu el ieșit din schemă și cu dovada că Lucian și Maddie erau copiii lui, testamentul putea fi contestat.

Planul ei era nebunesc.

Și planul ăsta nu era singurul lucru care îi dovedea că nu o cunoscuse niciodată cu adevărat. Ci și relația ei cu vărul lor. Și faptul că o ucisese pe mama lor, indiferent dacă fusese sau nu un accident.

Maddie râse răgușit.

- ăsta era planul nostru. Doar atunci ar fi trebuit să fie Daniel aici. Îl omoram, și apoi... puteam dovedi că noi eram copiii lui. De aceea m-am întors cum am făcut-o. Nu trebuia să trezesc bănuieli nimănui.

Pe el îl păcălise, dar nu și pe frații lor.

- Dar nu l-am ucis noi.

Ea râse din nou, ștergându-se când o lacrimă i se prelinse pe obraz.

- Pe naiba! spuse el.

- Nu trebuie să mă crezi, Lucian, dar îți jur că n-am fost noi. Pe aici se ascunde un ucigaș, dar nu e vorba despre mine. Nu sunt singura, dar va trebui să o fac din nou. Ea ochi cu arma. Putem să rezolvăm problema, dar ea trebuie să dispară. La fel și Dev.

Inima lui îngheță în piept.

- Noi doi putem să rezolvăm problema. Ea trase adânc aer în piept. Putem să rezolvăm totul. Ca pe vremuri. Mai ții minte? Când noi...

Se întâmplă într-o fracțiune de secundă.

Dar ar fi avut timp să o pună în gardă pe sora lui. Ar fi putut să-l oprească pe Gabe. Totul ar fi putut să se încheie diferit. Însă menținu atenția lui Maddie concentrată asupra lui.

Și o parte din el muri în clipa aceea.

Gabe se repezi înainte, împingându-se cu umărul în coasta lui Maddie. Arma se descărcă, dar își rată ținta. Glonțul se pierdu undeva în cer. Atât fratele, cât și sora lui se rostogoliră spre marginea acoperișului.

Lucian se repezi spre ei în timp ce cei doi aterizară pe spate. Ajunse în dreptul lor chiar în clipa în care cerul fu luminat de un fulger. Avu doar o fracțiune de secundă, dar mai mult decât suficient ca să nu se mintă și să pretindă că nu alegea între a-și salva sora geamănă și a-și salva fratele.

Apucă brațul lui Gabe, trăgându-l înapoi, în timp ce sora lui țipă, urletul pierzându-se în bubuitura unui tunet și fiind redus la tăcere de pământul de dedesubt.

Capitolul 32

Maddie nu mințise.

Lucian găsisese seiful sub pardoseala din garderobă. Cheia prinsă de jurnal deschisese cutia, în care descoperiseră rezultatele testelor de paternitate.

ADN-ul care dovedea că, într-adevăr, Lucian și Maddie erau copiii biologici ai lui Lawrence, nu Gabe sau Dev.

Vestea venise ca un șoc pentru toți.

La naiba, totul venise ca un șoc, chiar dacă frații lui fuseseră mereu circumspecți în legătură cu întoarcerea lui Maddie. Ar fi trebuit să-i asculte.

Ultimele 24 de ore păreau învăluite într-un soi de ceață.

După ce Dev își revenise, el și Gabe se apucaseră să rezolve lucrurile, în timp ce Lucian o ajutase pe Julia să coboare de pe acoperiș și o dusesse în camera lui, ca să se spele și să se asigure că era bine.

În afară de câteva vânătăi și frânturi de imagini pe care probabil nu avea să le uite niciodată, Julia avea să fie bine.

În timp ce se afla cu ea, unul din frații lui îl chemase pe Richard. În ciuda orei târzii, omul venise și se ocupase de toate.

Frații lui făcuseră ce trebuia făcut.

Cu ajutorul lui Richard, dispăruseră toate urmele revenirii lui Maddie acasă. Orice urmă a prezenței ei fusese ștersă. Iar casa de pe lac în care Maddie se ascunsese... ei bine, casa de pe lac nu mai exista.

Apoi îl sunaseră pe Troy, și desfășurarea evenimentelor din seara aceea fusese rescrisă. Povestea oficială era în parte adevărată, în parte falsă. Daniel intrase pe furiș în casă și îi amenințase pe Julia și pe Lucian. Dev salvase situația, dar nu înainte ca Daniel să recunoască de față cu toți că avea probleme financiare. Venise poliția. Toți fuseseră interogați. Julia, prezentată lui Troy ca iubita lui Lucian, susținuse povestea.

Mai multe persoane, inclusiv Troy, speculaseră pe tema unei posibile implicări a lui Daniel în moartea suspectă a lui Lawrence, și nimeni nu obiectase. Lucian știa că, în clipa în care aveau să se apuce să-l investigheze pe Daniel, aveau să descopere tot felul de probleme financiare, dar nimic despre Maddie.

În ochii lumii, Maddie încă lipsea, și nimeni nu avea să afle adevărul despre lucrurile pe care fusese în stare să le facă. Aceasta era povara pe care erau ei nevoiți să o poarte pe umeri.

Pe deasupra, Lucian nu prea credea ce susținuse sora lui. Nu când Maddie se dovedise a fi o mincinoasă și o criminală dispusă să ucidă din nou.

Soarele era sus pe cer când poliția plecă, și Lucian rămase, în sfârșit, singur cu Julia. Nu era în stare să discute cu ea despre cele întâmplate, iar ea păru să-și dea seama de asta. Chiar și după toate prin câte trecuse, îi oferî alinarea corpului ei, iar el acceptă... cu toată inima, făcu dragoste cu ea încet și bucurându-se de fiecare secundă. Rămase cu ea până adormi în brațele lui, până în clipa în care știu că trebuia să plece de lângă ea ca să se ocupe de un ultim detaliu împreună cu frații lui.

Lucian dădu laoparte pătura și o trase ușor peste umerii ei. Sărutând-o pe obraz, se îndepărtă de pat și își puse o pereche de blugi. Epuizat, apucă dosarul cu acte și coborî.

Dev și Gabe erau în birou, ambii cufundați în tăcere când el intră. Nici unul nu ridică privirea când el traversă încăperea. Aplecându-se, aprinse șemineul pe gaz. Flăcările se treziră la viață.

– Ți-e frig? îl întrebă Gabe.

El nu răspunse în timp ce deschise dosarul și scoase hârtiile.

– Astea sunt rezultatele testelor de paternitate. O să scap de ele.

– Nu trebuie să faci asta, spuse Dev.

Nu trebuia. O știa.

- Hârtiile astea nu schimbă nimic. Lawrence nu era tatăl meu. El dădu să arunce documentele în foc. Nu o să fie niciodată.

Dev îl opri, apucându-l de braț. Privirile li se întâlneau.

- Ai putea să ai *totul*.

- Nu vreau nimic, spuse el cu toată seriozitatea. Absolut nimic. Nu mi-am dorit niciodată. Asta nu s-a schimbat.

Pentru un moment nesfârșit, Dev îi susținu privirea, apoi îl cuprinse de ceafă cu cealaltă mână. Dev își apăsă fruntea pe a lui Lucian.

- Nu mi-am dorit niciodată să am dreptate în privința lui Madeline, spuse el încet.

Lucian simți că i se pune un nod în gât.

- Știu.

Mai trecură câteva clipe, apoi Dev îi dădu drumul. Încercând să ia o gură zdravănă de aer, fără prea mare succes, Lucian azvârli hârtiile în foc.

Toți trei priviră cum dovada se făcu scrum.

Simțindu-se mai împovărat ca niciodată, Lucian se apropie de canapea și se trânti între perne. I se întinse un pahar de whisky, pe care aproape îl goli dintr-o înghițitură.

Dezvăluirile surorii lui schimbaseră tot ce știa și credea Lucian. Mama lor? Nemernicul care le fusese tată?

De ce... de ce se purtase Lawrence așa cu el? De ce se purtase așa cu Maddie? Poate... poate, dacă s-ar fi purtat ca un tată, Maddie n-ar fi sfârșit cum sfârșise.

Dar nu aveau să obțină niciodată răspunsuri la aceste întrebări.

El nu avea să afle niciodată dacă Lawrence știuse adevărul, și, dacă da, Lucian nu avea să știe vreodată de ce îi tratase așa pe el și pe Maddie.

Doamne, era ceva cu care îi venea greu să cadă la pace. Nici măcar nu știa cum să o facă.

- Nu-mi vine să cred că nemernicul ăla era în casă și noi n-am avut nici cea mai vagă idee, spuse Gabe, rupând tăcerea. Doamne!

Pașii? Umbra pe care o văzuse Julia când făcea duș? În unele cazuri fusese Maddie. În altele, Daniel. Dacă pramatia n-ar fi ajuns

deja mâncare pentru viermi, Lucian s-ar fi asigurat personal că avea să se aleagă praful de el.

– Îmi pare rău! spuse Gabe. N-am vrut să o împing de pe acoperiș.

– Știu. Lucian închise ochii. V-aș fi putut prinde pe amândoi. Te-am prins doar pe tine. Țsta este adevărul.

– Nu pune asta în cârca ta! îi ordonă Dev. Și, Gabe, ai făcut ce trebuia să faci. Toți am făcut.

Așa era.

Așa cum făcuseră și înainte.

Așa cum făcuseră dintotdeauna.

Dar asta nu făcea situația mai ușoară.

– Poate e adevărat, spuse Lucian după câteva secunde.

– Ce?

Gabe se întoarse spre el.

Un surâs obosit îi curbă buzele.

– Blestemul... toată mizeria asta. Adică uitați-vă în jurul nostru! La ce s-a întâmplat cu aproape fiecare femeie din familia noastră, cu femeile pe care le știm. Casa asta... numele ăsta le *pângărește*, la dracu'!

Gabe înțepeni.

– Lucian...

– Nu-mi poți spune că nu crezi. După tot ce s-a întâmplat? Mâna i se încordă pe pahar. După ce ți s-a întâmplat ție... după ce se întâmplă acum cu Emma și cu *fiul tău*?

Fratele lui își feri privirea.

– Sora noastră a ucis-o pe mama și a stat ascunsă zece ani. S-a întors și s-a prefăcut că nu poate să meargă și să vorbească. N-ai cum să-mi spui că este ceva normal în povestea asta.

– Nu este normal. Dev stătea în fotoliul de vizavi. După cum nu este normal nici să ai o familie despre care oamenii cred că este blestemată.

Lucian pufni.

Tăcerea se așternu în încăpere, apoi Gabe îl întrebă:

– Cum te descurci cu toate astea?

- Nu mă descurc. Lucian se chinui să schițeze un zâmbet în vreme ce își privi lung paharul. Mai întreabă-mă peste cinci ani!

- Ce o să faci cu Julia?

- Dacă ar fi deștept, ar trimite-o acasă cu următorul zbor. Dev rămase cu privirea ațintită asupra flăcărilor. Nu mai avem nevoie de ea.

- Nu te întrebam pe tine, spuse Gabe, pe un ton aspru, pe care Lucian nu îl mai auzise până acum. Îți pasă de ea. Știu că-ți pasă.

Erau șanse mari ca paharul să se facă țandări în mâna lui Lucian. Adevărul era că el încă mai avea nevoie de Julia. Avea nevoie de ea mai mult ca oricând și chiar îi păsa de ea. Nespuse de mult.

Știa că o iubea.

Iar Lucian știa și ce trebuia să facă.

Capitolul 33

Întorcându-se pe o parte, Julia tresări la zvâcnirea de durere pe care o simți în coaste. Simțea o durere surdă, dar avea noroc că nu își rupsese vreo coastă.

Avea noroc în multe privințe.

Cu ochii încă închiși și inima îndurerată pe măsură ce își reamintea evenimentele petrecute cu o noapte în urmă, se întinse spre Lucian, însă mâna ei atinse doar un spațiu gol și nimic altceva. Încruntându-se, deschise ochii. Lumina zilei era în parte blocată de draperiile groase, dar firicele de lumină se strecurau pe podeaua din lemn masiv și pe piciorul patului.

Ținându-și așternuturile pe piept și atentă să nu pună presiune asupra coastelor rănite, scrută din priviri dormitorul lui Lucian. I se tăie răsuflarea când îl zări.

Lucian stătea pe un fotoliu vizavi de pat, o jumătate a corpului fiindu-i învăluită în umbrele ce pluteau în încăpere. Stătea cu picioarele depărtate și, din câte vedea Julia, era aplecat în fotoliu, sprijinindu-se într-un cot și cu două degete apăsate pe buze.

Nu făcu nici o mișcare, rămânând atât de încremenit, încât ai fi putut să-l confunzi cu o statuie. Julia simți cum neliniștea o cuprinde încet în gheare în timp ce strânse în pumni marginea cuverturii.

– Lucian? I se părea stupid să întrebe, dar trebuia să o facă. Ești... bine?

El nu răspunse multă vreme. Neliniștea se amplifică precum un soi de buruiiană otrăvitoare care începe să crească încetul cu încetul în pântecul ei și să i se împrăștie prin vene, riscând să o sufoc.

- O să fiu, răspunse el, pe un ton vlăguit. În cele din urmă.

Ea își umezi buza, tresărind când își atinse tăietura.

- A fost o întrebare prostească. Știu, dar...

- Nu este prostească. Urmă o pauză. Ai dormit bine?

- Da... Cred. După toate cele petrecute, se simțise epuizată și se cufundase într-un somn adânc, de genul celor după care nu-ți mai aminteai nici dacă ai visat. Am dormit mult?

- Ai dormit cât ai avut nevoie.

I se puse din nou un nod în gât. Apropiindu-se de piciorul patului, continuă să țină cearceaful la piept. Corpul ei nu mai avea secrete pentru Lucian, dar ea se simțea ciudat de vulnerabilă în clipa asta, așa că păstră așternuturile lipite de ea. Tonul lui... era distant. Ceva se întâmpla cu el.

Ultimul lucru de care își amintea era că o ținuse în brațe înainte să adoarmă.

- Tu nu ai dormit deloc?

- Nu prea.

Ea puse picioarele pe podea, dar se opri, dorindu-și ca el să spună altceva... să spună mai multe. În schimb, doar rămase înmărmurit, privind-o din umbră. Ea simți cum în stomac i se cască goluri peste goluri de deznădejde.

Juliei îi era aproape imposibil să înțeleagă prin ce trecea el, ce simțea. Poate frații lui bănuiseră că lucrurile cu Madeline nu erau ceea ce păreau, dar Lucian își apăraseră mereu sora geamănă. Ea picase în plasa lui Maddie, dar pentru el era cu totul altceva.

Descoperise nu doar că sora lui era o mincinoasă, dar și că o ucisese pe mama lor. Primise lovitură după lovitură. Își petrecuse viața crezând că bărbatul care îi crescuse nu era tatăl lui și al lui Maddie și că de aceea îi tratase cu atâta ostilitate. Dar nu fusese acesta adevărul.

Era peste puterile Juliei să priceapă cum reușea Lucian să treacă prin toate astea, și era puțin probabil să înțeleagă vreodată de ce tatăl lui se purtase cum se purtase cu el și cu Madeline. Nici unul

dintre ei nu știa unde se afla acum jurnalul mamei. Se pierduse odată cu fantomele trecutului.

Iar el... fusese nevoit să-și vadă sora murind.

Ea știa că nu putea fi bine. Nu pentru o vreme, și asta era în regulă, pentru că ea avea să îi fie alături.

– Zi-mi, îi spuse ea, căutându-i privirea în umbre. Zi-mi ce pot să fac pentru tine!

Urmă un lung moment de tăcere, apoi el spuse:

– Chiar mă bucur că ai adus vorba despre asta. Chiar poți face ceva pentru mine.

– Orice, îi răspunse ea imediat.

Lucian se mișcă în sfârșit. Se ridică, iar ea înălță capul, așteptându-se să vină lângă ea. Nu veni. Lucian se apropie de măsuta lipită de perete, lângă ușa care ducea spre sufrageria lui. Luă ceva de pe mäsută... un dosar. Se apropie de ea și i-l întinse.

Privirea Juliei coborî spre dosar.

– Ce este asta?

– Viitorul tău, răspunse el.

Viitorul ei? Amorțită, ea luă dosarul. De îndată ce îl prinse între mâini, el se trase înapoi, întorcându-se și îndreptându-se spre ușile de la terasă. Ea puse dosarul pe pat și îl deschise.

– Nu înțeleg.

Cuvintele îi alunecară pur și simplu de pe buze și se frânseseră în tăcerea dintre ei, în timp ce ea privi lung ce avea în față. Două cecuri. Unul era bonusul pe care i-l promisese Lucian. Nu mai văzuse niciodată atâtea zerouri după o cifră. Celălalt trebuia să fie onorariul ei, dar era cu mult mai mare decât salariul stabilit.

Cu inima bătând nebunește, ea dădu laoparte cecurile, și i se tăie răsuflarea. Zări un bilet la clasa întâi de întoarcere în Harrisburg, pentru un zbor de a doua zi dimineață.

Clipi nedumerită, apoi scutură din cap. Un gest prostesc, pentru că hârtiile se încăpățânară să nu dispară din fața ochilor ei. Rămaseră încremenite acolo, și, chiar dacă mintea ei deslușea ce însemnau toate astea, inima ei refuza să asculte sau să creadă.

Ridică încet privirea spre el.

- Ce înseamnă asta?

- Știi prea bine.

Julia tresări la auzul indiferenței mușcătoare din vocea lui. Închizând dosarul, îl apucă într-o mână și se ridică.

- Da, știu. Nu sunt vreo proastă. Ce nu înțeleg este de ce. El coborî bărbia și își trecu o mână prin păr.

- Știi și de ce, Julia.

Inspiră tremurător, în timp ce golul din stomac o făcu să se simtă de parcă lumea începea să se învârtă în jurul ei.

- Vrei să plec? Să mă duc acasă și...

- Am pus ceva în plus, îi spuse el absent, cu spatele la ea. Pentru durerea și suferința ta...

- Și ca să-mi țin gura?

Mușchii spatelui lui se încordară.

- N-am spus asta. Știu că n-ai spune nimănui ce ai văzut aici... ce s-a întâmplat aici. Ești un om bun.

Degetele i se înfipseră în dosar în timp ce apăsarea începu să o sufocă.

- Eu sunt om bun, dar tu mă plătești ca să-mi țin gura...

- Nu vreau să vezi lucrurile așa, spuse el cu aceeași voce blestemată. Lipsită de orice emoție. Monotonă. Dar, dacă așa le vezi, este alegerea ta.

- Alegerea mea? Tu vorbești serios? Nimic din toate astea nu e alegerea mea. Tu faci alegerile astea pentru mine.

Lucian coborî mâna.

Ea se chinui să inspire încet ca să se liniștească, deși îi venea să urle.

- Știu că ai trecut prin multe, Lucian. Știu că ai nevoie de timp ca să-ți revii, dar să mă respingi...

- Nu te resping, Julia. Mâinile lui se încleștară. Închei povestea.

Ea întredeschise gura, dar păru să treacă aproape o veșnicie până să-și găsească cuvintele. Simți că i se frânge inima în piept. Frântă ca o crenguță uscată.

- Eu...

– Richard și Livie ți-au pregătit bagajele. Te așteaptă deja în mașină, îi spuse el, reducând-o la tăcere. Nu te grăbi! Când o să fii gata, Richard o să te ducă să petreci noaptea la un hotel lângă aeroport.

Împleticindu-se, Julia făcu un pas în spate și se uită lung la el. Un nod de o amărăciune neîndurătoare i se puse în gât. Cuvintele îi scăpară printre buze înainte să le oprească, dar, în secunda în care le rosti, știi că spunea adevărul.

– Te iubesc, Lucian! M-am îndrăgostit de tine.

El încremeni și se îndreptă de spate, dar nu spuse nimic.

Nici măcar un cuvânt.

Lacrimile îi încețoșară Juliei privirea. Ea întoarse capul... și privirea îi căzu asupra patului, locul în care făcuseră dragoste cu câteva ore în urmă. Totul părea acum să se fi întâmplat într-o altă viață, iar el puneă punct poveștii lor.

Furia începu să se închege sub menghina care îi strângea inima și o distrugea pe dinăuntru.

– Nu poți nici măcar să te uiți la mine când spui asta?

Nimic.

Nici un răspuns.

Furia se dezlanțui, explodând ca un vulcan.

– Uită-te la mine! urlă ea. Uită-te la mine și spune-mi că vrei să pleci!

Cuvintele îi fură întâmpinate de tăcere, apoi Lucian se întoarse încet cu fața spre ea. Ochii lui frumoși și verzi ca marea îi întâlneau pe ai ei.

– Vreau să iei banii și să pleci.

– Nu vorbești serios.

Maxilarul lui se încleștă.

– Locul tău nu este aici, Julia.

De parcă ar fi primit o palmă, ea se trase în spate. Duse o mână la gură. Lacrimile îi umeziră genele. Buzele îi tremurau sub palmă, în timp ce furia și durerea o sfâșiară. Voia să urle la el, dar știa că, dacă mai stătea fie și doar o clipă, avea să se piardă cu firea. Urletele nu aveau decât să provoace și mai multe lacrimi.

El îi frânsese inima în mii de bucăți, și știa că probabil nu avea să își revină niciodată pe deplin, dar nu urma să-i permită să-i distrugă

și mândria. Nu avea de gând să rămână aici și să se roage de el, să-l implore după tot ce îi spusese.

Julia îl ascultă.

Plecă.

Lucian nu avea idee cât timp trecuse din clipa în care Julia ieșise din cameră. Nu făcuse nici o mișcare, dar știa că trecuse o vreme. Nu putea să-și șteargă din minte expresia rănită de pe chipul ei. De fiecare dată când clipea, îi revedea chipul în întunericul de sub pleoape. De fiecare dată când deschidea ochii, o revedea palidă și trasă la față și îi revedea vânătaile cu o claritate nimicitoare. Îi revedea lacrimile din ochi.

Peste bătaile inegale ale inimii lui, suferința, apoi furia din vocea ei îi răsunau în minte. Își dorise ca ea să fie mândră, pentru că mânia o putea ajuta să facă față situației. Dar suferința? Îl străpunse până în măduva oaselor.

Să-i spună să plece nu era ceea ce *voia* să facă.

Era ceea ce *trebuia* să facă.

Lucian știa că făcuse ce trebuia. Nu era o decizie încurajată de whisky, chiar dacă probabil era îmbibat în alcool. Chiar dacă încă exista o parte rațională înăuntrul lui care nu credea în blesteme, până la urmă, nici nu mai conta. El nu era potrivit pentru Julia. Nu el. Nu familia lui nenorocită. Blestemul putea să fie o aiureală sau putea să fie ceva real; oricum ar fi, el și familia lui ar distruge-o.

Toți aveau mâinile pătate de sânge.

Și, pentru că o iubea cu adevărat, era *îndrăgostit* de ea, știa că ea merita mai mult decât mizeria lui de familie... marea lui moștenire.

Cioburile și bucățile din care era compusă ființa lui erau acum otrăvite.

La fel ca tatăl lui... *La naiba*, bărbatul acela fusese tatăl lui. Simți că i se face rău.

Parcă în transă, Lucian se trezi în camera ei. Nici nu-și amintea să fi venit până aici, dar se afla acum în dormitorul ei. Patul era făcut, și orice urmă a prezenței Juliei, care făcuse din această cameră un spațiu viu, în care puteai respira în voie, dispăruse.

Redevenise doar o altă cameră care avea să fie închisă și dată uitării. Un alt spațiu rece în care ar fi trebuit să înflorească dragostea, numai că dragostea devenise, cumva, stearpă sau bolnăvicioasă ori perversă.

Lucian închise ochii și se împletici, izbindu-se cu spatele dezgolit de perete. Își lăsa palmele să i se apese peste ochi. Simțea că îl ardea gâtul. Totul ardea.

Își apăsă palmele de ochi, dar încă o vedea pe Julia. Încă o auzea și încă îi simțea căldura și moliciunea sub el. Oricât timp urma să treacă, nu avea să reușească niciodată să se elibereze de imaginea ei.

Nici nu-și dorea să încerce.

– La naiba! scrâșni el și coborî mâinile. Lăsând capul pe spate, se uită prin cameră. Ceva îi atrase atenția spre căpătâiul patului. Se îndreptă spre pernele frumos așezate, apoi înjură în șoaptă și înșfăcă bucata subțire de hârtie. I se rupse în mâini.

Era cecul.

Cecul cu bonusul pe care i-l promisese ca să o convingă să rămână.

Suficienți bani încât să îi asigure un viitor mai mult decât confortabil.

Ea îl rupsese.

Capitolul 34

Totul era greșit.

Ochelarii de soare ascundeau ochii Juliei în timp ce stătea pe bancheta din spate a mașinii cu care Richard o ducea spre aeroport. Copacii și clădirile din depărtare se vedeau ca prin ceață.

Julia se simțea... amortită. De parcă tot corpul, pe dinăuntru și pe din afară, fusese îmbibat cu lidocaină. Nici nu-și amintea când se îmbrăcase sau când i se alăturase lui Richard. Julia nu zăbovise nici o clipă. Simțise că trebuia să plece imediat, să plece înainte să cedeze complet. Își amintea vag că o îmbrățișase pe Livie de rămas-bun. Femeia îi spusese ceva, dar Julia nu o auzise.

În urechi nu îi răsunaseră decât cuvintele lui Lucian când îi ceruse să plece.

Nu se putuse concentra decât asupra durerii și furiei în timp ce rupsese cecul și îl lăsase pe pat. Într-o bună zi, poate avea să își regrete gestul, dar chiar nu fusese în stare să ia banii. I se păruse un gest murdar și greșit să-i accepte. Banii fuseseră folosiți ca să o convingă să rămână, iar acum erau folosiți ca să o facă să plece.

Totul era atât de greșit.

Simțea că durerea o distrugea, făcând să i se taie răsuflarea în timp ce privea în gol pe geam.

„Locul tău nu este aici.“

Nu existau pe lume cuvinte care să doară mai cumplit.

Îl iubea pe Lucian. Oricât ar fi fost de nebunesc faptul că se îndrăgostise de el, se întâmplase. Fusese înfricoșător din clipa în care își dăduse seama că avea sentimente pentru el. Știuse încă de atunci că era riscant. Viețile lor nu se asemănau deloc, și ea se luptase cu teama că nu s-ar potrivi în lumea lui, dar avusese încredere în el... avusese încredere că nu avea să o facă niciodată să se simtă nepotrivită în acea lume. În cele din urmă, nu conta câți oameni strâmbau din nas la ea sau o făceau să se simtă prost când era îmbrăcată într-o rochie elegantă. Atâta vreme cât îl avea alături, nu îi păsa de nimeni și de nimic.

Ea închise ochii simțind arsura lacrimilor. Amorțeala dispărea încetul cu încetul și ea chiar începea să priceapă ce se întâmplase.

Erau în mașină de aproape treizeci de minute, la jumătatea drumului care îi despărțea de aeroport, iar ea nici măcar nu începuse să se gândească la tot ce i se întâmplase în ultimele 24 de ore.

Și știa că nici Lucian.

Lacrimile blestemate curgeau nestingherite, prelingându-i-se pe obraji. Cum avea să-și vadă de viață după povestea asta, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Cum avea să reușească Lucian?

Fu traversată de un fior. Pleca. Făcea ceea ce îi ceruse Lucian, dar să plece... i se părea greșit. Nu pentru că durea și durerea aia era abia începutul, ci pentru că i se părea că... ea renunțase.

Că, deși el îi ceruse să plece, ea era cea care renunța la el... îi permitea să controleze toată situația prin propria renunțare.

Făcuse ce trebuia?

– Domnișoară Hughes, pot să-ți spun ceva?

Vocea lui Richard îi întrerupse brusc șirul gândurilor. Ea își întoarse încet privirea dinspre geam și o aținti în față. Bărbatul rămăsese tăcut până acum. Dacă îi spusese ceva, ea nu îl auzise.

Julia își dresе glasul.

– Sigur.

– Nu știi dacă Lucian ți-a spus vreodată asta, dar, când era mic, el era mereu țăpul ispășitor. Bărbatul îi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Pentru frații și sora lui... mai ales pentru sora lui. Se băga între Lawrence și Madeline. Se bătea pentru ea.

Ștergându-și lacrimile de pe față, ea scoase un oftat tremurat.

– El... Ea nu reuși să continue și scutură din cap. Mi-a menționat ceva de genul.

– Ți-a spus că frații lui se băteau pentru el, nu? Este adevărat. O făceau de cele mai multe ori, dar nu... cum făcea el pentru ei. Nici nu știi cât de departe a mers pentru familia lui. Chiar dacă ai impresia că știi, nu știi.

Julia își coborî mâinile în poală, și degetele i se afundară în palme. Avea o vagă idee despre ce făcuse Lucian pentru frații lui, lucruri înspăimântătoare dincolo de imaginație. Dar ea acceptase ce făcuse el din loialitate și din dorința aprigă de a proteja, lucruri de care ar fi dat și ea dovadă dacă ar fi fost vorba despre familia ei. Era, însă, mai mult de atât?

Când era vorba despre Lucian – despre frații de Vincent –, era mereu mai mult.

Asta nu era corect.

Ceva... ceva de o forță de necontestat se năștea înăuntrul ei. Deschise și închise mâinile fără încetare.

Richard privi din nou în oglinda retrovizoare.

– Nimeni nu s-a bătut pentru el așa cum a făcut el pentru alții.

Ea trase brusc aer în piept.

– Mă văd nevoit să întreb. Tu o să te bați pentru el, Julia?

Lucian stătea în fața ușii închise. Nu intrase niciodată în această cameră. Nici în copilărie. Nici în viața lui de adult. Dar acum, stătea în fața dormitorului tatălui său, camera în care mama lui nu dormise niciodată.

Nu știa de ce venise aici. Plecase din camera Juliei și ajunsese cumva aici. Lucian se întinse spre clanță. Descuiată, ușa se deschise, și aerul rece se revărsă dinăuntru când el intra.

În cameră era dezordine, dar asta nu avea nici o legătură cu moartea lui. Nimeni nu se apucase încă să-i strângă mizeriile. Doar că tatăl lui, nemernicul lui de tată biologic, nu înțelesese scopul lucrurilor frivole și lipsite de importanță. Fusesse auster până în măduvă, inclusiv cu atenția și dragostea lui.

Lucian rămase în picioare în fața patului – singurul pat din casă care nu era proiectat de Gabe. Patul era făcut, perne plate fiind

așezate deasupra. În dreapta se afla un dulap. Un televizor era montat pe perete. Și un scaun. Atât.

O încăpere fără suflet.

La fel ca tatăl lui.

Poate, dacă Lawrence ar fi fost un tată mai bun, Maddie ar fi... nu ar fi ajuns cum ajunsese. Poate, dacă tatăl lor ar fi arătat că îi păsa de ei, ea nu ar fi sfârșit cum sfârșise.

Simțea cum murea pe dinăuntru.

Își pierduse sora. O pierduse pe Julia.

O furie fierbinte i se scurgea prin fiecare por. Fără să mai gândească, făcu un pas în față și apucă marginile păturii. Însfăcă pătura și cearșafurile și le trase de pe pat, azvârlindu-le pe podea.

Întorcându-se, se îndreptă cu pași apăsați spre televizor. Apucă ecranul și trase. Mușchii brațelor și ai spatelui se încordară în timp ce scoase suportul prins în șuruburi. Furia era ca un drog puternic. Rigipsul zbură prin aer când suportul cedă și șuruburile ieșiră din perete.

Lucian aruncă televizorul pe podea, carcasa zdrobindu-se în timp ce ecranul se crăpă, apoi se sparse în mii de cioburi.

Scaunul de alături se izbi de peretele de lângă. Gaura care se căscă în perete nu reuși... să oprească în nici un fel tăvălugul furiei. Lucian se îndreptă spre dulap.

Apucând o cutie de lemn, o azvârli spre dulap. Inelele zburau peste tot prin cameră, alunecând pe podea. Trabucurile se împrăștiară. Un ceas nimeri pe patul descoperit. Nu era cel pe care îl purta mereu tatăl lui. Ci un altul, pe care i-l oferise mama lor de Crăciun într-un an. Nemernicul nu îl purtase niciodată. Eticheta rămăsese intactă, la peste un deceniu după ce îl primise.

El se întoarse spre dulap, spre teancul îngrijit de cărți și sticlele cu apă de colonie. Trecându-și brațul peste partea de sus, dărâmă cărțile și sticlele. Bufnitura cărților și zgomotul de sticlă spartă nu îi potoliră cu nimic furia.

Mirosul pătrunzător de pin inundă camera în timp ce el apucă brusc dulapul și îl răsturnă. Rafturile se prăbușiră, zdrobindu-se de podea. Lucian făcu un pas înapoi, cu trupul tremurând și suflând

din greu. Voia să dărâme camera cu totul, să distrugă orice urmă a tatălui lui.

– Lucian.

Fiecare mușchi din corpul lui înmărmuri când el închise ochii. La naiba! Acum, începea să audă vocea Juliei. Chiar își pierduse mințile, nu? Nu era de mirare, având în vedere tot ce se întâmplase.

– Lucian. Vocea Juliei răsună din nou. *Te rog!*

I se făcu pielea de găină. Deschise și închise mâinile în lături, apoi se întoarse încet.

Julia stătea în pragul ușii, părul alunecându-i în valuri în jurul chipului palid, pe care se citea neliniștea. Chiar era ea. În carne și oase.

Pieptul lui se ridică și coborî greoi. Ea nu ar fi trebuit să fie aici. Doamne, ar fi trebuit să fie departe de el. Nu îi spusese să plece?

Se chinui din răspuțuri să-și înghită nodul din gât când ea făcu un pas în față, oprindu-se când el se încordă.

– Ce faci aici?

– Redecorez, îi spuse el răspicat. Ți place?

Julia tresări, și ochii ei minunați și blânzi se aprinseră sub efectul emoțiilor.

– Oh, Lucian!

– Nu. El ridică o mână. Ți-am spus să pleci. De ce ești aici?

Se așteptă să o vadă tresărind, să vadă cum chipul ei frumos pălește mai tare, dar nu se întâmplă asta. Bărbia ei ușor ascuțită se înalță și umerii ei se îndreptară cum făcuseră de alte sute de ori înainte, de obicei cu câteva clipe înainte de a-l pune la punct.

– Sunt aici, spuse ea. Sunt aici pentru că te iubesc.

Lucian fu cel care tresări. Se trase încurcat în spate.

– Nu...

– Nu. Vocea ei răsună ca bubuitul unui tunet în toiul unei furtuni de vară. O să taci și o să mă ascuți.

Lucian clipi. Uimirea îl făcu să tacă brusc.

– Nici nu-mi pot închipui prin ce treci și ce simți. Ultimele 24 de ore ți-au schimbat complet viața... au schimbat tot ce știi, dar nu au schimbat și cine ești.

El izbucni într-un hohot răgușit de râs.

- Știu exact cine sunt.

- Eu nu cred că știi. Ea mai făcu un pas în față. Cred că n-ai nici cea mai vagă idee.

Strângând din dinți, el întoarse privirea.

- Știi doar jumătate din tot ce am făcut...

- Îndeajuns cât să fiu sigură că tu ești bărbatul pe care îl iubesc. Ea îl întrerupse cu vorbe pe care el le simți ca un pumnal implantat în inimă. Știu că ești un bărbat extraordinar de loial și de protector. Știu că ești incredibil de talentat și de generos. Știu că ești deștept și amuzant. Știu că nu pot să rămân supărată pe tine nici când mă enervezi la culme. Știu...

- Știi că nu sunt bun pentru tine?

Vocea lui răsună răgușit.

Ea scutură din cap.

- Nu este așa.

- Iubito, nu înțelegi. Casa asta blestemată, familia asta blestemată o să te distrugă așa cum distruge pe toată lumea.

- Nu este adevărat. Știu că nu este, insistă ea. Pentru că pe tine nu te-a distrus. Pe tine nu te-a nimicit.

Doamne, cuvintele îl străpunseră până în adâncul inimii, pentru că își dorea atât de mult să le dea crezare. Își dorea să fie adevărate.

Julia se opri la câțiva pași de el, în dreptul grămezii de așternuturi și cuverturi.

- N-ai decât să te superi pe mine. N-ai decât să-mi ceri să plec, dar n-o să fac asta.

Lui Lucian i se tăie... răsuflarea - aerul i se opri în gâtlee.

Ea își încleștă mâinile mici în pumni.

- Accept ce ești... Știu că ești un om distrus. Știu că toată familia ta este un dezastru și accept toate părțile tale frânte. Pot să mă descurc cu ceea ce ești în realitate. Pot să mă descurc cu *tine*.

El încremeni. La naiba! Nici nu era sigur dacă mai respira. Cuvintele se strecurară cumva prin negura furiei și a durerii.

- Te iubesc! continuă ea, susținându-i privirea. Și, pentru că te iubesc, nu o să renunț la tine... la noi. O să mă bat pentru tine. Așa că obișnuiește-te cu ideea! Eu sunt a ta. Tu ești al meu.

Lucian cedă.

Nu știa ce anume din cuvintele ei îl făcu să cedeze. Poate tot ce spusese. Poate faptul că se întorsese, că stătea în fața lui, că se bătea pentru el... pentru ei, când nimeni nu mai făcuse asta pentru el.

Oricare ar fi fost motivul, nu conta.

Julia era a lui.

Și el era al ei.

Lucian se avântă înainte, anulând distanța dintre ei. Îi cuprinse obrazii în mâini în vreme ce gura lui coborî.

– Doamne, Julia. Îmi pare rău! Te iubesc! Îmi pare atât de rău! Nu știu ce-a fost în mintea mea. Nu știu ce fac.

– Nu-i nimic, spuse ea și îl apucă strâns de umeri. Te iubesc, Lucian! De asta sunt aici. De asta o să rămân aici. Îi dăm noi de cap.

– Nu te merit, dar, la naiba, te iubesc!

Buzele lui le prinseră pe ale ei într-un sărut. Încercă să fie blând, să o ia încet. Se strădui să se controleze, dar își oferea inima pe tavă.

Printre buze i se revărsară cuvinte pe care nu le rostise nicio dată. Îi spuse cum se simțise când intrase în această cameră, cât de rănit era de sora lui. Îi povesti despre teama lui cum că avea să o distrugă. Îi împărtăși totul printre săruturi, bâjbâind între timp cu nasturele de la blugi și cu fermoarul. Îi spuse că o parte din el murise în clipa în care îi ceruse să plece, în timp ce apucă pantalonii negri pe care îi purta Julia și îi trase în jos, odată cu lenjeria intimă, ajutând-o să și-i scoată. Lucian îi spuse iar și iar că o iubea, în timp ce o întinse pe podeaua din dormitorul tatălui lui, depărtându-i coapsele și penetrând-o atât de adânc, atât de tare, încât ai fi zis că încerca să se contopească într-o singură ființă.

Julia îl strânse în brațe în timp ce lucrurile scăpară complet de sub control. Picioarele îi erau înfășurate în jurul soldurilor lui încordate, una din mâini i se afundă în părul lui și cealaltă îl ținu de braț. Se agăță de el în timp ce trupul lui îl revendică pe al ei și ea îl primi înăuntrul ei... îl primi, în timp ce gura lui îi șopti cu înflăcărare dragostea pe care i-o purta, îi ceru să-l ierte, chiar dacă nu merita, și jură că avea să își petreacă tot restul vieții străduindu-se să-și ia revanșa.

Și așa avea să facă. Avea să o onoreze pe Julia. Avea să o prețuiască mereu ca pe lumina ochilor lui, pentru că ea *era* lumina

ochilor lui, și nimic – nici familia lui, nici el – nu avea să se amestece vreodată între ei.

Erau sortiți să fie împreună.

Povestea lor era pecetluită pentru totdeauna.

Mâna lui se înfipse în podea când ea urlă, corpul ei fiind cuprins de iureșul convulsiilor, strângându-l cu disperare în brațe. Eliberarea îi străfulgeră corpul, și el își pierdu orice simț al rațiunii. Mărgelile de sudoare se prelingeau de pe corpul lui. Sunetul feminității ei umede, al trupurilor lor împreunate dansă în încăpere. Gurile li se ciocniră, și el gustă din sarea lacrimilor ei... din lacrimile lor, pentru că, la naiba, era foarte posibil ca și el să fi izbucnit în plâns.

Era foarte posibil să-și fi găsit salvarea aici și acum.

Lucian se descătușă cu o ferocitate nimicitoare, numele ei răsunând ca o explozie sacadată și aspră de pe buzele lui. Se prăbuși cu toată greutatea peste ea. Se strădui să mai reziste, dar nu reuși și, în cele din urmă, își dădu seama că era în regulă, pentru că ea avea să îi facă față – îi făcea deja față.

Cu răsuflarea întretăiată, el își lipi fruntea asudată de a ei. Corpul ei zvâcni în jurul mădularului lui, ea respirând rapid și sacadat. Câteva clipe, nici unul din ei nu spuse nimic. Doar se ținură în brațe, cu trupurile încă unite, pe măsură ce bătaia inimilor încetinea.

Julia rupse tăcerea.

– Cred că am desprins niște plăci din pardoseală.

El chicoti răgușit în timp ce ieși ușor dinăuntrul ei și se mișcă astfel încât să-și lase greutatea pe o parte, pe podea.

– Te-am rănit cumva?

– Nu, șopti ea. Dar nu cred că o să mă mișc de aici prea curând.

– Nici eu. Privirea lui alunecă peste trupul ei frumos, peste trioul ridicat, șoldurile dezgolite și coapsele ce licăreau de sudoare. Domnișoară Hughes, murmură el și ridică privirea spre ea. Te-am făcut praf.

Obrajii ei se aprinseră într-un trandafiriu frumos.

– Ești groaznic.

– Sunt. Chiar sunt. Redevenind brusc serios, el își trecu mâna peste obrazul ei. Îmi pare rău! N-ar fi trebuit niciodată să-ți cer

să pleci... să spun ce am spus. Locul tău este aici. Tu ai fost mereu a mea.

– Încetează! Știu. Nu-i nimic. Ea îi cuprinse chipul în mâini. N-ai de ce să-ți ceri scuze. O să fii bine...

– O să fim bine.

Își lipi din nou fruntea de a ei. Era cazul să se ridice și să se ducă într-un loc ce nu era plin de amintiri vechi și urâte. Brusc, îi veni o idee, și își dădu seama că nu era lucru pe care să și-l dorească mai mult.

Lucian înălță capul.

– Ne mutăm.

Ea se încruntă când ridică privirea spre el.

– Poftim?

– Ne mutăm. O să găsim un loc nou... poate în oraș. Cred că ți-ar plăcea. El încuviință din cap. Nimic nu i se părea mai potrivit. Nu o să stăm aici.

– Poate ar trebui să mă întreb dacă vreau să mă mut cu tine, nu? spuse ea, evident tachinându-l.

– Te-ai întors. Nu mai ai cum să scapi de mine acum. El apăsă în treacăt un sărut pe vârful nasului ei. Dar, serios... Nu vreau să stau aici. Nu mai vreau. Nu o să ne grăbim. O să găsim locul perfect, dar nu o să locuim aici.

Ea își lăsă mâna să alunece peste pieptul lui.

– Cred că este o idee minunată.

Era.

– Să se ducă naibii casa asta!

Un surâs se creionă pe buzele ei.

– Ducă-se pe apa Sâmbetei!

– Da, murmură el și îi căută privirea.

Zâmbetul ei se adânci.

– Dincolo de toate motivele evidente, ar fi extraordinar să locuim undeva unde să nu risc să fiu împinsă pe scări de fantome răzbunătoare, într-o casă care să nu izbucnească în flăcări în timp ce dorm. Deci sunt total de acord cu asta.

– O să ne asigurăm că următoarea noastră casă nu este bântuită.

Julia râse în timp ce îl cuprinse în brațe, ținându-l strâns, iar râsetul ei reuși să alunge o parte din întunericul care îi plutea în suflet și în inimă. Era doar un râset, dar el se simțea deja mai bine, mai ușurat.

Lucian o sărută, căutând să exprime în sărutul lui tot ce simțea pentru ea, în timp ce mâna lui urcă alene și degetele i se pierdură în părul ei. Julia avea dreptate. Și el.

El va fi bine.

Și avea să le fie amândurora foarte bine.

Atâta vreme cât erau împreună.

Capitolul 35

Două luni mai târziu

Lucian se trezi înaintea Juliei, ca în fiecare dimineată. Ei bine, cu excepția weekendului când ea se dusesse acasă la părinții ei, ca să le spună că locuia în Louisiana, împreună cu *el*.

Și, ca în fiecare dimineată, se sprijini în coate și o privi lung, nevenindu-i încă să creadă că ea era aici, că aceasta era viața lor, că el se îndrăgostise și că dragostea îi era împărtășită.

La drept vorbind, nu se așteptase niciodată la asta – nu se așteptase ca ea să apară în viața lui.

Probabil de aceea, în clipa în care se trezea, se surprindea cercetând-o din priviri, ca pentru a se asigura că ea era reală și se afla acolo.

Cele două luni fuseseră raiul pe pământ.

Și iadul pe pământ.

Nici nu reușise să înțeleagă toată nebunia. Trădarea lui Maddie și moartea ei încă erau mult prea dureroase. Uneori, el și Julia vorbeau despre asta. Nu prea des. Frații lui nu aduceau niciodată vorba despre asta. Nici despre tatăl lor sau despre adevărul legat de copiii lui naturali. Nu se discuta, pentru că ce mai era de zis?

Pe deasupra, Gabe avea propriile probleme de rezolvat. Și, judecând după țipetele auzite cu o seară înainte, urmate de tăcerea

ciudată și foarte suspectă ce se așternuse după ce se trântise o ușă, Lucian știa că fratele lui era ocupat până peste cap.

Iar Dev?

Cine naiba să știe ce se întâmpla cu el? Devenise mai distant și mai rece ca înainte, și, fir-ar să fie, Lucian nu crezuse că așa ceva era cu puțință.

Ceva se schimba înăuntrul fratelui mai mare.

Și nu în bine.

Lucian nu voia să se gândească la nimic din toate astea acum. Azi era o zi mare. Amândoi trebuiau să se trezească și să o ia din loc, dar înainte...

Razele delicate ale soarelui se strecurară pe sub draperii, croindu-și drum spre patul lor. Julia era întinsă pe o parte, cu o mână sub pernă și cu cealaltă îndoită alene peste sânii dezgoliți. Privirea lui hoinări peste sfârcurile tari trandafirii, apoi coborî spre abdomenul ei și conturul șoldului, pentru a se opri pe arcuirea frumoasă a fundului ei. Urmări cu mâna traiectoria privirii și zâmbi larg când ea murmură ceva în somn, spatele arcuindu-i-se inconștient în timp ce el îi cuprinse un sân în palmă.

Lucian sărută pielea catifelată de pe umărul ei, lăsându-și mâna să alunece de pe sân pe abdomenul ei catifelat. Se mișcă, conturând o cale de săruturi înfierbântate de-a lungul coloanei ei, în timp ce mâna i se strecură între coapse și îi cuprinse sexul.

Depărtând picioarele, Julia gemu în pernă când el își strecură un deget în feminitatea ei.

– Bună dimineața! murmură ea și își răsfiră degetele pe pat, în timp ce el își apăsă palma acolo unde știa că-i plăcea.

– Bună dimineața!

El înălță capul și o mușcă ușor de pielea sensibilă de pe gât.

Julia se mișcă puțin, arcuindu-și șoldurile spre el.

– Ai ceva pentru mine?

– Mereu.

El zâmbi pe pielea ei în vreme ce își odihni o mână pe șoldul ei.

O secundă mai târziu, se scufundă în adâncurile feminității ei. Suspinul ei se pierdu în geamătul lui. În dansul trupurilor, el nu se grăbi, purtând-o iar și iar spre culmile extazului, până când

nu mai reuși să se rețină. Ea atinse plăcerea înaintea lui, tipând în timp ce își împinse fundul spre el. Tremurul ei îl făcu să ajungă la orgasm, și Lucian se pierdu în ea – se pierdu și își dori să nu mai fie găsit niciodată.

Cumva, Julia ajunse pe spate, cu un braț înfășurat în jurul gâtului lui, în timp ce își înălță capul, sărutându-l pe obraz, apoi pe gură, zăbovind preț de câteva clipe pe buzele lui.

– Ești alarma mea preferată de dimineată.

El chicoti când se lăsă încet pe o parte lângă ea.

– Eu sunt preferatul tău, punct.

– Adevărat. Ea se întoarse cu fața spre el. Cât este ceasul?

– E aproape timpul să cobor în genunchi la duș și să mă asigur că o să-ți petreci restul zilei gândindu-te la măiestria limbii mele.

Ea chicoti.

– Ești ridicol.

– Nu o să mai spui asta peste zece minute. El îi îndepărtă părul de pe față. Dar, serios, trebuie să ne grăbim. Trebuie să fim în oraș la 11.00.

– Și trebuie să ajungem la aeroport, îi aminti ea. Zborul alor mei aterizează la 15.00.

– Ajungem noi.

Julia își dădu ușor capul pe spate și îi zâmbi afectuos.

– Sper că ești pregătit. Mama și tata abia așteaptă să te cunoască.

El o sărută pe obraz.

– O să mă adore.

– Pentru că ești irezistibil?

– Ei bine, da, dar nu de asta. El o sărută pe nas. O să mă adore pentru că o iubesc pe fiica lor.

Deloc surprinzător, plecară cu ceva întârziere spre întâlnirea cu prietenul lui Lucian de la agenția imobiliară. Nu că Julia se putea plânge. Se simțise atât de bine la duș.

Aruncând o privire spre el, în timp ce se strecura cu ușurință cu mașina pe străduțele mai puțin aglomerate din Garden District, i se tăie răsuflarea. După luni și nenumărate ore petrecute alături

de el, încă i se tăia răsuflarea. La fel cum inima i se umfla uneori în piept ca un balon.

El era atent la condus, dar o ținea de mână, și un deget i se plimba într-o doară înainte și înapoi în palmă. Fusese tăcut de când plecaseră de la conacul de Vincent, iar ea știa unde îi fugise mintea.

În săptămânile scurse după ce se întâmplase pe acoperiș, Julia învățase să recunoască momentele în care rămânea prins în trecut și se lăsa acaparat de lucrurile pe care nu le putea schimba. La început, i se întâmpla de mai multe ori pe zi. Acum, treceau câteva zile bune între aceste momente în care inima ei se strângea în piept și suferea pentru el și pentru faptul că nu avea să primească niciodată răspunsul la unele întrebări chinuitoare.

Dar Lucian începea încetul cu încetul să lase trecutul în urmă, iar ea îl ajuta și avea să continue să îl susțină. Despre asta era vorba azi.

Julia îl strânse de mână, iar el îi aruncă o privire. Un colț al gurii lui se curbă în sus.

– Ce e? o întrebă el.

– Nimic.

Ea îi trase mâna în poală și i-o strânse tare. Abia aștepta să-i cunoască pe părinții ei. El nu părea să aibă deloc emoții, dar ea avea, pentru că, ei bine, era Julia. Continua să se agite pentru tot felul de lucruri stupide. Precum faptul că își trimisese CV-ul pentru diferite posturi de asistentă și își făcea griji pentru interviurile pe care le avea.

Lucian o susținea să revină la muncă, oferindu-se chiar să-i organizeze interviuri la mai multe clinici și spitale. Folosindu-se de numele de Vincent, o putea ajuta să-și găsească un loc de muncă, dar ea îl făcuse să promită că nu avea să se implice. Trebuia să-și găsească și să-și obțină singură locul de muncă.

Dar se bucurase teribil de mica lor vacanță.

Nu-și petrecuseră fiecare zi la conac. Lucian o dusesse prin locuri la care ea nici nu visase vreodată.

Uneori, nu-i venea să creadă că aceasta era viața ei – că așa era ea acum. I se întâmpla foarte des.

– Am ajuns.

Mașina încetini și coti, dând să treacă printre doi stâlpi din piatră. O poartă se deschidea deja, întâmpinându-i.

Mai aveau vreo câteva ore până să meargă la aeroport, dar înainte aveau de rezolvat un lucru foarte important.

Julia spera că avea să vadă, în sfârșit, noua lor casă.

El mai fusese aici de câteva ori, cercetând clădirea și tot felul de fleacuri, ca să se asigure că era „suficient de bună” înainte ca ea să o vadă. Aparent, casa trecuse de inspecția lui, motiv pentru care se aflau aici, în străvechiul și celebrul Garden District.

Pavelele aleii duceau spre una dintre cele mai frumoase reședințe pe care le văzuse Julia vreodată. În secunda în care mașina se opri, ea deschise brusc portiera și ieși cu sufletul la gură.

Cu ochi mari, cercetă fascinată gardurile din fier forjat, curtea și coloanele de un alb lucios. Casa din perioada antebelică nu era nici pe departe la fel de mare și de copleșitoare precum conacul. Din afară, părea spațioasă, și Juliei îi plăceau la nebunie ferigile bogate care atârnavă de la veranda de la etajul al doilea.

Lucian o urmă îndeaproape, pe măsură ce ea înaintă spre verandă. Agentul imobiliar deschise ușa. Ea aruncă o privire peste umăr.

– Îmi place la nebunie!

El râse.

– Nici măcar n-ai intrat.

– Nu-mi pasă, insistă ea. Îmi place la nebunie! Se opri și aruncă o privire spre locul în care stătea agentul. Atât timp cât nu este bântuită.

– Păi... Lucian o cuprinse în brațe pe la spate. Suntem în New Orleans. Nu se știe niciodată.

– Nu-mi spune asta!

El o sărută pe obraz.

– Ce-ar fi să aruncăm o privire înăuntru înainte să iei o decizie? Și, dacă nu-ți place, găsim altceva. Găsim noi ceva.

Ea cam luase o decizie bazându-se pe ce văzuse de afară, dar nu spuse asta în timp ce se lăsa cuprinsă în îmbrățișarea lui Lucian. Julia nici nu se mai gândea acum la casă ori la cele întâmplate în familia lui. Puteau să se mute aici sau să locuiască în continuare

la conac. Puteau să plece din Louisiana sau să rămână aici. Nimic din toate astea nu conta cu adevărat.

Când închise ochii și trase adânc aer în piept, inspirând parful dulce al florilor care înfloreau în grădină, era mai mult decât pregătită să accepte că se înșelase atât de tare după ce se încheiase căsnicia ei.

Julia crezuse că iubirea nu era de ajuns, dar știa că, alături de persoana potrivită – și Lucian de Vincent era, fără îndoială, bărbatul potrivit pentru ea –, iubirea chiar *era* de ajuns.

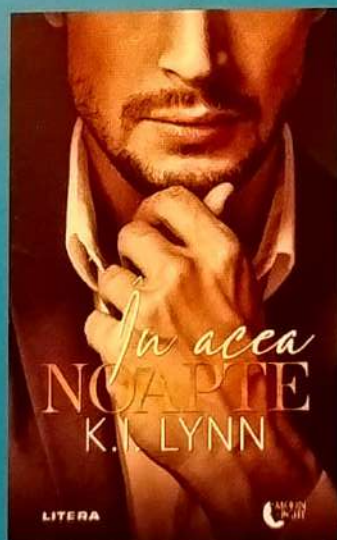
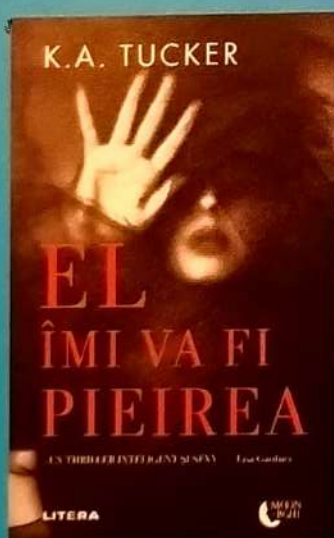
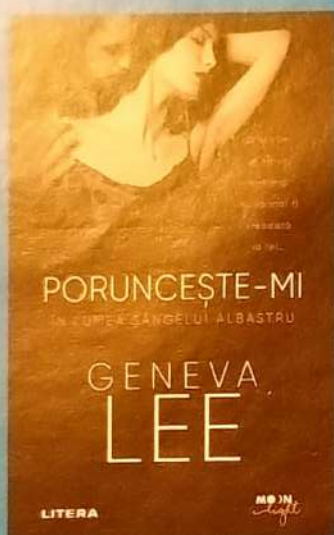
Mulțumiri

Vreau să-i mulțumesc lui Kevan Lyon pentru că mi-a fost mereu alături, susținându-mi orice idee de carte și lucrând cu mine în fiecare etapă din procesul de scriere. Nu-i pot mulțumi îndeajuns lui Taryn Fagerness pentru că a dus cărțile mele în atâtea țări și la atâția cititori. Grație ție, am un perete tapetat cu cărți traduse în atât de multe limbi diferite. Îi mulțumesc editoarei mele, Tessa Woodward, care a decis să-i aducă la viață pe frații de Vincent, și minunatei echipe de la HarperCollins/Avon Books.

Îi mulțumesc din inimă lui Stephanie Brown, pentru că m-a ajutat să rămân pe drumul cel bun și m-a făcut să râd. Fără Sarah Maas, Laura Kaye, Andrea Joan, Stacey Morgan, Lesa Rodrigues, Sophie Jordan, Cora Carmack, Jay Crownover și nenumărați alți prieteni minunați, probabil mi-aș fi pierdut mințile până acum. MULȚUMESC!

Nimic din toate acestea nu ar fi cu putință fără tine, dragă cititorule. Mulțumită ție, pot să mai scriu o carte, să mai aduc la viață o lume nouă. Mulțumesc!

ALTE CĂRȚI DIN COLECȚIA

www.litera.ro

Julia Hughes a ales întotdeauna calea sigură – până când a învățat pe propria piele o lecție extrem de dureroasă. Acum se pregătește să o ia de la capăt, obținând o nouă slujbă departe de familie, de prieteni, din și de amintirile dureroase. În seara de dinaintea plecării, drumul ei se intersectează cu al unui străin fascinant, care o face să se simtă din nou vie și însuflețită – pentru ca, odată ajunsă în Louisiana, să descopere că nu era nimeni altul decât Lucian de Vincent... noul ei angajator.

Frații de Vincent au o avere colosală, o familie puternică, dar stranie și o reputație sumbră. Sarcina Juliei este să aibă grijă de sora acestora, o tânără tulburată revenită acasă după ce a fost considerată dispărută vreme de zece ani. Însă o prezență ascunsă și amenințătoare în vechea casă, considerată bântuită și blestemată, precum și tentația permanentă reprezentată de Lucian se dovedesc pentru Julia o distragere periculoasă. Și deși știe că fac parte din lumi diferite, atingerile lui păcătoase și promisiunile senzuale sunt greu de refuzat.

Lucian este mezinul familiei, cel mai sălbatic și mai imprevizibil dintre frați. Burlac convins și cunoscut pentru escapadele sale, acum o dorește doar pe Julia. Ceva din ea îl face să vrea să i se destăinuie în întregime – dar unele secrete este mai bine să rămână îngropate, împreună cu un trecut care nu doar ar duce la distrugerea unei dinastii, ci ar atrage-o și pe Julia într-un joc mortal.

Căci, poate, calea cea mai ușoară de a ajunge la Lucian este prin intermediul Juliei...

„Misterele complexe și atmosfera ușor gotică îi vor face pe cititori să nu poată să lase cartea din mână până la ultima pagină.”

Publishers Weekly

„Primul roman al seriei combină cu măiestrie thrillerul, elementele supranaturale cu romantismul, iar scenele senzuale completează perfect narațiunea perfect structurată.”

Bookpage

